ANDREA CREMER

SİLÜET

PEGASUS

"Ateşli ve kesinlikle heyecan verici…"
Becca Fitzpatrick, *hush, hush* serisinin yazarı

BİR KURT SÜRÜSÜNE SÖZ GEÇİREBİLİYOR AMA KALBİNE ASLA!

Calla, kaderinin ona ne getireceğini biliyordu: Geleceğin ateşli alfa kurdu olmak… Ren Laroche'la eşleşecek, onunla omuz omuza savaşıp sürüyü yöneterek Bekçiler'in kutsal mekânlarını koruyacaklardır. Ancak yakışıklı bir gencin hayatını kurtararak efendilerinin yasalarını çiğnediğinde Calla kaderini, varlığını ve kendi dünyasını sorgulamaya başlar. Kalbini dinlerse her şeyini, hatta belki hayatını bile kaybedecektir…

"Zekice yazılmış bir seri, okuyucuları koltuklarına çiviliyor."
Associated Press

"Seksi ve sarhoş edici; aksiyon, gerilim ve kesinlikle aşk dolu…
Daha fazlası için sabredemeyeceksiniz!
Doğaüstü romanları sevenler için tam bir başyapıt."
Romantic Times

"Son derece romantik."
Justine Magazine

"*Silüet*'in bağımlısı oldum!"
Kay Cassidy

3224B AGC

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-050-6

KAKTÜSÜN

Burnumu havaya kaldırdım ve zafer coşkusuyla uludum. Bir inleme sesi beni kendime getirdi. Dağcı kocaman açılmış gözleriyle bizi süzüyordu. Merak beni ona çekti. Kuralları ihlal ederek efendilerime ihanet ediyordum. Sadece bu çocuk için.

Neden?

"Kimsin sen?" Genç çocuk gözlerini bana dikmişti. Ancak bakışlarında korku yoktu. Gri-yeşil gözleri merakla dolmuştu. Bir anlığına öylece bakakaldım. Acı içindeyken soru sorarcasına bakan gözlerinde kaybolmuştum.

Ona doğru bir adım daha attım. Ne yapmak istediğimi biliyordum ancak bu aynı zamanda Bekçiler'in kanunlarını ihlal etmekti. Hareket etmeye çalıştı ama acıyla yutkunarak dirseğinin üzerine devrildi. Bakışlarım yüzünde gezindi. Keskin hatlı çenesi ve çıkık elmacık kemikleri ızdırap doluydu.

Acıdan kıvranırken bile güzeldi, kasılıp gevşeyen adaleler gücünü meydana çıkarıyordu ve bedeni, pek yakında yere yığılacak olmasına rağmen bu işkenceye karşı tüm ihtişamını koruyordu. Ona yardım etme isteği beni âdeta tüketiyordu.

Ölmesini seyredemem...

Silüet

Pegasus Yayınları: 617
Bestseller Roman: 257

SİLÜET
ANDREA CREMER
Özgün Adı: NIGHTSHADE

Editör: Nilüfer Altınel
Düzelti: Sibel Yıldız
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2013
ISBN: 978-605-343-050-6

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Andrea Cremer, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Onk Ajans aracılığıyla Inkwell Management LLC'den alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dahil, optik, elektronik, ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

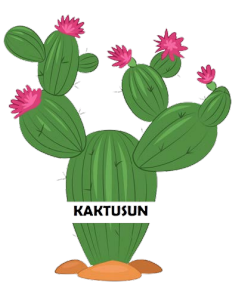
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANDREA CREMER

Silüet

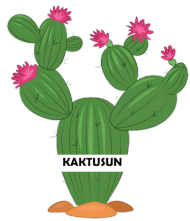
İngilizceden Çeviren:
AYDAN ŞANLISOY ÖZBEK

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitabı okuyup seven ilk kişi Garth için,

Cadıların büyüsünün gerçekten bir gücü olduğunu sanmıyorum.
Thomas Hobbes, *Leviathan*

Bir

Savaşı oldum olası hep iyi karşılamışımdır ancak çarpışmada tutkum beklenmedik bir şekilde kabarır.

Ayının kükremesi kulaklarımda yankılandı. Sıcak soluğu burun deliklerime dolunca kana susamış halimi daha da tetiklemişti. Arkamdaki delikanlının titrek nefesini duyabiliyordum. Umutsuzca çıkan sesi, tırnaklarımı toprağa gömmeme neden oldu.

Beni geçmeyi denemesi için teşvik edercesine devasa yırtıcıya doğru homurdandım.

Lanet olası, ne yapıyorum ben?

Delikanlıya bakma riskini göze aldığımda, nabız atışlarım hızlandı. Sağ elini bacağındaki yaraya bastırmıştı. Parmaklarının arasından süzülen kan, kot pantolonunun üzerinde ara ara lekeler oluşturarak siyaha boyuyordu. Yırtılan gömleği göğsündeki kırmızı yaraları yarım yamalak örtüyordu. Boğazımdan bir inilti yükseldi.

Çömeldim, kaslarım darbeye hazır bir halde gerilmişti. Bozayı arka ayakları üzerine kalktı. Yerimi korudum.

Calla!

Bryn'in çığlığı beynimde çınladı. Kahverengi, çevik bir kurt ormanın içinden fırladı ve ayının savunmasız tarafından saldırdı. Bozayı, dönerek dört ayağının üzerine çöktü. Gizli saldırganının kim olduğunu araştırırken ağzından köpükler saçıyordu. Ancak Bryn çevik hareketleriyle ayının hamlesini savuşturdu. Ondan çok daha kıvrak hareket ettiği için, bozayının kocaman pençelerinin her darbesinde onun ulaşamayacağı bir mesafeye kaçıyordu. Avantaj yakaladığında ise onu bir kez daha ısırdı. Ayı arkasını döndüğünde, öne doğru atıldım ve topuğundan bir parça kopardım. Ayı bana doğru döndüğünde, acıdan gözleri yuvalarından fırlamıştı. Bryn ve ben devasa hayvanın çevresinde sinsice dönmeye başladık. Ayının kanı ağzımı yakmıştı. Vücudum gerildi. Gittikçe daralan dansımıza devam ettik. Ayının gözleri bizi takip ediyordu. Endişesini ve gitgide artan korkusunu hissedebiliyordum. Azı dişlerimi göstererek kısa ve kuvvetli bir şekilde havladım. Bozayı homurdanarak arkasını döndü ve ormana doğru ağır aksak yürüdü.

Burnumu havaya kaldırdım ve zafer coşkusuyla uludum. Bir inleme sesi beni kendime getirdi. Dağcı kocaman gözlerle bizi süzüyordu. Merak beni ona doğru çekti. Efendilerime ihanet ederek koydukları kuralları ihlal etmiştim. Bu çocuk için.

Neden?

Başım öne düştü ve havayı kontrol ettim. Dağcının kanı yere süzülüyor ve keskin bakır kokusu beni kendimden geçirerek vicdanımı bir sis perdesiyle örtüyordu. Tadına bakma içgüdüsüyle savaş veriyordum.

Calla? Bryn'in telaşı, bakışlarımı yerdeki dağcıdan uzaklaştırmama neden oldu.

Git buradan. Benden daha küçük olan kurda dişlerimi gösteriyordum. Eğildi ve sürünerek bana doğru geldi. Sonra burnunu kaldırdı ve çenemin altını yaladı.

Mavi gözleri *ne yapacaksın* diye sorar gibi bakıyordu. Korkmuş görünüyordu. Kendi zevkim için delikanlıyı öldürmüş olduğumu düşündüğünden endişe ettim. Suçluluk ve utanç duygusu damarlarımdan süzüldü.

Bryn burada olamazsın. Git. Hemen, şimdi.

Sızlandı ama ağır ağır uzaklaşarak çamların oluşturduğu örtünün altına doğru süzüldü. Dağcıya doğu gittim. Kulaklarım ileri geri hareket etti. Soluk almaya çalışıyordu, yüzünde acı ve dehşet vardı.

Ayının pençeleri göğsünde ve bacaklarında derin yaralar oluşturmuştu. Yaralarından hâlâ kan akıyordu. Durmayacağını biliyordum. İnsan bedenin bu kadar narin olmasından duyduğum hayal kırıklığıyla inledim.

Benimle aynı yaşlarda görünen bir delikanlıydı; on yedi ya da belki on sekizinde. Altın yaldızlı kahverengi saçları darmadağın bir halde yüzünü çevrelemişti. Terden ıslanmış perçemleri alnına ve yanaklarına dökülüyordu. İnce uzundu ve bugün yaptığı gibi, dağlarda rahatlıkla dolaşabilecek güçlü bir yapısı vardı. Bu bölgeye ancak zorlu bir patika üzerinden, dik bir yamaç geçilerek varılabilirdi.

Yırtıcılık içgüdülerimi cezbeden dehşetin kokusuyla kaplanmış ancak bu kokunun altında baharda yeni açmış yapraklar ve nemli toprak kokusu yatıyordu. Umut dolu bir kokuydu. İmkân dâhilinde. Kurnazca ve baştan çıkarıcı.

Ona doğru bir adım daha attım. Ne yapmak istediğimi biliyordum ancak bu aynı zamanda Bekçiler'in Kanunları'nı ihlal etmekti. Hareket etmeye çalıştı ancak acıyla yutkunarak

dirseğinin üzerine doğru devrildi. Bakışlarım yüzünde gezindi. Keskin hatlı çenesi ve kalkık elmacık kemikleri ızdırapla buruştu. Acıdan kıvranırken bile güzeldi, kasılıp gevşeyen adaleler gücünü meydana çıkarıyordu ve bedeni pek yakında yıkılacak olmasına rağmen bu işkenceye karşı tüm ihtişamını koruyordu. Ona yardım etme isteği beni tüketmişti.

Ölmesini seyredemem.

Kararımın ne olduğunun farkına varmadan, biçim değiştirdim. Kendisini izleyen beyaz kurdun, artık bir hayvan değil, kurdun altın rengi gözlerine sahip altın sarısı saçları olan bir genç kız olmasını seyreden delikanlının gözleri büyüdü. Yanına yürüdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bedeni sarsıldı. Ona uzanmaya çalıştım ama eklemlerimin titremesine şaşırarak duraksadım. Şimdiye dek hiç bu kadar korkmamıştım.

Hırıltılı bir nefes sesi beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Kimsin sen?" Delikanlı gözlerini bana dikmişti. Gözleri yeşil ile gri karışımı kış yosunu rengindeydi. Bir anlığına öylece bakakaldım. Acılarının arasında soru soran gözlerle bakışının içinde kayboldum. Dirseğimle elimin arasındaki kolumun iç kısmının yumuşak derisini ağzıma götürdüm. Köpek dişlerimin yeterince keskin olduğunu umarak kuvvetle ısırdım ve kendi kanım dilime değinceye kadar bekledim. Sonra da kolumu ona doğru uzattım.

"İç. Seni sadece bu kurtarabilir." Sesim kısık ama keskin bir tonlamayla çıkmıştı.

Eklemlerindeki titreme gözle görülür derecede artmıştı. Başını iki yana doğru salladı.

"Buna mecbursun," diye gürlerken kolumdaki derin yarayı açan, keskin köpek dişlerimi gösterdim. Kurt biçimindeki görünümümü hatırlarsa korkarak teslim olacağını umuyordum.

Ancak bakışlarındaki ifadede korku yoktu. Delikanlının gözleri merakla dolmuştu. Kolumdan akan kan toprağın üzerini örtmüş, yaprakların üzerine kırmızı damlalar halinde dökülüyordu. Yeni bir acı dalgasıyla gözleri birden kapanıverdi. Kanayan kolumu, aralanmış dudaklarına bastırdım. Teması kızgın bir demir gibi tenimi dağladı ve kanımı kaynattı. Nefesimi tuttum, eklemlerimi etkisi altına alan yabancı duygulara karşı merak ve korku duyuyordum. Geri çekildi ama diğer kolumla onu arkasından tutarak kanım ağzına akıncaya kadar hareketsiz durmasını sağladım. Onu tutmak ve daha da yakına çekmek kanımı daha da kaynatmıştı. Direnmek istediğini söyleyebilirdim ama gücü kalmamıştı. Dudağımın bir kenarı gülümsemeyle kıvrıldı. Eğer kendi bedenim beklenmedik tepki göstermeseydi, onunkini kontrol edebileceğimi biliyordum. Eli, kolumu yakalayıp tenime baskı yaptığında ürperdim. Dağcı artık daha kolay soluk alıyordu. Yavaş ve düzenli.

İçimdeki sızı, ellerimin titremesine neden oldu. Onları teninde dolaştırmak istedim. İyileşen yaralarının üzerinde gezdirmek ve kaslarını belleğime kazımak istedim. Bu duyguyla savaşarak dudağımı ısırdım. *Hadi Cal, iyi biliyorsun. Bu sen değilsin.*

Kolumu çekerek ondan kurtardım. Delikanlının boğazından hayal kırıklığı dolu bir inilti yükseldi. Ona dokunmamak için hislerimle nasıl boğuşacağımı artık bilmiyordum. *Gücüne kavuş, kurt yetilerini kullan. Sen bir kurtsun.*

Uyarır gibi bir hırıltı çıkararak, dağcının yırtık gömleğinden bir parça kumaş koparıp yaramı sardım. Yosun rengi gözler her hareketimi takip ediyordu. Güçlükle ayağa kalktım ve hareketimi ağır aksak taklit ettiğini görünce şaşırdım. Kaşlarımı çattım ve iki adım geriledim. Gerileyişimi izledi, sonra

da yırtılmış kıyafetine bakmak için başını eğdi. Parmakları temkinli bir şekilde gömleğinin parçalarını topladı. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktığında, beklenmedik bir baş dönmesiyle sarsıldım. Dudakları aralandı. Onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Dolgun, ilgiyle kıvrılmış, beklediğim korku ifadesinden yoksun. Bakışlarından birçok soru gelip geçiyordu. *Oradan gitmeliydim.* "İyi olacaksın. Dağdan in. Bir daha buranın yakınına bile gelme," dedim ve arkamı döndüm.

Delikanlı omzumu yakaladığında, bedenime bir şok dalgası yayılıverdi. Korkmuş değil, şaşırmış görünüyordu. Bu hiç iyi değildi. Parmaklarının tuttuğu tenimden sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Çok uzun gibi gelen bir an boyunca durdum ve homurdanıp silkelenerek elinden kurtulmadan önce, yüz hatlarını zihnime kazımak ister gibi onu seyrettim.

"Bekle," dedi ve bana doğru bir adım daha attı.

Beklesem ve hayatımı bu anın içinde askıya alsam ne olurdu? Biraz daha zaman çalsam ve uzun zamandır yasaklı olan şeyin tadını çıkarsam ne olurdu? Çok mu yanlış olurdu? Bu yabancıyı bir daha asla görmeyecektim. Burada oyalanmanın, öylece hareketsiz durmanın ve onun bana istediğim şekilde dokunup dokunmayacağını öğrenmemin ne sakıncası olabilirdi ki?

Kokusu bana düşüncelerimin pek de yanlış olmadığını söylüyordu, kasları heyecanın etkisiyle seğiriyor ve arzusunu maskeleyen bir koku yayıyordu. Bu durumun sürmesine gereğinden fazla izin vermiş ve güvenli bir alanın ötesine geçmiştim. İçimi burkan bir pişmanlıkla yumruğumu sıktım. Gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, dudaklarının tenimde gezinmesinin nasıl bir duygu olduğunu hatırlayarak ona değer biçiyordu. Tereddütle gülümsedi.

Yeter.

Bir darbeyle çenesine vurdum. Yere düştü ve bir daha kıpırdamadı. Yere çömeldim ve delikanlıyı kollarıma alarak çantasını da omzuma attım. Yemyeşil çimenlerin ve çiğle kaplanmış ağaç dallarının kokusu beni etkisi altına almış ve ihanetin fiziksel bir uyarısı gibi bedenimin alt bölümünde yabancı bir sızıya neden olmuştu.

Alacakaranlığın gölgeleri dağın üzerine uzanmıştı ancak onu karanlığın eteklerinde tutmalıydım.

Kutsanmış bölgenin sınırında dolambaçlı bir şekilde akan su kanalının kenarındaki, boş olan hurda bir pikap park edilmişti. Derenin kıyısı boyunca dizilmiş siyah işaret levhalarında parlak turuncu harflerle yazılmış yazı vardı:

GİRİLMEZ. ÖZEL MÜLK.

Ford Ranger kilitli değildi. Paslanmış arabanın kapısını koparırcasına hızla açtım. Delikanlının bitkin bedenini şoför koltuğunun diğer tarafına yatırdım.

Başı öne doğru düştüğünde, boynunun arkasındaki çılgın dövmeyi gördüm. Koyu renkli tuhaf bir haçtı bu.

O günahkâr ve aşağılık biriydi. Tanrı'ya şükür ki ona dair hoşlanmayacağım bir şey bulmuştum.

Çantasını sürücü koltuğuna fırlattım ve kapıyı hızla kapattım. Kamyonetin çelik gövdesi gümbürdedi. Hâlâ hayal kırıklığı içinde titrerken kurt biçimine dönüştüm ve ormana doğru daldım.

Kokusu üzerime sinmişti ve beni amacımdan saptırıyordu. Havayı kokladım ve kuyruğumu salladım, yeni koku ihanetimi yalın bir rahatlamaya terk ediyordu.

Burada olduğunu biliyorum. Bir hırlama zihnimde yankılanmıştı.

İyi misin? Bryn'in hüzün dolu sorusu sadece, korkunun titreyen kaslarımı daha fazla etkilemesine neden olmuştu. Hemen sonra yanıma doğru koştu.

Sana gitmeni söyledim. Dişlerimi gösterdim ancak onun varlığından duyduğum rahatlama hissini inkâr edemezdim.

Seni asla terk edemezdim. Bryn hızını kolayca ayarladı. *Ve sana asla ihanet etmeyeceğimi bilirsin.*

Hızlandım, ormanın gittikçe derinleşen karanlığına doğru atıldım. Korkunun önüne geçme teşebbüsümden vazgeçmiştim, biçim değiştirdim ve ta ki bir ağacın gövdesinin katı baskısını hissedinceye kadar öne doğru sendeledim. Tenimdeki kaşıntı kafamdaki sinirlerin karıncalanmasını gideremedi.

"Neden onu kurtardın?" diye sordu. "İnsanların bizim için bir anlamı yok."

Kollarımı ağacın gövdesine sarılı tuttum ama Bryn'e bakabilmek için yanağımı yana çevirdim. Artık kurt biçiminde olmayan minyon kızın elleri kalçalarının üzerindeydi. Cevap beklerken gözleri kısılmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım ama yanma hissinden kurtulamadım. Beklemediğim, birkaç damla sıcak gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. Bryn'in gözleri büyüdü. Asla ağlamazdım; biri buna tanıklık edebilecekken asla.

Yüzümü başka tarafa çevirdim ancak onun beni sessizce ve yargılamadan izlediğini hissedebiliyordum. Bryn'e verecek bir cevabım yoktu. Kendime de...

İki

Evimin giriş kapısını açtığımda bedenim kaskatı kesildi. Ziyaretçilerin kokusunu alabiliyordum. Yıllanmış şarap, parşömen kâğıdı: Lumine Nightshades'in kokusu aristokratik bir hava yayıyordu. Ancak korumalarının kaynamış zift ve yanık saç kokusu, odanın havasını dayanılmaz bir hale getirmişti.

"Calla?" Lumine'nin sesinden bal damlıyordu.

Korkudan sindim ve ağzım sımsıkı kapalı bir halde mutfağa girmeden önce aklımı toplamaya çalıştım.

Lumine masada şimdiki sürüsünün alfasının, babamın karşında oturuyordu. İnanılmaz derecede sakindi, duruşu mükemmeldi ve çikolata rengi buklelerini ensesinde toplamıştı. Kendine özgü, kusursuz siyah takımını ve yüksek yakalı beyaz gömleğini giymişti. İki hayalet, narin omuzlarının tam üzerinde, gölge gibi duruyordu.

Yanaklarımın içini ısırdım. Bu, korumalara karşı dişlerimi göstermemek adına tek yapabildiğim şeydi.

"Otur tatlım." Lumine bir sandalyeyi işaret etti.

Sandalyeyi babamın yanına çektim ve oturmaktan çok üzerine iliştim. Yakındaki hayaletlerle rahat edemezdim.

Kurallara karşı geldiğim hakkında bir şey biliyor muydu? İnfazımı emretmek için mi buradaydı?

"Bekleme süresi dolalı bir aydan fazla oldu, güzel kızım," diye mırıldandı. "Birleşme zamanını iple çekiyorsundur sanırım?"

Tuttuğumun bile farkında olmadığım nefesimi bıraktım. "Tabii," dedim.

Lumine parmak uçlarını alnına koydu.

"Şanslı geleceğine dair söyleyeceğin sözcük sadece bu mu?" Babam gürültüyle güldü. "Calla, annesi gibi romantik değildir, efendim."

Ses tonu kendine güvenliydi ancak bakışları bana yöneldi. Dilimi, ağzımın içinde sertleşmeye başlayan köpek dişlerimin üzerinde gezdirdim.

"Anlıyorum," dedi annem, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Stephen onu daha iyi terbiye etmelisin. Alfa dişilerimin inceliğe sahip olmasını beklerim. Naomi bu rolü her zaman mükemmel bir şekilde yerine getirmiştir."

Bana bakmaya devam ettiği için ona içimden geldiği gibi dişlerimi gösteremedim.

İncelikmiş, kıçımın kenarı. Ben bir savaşçıyım, gelin olacak kız değil.

"Eşleşmeden memnun olacağını düşündüm, sevgili kızım," dedi annesi. "Sen güzel bir alfasın. Ve Renier'ler arasında daha önce bir Mahkûm erkeği hiç olmamıştı. Hatta bunu Emile bile kabul ediyor. Birleşme kehanetleri hepimizin yararına olur. Böyle bir eşleşmeden mutlu olmalısın."

Çenem kasıldı ama gözlerimi kırpmadan onunkilere baktım. "Ren'e saygı duyuyorum. O iyi bir arkadaş. Birlikte iyi olacağız."

Bir arkadaş... sayılır. Bana, elini içine daldırmış halde yakalanmayı hiç umursamadığı kavanozdaki bir kurabiyeymişim gibi bakıyordu. Ve bu hırsızlığın cezasını çekecek kişi o değildi. Nişanlandığımız günden beri elim kolum bağlanmış olmasına rağmen, ilişkimiz üzerine polislik oynamanın o kadar zor olacağını düşünmüyordum. Ancak Ren kurallara göre oynamaktan hoşlanmıyordu. Ona, riske değecek bir şey vermekten endişelenmeme sebep olacak kadar çekiciydi.

"İyi mi?" Lumine tekrarladı. "Ama delikanlıyı arzulamıyor musun? Emile, vârisiyle dalga geçme fikrine çok öfkelenecektir." Parmaklarını masanın üzerine vurdu.

Yanaklarımın alev alev yanmasına küfrederek gözlerimi yere diktim. *Bu konu hakkında bir şey yapmama izin verilmezken arzunun ne önemi vardı ki?* Şu anda annemden nefret ediyordum.

Babam boğazını temizledi. "Leydim, çocuklar doğduğunda bu birleşmeye karar verilmişti. Silüet ve Mahkûm sürüleri buna sadık kalacaklar. Kızım ve Emile'in oğlu gibi."

"Dediğim gibi, iyi olacağız," diye fısıldadım. Sözlerimde bir sızlanma belirtisi vardı.

Gülüşme sesleri gözlerimi tekrar Bekçi'ye çevirmeme sebep oldu. Kıvrandığımı izleyen Lumine'nin gülümsemesi kibirliydi. Gözlerimi ona doğru diktiğimde artık öfkeme hâkim olamıyordum.

"Elbette." Bakışları babama yöneldi. "Töre sekteye uğramamalı ve gecikmemeli. Hiçbir koşulda."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Babam kısa bir süreliğine dudaklarını onun solgun parmaklarına bastırdı. Kadın bana döndü. Teni parşömen kâğıdına benzeyen elini dikkatle elime koyarken onu ısırmayı ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalışıyordum.

"Bütün değerli dişiler inceliğe sahiptir, tatlım." Yanağıma dokunduğunda tırnaklarının beni irkiltmeye yetecek bir sertlikle tenimi sıyırmasını sağladı.

Midem buruldu.

İnce topuklarıyla taş zeminde kesik ve kuvvetli sesler çıkararak mutfağı terk etti. Peşi sıra giden hayaletlerin sessizliği, onun sinir bozucu ayak seslerinden daha fazla rahatsız ediciydi. Göğsüme doğru kaldırdığım dizlerime yüzümü dayadım. Ön kapının kapandığını duyana kadar nefes almadım.

"Çok gerginsin," dedi babam. "Devriyen sırasında bir şey mi oldu?"

Başımı iki yana salladım. "Bilirsin hayaletlerden nefret ederim."

"Hepimiz hayaletlerden nefret ederiz."

Omuzlarımı silktim. "Her neyse, neden buradaydı?"

"Birleşmeyi konuşmak için."

"Şaka yapıyorsun." Kaşlarımı çattım. "Sadece ben ve Ren'i mi?"

Babam yorgun bir halde yüzünü ovuşturdu. "Calla, bu birleşmeye, üzerinden atladığın oyuncak bir çembermiş gibi davranmasan çok iyi olacak. Sadece sen ve Ren'den çok daha büyük bir menfaat söz konusu. Onlarca yıldır yeni bir sürü oluşmadı. Bekçiler sınırda."

"Üzgünüm," dedim isteksizce.

"Üzgün olma. Ciddi ol."

"Emile bugün erkenciydi." Yüzünü buruşturdu.

"Ne?" Soluğumu tuttum. "Neden?"

Elime Laroche ve onun alfasıyla resmî bir konuşma yapmayı hayal bile edemiyordum.

Babamın sesi soğuktu. "Lumine ile aynı nedenden dolayı."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, yanaklarım bir kez daha yanıyordu.

"Calla?"

"Üzgünüm baba," dedim sıkıntımı gizleyerek. "Ren ve ben iyi geçiniyoruz. Biz bir şekilde arkadaşız. Uzun zamandır birleşmenin geleceğini biliyorduk. Bunda bir problem göremiyorum. Eğer Ren öyle görüyorsa bu benim için yeni bir bilgi olacak. Ama eğer herkes uzak durursa bu süreç çok daha kolay geçecek. Baskı bir işe yaramaz."

Başını salladı. "Bir alfa olarak hayatına hoş geldin. Baskı hiçbir zaman işe yaramaz. Ama hiçbir zaman da eksik olmaz."

"Harika." Derin bir nefes aldım ve sandalyeden kalktım. "Ödevim var."

"Gece o halde," dedi sakince.

"Gece."

"Şey, Calla?"

"Evet?" Merdivenlerin en alt basamağında duraksadım.

"Annenle iyi geçin."

Kaşlarımı çattım ve merdivenleri çıkmaya devam ettim. Yatak odamın kapısına geldiğimde çığlık attım. Kıyafetler her yere saçılmıştı. Yatağımı, yerleri, komodini ve lambayı kaplıyordu.

"Bu asla olmayacak!" Annem parmağını suçlarcasına bana uzatmıştı.

"Anne!"

On sekiz yaşındayken katıldığım bir geziden kalma, en sevdiğim tişörtüm, sıkılı yumruklarının arasından sallanıyordu.

"Güzel bir şeylerin var mı?" Suçlayıcı biçimde tişörtü bana doğru salladı.

"*Güzelin* ne olduğunu tanımla," diye karşılık verdim.

İnlememi bastırarak özellikle kurtarmak istediğim bir kıyafetimi araştırdım ve *Harry Potter*'daki Voldemort baskılı kapüşonlu hırkamın üzerine oturdum.

"Dantelli? İpekli? Kaşmir?" Naomi sordu: "Keten ya da kot olmayan herhangi bir şey?"

Perili tişörtü ellerinde buruşturduğunda korkudan sindim.

"Bugün *Emile*'in burada olduğunu biliyor musun?" Gözleri yatağa doğru çevrildi, kıyafet yığınını inceliyordu.

"Babam söyledi," diye sakince yanıtladım ama içimden çığlık atıyordum.

Parmaklarımı omuzlarıma dökülen bir saç buklesinin arasından geçirerek ucunu dişlerimle yakaladım.

Annem dudaklarını büzdü ve parmaklarımı doladığım saçlarımdan uzaklaştırabilmek için tişörtü yere attı. Sonra derin bir nefes aldı, yatakta arkama doğru oturdu ve saçımı tutan lastiği çekti.

"Ve bu saçlar." Parmaklarını saçımın dalgalarının arasından geçirdi. "Her zaman bağlaman hiç bana göre değil."

"Çok gür," dedim. "Ancak böyle baş edebiliyorum."

Başını salladığında kulaklarından sallanan şamdan gibi küpelerin sesini duyabiliyordum. "Benim güzel çiçeğim. Bundan böyle güzelliğini saklayamazsın. Artık bir kadınsın."

Homurdanarak onun uzanamayacağını düşündüğüm yatağın diğer ucuna yuvarlandım.

"Ben çiçek değilim." Saçlarımın oluşturduğu kümeyi tekrar omuzlarıma attım. Toka olmadan ağırlık hissi veriyordu.

"Ama öylesin, *Calla*." Gülümsedi. "Benim güzel zambağım."

"O sadece bir isim, anne." Kıyafetlerimi toplamaya başladım. "Benim kimliğim değil."

"Evet, o sensin." Sesindeki uyarıcı tonlamayı fark ettim. "Şunu yapmayı kes. Buna gerek yok."

Ellerim, tuttuğum tişörtün üzerinde donup kalmıştı. Yarı katlanmış tişörtü yatak örtüsünün üzerine koyana kadar bekledi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama annem elini kaldırarak beni susturdu.

"Gelecek ay yeni sürü oluşacak. Sen de alfa dişisi olacaksın."

"Bunu biliyorum." Kirli çorapları ona fırlatma içgüdüsüyle savaştım. "Bunu beş yaşından beri biliyorum."

"O zaman ona göre hareket etme zamanın geldi," dedi.

"Lumine endişeli."

"Evet, biliyorum. İncelik. O incelik istiyor." Espri yapmak istedim.

"Ve Emile de Renier'in istediğiyle ilgileniyor," dedi.

"Ren ne istiyor?" dedim sesimdeki cırlamadan irkilerek.

Annem yatağımın üzerinde duran sütyenlerimden birini kaldırdı. Beyaz keten sütyen, sahip olduğum tek çeşitti.

"Hazırlıklar hakkında düşünmemiz gerekiyor. Hiç doğru dürüst iç çamaşırı giymez misin?"

Yanaklarımdaki yanma hissi yine başlamıştı. Bu kadar çok kızarıyor olmamın kalıcı bir renk bozukluğuna neden olmasından endişe ettim.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bana aldırış etmeden, dili ile dişleri arasından bir şeyler mırıldanarak yığının arasındaki kıyafetlerimi ayrıştırmaya başladı. Katlamama izin vermediğine göre, tek tahminim onları "kabul edilebilirler" ve "atılacaklar" olarak ayırıyor olmasıydı.

"O bir alfa erkeği ve okulundaki en gözde delikanlı. En azından benim bildiğime göre." Ses tonu hüzünlenmişti. "Kızların ilgisine alışkın olduğundan eminim. Zamanı geldiğinde onu memnun etmeye hazır olmalısın."

Tekrar konuşmadan önce, ağzıma gelen safrayı yutkundum.

"Anne, ben de bir alfa dişisiyim, unuttun mu?" dedim. "Sürünün lideri olmak için Ren'in bana ihtiyacı var. Savaşçı olmam için beni *istiyor*, amigo kızların kaptanı olmak için değil."

"Renier'in ihtiyacı olan şey senin bir eş gibi davranmandır. Bir savaşçı olman, cazibeli olamayacağın anlamına gelmez." Sesindeki kararlılık içime işledi.

"Cal haklı anne." Erkek kardeşimin sesi araya girdi. "Ren bir amigo istemiyor. Son dört yıl boyunca onlarla yeterince flört etti. Büyük bir olasılıkla çok sıkılmıştır. Ablam en azından onun ayakları üzerinde durmasını sağlayacaktır." Kapıya dayanmış olan Ansel'ı görmek için döndüm. Gözleri odada gezindi.

"Hey, Naomi Fırtınası esmiş ve ortalıkta yaşayan hiçbir şey bırakmamış."

"Ansel," diye azarlayan annemin elleri kalçalarının üzerindeydi. "Lütfen ablan ile beni yalnız bırak."

"Özür dilerim, anne." Ansel sırıtmaya devam etti. "Ama Barrett ve Sasha gece devriyesine çıkmak için aşağıda seni bekliyorlar."

Annem şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "O kadar geç oldu mu ki?"

Ansel omuzlarını silkti. Annem arkasını döndüğünde ise Ansel bana göz kırptı. Gülümsediğimi gizlemek için ağzımı kapadım.

Annem iç geçirdi. "Calla, bu konuda ciddiyim. Dolabına yeni kıyafetler koydum ve senden onları giymeni beklerim."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ancak beni susturdu.

"Yarından itibaren yeni kıyafetler giyilecek yoksa bütün tişörtlerini ve eski kot pantolonlarını atarım. Tartışma bitmiştir."

Ayağa kalktı ve odadan çıktı, hareket ettiğinde etekleri uçuşuyordu. Merdiven boşluğundaki ayak seslerini duyduğum zaman, inleyerek kendimi yatağa attım. Tişört yığını yüzümü gömecek uygun bir yer olmuştu. Kurt biçimine dönüşmek ve yatağı parçalamak için can atıyordum. Ancak bu dışarı çıkma yasağıyla cezalandırılmama neden olurdu. Ayrıca yatağımı seviyordum ve şu anda annemin atmakla tehdit etmediği sevdiğim birkaç şeyden biriydi. Yatak gıcırdadı. Başımı dirseğime dayayarak doğruldum ve Ansel'e baktım. Yatağın bir köşesine tünemişti. "Bir başka iç yumuşatıcı ana-kız seansı mıydı?"

"Bilirsin." Sırtımın üzerine doğru yuvarlandım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Yeni bir zonklamayı geçiştirmek üzere masaj yapmak için ellerimi şakaklarıma götürdüm.

"Eee..." diye söze başladı Ansel. Dönerek ona baktım. Kardeşimin imalı gülümsemesi kaybolmuştu.

"Eee ne?"

"Ren hakkında..." Sesi kalınlaştı.

"Hadi söyle, An."

"Ondan hoşlanıyor musun? Yani gerçekten demek istedim," diye ağzından kaçırıverdi.

Tekrar yatakta yuvarlandım. Işıktan korumak için kollarımı gözlerimin üzerine kapadım.

"Çok değil."

Bana sürtündü. "İşte," dedi. "Eğer onunla birlikte olmak istemiyorsan olmamalısın."

Kollarımın altındaki gözlerim birden açılıverdi. Bir anlığına soluk alamadım.

"Kaçabiliriz. Senin yanında olurum." Sözlerini tamamlarken Ansel'ın sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçalmıştı.

Birden fırlayarak kalktım.

"Ansel," diye fısıldadım. "Bir daha asla böyle bir şey söyleme. Bilmiyorsun... Yalnızca vazgeç, tamam mı?"

Yatak örtüsüyle oyalandı. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Anneme çok sinirlenmiş görünüyordun."

"Anneme sinirlendim ama anneme, Ren'e değil." Parmaklarımı omzumdan dökülen buklelerin arasından geçirdim ve kafamı tıraş etmeyi düşündüm.

"O halde bununla ilgili bir sorunun yok? Ren'in eşi olmakla yani?"

"Evet. Bir sorunum yok." Uzandım ve açık kahverengi saçlarını karıştırdım. "Ayrıca yeni sürüde olacaksın. Bryn, Mason ve Fey de. Arkamda sizler olunca, Ren'i hizada tutacağız."

"Kuşkun olmasın." Sırıttı.

"Ve kaçmak hakkında kimseye tek kelime bile etme. An, bu doğru değil. Ne zaman bu kadar özgür fikirler edindin sen?" Gözlerim kısıldı.

Kardeşim keskin köpek dişlerini bana gösterdi. "Ben senin kardeşinim, değil mi?"

"Yani hain ruhun benim suçum mu?" Göğsüne bir tane patlattım.

"Bilmem gereken her şeyi Cal'dan öğrendim."

Ayağa kalktı ve yatakta zıplamaya başladı. Yatağın kenarına doğru sıçradım ve kayarak topuklarımın üzerine indim. Yatak örtüsünü kavradım ve hızla çektim. Ansel kahkahalar içinde sırtüstü düştü ve sakinleşmeden önce çarşafların üzerinde zıpladı.

"Ciddiyim, Ansel. Tek kelime yok."

"Endişelenme. Aptal değilim. Bekçiler'e asla ihanet etmem," dedi. "Sen aksini istemediğin müddetçe... alfa." Gülmeye çalıştım. "Teşekkürler."

Üç

Kahvaltı etmek üzere mutfağa girdiğimde, ailem sessizliğe gömülmüştü. Doğrudan kahveye yöneldim. Annem hızla yanıma gelerek ellerimi yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi.

"Ah, tatlım rüya gibi olmuşsun," diyerek yanaklarımdan öptü.

"Bu bir etek, anne." Kendimi ondan kurtardım. "Vazgeç artık."

Dolaptan bir fincan aldım ve içine kahve koydum. Uzun saçlarımın sarı bukleleri siyah sıvının içine tam girecekken omzuma doğru itmeyi başardım.

Ansel zayıflamak için yenen mısır gevreği atıştırmalığını bana doğru atarken sırıtmasını saklamaya çalışıyordu.

Hain, diye söylendim otururken. Kahvaltımdan iki ısırık almıştım ki babamın ağzı açık bana baktığını fark ettim.

"Ne?" diye sordum ağzım soya proteiniyle doluyken.

Öksürdü, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra gözleri annemden bana çevriliverdi. "Özür dilerim, Cal. Annenin tavsiyesine gerçekten uyacağını beklemiyordum."

Ona dik dik baktım. Babam oturuşunu değiştirdi ve *Denver Post* gazetesini açtı.

"Oldukça büyüleyicisin."

"Büyüleyici mi?" Sesim birkaç oktav birden yükselmişti. Elimdeki kahve fincanı sallanıyordu.

Ansel tostunun üzerinden kıkırdadı ve portakal suyu bardağını kavradı.

Annem elime okşar gibi vururken babam da yüzünü saklamak için gazeteyi kaldırdı. Kafeinin bulanıklığında kendimi kaybetmeden önce anneme dik dik baktım. Kahvaltının geri kalan kısmını tuhaf bir sessizlik içinde geçirdik. Babam gazetesini okurken benimle ve annemle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Annem ise teşvik edici bakışlarıyla benim tarafıma bakmaya devam etti ama bu bakışlara cevabım soğuk soğuk bakmak oluyordu. Ansel bize aldırmıyor ve keyifle tostunu yiyordu. Kahvenin tortusunu yuvarladım.

"Hadi, An."

Ansel sandalyesinden fırladı ve garajın yolunu tutmadan ceketini kaptı.

"Başarılar, Cal," diye bağırdı babam, ben kapıya gitmek üzere küçük kardeşimi takip ederken.

Karşılık vermedim. Çoğu günlerde okula gitmeye can atardım. Bugün ise korkuyordum.

"Stephen." Dışarı çıkıp kapıyı ardımdan hızla kapattığımda annemin sesinin yükseldiğini duydum.

"Ben sürebilir miyim?" Ansel'ın gözleri umutla bakıyordu.

"Hayır," dedim, cipimizin şoför koltuğuna otururken.

Ev ve cadde arasındaki yolu hızla katederken Ansel arabanın ön paneline tutundu. Yanık lastik kokusu arabanın içine

dolmuştu. Üçüncü arabayı da solladığımda, emniyet kemerini bağlamaya çalışan Ansel bana ters biçimde baktı.

"Külotlu çorap giymek sende ölme isteği uyandırıyor diye bundan benim de nefret ettiğim anlamına gelmez."

"Külotlu çorap giymiyorum," dedim sıkılı dişlerimin arasından, bir arabanın daha yanından geçerken.

Ansel'ın göz kapakları kapanıverdi. "Giymiyor musun? Bu uygunsuz olmaz mı?"

Sırıttı ama öfkeli bakışım koltuğuna sinmesine neden oldu. Mountain Okulu'nun park yerine geldiğimizde, yüzü hortlak gibi bembeyaz olmuştu.

"Sanırım eve Mason'la döneceğim," dedi kapıyı arkasından hızla kapatırken.

Direksiyonu tutan elimin eklem yerlerinin ne kadar beyazlamış olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes aldım.

Onlar sadece kıyafet Cal. Annen seni göğüs büyütme ameliyatı olman için zorlamış değil.

Ürperdim, Naomi'nin aklına böyle saçma fikirler gelmeyeceğini umuyordum.

Park yerini geçerken Bryn önümü kesti. Baştan aşağı beni süzerken gözleri büyümüştü.

"Ne oldu?"

"İncelik," diye homurdandım ve okula doğru yürümeye devam ettim.

"Ha?" Benimle birlikte hızlı adımlarla yürürken sımsıkı bağladığı bronz renkli bukleleri başının çevresinde zıplayıp duruyordu.

"Bir alfa dişisi olmanın Arayıcılar'la savaşmaktan başka şeyleri de gerektirdiği ortada," dedim. "En azından Lumine'e ve anneme göre öyle."

"Demek, Naomi seni yine değiştirmeyi deniyor?" diye sordu. "Bu defa farklı olan ne?"

"Bu defa ciddi." Kot pantolon olmasını dilediğim eteğimin kemerini düzelttim. "Ve Lumine de öyle."

"Şey, tahminimce programlı olsan iyi edersin." Gözleri kızarmış insan öğrencilerin gezdiği, köşke benzeyen evleri geçerken Bryn omuzlarını silkti.

"Güven oyun için teşekkür ederim." Etekliğin nasıl durması gerektiğini bilemiyordum, bu nedenle düzeltmekten vazgeçtim.

Girişe doğru sessizce yürüdük ve son sınıftakilerin koridor boyunca uzanan dolaplarını geçtik. Okulun her gün beni karşılayan kokusu değişmişti. Dolapların keskin metal kokusu, zemindeki cilanın sert kokusuna karşılık tavandan yayılan taze sedir ağacı kokusu tanıdıktı ancak genellikle insanların bedeninden korkunca yayılan salgının kokusu eksikti. Bunun yerine yaşamları Bekçiler'den ve Gardiyanlar'dan özenle ayrılmış olan yatılı öğrencilerin merak ve şaşkınlıkları hissediliyordu. Onlarla paylaştığımız tek aktivite sınıflarımızdı. Öğrenci kalabalığının arasındaki daracık alandan sürtüne sürtüne ilerlerken gözlerinin üzerimde olması huzurumu kaçırmıştı.

"Herkes bakıyor mu?" Sesimin sinirli çıkmamasına çalıştım.

"Evet. Birçoğu bakıyor."

"Ah, Tanrım," diye inledim çantamı sıkıca kavrayarak.

"En azından sevimli görünüyorsun." Neşeli yanıtı midemin burulmasına neden oldu.

"Lütfen bana öyle şeyler söyleme. Asla." Annem bana neden böyle bir şey yapmıştı ki? Kendimi karnavalda herkese gösterilen bir ucube gibi hissettim.

"Özür dilerim," dedi Bryn kolunu kaplayan renkli metalik bileziklerle oynayarak. Birinci ve ikinci devredeki ödevlerim için ihtiyacım olan kitapları çıkardım. Koridordaki gürültü yerini meraklı bir uğultuya bıraktı ve Bryn birden her zamanki duruşunu değiştirerek dikleşti.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. O yakındaydı. Çantamı omzuma attım, dolabımı hızla kapattım ve Renier Laroche'a baktığımda kalp atışlarımın hızlanmasından nefret ettim.

Öğrenci kalabalığı Mahkûm alfa ve sürüsü için aralandı. Sabine, Neville, Cosette ve Dax tarafından kuşatılmış olan Ren koridoru kaplamış gibi görünüyordu. Sanki okulun sahibiymiş gibi hareket ediyordu. Bir kurdun sahip olduğu yırtıcı gözleriyle bir o yana bir bu yana bakıyordu.

Onun değişmek için asla zahmete girmediğine bahse girerdim.

Ren beni bulduğunda, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Meydan okuyan bakışlarını karşılarken oldukça sakindim. Bryn bir adım geriledi. Nefesini omzumda hissedebiliyordum.

Koridordaki hareketlilik durmuştu. Gözler, karşılaşmamıza odaklanmış, dudaktan kulağa fısıltılar başlamıştı. Sağ tarafımdaki bir hareket gözüme ilişti. Mason, Ansel ve Fey öğrenci yığınının arasından çıkıverdiler ve Bryn'in çevresindeki kuşatma pozisyonlarını aldılar. Biraz daha dikleşerek durdum.

Artık sadece alfa yok, değil mi?

Ren'in gözleri, arkamdaki Silüet kurtlarına odaklandığında kısılmıştı. Boğazından tuhaf bir kahkaha kaçıverdi.

"Askerlerini mi çağıracaksın, Zambak?"

Alfalarının etrafında nöbetçi gibi duran Mahkûmlar'a bakış attım.

"Hep birlikte uçuyormuş gibisiniz?" Dolabıma doğru yaslandım. Kahkahası, homurtudan farklı olmayan, kısık sesli bir kıkırdama gibiydi. Sabine'e baktı.

"Git buradan. Calla'yla konuşmam gerek. Yalnız."

Sağındaki mürekkep renkli saçı olan kız gerildi ama döndü ve yemekhanelerin olduğu tarafa doğru yürüdü. Diğer üç kurt kızın ardına düştü, kalabalığın içinde kaybolmadan önce Dax geriye doğru alfasına bir bakış attı.

Ren bir kaşını kaldırdı. Başımı salladım.

"Bryn, sınıfta görüşürüz."

Başını salladığında buklelerinin hışırtısını duydum. Gözümün bir kenarından Mason ve Fey'in harekete geçerlerken ona uzandığını ve fısıldadıklarını yakaladım. Bekledim ancak Ren'in gözleri hâlâ omzumun üzerine odaklanmıştı. Arkamda dikilen Ansel'a bakmak için döndüm.

"Sen de. Hemen."

Küçük kardeşim başını eğdi ve diğer Silüetler'in ardından fırladı.

Ren güldü. "Senin koruman, ha?"

"Her neyse." Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Şovun amacı ne, Ren? Öğrencilerin yarısının dikkatini üzerimize çektin."

Omuzlarını silkti. "Onlar her zaman bizi seyreder. Bizden korkuyorlar. Olması gereken de bu."

Dudaklarım ince bir çizgi halini aldı ama karşılık vermedim.

"Bu yeni bir görünüş," dedi gözlerini ağır ağır üzerimde gezdirirken.

Lanet olsun, anne.

Temkinli bir ifadeyle başımı salladım ve yere baktım. Ren'in parmakları çenemin altını yakaladı ve yüzümü yukarı kaldırdı. Gözlerimi kaldırdığımda, en çekici gülümsemesini takınmıştı. Sıçrayarak parmaklarından uzaklaştım. Yumuşacık sakin bir hırıltı göğsünde yankılandı.

"Sakin ol."

"Görünüş önemli değil." Dolaba doğru iyice yaslandım.

"Benimle oynamaktan vazgeç. Kim olduğumu biliyorsun."

"Tabii ki," diye mırıldandı. "Bu nedenle senden hoşlanıyorum."

Alfa delikanlısının provokasyonu karşısından ayak parmaklarımdan, tepeme kadar yaydığı sıcaklıkla savaş vererek dişlerimi sıktım.

"Çekim gücüne karşı bağışıklığım var," diye yalan söyledim. "Rol yapmayı kes, Mahkûm. Ne istiyorsun?"

Kahkaha attı. "Hadi, Cal. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Biz sadece arkadaşız." Cümlenin ardından bir anlık sessizlik oldu. "Ekim ayının otuz birine kadar. Sonra değişir. Kurallar böyle. Bugün çiftleşme mevsimindeki beygirler gibi davranıyorsun. Bana kafanda ne olduğunu söyle."

Çok ileri gittiğimden endişe ederek nefesimi tuttum. Ancak öfkeli bir karşılık gelmedi ve saniyeden daha kısa bir süre içinde ifadesi yumuşamıştı.

"Bekçiler üzerimize çok sert geliyorlar," dedi. "Yedi-yirmi dört inceleniyor olmaktan yoruldum. Bununla ilgili bir şey yapmak ilgini çeker mi diye merak ettim."

Şaka yapmasını bekledim. Ama olmadı.

"Na… Nasıl?" En sonunda söylemeyi başardım.

Bana doğru çekingen bir adım attı.

"Kıçlarını ne durdurur?" diye mırıldandı ve bana doğru uzandı. Nefes almak bile güçleşmişti.

Sakinim. Sakinim.

"Topluluk. Yeni sürü," dedim. Siyah gözlerinin içindeki gümüş benekleri görebileceğim kadar yakındı. Ren başını salladı. Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü.

"Başarılı olup olmaması kimin kontrolünde?"

Kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. "Bizim."

"Kesinlikle." Doğruldu ve tekrar nefes alabildim. "Bununla ilgili bir şey yapabileceğimizi sanıyordum."

"Ne gibi?" Boyun ve omuz kaslarını izlerken neredeyse ürperdim. Huzursuzdu. Ren'i huzursuz eden güç neydi?

"Birlikte daha fazla zaman geçirmek gibi. Büyükler yerine sürünün sadakatini kazanmak," dedi. "Belki arkadaşlarımızın birbirlerinden nefret etmesini durdurmak için onları ikna etmek. Bekçiler'i sakinleştirip biraz uzaklaştırabilir."

Sözlerini değerlendirirken dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Şimdi birliğe doğru harekete geçmek mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Yatıştırmak. Bu, Ekim'de birden bırakmak yerine, düzenlemeleri herkes için daha kolay hale getirecektir. Birlikte takılabileceğimizi düşündüm."

"Takılmak mı? *Birlikte* mi?" Kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım.

"Zararı olmazdı," dedi usulca.

Ne kadar ciddi olduğunun farkına varınca kahkaha atma isteğimi bastırdım.

Birbirlerinin boğazını kesmedikleri sürece.

"Bu riskli," dedim.

"Silüetler'ini kontrol edecemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Tabii ki öyle değil." Dik dik baktım. "Ne söylersem uyacaklardır."

"O halde bu bir problem olmamalı, değil mi?"

İç geçirdim. "Bekçiler senin de mi üzerinde?"

Ren bakışlarını gözlerimden çekti. "Efron benim... alışkanlıklarım hakkında duyduğu bazı kaygılardan bahsetti. Senin mutsuz olacağın ya da sadakat konusunda endişeleniyor." Sadakat sözcüğünü sanki bir parça kıkırdak çiğniyormuş gibi geveledi. Bir dakika için hüzünlü göründü.

"Bunda haklı, Romeo." Tabanca tutuyormuş gibi yapıp parmaklarımla göğsüne nişan aldım. "Eğer Emile'in oğlu olmasaydın, postun kalbi kırık bir kızın babası tarafından şöminenin üzerine asılmıştı bile."

Ren'in yüzü arsız bir gülümsemeyle aydınlandı. "Haksız değilsin." Elini omzumun üzerinden aldı. "Geçen ay boyunca Efron her hafta evimize geldi." Sırıtması kaybolmamıştı ama gözleri sıkıntılıydı.

Korku, parmaklarımı gömleğine geçirmeme ve onu kendime çekmeme neden oldu.

"Her hafta mı?" diye fısıldadım.

Başını salladı, elini koyu kahve saçlarının arasından geçirdi. "Birliğe bir av tüfeği sokarsa hiç şaşma."

Gülümsedim ama bana doğru uzandığında nefesim boğazımda düğümlendi. Dudakları kulağıma sürtündü. Geri çekildim. O almasa bile, Bekçiler bu meseleyi ciddiye alabilirdi.

"Sanırım bir sonraki neslin hizaya giremeyeceğinden endişelendiler. Ama seni mihrapta asla terk etmem, Zambak."

Midesine bir yumruk attım ve anında bu yaptığıma pişman oldum. Ren'in karnı taş gibi sertti. Geri çektiğimde sancıyan elimi salladım. Bileklerimi sıkıca kavradı. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

"İyi kroşe."

"Fark ettiğin için teşekkürler." Kolumu geri çekmeye çalıştım ama bileğimi saran kelepçe sıkmaya devam ediyordu.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Takılmakla ilgili mi?" Gözleriyle temas kuramadım. Çok yakında duruyordu. Vücudunun ısısını hissedebiliyordum ve bu benim ateşimin de yükselmesine neden oluyordu.

"Evet." Yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi. Sandal ağacı ve deri gibi kokuyordu.

"İşe yarayabilir," dedim, dolapla bütünleşmemin an meselesi olduğuna emindim. "Bunu düşüneceğim."

"Güzel." Geri çekildi ve bileğimi bıraktı. "Görüşürüz, Zambak."

Dans eder gibi uzaklaştı. Öğrenci kalabalığının içinde gözden kaybolurken onun kahkaha attığını duyabiliyordum.

Dört

İlk zil çaldığında sırama doğru fırladım. Arkamdaki sırada oturan Bryn, "Anlat," dedi.

"İlginçti," dedim sandalyeme otururken.

Bay Graham boğazını temizledi. "Bayanlar, baylar. Değerli zamanınızdan bir dakika istiyorum."

Bryn elini kaldırıp tırnaklarını koluma batırınca soluğumu tuttum. "Bryn, ne?"

Gözleri sınıfın önüne kilitlenmişti. Öğrencilerin uğultuları kayboluverdi.

"Çok teşekkürler." Bay Graham'ın çatlak sesi sınıfta yankılandı. "Bugün Mountain Okulu'na kaydolan yeni bir öğrencimiz var."

İrkilerek sandalyemde dönmeye başladım: Bryn'in pençe gibi kavramasından derimin bir kısmını kaybettiğimden düşündüm. Sonra donup kaldım, güneş ışığıyla dolu bir bahar kokusu alıyordum. Hayır, olamaz. Ama olmuştu.

Bay Graham'ın masasının yanında huzursuz bir halde duran, onu kurtarmamın üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmemiş olan dağcıydı.

"Bu Seamus Doran," diye devam etti öğretmenimiz, oldukça huzursuz görünen delikanlıya bakarak.

"Shay. Shay'i kullanıyorum," dedi delikanlı usulca.

"Hoş geldin o halde, Shay." Bay Graham'ın bakışları sınıfta dolaştı. Gözleri sağımdaki boş sırada yoğunlaşınca, neredeyse kalbim duracaktı. "Bayan Tor'un yanında boş yer var."

Bryn sandalyemin arkasına ısrarla vurdu.

"Kes şunu artık," diye parladım yarı ona dönerek. "Ne yapabilirim ki?"

"Herhangi bir şey." Sesi kısık çıkmıştı ama paniğe kapılmıştı.

Onu tekrar görünce heyecan ve korku arasında bir hisse kapılmıştım. Karmakarışık duygularımın ayırdına bile varamamış olsam da onun beni tanımasının bir felaket olacağının farkındaydım. Saçlarımı öne doğru iterek yüzümü örtmeye çalıştım.

İhtiyacım olduğunda kapüşonlu montum neredeydi?

Shay ağır ağır sırasına doğru yürüdü. Ona gösterilen sıraya geldiğinde, bakışlarımı kaçırmadan önce gözlerim yemyeşil gözleriyle buluştu ancak hiç şüphe yoktu. Beni tanımamıştı. Hissetmem gerektiği gibi korktum ancak korku tatmin duygusuyla karıştı. Kısa bir süre boyunca gözlerimiz kenetlendi, şaşkına döndüğünü gördüm. Onun için bir hayaldim ve şimdi gerçek oldum. Çantası ellerinden kaydı. Birkaç kalem sıralarımızın arasındaki yere düştü. İnlememeye çalışarak elimi yüzüme siper ettim, belimden aşağı kaynar sular boşalır gibiydi. Bryn sıramı öyle kuvvetle tekmeledi ki sıra bir iki santim öne geldi. Panikledim ve sınıfın önüne doğru fırladım. Ona doğru atılınca Bay Graham birkaç adım geriledi.

Fısıldadım. "Kramp girdi." Bay Graham kızardı ve izin kâğıdını karaladı. Koridorun sonundaki kızlar tuvaletine koştum. Şansıma boştu. Yere yığıldım, titriyordum. Tuvaletin kapısı açıldı.

"Cal," diye fısıldayan Bryn yanıma çömeldi.

Ölüme meydan okumuştum ve şimdi o beni avlıyordu. Ayının onu öldürmesine izin vermeliydim.

Ama yeni delikanlıyı incitecek herhangi bir şeyi düşünmek bile nefesimi kesiyordu. "O burada olamaz."

"Biliyorum." Bryn telaşla yaklaştı ve kollarını bana sardı. "Ama o biri olmalı. Demek istediğim, insanların dünyasından. Yoksa neden son sınıfa transfer olsun ki? Bu güne kadar hiç böyle bir şey olmadı."

"Ah, Tanrım, Bryn." Parmaklarımın arasından yüzümü kaldırdım.

"Eğer Bekçiler bilirse ne olur?

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bilmezler. Bir şeyler kötüye gittiğinde efendilerimiz bunu halleder. Hem de hemen. Güvendesin."

"Haklısın." Kalktım ve lavaboya gittim. "Bilmezler."

Aynadan bakışını yakaladım. "Ama o kim olabilirdi ki?"

"Buradaki okula gelen diğer tüm insanların olduğu gibi, yalnızca bir banka patronunun ya da önemli bir senatörün oğludur," dedi. "Bizim için bir hiç."

Çok aptaldım. Bacaklarım hâlâ esnekti. Onu kurtardığıma inanamıyorum.

"Şunu sür, çok solgun görünüyorsun." Bryn çantasından çıkardığı pudrayı elime tutuşturdu. "Ne olduğunu biz ve bu delikanlıdan başka kimse bilmiyor. Ve büyük bir olasılıkla o

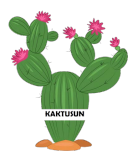
da inanmakta güçlük çekiyordur. Demek istediğim, dışarıdaki biri ne yapacak ki? Hiç olmamış gibi davran sadece."

"Tamam." Gerçekte onu görmek istediğimi fark edince dehşetimi gizlemeye çalıştım. Ağzını kolumda hissederek ürperdim. *Birliğin stresi sonunda beni etkisi altına almıştı. Onu kaybediyorum.*

İlk devrenin kalanını es geçmeye karar verdim ama Shay Doran'dan saklanmanın uygun bir seçenek olmadığını biliyordum. Son sınıfı oluşturan otuzdan az öğrenci göz önünde tutulursa günün geri kalanında başka bir derste onu görmeye mecburdum.

Fransızca?

Hayır.

Biyoloji?

Hayır.

Organik kimya?

Evet.

Bayan Foris, ölmüş olması gereken dağcının bir çift insan öğrenciye katılmasını sağladı. Shay onu izlediğimi sezmiş gibi döndü ve bakışlarımı yakaladı. Telaşla bakışlarımı kaçırsam da, gözlerimi onun üzerinde tutabilmeyi dilerdim. Bunun yerine laboratuvar malzemelerini düzenleyen Ren'e döndüm. Laboratuvara yoğunlaşmayı denedim ancak sınıfın diğer ucundaki yabancının meraklı bakışlarını hissedebiliyordum. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. *O da bana bakmak istiyordu.*

Ren elime beheri verdi. "Eee, konuyla ilgili düşündün mü?"

"Hangi konuda?" Beheri koydum ve başka bir deney tüpüne uzandım.

"Takılmak," dedi elini sırtımın alt tarafına koyarak. "Yoksa sürünü kontrol etme becerin konusunda hâlâ çekincelerin mi var?"

Sanki elinin değdiği yere damga vurulmuşçasına ani bir sıcaklık hissettim. Ona bakmadım. "Elimde şişe dolusu hidroklorik asit var, Ren. Beni sinirlendirme. Kurallara göre hareket etmediğinin farkındasın."

Kahkaha attı ama elini de geri çekti. Uçucu sıvıyı ölçmeyi tamamlayınca şişeyi yerine koydum.

"Kafamda başka şeyler vardı," diye mırıldandım, tekrar bana uzanmamasını umarak.

"Bu çok kötü." Dişleri yarı arkadaşça, yarı uyarıyla parladı.

"Nedenmiş o?" Masaya doğru uzandım.

"Çünkü özel bir davette bulunacaktım." Çalışma defterine not almaya başladı.

"Ne daveti?" Omzunun üzerinden gözetledim. Her zaman olduğu gibi aldığı notlar mükemmeldi ama çalışkanlığından şüphe eder gibi yapmaktan hoşlanıyordum. Kalemini kapıp verkaç oyunu oynamamak için kendimle savaştım.

Alaycı bir tavırla gülümsedi. "Eğer doğru dürüst bir araya gelme becerimiz konusunda şüphen varsa nezaketimi daha fazla sürdüreceğimi sanmıyorum."

Tuzağa düşmedim. "İlgileniyorum, Ren. Teklifin nedir?"

Koyu rengine karşı gümüş benekleri olan gözleri parladı.

"Efron, Vail'deki kulüplerinden birinde bu cuma bir özel parti veriyor. Şehrin bazı yeni kodamanları ve her zaman olduğu gibi efendilerimiz onu yedirip içirecek. Gelebilirsen. Sürünü de getirirsin."

"Cidden mi?"

"Seninle dalga geçer miyim?" Başını bana doğru eğdi, gözleri yapmacık bir masumiyete büyümüştü.

"Evet," dedim ve kahkaha attı. Bu kez elime doğru uzandı. Parmakları benimkilerin üzerinde gezinirken geri çekilmedim.

"Teklif geçerli. Kabul et ya da vazgeç," dedi defterine geri dönerken. Kalbimi deli gibi çarpar halde bırakarak elini çekti.

"Hangi kulüp?"

"Eden.*"

Çenem düşmesin diye dişlerimi sıktım.

"Tamam. Orada olacağız. Sağ ol." Heyecandan bacaklarım titrese de sesimin tonunu umursamazmış gibi çıkardım.

Gülümsemesini gizlemedi. "Hepinizin adı listede olacak."

Dudaklarımı kemirdim.

"Ne?" Ren'in kaşları çatıldı.

"Ansel konusunda emin değilim."

Ren omuzlarını silkti. Masanın iki yanını tuttu ve sırtını gererek öne doğru eğildi. "İsmi listede olursa içeri girer."

Ellerimi arkama götürerek parmaklarımı birbirine kenetledim, böylece gergin kaslarını hissetmek için ona uzanmayacaktım.

"O daha on beşinde." Gözlerimi düzgün hatlı bedeninden kaçırdım.

"Cosette de on beşinde ve orada olacak." Bana doğru yaklaştı. "Sizinle gelmesine izin vermezsen seni affeder mi?"

"Muhtemelen hayır." Kulüpten bahsedersem ve onun gelmeyeceğini söylersem Angel'ın yüzünde belirecek öfkeyi tahmin edebiliyordum.

---

* (İng.) Cennet Bahçesi. (ç. n.)

"İsmi listede olacak ama o senin kardeşin. Karar senin, Zambak."

"Lütfen bana öyle seslenmeyi keser misin?" diye azarladım.

"Asla."

"Hı-hı." Tam arkamdan yeni bir ses geldi. Ren'in kaşları kalktı ve ziyaretçimize doğru döndü.

Dağcı laboratuvarın sonunda bekleyip duruyordu.

Ah, Tanrım.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Shay.

"Neden?" Yanıtım çok keskindi ve söylemesi olması gerektiğinden bir o kadar da zordu. Onunla konuşmak istedim ama böyle bir seçenek yoktu. Ona bakmadan bile Ren'in bu düşmanca tavrıma şaşırdığını hissedebiliyordum. Sorumun şiddeti alfayı yanıma çekti. Memnun mu olmalıydım, yoksa buna gücenmeli miydim karar veremedim. Sonuç olarak ben de bir alfaydım. Yeni gelen delikanlının bakışları Ren'e kaydı. Yabancının gözlerinden yansıyan tehditkâr ifadeyi görebiliyordum. Hiçbir insan bir Gardiyan'ın uyarı dolu bakışına karşı koyamazdı, özellikle de bu bakışlar bir alfaya aitse. Neredeyse onun için üzüldüm.

"Hiçbir şey. Neyse, boş ver," diye mırıldandı huzursuz gözleri benimle, ellerini kalçalarımın üzerine koymuş Ren arasında gidip gelirken.

İçgüdülerim Ren'in parmaklarını vücudumdan itmek ve yakınlığından keyif almak arzusu arasında savaş veriyordu. Ellerinin güçlü ve şefkatli baskısı hoşuma gitse de onun üzerimde hâkimiyet kurma girişimi gücüme gidiyordu. Sürekli içimi kemiren bir öfke hissiyle dolmuş bir halde ona doğru bir bakış

attım. Sonra bakışlarım davetsiz misafire yönelince bu duygu beni sarstı. Shay'in beni bu şekilde görmesini istemiyordum.

Shay sanki kafasını karıştıran bir sis bulutuna yakalanmışçasına başını salladı. Zil çaldı ve telaşla uzaklaştı.

"Tuhaf çocuk," diye mırıldandı Ren ellerini kalçalarımdan çekerek. "O yeni değil mi?"

"Sanırım. Ben ve Bryn'le aynı derslikteydi. Yanımdaki sıraya oturtuldu, talimatları sormak istemiş olmalı." Sıkılmış görünmeye çalıştım. "Daha kuralların farkında değil. Hiç karıştırma."

Ren dönerek laboratuvar malzemelerimizi uzağa koydu. "Doğru, bu da bir kural."

"Senin sınırlarında sorunun var olması demek herkesin olacağı anlamına gelmez. Geri kalanımız Bekçiler'in isteğine saygı duyuyoruz." Sesim son derece sevimli çıkmıştı.

Yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi.

Kahretsin, bu kadar kibirli olmaktan vazgeç artık.

"Baksana, çok acıktım. Anlıyor musun?" Geriye kalan ve sınıfın dolabına yerleşmesi gereken beherleri ve şişeleri gösterdim.

"Sorun değil."

"Teşekkür ederim." Çantamı kaptığım gibi hızla sınıftan çıktım.

Gardiyanlar öğle yemeklerini her zaman kafeteryanın en uzak köşesinde yerlerdi. İki sürü ayrı masalarda otururken yine de birbirimize yakın dururduk. Salonun bir ucunda Gucci ve Prada'lar içindeki Bekçiler'in çocukları bizlerden uzak herhangi bir yere oturmak için bakınıyorlardı. İnsan öğrenciler, efendilerimizin çocukları ve kurtlar arasında tost olmuşlardı. Bazen

ölümlüler için üzülürdüm. Kendi dünyalarında sınırsız güçleri vardı. Ama burada değil. Mountain Okulu'nda insanlar besin zincirinin en altında olduklarını bilirlerdi.

Ansel ve Mason her zamanki masamıza yerleşmişlerdi, ben de kardeşimin yanındaki sandalyeyi çektim.

"Eee, Ren ne istiyormuş?" Ansel'ın gözleri merakla parlıyordu.

Mason öne doğru ilgiyle eğildi ama konuşmadı.

"Herkes gelene kadar bekleyelim." Çantamdan hindili sandviçimi çıkardım.

Ansel sabırsızlıkla homurdanınca ona doğru uyarıcı bir bakış attım.

Bryn yakınıma otururken çektiği sandalyenin çelik bacağı fayans zeminde cızırtı yaptı. Fey, Mason'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Bakışlarım yan masada oturan Mahkûmlar'a kaymadan önce, etrafımı çevreleyen sürü arkadaşlarımın üzerinde dolaştı. Sabine boyanmış uzun tırnaklarıyla masada ritim tutarken Cosette'in kulağına fısıldadı. Daha genç olan sarışın kız dudaklarını büzdü. Teni o kadar soluktu ki içini görebileceğinizi sanıyordunuz ve sürekli kıpır kıpır hareket etmesi de onun bunu herkesin yapabilmesini dilediğini gösteriyordu.

Dax ve Neville bilek güreşi yapmaya başladılar. Dağınık forması ve bol kot pantolonunun içinde alt devredeki sıskadan açık ara daha iri görünmesine rağmen, Dax'in alnı terlemeye başlamıştı. Tepeden tırnağa siyahlar içindeki asi kılıklı Neville, yavaş yavaş Dax'in kolunu masaya doğru itiyordu. Ren masanın bir ucuna tünemiş, arkadaşlarının soytarılığına kahkahayla gülerken gözü sık sık bize doğru yöneliyordu.

Koca bir lokma hindi ve ekmeği çiğnedim.

"Tamam, dinleyin."

Silüetler'in hepsi bir hamlede öne doğru kaykıldı.

Sandalyesini ayaklarıyla geriye doğru yatırmış ve kollarını başının arkasına koymuş olan Mason hariç. Mahkûmlar'a doğru bir bakış attı ve bana göz kırptı. Kahkaha attım.

"Ren bakıyor. Soğukkanlı ol. Mason gibi ol."

Sürünün geri kalanı, mahcup bir şekilde özür cümleleri gevelerken sıradan tavırlarının işe yarayacağını sanıyorlardı.

"Mahkûm alfa bir öneride bulundu." Midemin bulanmasına aldırmadan sandvicimi çiğnedim. Bryn spagettisini çatalına doladı.

"Peki neymiş?"

"Takılmaya başlamamızı istiyor." Sürümdekiler duruşlarını bozmamak için mücadele verirken korkudan sinmemeye gayret ettim.

Ansel mısır gevreğini masaya saçtı. Fey'in dudakları hoşnutsuzca büzüldü ve tıslayarak soluk alan Bryn'e doğru kuşkuyla baktı. Sadece Mason soğukkanlılığını korudu. Kollarını uzatıp aheste bir şekilde gerinirken memnun gibi görünüyordu. Kısık sesle homurdanmam sürünün toparlanmasını sağladı.

İlk konuşan Bryn'di ve sesi telaşlıydı. "Seninle çıkmak istediğini mi söylüyorsun?" Sesindeki kuşkulu tonlama beni ürkütmüştü.

"Hayır, *bizim*." Elimle masanın çevresinde bir daire çizdim. "Sürülerimizin. Mahkûmlar'ın ve Silüetler'in artık kaynaşmaları gerektiğini düşünüyor. Birleşmeden önce."

"Ah, hadi ama." Fey çok öfkelenmişti. "Neden olması gerekenden daha önce yapmak isteyelim ki?" Yemek tepsisindeki talihsiz bir peçeteyi parçaladı.

Mason sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyordu. "İlginç olabilir."

"Bryn?" Ona doğru döndüm.

"Nedeni ne?" Gözleri Mahkûmlar'ın olduğu masaya çevrildi.

Bakışlarını takip ettim. Nevile tüvit şapkasını gözlerine çekip başını uyuklamak için sandalyesine doğru yaslamışken Dax üzgün görünüyordu. Ren, Sabine'nin yanına oturmuştu, ona yaslanmış bir halde olan kızın konuştuğunda dudakları hızlı hızlı hareket ediyordu. Onu dinleyen Cosette başını doğrular gibi sallıyordu.

"Benimkiyle aynı," diye mırıldandım. "Onu Efron idare ediyor. Ve Lumine de aynısını bana yapıyor. Dün gece hayaletleriyle birlikte evimdeydi." Gölge bekçilerden bahsedilmesi sürümün öfkelenmesine neden oldu.

"Ren, birliğe uygunluğumuzu gösterirsek," diye devam ettim, "bilirsiniz, emirler gelmeden önce uymak gibi, Bekçiler'in bizi rahat bırakacağını düşünüyor."

"*Sen* ne düşünüyorsun?" Ansel dağılmış mısır çerezini önündeki yığının içine topladı.

"Sanırım denemeliyiz. Her seferinde bir adım," dedim. "Eğer işe yaramazsa ayrılırız ve ekimde verilecek emre kadar bekleriz."

Mason sandalyesini yere indirdi. "Her seferinde bir adım derken ne kastettin?"

"Cuma akşamı Eden'da bir partiye davetliyiz."

"Vay." Mason sırıtan Ansel'ı dirseğiyle dürttü.

"Ama... Tüm gözler bana çevrildi. "Mahkûmlar'ın kontrolü ele almasını istemiyorum. Eden, Efron'un çöplüğü. Onların

tarafı." Bryn yakınıma geldi ama dişlerini göstererek diğer Silüetler'e bakıyordu. "O haklı. Ren birleşmeyi kontrol edemez."

"Etmeyecek," dedim. "Onu sürüncemede bırakacağım. Her zaman kendinden çok emin."

Sürü arkadaşlarım başlarını onaylarcasına sallayarak kahkaha attılar.

"Sizlerden bana uymanızı ve iyi davranmanızı istiyorum," dedim. "Hatta şaşırtıcı bir şey yapsam bile."

Mason parmaklarıyla masada tempo tuttu. Ansel başını eğdi. Bryn ise yalnızca onaylar gibi başını salladı. Gözlerimi konuşmadan önce elmasını kemiren Fey'e diktim.

"Sen alfasın, Cal," dedi ağzı meyveyle dolu bir halde. "Ama bilginiz olsun, Sabine'den nefret ediyorum. O adi bir fahişe."

"Belki tanıyınca iyi biridir," dedi Ansel. Fey'in küçümser bakışlarını görünce de sinip kaldı.

"Eee, o halde aynı fikirde miyiz?" Sandalyemde dikleşerek bekledim. Mason istekle, Fey ise en son kişi olarak, hepsi de başını onaylarcasına salladı.

"Tamam, çocuklar. Şimdi top ateşi başlıyor." Mahkûmlara doğru döndüm.

"Hey, Ren!" diye çağırdım.

Öfkeyle yüzünü buruşturan Sabine'yle konuşmasını kesti. Göz kapakları aniden kalktı ama hemen ilgisiz olduğu kadar saygılı tavrına bürünüverdi.

"Evet?"

"Masaları birleştirelim mi?"

Fey'in dili ile dişi arasından küfür ettiğini duydum. Rey elleri ve ayaklarının şaşkın bir halde kıpırdanmasını bastıramayınca gülümseyişim yüzüme yayıldı.

"Tabii ki." Dax'e doğru telaşlı bir bakış attıktan sonra, başını bizim tarafa doğru salladı.

Son sınıfta okuyan iri kıyım biri masaya doğru yürüdü ve bir eliyle bizim masayı kavradı. Masayı Mahkûmlar'ın masasına çafpıncaya kadar fayansın üzerinden sürüklediğinde korkunç bir metal sesi çıkmıştı. Kafeteryadaki tüm kafalar kalkarak diş gıcırtısı sesine doğru döndü. Bekçiler'in yüzü şaşkına dönmüştü ve bize ilgiyle bakarak aralarında mırıldandılar.

Güzel. Lumine ve Efron'un bunu en kısa zamanda duymasını sağlayın.

Mason ayağa kalkmıştı bile ve sandalyesini, şaşırmış görünse de gülümseyerek kendi sandalyesini itip ona yer açan Neville'ın yanına doğru çekti. Mason, Ansel'a doğru el salladı. Kardeşim mutlu bir şekilde hızla arkadaşının yanına gitti ve Neville elini hoş geldin dercesine uzattı.

Ne? Sürülerimizin bu denli kolayca kaynaşmasını beklemiyordum. Fey sandalyesini birleştirilmiş masaya doğru çekince Sabine telaşla geriledi. Fey sandalyesini Sabine'den mümkün olduğu kadar uzağa çekerken Mahkûm kıza ters ters baktı.

Belki o kadar da kolay bir kaynaşma değildi.

"Calla?" Bryn yanımda bekliyordu.

"Fey'in desteğe ihtiyacı var. Belki kendini baskı altında hissediyordur. Onunla otur."

Bakışlarımı Ren'den ayırmadım. Dax'e doğru uzandı. Sözlerini duyamasam da dudaklarının kıpırdadığını görüyordum. Dax dikleşti. Ren bir elini onun omzuna koymuştu ama Dax ayağa kalkarken onu silkeledi. Geniş omuzlu kurt, ayaklarını sürüyerek yanımdan geçerek daha önce oturduğum sandalyeyi aldı ve Fey ile Bryn'in yanına taşıdı. Başımı onaylar gibi salladım ve temkinli bir şekilde sandalyelerini heybetli Mahkûm'a

yer açmak için düzelttiler. Ren yanındaki sandalyeyi işaret etti ve bana kaşlarını kaldırdı.

Öğle yemeğimi aldım ve boş sandalyeye doğru hareketlendim. Sabine dargın görünüyordu. Oturduğumda, Cosette huzursuz bir gülümsemeyle bana baktı.

"Selam bayanlar," dedim.

Sabine homurdandı ve bedenine sardığı kollarını sıktı.

"Selam, Calla," diye mırıldanan Cosette spagetti tabağının üzerindeki köfteyle oynuyordu. Bakışları benden Sabine'ye doğru yönelirken kaygılıydı.

"İlginç bir hamle, Zambak." Ren şişedeki suyundan kocaman bir yudum aldı.

Hindili sandviçimi yemeye devam ettim ve omuzlarımı silktim. "Eden'da şiddete yönelik tavırlardan kurtulmamızı sağlayacağını düşündüm. Efron'un, partisinin ortasında birbirine rakip genç kurtları birbirlerinin üzerinden almaktan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

Ren kahkaha atarak sandalyesini arka ayakları üzerine eğdi ama Sabine bana dik dik bakıyordu.

"Geliyorsun öyleyse?" Koluna gömülmüş tırnakları, kırmızı izler bırakmıştı.

"Tabii ki. Sabırsızlanıyoruz," dedim. Sesim son derece sevimli çıkmıştı.

"Umurumda değil." Tırnak törpüsünü çıkardı ve tırnaklarını törpülemeye başladı.

Ren sandalyesini aniden gürültüyle yere indirdi. "Kes şunu, Sabine. Hemen."

Kız törpüyü düşürdü ve yalvarırcasına Cosette'e baktı. Daha genç olan Mahkûm kız dudaklarını ısırdı, törpüyü alarak Sabine'e verdi.

Diğer masadan arsız bir kahkaha yükseldi. Dax'in hararetle el kol hareketlerini takip eden Fey sırıtıyordu.

"Bu garip bir görüntü," dedim. "Onun yedi ölümcül günahı üzerinde gülümseyen saflar gibi."

Ren bana doğru uzandı. "Dax komik biridir. Mükemmel hikâye anlatır. Sürün ondan hoşlanacaktır.

"Öyle olacağa benziyor."

Mason, Neville ve Ansel, anladığım kadarıyla Montreal, Austin ya da Minneapolis'teki en iyi plak şirketleri hakkındaki sohbete kendilerini öyle kaptırmışlardı ki diğer kurtlara dönüp bakmadılar bile. Kendimden oldukça hoşnut bir halde sandalyeme doğru yaslandım.

Bu kolaydı.

Ren elini bacağımın üzerine koyduğu ve parmaklarını bacak kıvrımlarında dolaştırdığı zaman, ısırdığım kocaman lokma boğazıma tıkanmıştı. Öksürdüm ve diğer elinde tuttuğu su şişesini kaparak bacağımdaki parmaklarına vurmadan önce birkaç yudum aldım.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Sözcükler boğuk çıkıyordu. "Ellerini üzerimden çek."

Ren karşılık verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra arkama bakarak aniden ayağa fırladı. Oturduğum yerde döndüm.

Shay kafeteryanın ortasında durmuş, yüzünde merak ve korku karışımı bir ifadeyle birleştirdiğimiz iki masaya bakıyordu.

"Sanırım haklısın, Zambak," dedi Ren. "Bu çocuğa yolunu göstermek gerek. Buraya gelmek ister gibi görünüyor."

Shay bize doğru temkinli bir adım attı. Bakışları büyülenmiş gibi benim üzerimde yoğunlaşmıştı. Ürperdim ve sandviçimi kahverengi kese kâğıdının içine attım.

Sabine kıs kıs güldü.

"Ah, Tanrım, eğer bir şey biliyorsam bu, aşk tutulması bakışları. Çaylak, Calla'ya çarpılmış gibi görünüyor. Çok şeker değil mi? Zavallı küçük insan."

Yeni delikanlı hakkında ne zaman düşünsem korku ve zevk karışımı bir duygu ve benim hakkında ne düşündüğüne dair bir merak, oldukça alışıldık olmaya başlamıştı. Ren'in göğsü hafif bir homurtuyla şişti. "Belki de bizim işlerin nasıl yürüdüğüne dair onunla kısa bir konuşma yapmalıyım... ve bu okuldaki yeriyle ilgili."

Ayağa kalmaya davrandı. Onun Shay'e gitmesine izin veremezdim.

"Hayır, Ren. Lütfen. O sadece bir insan. Daha iyisini bilmez ki." Kolunu tuttum ve sandalyeye doğru çektim. "Ona bir gün tanı, anlayacaktır. Her zaman öyle yaparlar."

"İstediğin bu mu?" Sesi alçalmıştı. "Onu rahat bırakmamı mı istiyorsun?"

"Bizden insanlarla karışmamamız beklenir," dedim. "Eğer onunla yüzleşirsen, bu sadece dikkat çeker."

Elimi kolundan çekerek parmaklarını benimkilere geçirdi.

Gerildim ama elimi onunkinden kurtarmaya yeltenmedim.

Tamam, el ele tutuşabiliriz. Bunda sorun yok. Sorun olmayacak.

Ancak kalp atışlarımın sanki bir maraton koşusunu tamamlıyor gibi attığını hissettim. Onun yanındayken kendimi kontrol edememekten –ki etmeliydim– nefret ediyordum.

Sürünün geri kalanı iki alfalarının da birden tavır almasına uyum sağlamaya çalışarak sohbetlerine ara verip yabancıya doğru döndüler. Boğazlarından yükselen hırıltı, tüylerimi diken diken etti. Bu Silüetler'in ve Mahkûmlar'ın ilk defa birlikte yaptıkları savunma hareketleriydi.

Bir sürüyüz.

Gardiyanlar'ın gözleri üzerinde yoğunlaşınca Shay titremeye başladı. Bakışları kafeteryada gezindi ve organik kimya dersinden laboratuvar arkadaşlarında buldu. Bana kısacık bir anlığına üzgün bir bakış attıktan sonra telaşla onların masasına gitti.

Ren'in boğazından kötü niyetli bir kahkaha yükseldi. "Sanırım haklıydın, Zambak. Öğrenme döngüsü başladı bile."

Cılız bir şekilde gülümsedim ve Shay'in yürüyüp gittiği andan beri içimi kemiren hayal kırıklığının oldukça farkında olarak, öğle yemeğimin olduğu kese kâğıdını buruşturdum.

Beş

Öğleden sonraki tek dersim olan felsefe sınıfında günümüzden klasik çağa bakışı "büyük fikirler" gibi saçma bir başlıkla inceliyorduk. Anlaşılmaz temasına rağmen, bu ders benim favorim olmuştu ancak dış tarafa bakan uzun pencerenin yanındaki sırada oturan Shay'i gördüğüm zaman kalbim yerinden oynadı.

Sınıfın arka tarafına doğru, mümkün olan en uzak noktaya yürüdüm. Sırama otururken Shay'in gözleri üzerimdeydi. Yıl boyunca okuduğumuz konuları kapsayan kalın ciltli kitabı ve bir önceki gece yaptığım ödevi çıkardım. Notlarımı gözden geçirirken kelimeler gözümün önünde bulanıklaştı.

Kim bu çocuk? Neden burada?

Kısık sesli, boğuk bir kahkaha dikkatimi kapıya çekti, son sınıftan üç Mahkûm sınıfa giriyordu. Sabine, Ren'e gülümsedi. Kolunu Ren'in koluna takmış olduğunu görünce çene kaslarım gerildi. Dax ikilinin tam arkasında duruyordu. Ren yarısı dolmuş olan sıralara göz gezdirdi ve yeni sınıf arkadaşımızı görünce yüzündeki sırıtmadan eser kalmadı. Ren kolunu Sabine'den kurtardı, Dax'e döndü ve yabancının olduğu tarafa doğru çenesiyle bir hareket yaptı. İki Mahkûm omuz omuza vererek diklenince, kurtların yaklaştığını gören Shay'in gözleri

büyüdü. Sandalyemin kollarını tuttum ve kontrol dışı bir şeyleri önlemek adına bilinçsizce kendimi yırtıcıların arasına atmaya hazırladım. Ren'in dudakları gülümseme denemeyecek bir ifadeyle kıvrılmıştı. Alfanın yaklaşmasını seyrederken hırlamamak için kendimi tuttum.

Eğer onu incitirsen seni öldürürüm. Kendiliğinden oluşan bu düşünceden kurtulmaya çalıştım, neyse ki kurt biçiminde değildik. Ren korkutabileceğim en son kişiydi. O sürünün geleceğiydi. Benim geleceğimdi.

Elini uzattı. "Ben Ren Laroche. Burada yenisin. Seni organik kimya dersinde gördüm."

Shay kaşlarını çattı ve yavaşça uzandı, Ren parmaklarını sıktığı zaman da sıçradı. Ancak birçok insanın yaptığı gibi sırasına büzülmek yerine, gözlerini Ren'e dikti ve elini çekerek Mahkûm'un elinden kurtardı.

"Shay. Shay Doran." Sırasının altında parmaklarını esnetiyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Shay." Ren iri yapılı arkadaşına bir bakış attı. "Bu Dax."

Dax parmaklarını kıtırdatarak şovunu yaptı. "Selam, adamım. Umarım buraya alışırsın. Zor okuldur."

Ren ve Dax aynı anda hızla Shay'in sırasının iki yanına oturuverdiler. Kalemimi o kadar sıkmıştım ki ikiye kırıldı. Ren, yeni seçtiği sırasından bana doğru göz kırptı. Ok gibi bakışlarımı ona yöneltmem sadece gülümsemesinin yüzüne daha da yayılmasına neden oldu. Zil çaldı ve öğretmenimiz Bay Selby beyaz yazı tahtasına yazmaya başladı. Boşluğa karalanmış yazıda; GERÇEK DOĞAL DURUM NEDİR? yazıyordu.

"Bugünkü tartışma konumuzu başlatmadan önce, dikkatinizi sınıfımızın yeni üyesine çekmek isterim." Döndü ve

yayılmış Mahkûm delikanlıların arasında gergin bir halde duran Shay'in oturduğu tarafı gösterdi.

"Bay Doran, bize biraz kendinizden bahseder misiniz?"

Shay sınıfa göz gezdirerek yerinde kıpırdandı.

"Ben Shay. Dayımla buraya yeni taşındık. Son iki yıldır Portland'daydım. Ondan önce de... şey hiçbir yerde çok uzun süre kalmadım."

Bay Selby yeni sınıf arkadaşımıza gülümsedi. "Mountain Okulu'na hoş geldin. Bu derste okunması gereken her şeyi tamamlayamamış olabileceğini anlayışla karşılıyorum ama tartışmaya katılmakta serbestsin."

"Teşekkür ederim," dedi Shay diliyle dişi arasından, "ayak uydurmaya çalışacağım," gibisinden bir şeyler mırıldandı.

Bay Selby tahtaya geri döndü. "Filozofların dünyanın işleyişinin doğal düzeni hakkındaki düşüncelerini okuduğunuzda ne anlıyorsunuz?"

"*Paradisum*. Cennette. Cennet Bahçesin'de." Ren bana doğru arsızca gülümsedi.

"Çok güzel, Bay Laroche. Doğal durum cennet gibidir. Belki sonsuza dek kaybedilmiş, belki de değil? Aydınlanma akımının filozofları Yeni Dünya'nın yeni bir Cennet Bahçesi olduğu görüşündeydiler." Bay Selby cevabı tahtaya yazdı. "Başka?"

"*Tabula rasa*," diye cevap verdim. "Boş bir levha."

"Evet. Herkes içinde sonsuz olanaklar barındırarak doğar. Locke'un teorisi bunu destekler. Bunun çağdaş toplumlara uyarlanabilirliği hakkındaki düşüncelerinizi almak isterim. Başka fikri olan var mı?"

"*Bellum omnium contra omnes.*"

Sınıftaki insan olmayan herkes sıralarında dikleşerek başlarını konuşmacıya çevirdiler. Geri kalan öğrenciler sarf edilmiş Latin sözcüklerden büyülenmiş gibi görünüyorlardı ancak yüzlerinde anladıklarına dair hiçbir işaret yoktu.

"Herkesin herkesle savaşı." Bay Selby bu sözleri tahtaya yazmayınca Shay'in yüzü asıldı.

"Doğal Durum söz konusu olduğunda Thomas Hobbes çoğunlukla temel teorisyen olarak kabul edilir," diye devam etse de Shay'in sesi gittikçe daha huzursuz hale geliyordu.

Bay Selby döndü ve soluklaşan yüzüyle yeni öğrencisine dik dik baktı. Bay Selby'nin tavrı Shay'in dudaklarının büzülmesine neden olmuştu. "Kendi kendime çok okurum da."

"Hobbes bizim okuyacaklarımızın arasında değil," dedi soğuk bir ses.

Keskin bir soluk aldım. Konuşan kişi dik altın rengi saçları olan Bekçi delikanlılardan biriydi. Logan Bane, Efron'un biricik oğlu Shay'e doğru garezle bakıyordu. Gözlerimi genç Bekçi'ye diktim. Logan asla tartışmalara katılmazdı. Genellikle ders boyunca uyurdu.

"Bunun bir anlamı yok." Shay kalemi parmaklarının arasında döndürdü. "O herkesçe bilinen tüm felsefe yazılarında vardır."

Bay Selby başını kendisine doğru çevirip kaşlarını kaldıran Logan'a bir bakış attı.

"Hımm, şey, Mountain Okulu'nun müfredatında Thomas Hobbes yok." Bakışları hâlâ genç Bekçi üzerinde odaklanmış olan Bay Selby'nin gözleri şişti.

Shay sırasının üzerine çıkıp protesto edecekmişçesine gergin duruyordu.

"Ne?"

Logan ona döndü. "Bizim görüşümüze göre onun fikirlerinin bir şekilde banal olduğu sonucuna varıldı."

"Kimin tarafından?" Bekçiler ve Gardiyanlar'ın gözleri Shay'in üzerinde sabitlenmişti. İnsan öğrenciler bu tartışma sona erene dek masalarının altına saklanmak ister gibi görünüyorlardı.

Logan, hava nasıl olursa olsun ya da günün hangi zamanı olursa olsun daima taktığı güneş gözlüğünü çekip aldı. Bense hayretler içinde seyrettim. Bu büyük bir mücadele olmalıydı.

"Üniversitenin Yönetim Kurulu Üyeleri," dedi sanki bir çocuğun hatasını düzeltir gibi.

"Onlardan biri de senin dayın, Shay. Ayrıca benim babam ve bu kurumun itibarını koruyan diğer önemli kişiler."

Ağzım açık kalmıştı. Dayısı mı?

"Ve Hobbes'u sansür mü ettiler?" dedi Shay. "Şimdiye kadar hiç bu denli saçma bir şey duymamıştım."

"Devam edelim mi? Ne dersiniz?" Bay Selby'nin alnı terden parlıyordu.

"Neden? Neden Hobbes'u öğrenmiyorsunuz ki? Onun bu tartışma konusunun kurucusu olduğu çok açık," diye patladı Shay.

Parmaklarımla sıramın kenarını sımsıkı tuttum. Hedefi uğruna bir idam mangasının önüne yürümesiyle aynı şeydi bu yaptığı. Tekrar ona yardım etmek zorunda kaldığıma inanamıyorum.

"Çünkü biz daha iyi biliriz." Sözler ağzımdan tükürür gibi çıkmıştı. "Hobbes'un korkunç dünyasını geliştirebiliriz ve evrimleşerek şiddetin tuzağına düşmeyiz. Savaş vahşi bir öğretmendir, doğru değil mi?"

Bay Selby mendiliyle alnını silerken bana minnettar bir gülümsemeyle baktı. "Teşekkürler, Bayan Tor. Tukididis'ten alıntı yapmanız çok güzel. Bu derste, dünyaya Hobbes'tan çok daha umutlu bakan teorisyenleri işliyoruz."

Ren kalemleriyle masaya davul sopası gibi vurdu. "Bilmem ki. Vahşi olmak bana normal görünüyor."

Sınıftaki tüm Gardiyanlar kahkahaya boğuldu, buna ben de dâhildim. Sıralarına iyiden iyiye sinmiş olan insan çocuklar korkmuş görünüyordu ancak bozulmuş bir ifade takınan Shay onlara dâhil değildi. Kurtlara kibirle bakan genç Bekçiler sırıtıyorlardı.

Shay'in bir sonraki kelimelerinde hayal kırıklığı olsa da hâlâ ısrarcıydı. "Hobbes vahşetten bahsetmez. Onun irdelediği şey güç için tekdüze bir mücadeledir. Bu doğanın gerçeğidir. Sırf bazı gömlekli kişiler bunu bayağı görüyor diye göz ardı edemezsiniz."

Ren, Shay'e döndü, yeni öğrenciye bakışları hâlâ temkinli olsa da neredeyse hayran olduğu söylenebilirdi. Dax bakışlarını, alfasından bana, sonra da Shay'e kaydırdı. İçimizden birinin kendiliğinden patlamasını bekler gibi görünüyordu. Sabine, sanki çocuğun derisi ters yüz olmuş gibi Shay'e öylece bakıyordu. Logan iç geçirerek tırnaklarını incelemeye başladı.

Shay, Bay Selby'ye yalvarır gibi baktı. "Herkesin Herkesle Savaşı hakkında konuşabilir miyiz lütfen? Bence bu felsefede karşılaştığım en önemli fikir."

Bay Selby'nin alnındaki ter damlacıklar halinde şakaklarından süzüldü. "Şey, sanırım..." Markörü kaldırarak yazı tahtasına yazmaya başladı. Parmaklarına giren spazm, markörün tekrardan yere düşmesine neden oldu.

"Reflekslerinizi çalıştırmanız gerek, Bay Selby," diye sataşan Ren'di. Ürkek kıkırdamalar sınıfı etkisi altına almıştı. Öğretmenimiz karşılık vermedi, parmaklarındaki titreme koluna doğru yayılmıştı. Tüm bedeni sarsılıyordu. Geriye doğru büküldü, sallandı ve yere düşerek şiddetle seğirmeye başladı. Ağzının kenarlarından fışkıran köpüklü salyalar çenesine akmaya başlamıştı.

"Ah, Tanrım, kriz geçiriyor!" diye çığlık atan, adının Rachel olduğunu sandığım bir insan kızdı. Çoğunun ismini öğrenmek için hiç kendimi yormamıştım.

Dax sırasından fırladı ve Bay Selby'nin işkence içindeki bedeninin yanına çömeldi. Hâlâ çığlık atmayı sürdüren insan kıza bağırdı: "Kapa çeneni ve git yardım getir!"

Kız telaşla sınıftan çıktı. Birkaç insan çocuk telefonlarına sarılmıştı.

"Telefonları bırakın!" Logan'ın kesin emri sınıfta yankılandı. "Hemşire Flynn'i getir Rachel," diye yüksek sesle ama oldukça rahat bir tavırla kıza bağırdı. Altın rengi saçları olan Bekçi sıkılmış görünüyordu. Gözlerimi ona diktim. Hemşire Flynn Mountain Okulu'ndaki küçük revirden sorumlu olan bir Bekçi'ydi ancak onun gerçek bir tıp eğitimi almış olduğundan emin değildim. Öğretmenimizi büyük bir güç sarf ederek zapteden Dax'in kaşları çatıldı. "Ambulansa ihtiyacı var."

"Hayır, yok. Flynn gelince, sevgili öğretmenimiz iyi olacak." Logan'ın soğuk cevabına, sınıftaki herkesi süzen gözleri eşlik etti.

Kristal kadar net sesini yükselterek sınıfa konuştu: "Farkında değilseniz söyleyeyim, burada işimiz yok artık. Gidip kendinize oyalanacak başka bir yer bulun."

Öğrencilerin birçoğu telaşla sınıfı terk ettiler. Bazıları birkaç dakika boyunca hâlâ Bay Selby'yi yere bastıran Dax'e bakıp sonra da fısıldaşarak sıvıştılar. Diğer Bekçi çocuklar, başlarını selam verir gibi Logan'a doğru salladı ve sessizce sınıftan çıktılar. Gardiyanlar ve Shay duraksadılar. Gözlerimiz, bize kendini beğenmiş bir edayla bakan Logan'a odaklanmıştı. Sırtındaki şekilsiz kamburuyla gölgelenen şaşırtıcı endamıyla, kapkara saçları olan bir kadın kapıda belirdi. Tekerlekli sedyeyi iten iki adam onu takip ediyordu.

"Bundan sonrasını bize bırak, Dax."

Dax, Bay Selby'yi bıraktığı anda adam yerinde sıçramaya başladı. Hemşire Flynn laboratuvar önlüğünden bir şırınga çıkardı ve iğnesini adamın boynuna sapladı. Bay Selby'nin spazmları ağırlaştı ve bilincini yitirmeden önce inledi. Hemşire Flynn başıyla iki arkadaşına işaret edince, Bay Selby'yi kaldırarak sedyeye koydu ve sınıftan çıkardılar.

Kadın, Logan'a döndü. "Rachel'ı gönderip beni haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Mahkûm."

Altın saçlı delikanlı eliyle kayıtsız bir hareket yaptı.

"Bu konuya zamanında ilgi göstermen kayda geçti, Lana."

Hemşire Flynn saygıyla selam vererek sınıfı terk etti.

Logan ağır adımlarla Shay'e doğru yürüdü. "Gel, biraz yürüyelim."

Shay yavaşça ayağa kalktı. "Kahrolası, burada ne oldu böyle?"

"Bay Selby epilepsi hastası. Bu gerçekten çok üzücü. O iyi bir öğretmen," diye yanıtlayan Logan'ın hâlâ arkasında tuttuğu elleri garip bir şekilde titriyordu.

Logan gülümseyerek kolunu delikanlının omzuna attığında, Shay gözlerini kırpıştırdı. Logan, neredeyse uyuşmuş halde tökezleyen yeni sınıf arkadaşımızı kapıya doğru çekti.

"Seni eve göndereceğim. Bosque'un okuldaki ilk gününün nasıl geçtiğini merak ettiğinden eminim."

İki delikanlı yürüyerek uzaklaştı. Logan döndü ve sınıfta tek kalan Gardiyanlar'a doğru gülümsedi.

Ren sıçrayarak ayağa kalktı ve küfür etti. "Bu da neydi?"

Ayakta durmayı düşünsem de, aksini yapmaya karar verdim. Ayaklarım jöle kıvamına gelmiş gibiydi. Ren'in bakışları yüzüme çevrildi. Sıramın yanında diz çökerek titreyen ellerimi ellerinin içine aldı.

"Calla," dedi. "Sen iyi misin?"

Ellerimi ondan kurtardım. Dayısı. Logan, Shay'in dayısının yönetim kurulu üyesi olduğunu söyledi. Bu olamaz. "Tanrım, Ren. Bekçiler bir insana neden bir şey yapmazlar ki? Bosque kim?"

"Bilmiyorum. Bir insanı evlat edindiklerini hiç duymadım. Eğer açıklaması buysa bile." Ren ellerini cebine soktu. "Efron bu konuda bir şey söylemedi. En azından bana."

"Peki, Bay Selby'ye ne oldu?" Dax, Ren'in yanına doğru yürüdü. "Onun epilepsi hastası olduğunu bilmiyordum."

"Hepiniz ne zaman bu kadar aptal oldunuz?" Sabine'nin sesi cam kırığı gibi keskindi. "O epileptik değil. O aptal çocuğun sürekli tekrarladığı cümlenin yasak olduğunu biliyorsunuz. "Bekçiler'den birinin büyüsünü harekete geçirdi. Selby sansür edilmiş bir konuyu tartıştığı için cezalandırıldı. Bekçiler böyle bir davranışa göz yummazlar."

Dax ona doğru döndü. "Yani bu yüzden mi ambulans yoktu?"

"Bir doktor onun için bir şey yapamazdı," dedi kız. "Flynn'in okulumuzdaki büyü bekçisi olduğu ortada. Bir şey bilmiyor musunuz?"

Gözlerini devirerek ters ters baktı ve ayağa kalkıp uzun saçlarını savurarak sınıftan çıktı.

Altı

"Ciddi olamazsın." Bryn'in elindeki korseyi çektim. Kadife kumaş parmaklarımdan cezbedici bir şekilde kaysa da onu herkesin içinde giyme düşüncesi bile beni korkutuyordu.

"Acımasız gerçekle yüzleşme zamanı." Dolabıma doğru yürüdü ve kıyafetleri karıştırmaya başladı. "İşe yarar bir şeyin yok. Yalnızca Cadılar Bayramı'na katılıyormuş gibi davran."

"Evet ya, bu kendimi daha iyi hissettirir." Aynaya doğru döndüm ve korseyi vücuduma tuttum. "*O* gün ne giyeceğimi kim bilir ki?"

Bryn dolabımın kapağını kapatarak, tüm demode şeyleri gözden uzaklaştırdı. "Bu iş Naomi'nin olduğuna göre, muhtemelen kabarık kollu bir şeyler ayarlamıştır."

"Of. Şu anda birleşmeyi düşünemem." Korseyi tekrar eline tutuşturdum.

"En azından bu gece büyüleyici görüneceksin," dedi. "O tişörtünü çıkar da seni bunun içine sokabilelim." Baştan aşağı onu süzdüm. Bedenine oturan siyah saten elbisesi ve pirinç tokalı postal çizmeleriyle çarpıcı görünüyordu. "Bundan emin

misin?" Derin bir nefes aldım. Oldukça heyecanlı bir şekilde başını salladı.

"Ateşli görünmelisin, Call. Sen bizim alfamızsın. Etki bırak."

"Tamam. Giyeceğim. Ama ceketle birlikte," dedim. "Ve kot pantolonumu da giyeceğim."

Bryn bir anlığına kaşlarını çatsa da sonra omuzlarını silkti. "Olur sanırım. Keyfine bak."

Tişörtümü ve sütyenimi çıkarıp korsenin içine girmeye çalışırken o da yatağa oturdu.

"Ben bağlarım," dedi Bryn. "Sen sadece soluk alamadığı zaman söyle."

"Harika," dedim.

"Pes ettim de!" Korseyi birden çekiverdi.

"Yeterince sıkı oldu!" Boğuluyordum, eğilip baktım. Ah, Tanrım.

"Göğüslerini patlatmış olmalıyım," dedi Bryn benim tepkimi duyunca.

Sandalyenin üzerinde duran deri ceketimi kaptığım gibi üzerime giydim.

"Sen onları sıkıncaya kadar, bu göğüslere sahip değildim."

Kahkaha attı. "Ren seni görünce altüst olacak."

"Kes şunu."

"Şey, zaten amaç da bu değil mi?"

Cevap vermedim. Belki bu kötü bir şey değildi. Birleşme oldukça yaklaşmıştı. Öyle davranamasak bile, onun beni istemesini biliyordum.

Bryn bir süre sessiz kaldı. "Seni tekrar rahatsız etmedi, değil mi?"

"Onun beni rahatsız ettiğini söyleyemem," dedim düşünceli bir şekilde. "Ren sadece Ren gibi davranıyor."

"Ren'den bahsetmiyorum."

"Ah." Kaşlarımı çattım. "Hayır. Başka hiçbir şey olmadı. Logan onu büyük fikirlerden çekip çıkardığından beri, bir daha benimle konuşmaya çalışmadı." Korsenin kenarındaki dantelle oynarken her ne kadar onun bunu yapmasını istememem gerekse de yine de denemiş olmasını nasıl dilediğimi düşünüyordum.

"Peki, Bay Selby?"

"Bir şey olmamış gibi derse geri döndü."

"Belki artık her şey normale döner." Gülümsedi.

"Eğer bu tarz şeyleri giymeye mecbur kalırsam, hiçbir şey normal olmayacak." Parmaklarımın eklem yerlerini korsenin kıvrımlarına vurdum. "En azından kendimi zırh giymiş olarak da düşünebilirim."

Odamın kapısından bir soluklanma ve ardından birkaç öksürük sesi geldi. Döndüm ve kapıda kül gibi suratıyla gözlerini bize dikmiş olan Ansel'a baktım. Telaşla ceketimin düğmelerini ilikledim ama onun gözleri Bryn'e dikilmişti.

"İyi misin?" Kaşlarımı çatarak küçük kardeşime baktım. Ansel gözlerini kırpma yeteneğini kaybetmiş görünüyordu.

Bryn ona gülümsedi. "Ne oldu, İzci?"

"Hadi ama Bryn." Kapının çerçevesine tekme attı. "Artık ikinci sınıfa geçtim."

"Evet, biz de son sınıftayız. Bu da seni benim gözümde her zaman ufaklık yapar."

"Her neyse. Ben sadece ne zaman hazır olacağınızı merak ettim." Ansel gözlerini ayakkabılarına dikti. "Mason bizi

oraya götüreceğini söyledi, ailesi bu gece için Land Rover'ı vermiş. Fey evinde hazır bekliyormuş. Bizi ne zaman alması gerektiğini soruyor."

"En geç yarım saate hazırız," dedim. "Bryn, kardeşimin kostümü için de tavsiyelerin var mı?"

Bryn, kapının yanında donakalmış olan Ansel'a doğru yürüdü. Siyah ipek gömleğinin yakasını çekti ve Ansel'ın açık bıraktığı düğmelere hünerli elleriyle bir yenisini ekledi ve inceleyen gözlerle kot pantolonuna baktı. Bir süre sonra gülümsedi ve yanağına yavaşça vurdu.

"Gerek yok. Çok çekici olmuş."

Ansel yutkundu ve sonra hızla kapıya doğru davrandı. "Mason gelince seslenirim!" diye bağırdı arkasına bile bakmadan.

Dev cüsseli, kıdem sahibi Mahkûm koruma isimlerimizi aldı ve başparmağıyla kulübün ana girişinden ayrılmış olan kordon altına alınmış merdivenleri gösterdi.

"VIP'ler yukarıda." Gözlerinde saygılı bir ifade olsa da bizim gruba bakarken temkinliydi.

"Teşekkürler." Silüetler'in önünden giderek merdivenlerden ambara benzeyen kulübün ikinci katına çıktım. Eden *endüstriyel metal* tarzı müzikle gümbür gümbür sallanırken kasvetli bir hava yayıyordu. İnsanlar dans pistini doldurmuş, basın güçlü temposuyla zıplıyor ve sallanıyorlardı. Bryn dirseğiyle beni dürttü. Salondaki diğer kızlarla karşılaştırılırsa benim bir rahibe olduğum sanılabilirdi.

"Sana söylemiştim mi diyeceksin?" Ona doğru dik dik bakarak kollarımı, omuzlarımı ve hatta daha da fazlasını gözler önüne sermek üzere ceketimi çıkardım.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum."

"Bunun için birbirinize küsmeyeceksiniz, değil mi?" dedi Ansel kahkahayla.

"Kapa çeneni, yoksa seni arabada bekletirim."

Mason öne doğru atıldı, kolunu omuzlarıma doladı ve yanağıma ruhsuz bir öpücük kondurdu. "Harika görünüyorsun. Onları boş ver, çık ve herkesi mest et."

Elini sıktım ama ikinci kata geldiğimizde burnumu kırıştırdım. Aynı anda kokuyu almış olan Mason'un kaşları çatıldı. İkimiz birden tavana baktık. Altıdan fazla hayalet tepemizdeki çatı iskelesinin dışında bir içeri bir dışarı süzülüyordu.

"Güvenlik sıkı," diye mırıldandı.

"Dalga geçme." Gözlerimi, başımızın dört buçuk metre üzerinde duran gölge korumalardan uzaklaştırmaya çalıştım.

Bryn, tavan boyunca kayan karanlık figürleri gördüğünde irkildi. Ansel parmaklarını sıkıca onunkilere geçirdi ve ileri doğru çekti.

"Hadi ama listede ismimiz var, değil mi? Efron'un misafiriyiz. Sorun yok."

Bryn kardeşimin onu dans pistine götürmesine izin verdi. Fey sürümüzün arkasından yetişti. Gözü hayaletlere iliştiğinde dudakları hırlar gibi kıvrıldı. Bize yetişmek için adımlarını hızlandırdı. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. "Sadece susup dans mı edeceğiz?"

Başımı iki yana salladım. "Ev sahiplerimizi bulmalı ve bizi davet ettikleri için teşekkür etmeliyiz."

Fey ellerini kalçalarına koydu. "Beni uzun süre Sabine'ye maruz bırakarak öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Sadece merhaba de. Sonra çeneni kapa ve dans et."

"Anlaştık." Kızıl saçlarını omuzlarının üzerinde öyle bir salladı ki bu onun dişi bir aslan gibi görünmesine neden oldu. Dans pisti ışıldıyordu, parlak renkli ışıklar siyah zemini yağla kaplı bir havuz gibi gösteriyordu. Birbirine baskı yapan bedenler, tüm kulübü sarsan bas ritimle uygun biçimde zıplıyordu. Gümüş rengi şık bir bar salonun uzak köşesini boylu boyunca kaplıyordu. Koyu renkli kadife sedirler dans pistini çevrelemişti. Salonun dört bir yanındaki platformların üzerindeki yarı çıplak profesyonel dansçılar ellerindeki kamçıları sallayarak dans ediyorlardı. Bazı dansçıların sırtında büyük, deri kanatlar vardı. Efron'un ünü göz önünde bulundurulursa bunların gerçek mi, yoksa sadomazoşist kostümlerin birer parçası mı olduklarından emin değildim.

Misafirlerin çoğu Bekçiler'den oluşuyordu. Logan Bane grup üyelerinin ve şaşırtıcı bir şekilde Lana Flynn'in de aralarında olduğu kalabalığın ortasında dans ediyordu. Birkaç Mahkûm Gardiyanı yetişkinler kulübe girdiler ve gergin bir halde gözleriyle etrafı taradılar.

Mason, beni bara doğru götürdü. Kendinden emin adımlarla barın gerisinde Mahkûm Gardiyan'la birlikte içkisini içen genç adama doğru yürüdü.

Barmen kıyafetlerinin içinde kalıp gibi duruyordu ama bu kötü bir şey değildi.

Bryn uzanarak kulağıma fısıldadı. "İçecekleri unutalım. Ondan iki tane alayım," dedi barmeni kastederek.

"Terbiyeni takın." Kıkır kıkır güldüm.

Mason, "Hey, adamım," diye seslendi ve Neville dudağını temkinli bir gülümsemeyle kıvırarak bize doğru döndü.

Eğer o gece Eden'da bir orkestra olsaydı, tişört ve deri pantolon giymiş haliyle Neville'ın da onlardan biri olduğunu

sanırdım. Kulübü öylesine inceler bir edayla etrafa bakındım. Neville bilgiç bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Arkada bir masamız var," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Seni bekliyor."

Neville, bizi dans pistinden genç Mahkûmlar'ın yayıldığı kanepelerin olduğu salonun tenha bir köşesine götürdü. Cossette ve Dax Ren'in karşısında oturuyordu. Deri kıyafetli bir dansçı onu pelerin gibi sararak burnunu ensesine sürterken alfa sürü arkadaşlarına sırıtıyordu. Midemde tanıdık olmadığım bir sancı başladı.

Bryn bana doğru sokuldu. "Onun yerinde olsaydım, dişi bir şeytanın bu kadar yakınıma gelmesine izin vermezdim."

Belimden yukarı bir ürperti yayıldı. *Bryn kanatların gerçek olduğunu düşünüyor.*

Daha yakından baktım ve dudaklarını Ren'in yanağına yapıştırmış olan şuh kadının kanatlarının olmadığını gördüm. Kalktı ve ona ilgisiz bir ifadeyle bakan Ren'e gülümsedi. Gözlerim büyümüştü. O Sabine'ydi. Ayna gibi parlayan düşük belli daracık deri pantolonu ve göğüs kısmı çivi gibi aksesuarla süslenmiş büstiyeriyle onu zar zor tanıdım.

Fey öksürdü. "Sürtük."

Bryn kıkırdadı. İçkisini yudumlayan Ansel da Sabine'yi görünce öksürdü.

"Selam, Ren." Neville koltukta Sabine ile sürü liderinin arasına sıkıştı. "Bak, kimi buldum."

Ren'in gözleri korseli bedenime doğru kayınca, yeni bir ürperti tüm damarlarıma yayıldı. Yeni ortaya çıkan kıvrımlarıma kaçamak bir bakış attım. *Belki de bu kıyafette bir şey vardır.*

"Harika görünüyorsunuz millet." Dax ile Cosette'in oturduğu koltuğun yanındaki hâlâ boş duran koltuğu işaret etti. "Bize katılın lütfen."

Neville ve Sabine döndü. "Calla'a yer açın."

Sabine gönülsüzce ayağa kalkarken, Neville masadaki yarı boşalmış bardaklara baktı.

"Bir sonraki tur için hazır görünüyorsunuz." Mason'a baktı. "Benimle birlikte bara gelir misin?"

Mason omuzlarını silkerek Neville'ı takip etti. İki delikanlının gidişini izleyen Dax'in yüzü asılmıştı. Fey'i, Dax'in pazılarına bakarken yakaladım ve dudağımın bir kenarı gülümsemeyle kıvrıldı.

Ansel boş koltuğa oturdu ve Bryn'i de yanına çekti. Ren elini bana uzattı. Duraksadım ama sonra parmaklarını tutarak beni yanına oturtmasına izin verdim.

"Seni bu yükten kurtarmama izin ver." Bir omzumun üzerinde asılı tuttuğum ceketimi aldı ve koltuğun arkasına attı. Sabine'nin arkamda içini çektiğini duydum.

"Sanıyorum şov dansçısı olmayan bir ortamdayız, Sabine." Fey'in kaba sesi nezaketimizi yarıda kesiverdi.

"Kibar ol," diye homurdandım.

"Sorun değil." Sabine gözlerini Fey'e sabitlemişti. "Sohbet beni sıkar." Ren'e bir bakış attı.

"Git, dans et," dedi. "Sorundan uzak durmaya gayret et."

Kulüp ışıklarının altında ışıl ışıl parlayan saçlarını geriye attı ve sivri topuklarının üzerinde dönerek hızla uzaklaştı.

Yanımda boş kalan yere vurdum. "Fey?"

Kız kendini kadife koltuğa bıraktı.

"Bu bir parti. Eğlenmene bak." Bunun bir istek değil de bir emir olduğunu belirtmek istercesine azı dişlerimi gösterdim.

Lüks kadife kumaşın üzerindeki desenleri keskin tırnaklarıyla kavrayarak oturdu.

Elim hâlâ Ren'in ellerinin arasındaydı. Bileğimin arkasında gidip gelen başparmağı, Fey'i tamamen aklımdan çıkardı. Onun çevresinde olmak tehlikeliydi.

"Üzgünüm, millet." Bryn birden ayağa fırladı. "Sabine'yle herhangi bir konuda aynı fikirde olmak bana acı verse de buraya dans etmeye geldim. Kim benimle gelir?"

Ansel birden ayağa kalktı. "Ben."

"Harika!" Bryn, kardeşimi çekerek uzaklaştı.

Onların gidişini seyreden Fey, Dax'e döndü. "Dans eder misin?"

"Sen?" diye karşılık verdi.

"Neden kendin keşfetmiyorsun?"

Ayağa kalktı, kırıtarak Mahkûm'un yanına gelip parmak uçlarını onun geniş omuzlarında gezdirdiğinde, delikanlının gözleri çılgına dönmüştü. Fey kahkaha atarak uzaklaştı. Dax, Ren'e baktı. Ren eliyle ona bir işaret yapınca da Fey'in arkasından gitti.

Koltuğa yayıldım. "O tıpkı Jekyll ve Hyde gibi."

"O en iyi savaşçın değil mi?" diye sordu Ren.

Başımı onaylar gibi salladım.

"Dax de öyle. Birbirlerini çekici bulmalarının bir anlamı var. Benzer benzeri çeker."

"Ben zıt olanların çektiğini sanırdım," diye karşı çıktım.

Ren başını iki yana salladı. "Hayır. O pop kültürünün saçmalığı. Eğer *gerçekten* iyi bir edebiyat öğrencisiysen, demek istediğim; Chaucer, Shakespeare okursan, sadece birbirini gerçekten yansıtan ruhların aşkı en güzel yaşayan çiftler olduğunu anlarsın." Duraksadı ve dudağının bir kenarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Tabii, birbirlerini bulabilirlerse bu gerçekleşir." Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ruhların eşleşmesinden mi bahsediyorsun. Ne zaman bir romantik oldun sen?"

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var." Sesindeki bir şey titrememe sebep oldu.

Bakışlarımı kaçıracak güvenli bir yer aradım ve sonra da Cosette'in hâlâ diğer koltukta terk edilmiş bir halde oturuyor olduğunu gördüm.

Ren'in bakışları benimkileri takip etti. "Cosette neden diğerlerine katılmıyorsun?" Koltuktan fırlayıverdi.

Gece kulübünün ıssız köşesinde karanlığın pelerininin Ren ve beni örttüğünü birden fark edince yüzüm asıldı. "Onu uzaklaştırmak zorunda değildin."

"Benimle yalnız kalmaktan korkuyor musun, Zambak?" Sesi sanki ip gibi düğümlercesine beni kendine doğru çekiyordu. Sesimin güçlü çıkmasına gayret ettim. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Hiçbir şeyden mi?" diye sordu. "Bu etkileyici bir iddia. Hatta bir alfa için."

"Senin korktuğun bir şeyin olduğunu mu öne sürüyorsun?"

Ren geri çekiliverince göğsüm sıkıştı.

"Evet, bir şey var." Mırıltı halindeki yanıtını zar zor duyabildim.

Geri çekilmesi, benim ileri gitmeme neden oldu. "Bir şey mi var?"

Bana baktığı zaman, sıkıntılı ifadesi kaybolmuştu.

"Bu benim sırrım olacak. Karşılığında bir şey almadan söylemeyeceğim."

Eli omuzlarımın üzerinden kayarak saçlarımın altına gitti, parmakları ensemdeki kıvrımda duraksadı.

Beni yakına çektiğinde kollarının gücü âdeta kanımı kaynatmıştı.

Kendimi ondan kurtardım. Her yerde Bekçiler vardı. "Sırrını saklayabilirsin." Dokunmasını ne kadar istersem isteyeyim, henüz ona güvenmiyordum. Onun kazandığı kalpler hakkında çok fazla şey duymuştum. Ayrıca kendisi bilirdi; birleşmede, alfa dişisinin saf olduğu varsayılırdı ve bu da tören öncesi bir macera olmaması demekti. Sanki beynimi okumuş gibi, gözleri kıvrımlarımda yoğunlaşmış olan Ren'in dudakları ateşli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dürüst ol. Bu şeyin içinde nefes alabiliyor musun?"

Tırnaklarımı koltuğun kumaşına geçirdim. *Kolla kendini, Ren. İkimiz yarışabiliriz.*

"Yani sen ve Sabine?"

"Ha?" Koltuğa doğru gerisin geri yayılarak benden uzaklaşıp gölgeye kaçtı.

"Ah, anladım. Tüm Mahkûm kızlarının boynunu emmesi tabii bir durum olsa gerek?"

"Ne?" Yüzü öfkeyle buruştu. "Hayır. Efron, Sabine için bir şeyler hissediyor. Ona ayrıcalık tanıyor. Kızın tavırlarını çekici buluyor. Buraya geldiğimizde ona bir şey verdi. Şey, onu aldığından beri oldukça oyuncu oldu."

"Ah, tamam."

Tavırları mı? Efron'un fahişelikten hoşlandığını mı ima ediyorsun?

Kolunu belime doğru kaydırmaya başladı.

"Kıskandın mı?"

Parmaklarımı bileğinin çevresine kenetledim ve elinin ileri gitmesini önledim.

"Saçmalama." Ama tenim yeni temasın etkisiyle gerilmişti.

Yakındaki ayak sesleri iri kıyım bir yetişkin Mahkûm'un yaklaştığının habercisiydi. Birden sıçrayarak ayrılıverdik.

"Efron seni çağırıyor." Koruma, Ren'e bakıyordu. "Ofisinde."

"Tabii. Hemen gelirim." Ren bana baktı. "Diğerlerini bulmak ister misin? Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Efron'un koruması başını iki yana salladı. "Silüet alfasını da çağırıyor. İkinizi de."

Ren iki kolunu birden belime doladı ve ben karşı koymadım.

Ren'in efendisi benden ne istiyordu ki?

"Tamam." Ren güçlükle yutkunarak onu takip etmemi işaret etti. "Haydi, onu bekletmeyelim."

Yetişkin Gardiyan onaylayan bir homurtu çıkardı ve karanlığın içinde kayboldu.

Ren parlak dans pisti boyunca önümden gitti ve merdivenlerden tırmanırken bana yardım etti. Kalbimin her atışını damarlarımda hissedinceye kadar parmaklarını sımsıkı tuttum. *Efron Bane*. Bu isim kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Beni güvenli bir mesafede tutacağı konusunda Ren'e güveniyordum.

Ren yüksek bir ahşap kapının önünde duruncaya kadar, kulübün birinci katındaki, klostrofobiyi tetikleyen insan ka-

labalığının arasından geçtik. Kapının meşe kaplı yüzeyi girift bir şekilde oyulmuştu. Şekli incelemek için bir adım geriledim. Mikâil'in, Âdem ve Havva'nın Cennet Bahçesi'ne girmesini engelleyişi tasvir edilmişti.

"İlginç bir seçim." Çenemle kapıyı gösterdim.

"Efron'un tuhaf bir espri anlayışı vardır." Elimi sıktı ve buz gibi olan tenim biraz olsun ısındı.

Ren ahşap kapıya sertçe vurdu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve ben şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım.

Lumine Nightshade başıyla içeri girmemizi işaret ederek, kapıdan bir adım geri çekildi. "Hoş geldiniz, çocuklar. Sizi görmek ne güzel!"

Odanın havası puro ve şeri kokuyordu. Odanın duvarları resimlerle kaplıydı. Her resimde Dante'nin *İlahi Komedya*'sından sahneler tasvir edilmişti. Dikkatle yakından bakıldığında cehennem figürleri oldukça canlı göründüğünden, hemen gözlerimi kaçırdım.

Lumine gözlerini Mahkûm alfaya çevirdi. "Renier Laroche. Sizinle tanışmak bir şeref. Ben Lumine Nightshade. Efron seni övmekten başka bir şey yapmıyor, sevgili oğlum." Gülümsemesi bir dizi inci gibiydi.

Ren başını eğdi. "Teşekkür ederim, Bayan Nightshade."

"Efron ve ben, Vail'e yeni gelen birisiyle tanışmanız için can atıyoruz." Lumine bizi yüksek arkalıklı deri koltukların ve gürül gürül yanan şöminenin önündeki kanepenin olduğu tarafa doğru götürdü. "Efron. Buradalar."

Kanepede oturan adamın bir kolu kanepenin arkasına atılmıştı ve diğer elinde de kocaman bir konyak bardağını

tutuyordu. Soluk tenliydi ve tıpkı oğlununki gibi saçlarında altın rengi hareler vardı.

"Seni görmek güzel, Renier." Efron konyağından bir yudum aldı. "Ve sevgili Calla. Nihayet karşılaştık."

Elini uzatarak parmağını bana doğru büktü. Duraksadım ama Lumine beni kanepeye doğru itti. Ren'in parmakları benimkilerden ayrılır ayrılmaz vücudum buz kesti. Mahkûm efendisi elimi elleri arasına alıp parmaklarımı dudaklarına götürdüğünde titrememek için kendimi zor tuttum. Gözleri şöminedeki ateşin ışıklarını yansıtan parlak kehribar renginde deydi. Göğsüm sıkıştı ve bu da soğukkanlılığımı korumamı sağlayan kontrolümü gitgide yitirmeme neden oluyordu.

"Lütfen otur." Elimi tutmayı sürdürerek beni kanepeye doğru çekti.

İşkence çekiyormuş gibi bir ifadeye bürünen Ren'e umutsuzca baktım.

Lumine, Ren'in omzuna dokundu. "Neden onlara katılmıyorsun?"

Bu hatırladığım kadarıyla, efendime karşı kendimi minnettar hissettiğim anlardan biriydi.

Ren yanıma geldi ve ona doğru sokuldum, Efron'la arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışsam da elimi hâlâ bırakmadığı için bu biraz zordu.

"İyice abarttınız, çocuklar," diye çıkıştı Efron. "Hoş zaman geçirmek için buradayız, öyle değil mi?" Elimi bıraktı ama parmaklarını köprücük kemiğimde gezdirdi. Aklım karıştı. *Efron, Sabine için bir şeyler hissediyor. Ona ayrıcalık tanıyor.*

Ren'e doğru kaykıldım. Ren kolunu bana dolayarak Efron'a dik dik baktı ama Efron sadece alfasına tek kaşını kaldırarak karşılık vermekle yetindi.

"Yerini hatırlarsan iyi edersin, Renier."

"Ve sen de aynısını yapmalısın, Efron. Onu rahat bırak."

Lumine'in ipeksi sesiyle akranına doğru konuştu. "Calla önümüzdeki bir aylığına bana bağlı. Logan sürüsüyle oynaşmana karşı değilse o zaman öyle yap."

"Logan mı?" Ren'in başı birden efendime dönüverdi.

Lumine başını onaylar gibi sallamakla yetindi.

"Evet." Efron purosunun ucunu makasla kesti. "Logan'ın yeni sürüyü devralmasına karar verildi. Yaşı geldi. On sekizinci yaş günü için böylesine uygun bir hediyeden başkası beni memnun edemezdi. Birleşme Ayini'nden sonra oğlum sizin efendiniz olacak."

"Bu doğru. Ancak kararın dayanağı biz değiliz." Lumine, Efron'un üzerine doğru uzandı, parmağından çıkıveren ateşle purosunu yaktı. "Bunun geldiği yer..." Birdenbire kapı açılıverince sözlerini yarıda keserek ofisin kapısına baktı.

Uzun boylu, şık giyimli bir adam içeriye girdi. Kolunu yorgun görünen genç bir delikanlının omzuna atmıştı. Neredeyse kanepeden düşüyordum. *Hayal görüyor olmalıyım, bu olamaz.*

Tırnaklarımı Ren'in bacağına geçirdim.

"Ne?" Kapıya doğru dönerken sesini alçalttı. "Ah, yine bu çocuk, olamaz."

Shay Doran da en az bizim kadar şaşırmıştı. Uzun boylu yabancı ona eşlik ederek kanepenin karşısındaki deri koltuklardan birine oturmasını işaret edene kadar, öylece durup bize baktı.

"Otur."

Efron ayağa kalktı ve Lumine de yeni gelen adamı selamladı.

"İçecek bir şey alır mıydınız?" dedi Lumine sevimli bir gülümsemeyle.

Adam Efron'un kadehine baktı. "Bir konyak iyi olur. Teşekkür ederim, Lumine."

Adam ceketinin düğmelerini açtı ve deri koltuğa oturdu. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda gözlerinden zalimce yansıyan gümüş rengi vücudumu bıçak gibi kesti. Ellerim titremeye başladı.

"Onları bize katılmaları için davet etmene teşekkür ederim Efron," dedi.

"Elbette." Efron başıyla selam verdi.

Lumine kristal bir konyak kadehiyle geri döndü.

"Ah, güzel." Konyaktan büyük bir yudum aldı. "Gerçekten çok güzel."

İki Bekçi, adamın yanında dururken her hareketini dikkatle izliyorlardı. Davranışlarını gitgide artan bir panik duygusuyla takip ediyordum.

Yabancı öne doğru uzanarak gülümsedi. "Renier, Calla, benim adım Bosque Mar. Uzun bir süredir burada olmasam da sizin aileleriniz ile benimkinin geçmişe dayalı bir ilişkisi var. Sevgili dostlarımdan sizi bu gece buraya getirmelerini istedim ki sizlere yeğenimi tanıtabileyim."

Bizi hâlâ sessiz bir şaşkınlıkla izleyen Shay'i göstedi.

Ailelerimiz mi?

Bosque Mar kumral teni ve bir miğfer gibi geriye doğru taranmış parlak, koyu kahverengi saçlarıyla bir kartalı andırıyordu. Efron gibi, gözleri alevlerden hayat bulurcasına titreşiyordu. Bakışlarım Shay'e kaydı. Kızıl-kahverengi saçları

ve esmer teni olan delikanlının, dayısı olduğunu iddia ettiği adamla hiçbir benzerliği yoktu.

Bekçiler neden bir insan çocuğunu aralarında yaşatıyorlardı ki?

Shay "dayı"sına, diğer Bekçiler'e ve sonra da bana baktı. Bakışları, şaşkın bakışlarımla karşılaşınca zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Belki de okulda birbirinizi görmüşsünüzdür?"

Dilini, yakut kırmızı rujla boyanmış dudaklarında gezdiren Lumine, bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu.

"Evet. İki dersi birlikte alıyoruz." Gözlerimi yeni sınıf arkadaşımızdan ayırmadan, sözlerimi özenle seçerek konuştum. Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki kendi sesimi güçlükle duyabiliyordum. "Merhaba Shay. Umarım okuldaki ilk haftan iyi geçmiştir. Şimdiye kadar doğru dürüst tanışma fırsatımız olmadığı için üzgünüm. Ben Calla Tor."

Shay'in dudaklarında şekillenen soruyu görebiliyordum. Gözlerimi dikerek ona baktım ve hemen ağzını kapattı.

Efendim büyüleyici derecede parlak olan beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Harika. Artık zavallı Shay'in dışlanmasını istemeyiz, değil mi? Nakil öğrencileri için hayat çok zor olabilir."

Gözlerimi Lumine'e diktim. *Ne?*

"Mountain Okulu sıkı bağları olan bir topluluktan oluşur." Purosundan yükselen dumanların arasındaki Efron, gelişigüzel bir şekilde şöminenin rafına yaslandı. "Biz sadece Shay'in ailemizin bir parçası olduğunu bilmenizi istiyoruz. Kendinizden birine davrandığınız gibi, gözünüzü onun üzerinden eksik etmeyin."

Ren, Shay'e doğru konuşuyor olsa da gözlerini Efron'dan çekmedi. "Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa bize söyleyebilirsin."

Shay'in boğazından kuru bir kahkaha yükseldi. "Teşekkürler."

"Ziyareti kısa kestiğimiz için kusura bakmayın, partide yeğenimin tanışmasını istediğim başka arkadaşlarım da var." Bosque konyağından bir yudum daha aldı ve kadehi Lumine'e verdi.

"Shay." Ayağa kalkarak delikanlıya takip etmesi için işaret etti. Shay, dayısının peşine düşmeden bana bir kez daha baktı. Onları takip etmeyi ve Shay'in benim dünyamdaki yerine dair bilmeceyi çözmeyi dileyerek gidişlerini seyrettim. *Kimsin sen?*

Odanın bir köşesinde tüm heybetiyle duran maun duvar saati çalmaya başladı. Geceyarısıydı. Efron'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Ah, en çekici saat. Dans için en iyi zaman. Gidin ve eğlenmenize bakın. Size katılamayacağım için üzgünüm." Bana göz kırptı ve birden kanım dondu. "Lumine'le konuşmamız gereken bazı işler var."

Ren kolumu tutarak beni kanepeden kaldırdı. Efron'un ofisinden koşarak kaçma içgüdümle savaştım. Meşe ağacından yapılmış masif kapı ardımızdan kapandığında, o ana kadar kendimi o kadar sıkmıştım ki birden titremeye başladım. Ren bana doğru baktı. "İyi misin?"

Kollarımı ovuşturarak, tenimdeki rahatsız edici ürpertiyi gidermeye çalıştım. "Sanırım."

Ellerini omzuma koyarak, beni kendine doğru çevirdi. "Efron için özür dilerim. Bir Silüet olduğun için sana o şekilde davranacağını düşünmemiştim.

"Alışkanlıklarını duymuştum ama dedikodulara hiçbir zaman önem vermemiştim," dedim. "Sabine'nin ona yüz vermesine inanamıyorum."

"Sabine'yi yargılamaman gerekir." Ren'in elleri düştü. Uzaklaşmaya başlamıştı.

"Nedenmiş o?" diye bağırdım, dans pistinde kıvrılıp duran bedenlerin arasından onu takip ederek. "Ren, bekle!"

Nihayet merdivenlerin en son basamağında duraksadı ama bana bakmadı. "Sabine, Efron'u eğlendiriyor, böylece o da Cosette'e asılmıyor. Cosette daha genç ve efendimizden çok korkuyor. Sabine onu koruyor ve Cosette'i Efron'un gözünden uzak tutmak için çok şey feda ediyor, bu yüzden pek keyfi yok. Bunun anlaşılabilir olduğunu söylemeliyim."

İki yanında tuttuğu yumruklarını sıkıp bıraktı. "O Cosette'e yardım edebilir... benim yapamayacağım bir şekilde."

"Ah, Tanrım." Midem bulanmıştı. "Özür dilerim, Ren. Bir şey söylememeliydim."

"Bu konuda endişe etme," dedi sakin bir ses tonuyla. "Bilemezdin ki."

Merdivenlerden yukarı çıktı. "Tüm bu süre boyunca Lumine'in kanatları altında olmana memnunum."

İkinci kata geldiğimizde Bryn kalabalığın arasından fırladı. "Calla!"

"Nerelerdeydin?" Kollarını belime doladı. "Harika bir partiyi kaçırıyorsun."

Yüzümdeki ifadeyi fark etmişti. "Sorun nedir?"

Öyle yapmak zorunda olsam da Ren'i yakınımda tutamazdım, Efron Bane beni dehşete düşürmüştü ve kim olduğunu öğrendikten sonra bile daha gizemli olan delikanlıyı düşünmeden

edemiyordum. Yüzüme bir gülücük kondurdum. "Hiçbir şey yok. Sonra konuşuruz."

Duraksadı, ikna olmamıştı.

Ona sarıldım. "Hadi ama Bryn. Biraz eğlenelim! Kardeşim benimle dans eder mi acaba?"

Ansel sırıttı ve elimi tutarak beni zıplayan kalabalığın ortasına götürdü. Beni kaldırdı ve birlikte hızla döndük. Ayaklarım tekrar yere değdiğinde, her şeyi bir tarafa bırakıp kendimi müziğin çılgın ritmine kaptırarak kendi kendime dönmeye başladım. Ayaklarımızdan yukarı doğru yükselen duman salonu kapladı. Bacaklarımı ipeksi bir bulutla kaplarken, canlı bir renk cümbüşü ortaya çıkardı. Zambak ve hanımeli gibi tatlı bir koku yaymıştı. İnsanın içini eriten bir duygu bedenime yayıldı.

Melodik bir kahkaha dikkatimi çekerek, platformun üzerinde hızlı ve senkronize adımlarla döne döne dans ederek başlarını geriye atıp kırmızı dudaklarını büzen dansçılara bakmama neden oldu. Boğazlarından yükselen buğu bize doğru geliyordu. Bu garip manzara karşısında gözlerimi kırpıştırdım, dişi bir şeytanın soluğunu içine çekmenin ne kadar güvenli olacağından endişe ediyordum.

Müziğin ritmi yavaşladı ve kasvetli bir sese dönüştü. Bryn'in gözleri kapalıydı, ağır ağır daireler çizerek havada dönüyor ve kollarıyla estetik şekiller çiziyordu. Ansel, onu büyülenmişçesine seyrediyordu.

Gözlerim kapanıyor ve kirpiklerim yanağıma değiyordu. Bacaklarımdaki kasları zeminden yükselen titreşime bırakarak kalçalarımı kasvetli müziğin akışkanlığında dairesel hareketlerle

kıvırmaya başladım. Arkamdan gelen ellerin belimi sarmasıyla soluğumu tuttum.

"Mükemmel dans ediyorsun." Ren beni geriye çekerek kendisine doğru bastırdı. Parmakları kalça kıvrımlarıma doğru kayarken vücutlarımızı bas ritimlerine göre sallıyordu. Daracık alanda kalçasının baskısını hissetmek beni mahvediyordu. İnsan kalabalığının, içinde saklı kalmıştık değil mi? Bekçiler göremez miydi? Ren iyice ağırlaşmış müzikte bana sımsıkı sarıldığında nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Gözlerimi kapadım ve onun vücuduna doğru yaslandım, parmakları kalçalarımı ovuşturarak karnımı okşuyordu. Tanrım, bu hoş bir duyguydu.

Dudaklarım aralandı ve belirsiz bir şey arasından kayarak dilimle oynamaya başladı. Yeni açacak olan çiçek tomurcuğuna benzer bir tat ağzımın içine dolmuştu.

Birdenbire Ren'in kollarında kendimi kaybetmekten başka bir şey istemez oldum. İçimden dalga dalga yükselen arzu beni dehşete düşürmüştü. Vücuduma bu denli yakınlaşmasının içgüdüsel bir hareket mi, yoksa dişi şeytanın büyüsü mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu olamazdı!

Başını eğip de dudaklarını boynuma bastırdığında paniklemeye başladım. Çevremi sarmalayan bunaltıcı sıcaklığa rağmen, odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Keskinleşen köpek dişleri tenimde geziniyor, tahriş etmeden sürtünüyordu. Vücudum titriyordu, kollarına tutundum ve göğsünden iterek aramıza mesafe koydum.

"Ben bir savaşçıyım, bir sevgili değil," diyerek soluğumu tuttum.

"İkisi de olamaz mısın?" Gülümsemesi dizlerimin çözülmesine neden oldu. Gözlerimi ondan kaçırarak parlak

ışıkların dans pistinde oluşturduğu desenlere yoğunlaşmaya çalıştım. İşe yaramadı. Ateşler içinde yanan, çılgın bedenim bana yabancıydı. Saklanmış olsak bile bunu istemiyordum. Şimdi değil. Ren için kendimden geçmeyecektim. Eğer sürüyü birlikte yöneteceksek, onun bana saygı duyması gerekiyordu.

"Ben senin hayranlarından biri değilim, Hefner." Geriye doğru ayağımı sallayarak onu ittim.

Ren bana doğru sokuldu. "Tabii ki değilsin. Asla da olamazsın." Kısık sesle söylediği sözler rahatlatıcı bir şekilde beni etkisi altına aldı.

Parmak uçlarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. Diğer eliyle de belimi sararak, düşük belli kotumun ve büstiyerimin arasında kalan çıplak bölgeyi okşadı. Ani bir ürperti bacaklarıma yayıldı. Kendimi bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyordum.

Ren uzandı, başparmağını dudaklarımın çevresinde dolaştırdı. Beni öpmeye niyeti olduğunu fark ettiğimde, hissettiğim ateşten neredeyse bayılacaktım.

"Hayır." Birden geri çekilerek ondan uzaklaştım. Vücudum temasından sızlıyordu ama zihnim oldukça canlıydı. "Ciddiyim. Yapamayız." İçimdeki sarhoş edici havayı dışarı verir ve dansçılar onun çevresini sararken kalbim kaburga kemiklerime çarparak atıyordu. Geriye doğru bir kez daha bakınca Ren'in yıldırım çarpmış ifadesini gördüğümde korkudan sindim. Kolların göğsüne doğru sinsice sokulduğunu gördüğüm zaman geri dönmek üzereydim. Sabine vücudunu sararak onu kalabalığa doğru çekti.

Sırf bu nedenle henüz bana sahip olamazsın, Ren. Paylaşmayacağım.

Dönerek kalabalığın arasından uzaklaştım ve daha önce oturduğumuz kanepelere doğru yürüdüm. Ceketimi alıp merdivenlere doğru gittim.

Yedi

Kaldırımda durmuş, taksi çağırıp eve gitmek ile burada kalmak arası bocalarken kulüpten gelen bas ritimlerinin titreşimlerini hâlâ hissedebiliyordum.

"Ah, selam. Calla?"

Shay Doran utangaç bir gülümsemeyle Eden'ın kapısında belirdi. Gecenin soğuğu birden etkisini yitirmişti. Kaçmayı düşündüm.

Bekçiler senden ona göz kulak olmanı istedi. Heyecanlanma.

"Selam," dedim gülümsemesine karşılık vererek. "Nasılsın, Shay?"

"İyiyim." Beyaz tişörtünün üzerindeki dar kesimli *blazer* ceketinin klapasını huzursuzca çekiştirdi. "Eden'a çok takılır mısın?"

"Pek sayılmaz. Ben ve arkadaşlarım bu gece davet edildik. Burada bulunuşumun asıl sebebi zorunluluk." Yabancı bir insanla dışarıda durmak yerine, evimde ve yatağımda olmayı dilerdim.

Shay'in boğazından bir kahkaha yükseldi.

"Evet ya, ben de öyle. Burası bana göre değil. Bosque iyi zaman geçireceğimi düşündü ama ben erçek bir kulüplerde gezen tiplerden değilim."

"Değil misin?" diye sordum. "Peki nesin?"

"Şey, gönüllü bir Greenpeace üyesi olduğum hakkında onu ikna ettiğimi sanıyorum." Sırıttı, sonra da içini çekti. "Her zaman açık havada olmayı tercih etmişimdir. Yürüyüş yapmak. Ama sanırım sen zaten bunu biliyorsun."

Birdenbire gözüme korkutucu göründü. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ama karşılık vermedim. Telaşla tekrar konuşmaya başladı. "Ve okumayı severim. Çoğunlukla felsefe, tarih, çizgi roman."

"Çizgi roman mı?" Shay'in Platon, Aristo, Augustine ve *Örümcek Adam* kitaplarının arasındaki ummadık görüntüsünü hayal etmek beni eğlendirmişti.

"Evet." Gözleri parlıyordu. "*Sandman* her zaman favorim olmuştur ama aslında bir sürü çizgi roman serisi var. Dark Horse'takilere bayılırım: *Hellboy, Buffy* 8. Sezon..."

Benim boş boş baktığımı fark edince hevesi kaçtı.

"Ne konuştuğum hakkında hiçbir fikrin yok değil mi?"

"Üzgünüm." Omuzlarımı silktim. "Roman okurum."

"Bana uyar." Sırıttı. "En çok hangisini seviyorsun?"

Caddeden geçen taksiyi seyrettim. *Gerçekten buradan gitmeliydim.*

"Ah. Çok kişisel." Kaşlarını kaldırdı. "Bir genç kız ve en sevdiği roman arasındaki ilişki gerçekten de karışık olabilir."

Taksi bir sonraki bloktan aşağı döndü. *Kaçmak için çok geçti.* "Hayır, sadece kulübün kapısında böyle konuşmak tuhaf geldi."

"Aynı fikirdeyim." Geriye dönüp kapıda dikilen iri yapılı korumaya baktı. "Kahve içmek ister misin?"

Onu doğru duyup duymadığımdan endişe ettim. *Bir delikanlının benimle çıkmak istemesi doğru olamazdı. Kimse bunu sormazdı. Bu yasaktı.* Yanaklarıma sıcaklığın yayıldığını hissettim. Sonra onun bunu bilmeyeceğini hatırladım.

Tekrar konuştu. "Vail'de geceyarısı okuma noktalarını bulmak gibi bir alışkanlık edindim. Buranın iki blok aşağısında yirmi dört saat açık bir internet kafe var."

Başımı salladım. "Orayı biliyorum." Eğer benden ona göz kulak olmam bekleniliyorsa o halde gerçekten kuralları çiğnemiş olmayacaktım değil mi?

Ayakları üzerinde bir ileri bir geri yaylanarak cevabımı bekledi.

Son bir kez dans pistini ve Ren'i düşündüm ve ardından, "*Watership Tepesi*," dedim.

"Ne?"

"En sevdiğim roman."

Homurtuyla güldü. "Tavşanlar hakkında değil miydi o?"

"Hayatta kalmakla ilgili," dedim. "Kahve içerken anlatırım."

Caddeden aşağı yürümeye başladım, bana yetişmeye çalışırken ayakkabılarının asfaltta çıkardığı sesleri duyuyordum.

"Şey, tavşancıklar bir yana, en azından sen kendine özgü birisin."

"Pardon?" Ona bakmadım ama ıssız blok boyunca hızlı adımlarla yürümeye devam ettim.

"Tanıdığım her kız *Aşk ve Gurur* der. Ya da Jane Austen'ın sınıflar arası zorlu, karmaşık aşkı ve –arada derin bir iç çekti– evliliğiyle ilgili hikâyelerinden birini söylerdi."

"Jane Austine benim tarzım değil." Adımlarımı yavaşlattım, böylece bana yetişmek için zorlanmadı.

"Hayır, ben de öyle düşünmedim." Ses tonundaki gülümsemeyi fark ettim ve kendi dudaklarımın da kıvrıldığını hissettim.

Shay yürürken elini kotunun cebinden çıkarmadı.

"Bilirsin." Boğazını temizledi. "Colorado'daki bozayıların soyunun tükendiği zannedilir."

Gözlerimi kaldırımdan ayırmadan, ceketimi vücuduma sıkıca sardım. *O dağın tepesinde hiçbir şey zannedildiği gibi değildi. Dünyanın doğa kanunları orada geçerli değildi.*

"Tırmanmayı severim. Bunda da gerçekten çok iyiyim," diye devam etti Shay. "Ve buraya taşındığımda, bu bölgeyle ilgili bir şeyler okudum. Belki dağ aslanları olabilir ama bozayı değil."

Omuzlarımı silktim. "Belki geri geliyorlardır. Koruma faaliyetleri son günlerde önemli gelişmeler sağladı."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Burada gönüllü bir Greenpeace üyesi var, unuttun mu? Benim bir aptal olduğumu düşündüğünü söyleyebilirim ama öyle değilim. Söz konusu gezintiye çıkmak olduğunda bir hayli yetkinimdir. Yürüdüğüm yerde bir bozayı olmaması gerekirdi." Duraksadı ve sonra birden atıldı. "Ya da kurtadamları."

Dilimi ısırdım ve telaşla ağzımdaki kanı yuttum. "Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" Sadece bir kaçık olduğumu düşündüğü için benimle ilgileniyordu. Hayal kırıklığı içimi kemirdi.

"Bir bakalım; kurda dönüşebilen, süper güçlü bir kız var ve okulda bir hayvan sürüsü gibi davranan ve oldukça ürkütücü olan bir grup çocukla takılıyor. Yanlış mı tarif ettim?"

"Kurtadamların ne olduğunu sandığına bağlı." Ona doğru bir bakış attım.

Bir elini darmadağınık saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım sen söylemelisin. Benim alışık olduğum dünyanın kanunları burada uygulanmıyor gibi. Son zamanlarda hiçbir şeyden emin olamıyorum sanki."

Ansızın duruverdi ve ona bakmak için geri döndüm. Yüzündeki umutsuzluğu görünce soluğum kesilmişti.

"Ölmüş olmam gerektiğini saymazsam." Titredi. "Ama ölmedim. Senin sayende."

Bir adım atarak yaklaştı, inceleyen bakışları yüzümde dolaşıyordu. "Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Korktuğunu kokusundan algılabiliyordum ancak bunun altında çok daha çekici bir koku vardı. Yonca, yağmur, güneşin ısıttığı toprak kokusu. Dudaklarının şekline ve yeşil gözlerinin ışığına kapılıp ona doğru uzandım. Bana sanki bir kaçıkmışım gibi bakmıyordu. Gözleri korku ve istekle doluydu. Gözlerimde ne gördüğünü merak ettim.

Ve düşünüyorum da asıl önemli olan şey; senin kim olduğun.

Kendime hâkim olamayıp uzandım ve parmaklarımla gözlerinin üzerine düşen saç perçemine dokundum. Elimi tuttu ve kendi elleri arasına alarak sanki gerçek olamazmış gibi avucumun içini inceledi.

"Sen gayet normal bir kız gibisin." Gözleri yüzüme ve omuzlarıma kaydı. Büstiyerime doğru attığı kaçamak bakışını gizlemeye çalıştı.

Tanrım, bu şey gerçekten işe yarıyor.

Ellerinin ellerimle oyalanacağını sandım ancak dudaklarımı uyarırcasına hırlar gibi kıvırmak yerine, ellerimi onunkinden kurtarmakla yetindim.

Bir anlığına şaşırmış gibi göründü. "Bak, sinirlendiğin zaman dişlerini gösteriyorsun. Kesinlikle sen bir kurtadamsın."

Gözlerini ovuşturduğunda, ne kadar gölgelenmiş olduklarını fark ettim. "Ya da delireceğim."

Acıma duygusuyla göğsüm daraldı. *Beni tanımanı istiyorum Shay. Gerçekten tanımanı.*

"Sen deli değilsin." Sesimin kısık çıkmasını sağladım.

"O zaman sen bir kurtadamsın," diye fısıldadı.

"Ben bir Gardiyan'ım." Duyulma endişesiyle bakışlarımı caddede dolaştırdım.

"Gardiyan nedir?"

Telaşlı bir şekilde fısıldadım. "Dağda olanlar hakkında, dayına ya da Efron gibi bir arkadaşına bir şey söyleyip söylemediğini bilmem gerekiyor."

Shay başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, delirdiğimi düşündüm. Bu konuda hiçbir şey söylemedim. Buraya geldiğimden beri, her şey çok tuhaf." Ellerini tekrar ceplerine soktu. "Ve o yürüyüşte izinsizdim. Orada olmamın kendime göre sebepleri vardı ve dayımın bunları bilmesine gerek görmedim."

Vücudum rahatlamayla gevşeyiverdi. "Tamam, Shay. Seninle bir anlaşma yapacağım." Ona hiçbir şey söylememek gerektiğinin bilinciyle bir anlığına tereddüt ettim. Onu şimdi burada, bu caddede bırakıp gitmeliydim. Ama yapmak istemedim. Bir şeyin sadece bana ait olmasını istedim.

Fısıldarken her yerimi heyecan kaplamıştı. "Eğer sana anlatacaklarımı, Bosque'da ya da okulda, evde başka hiç kimseye, sanal âlemdeki Dark Horse hayran grubuna bile söylemeyeceğine yemin edersen Vail'deki şeylerin neden tuhaf olduğunu bilmeni sağlarım."

Başını büyük bir heyecanla salladığında, hayatımın en büyük hatasını yapmak üzere olduğumdan endişe ettim.

"Hadi kafeye gidelim ve sen bana bir espresso ısmarladıktan sonra sana açıklamaya başlayayım."

Onları gördüğümde, tam da gülümsemesine karşılık vermek üzereydim. Yolun karşısında birkaç metre gerimizde iki adam vardı. Bir binaya yaslanmış, bitmek üzere olan sigaralarını huzursuzca içiyorlardı. Yüzüm asıldı. İkili şu anda öylesine konuşuyor gibi görünse de birkaç dakika önce bizi izlediklerinden emindim.

"Hadi gel."

Bir sonraki bloğa doğru ilerlerken karşı caddeye geçtim. İçine düştüğüm endişeden bihaber olan Shay beni takip ediyordu. Omzumun üzerinden geriye baktım. Adamlar peşimizdeydi. Havayı kokladım ama rüzgâr benden yabancı çiftin olduğu tarafa doğru estiği için onların insan ya da başka bir şey olduklarını anlamamı imkânsız hale getiriyordu. Parmaklarımı esneterek zihnimde Eden'ın olduğu bölgenin haritasını canlandırdım.

Başımı kaldırıp dinledim, kaba fısıltılarını duymak zor değildi.

"Oğlanın boynuna bakmadan emin olamayız."

"Boynuna bakmak için yakasını açmasını mı isteyeceksin?" dedi diğeri. "Tanıma uyuyor ve biraz önce de büyücünün kulübünden çıktı. Hadi onu yakalayalım, sonra sorgularız."

"Yalnız değil."

"Kızdan mı korkuyorsun? Muhtemelen altın çocuğun dans pistinden arakladığı kaşarın tekidir. Onu yere devirip çocuğu kapar ve buradan gideriz."

Kolumu uzatarak isteksizce Shay'e sardım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarında meraklı ve çapkın bir gülümseme belirdi. Tekrar göğüs dekolteme baktı. Ani bir sızı tökezlememe ve kaynayan kanımın boğazımdan yükselerek yanaklarımı kızartmasına neden oldu. Daha sonra adamlardan birinin kısık sesle müstehcen bir şeyler söylemesi beni kendime getirdi. Başımı salladım ve tırnaklarımı uyarırcasına Shay'in omuzlarına geçirdim, onun dikkatini dağıtırken kendiminkini mümkün olduğunca toparlamaya çalışıyordum.

"Sorun orada. Şu adamlar birini takip ediyor." "Seni" dememek için kendimi zor tuttum. Bu çocuğun ne yapmış olduğu benim için hâlâ net değildi ve bizim dünyamızla bağını henüz bilmiyordum.

"Ne?" Shay gözlerini kıvrımlarımdan çekerek başını çevirmeye başladı.

"Hayır!" diye birden atıldım. "Yürümeye devam et. Tam karşıya bak."

Vücudunu sıkıca benimkine doğru çekince kalbi çarpmaya başladı. Benimki de. Gözlerim dudaklarına kaydı ve şeklini inceledi.

Kes şunu. Kes şunu. Kes şunu. Kanım kaynıyordu.

Kulağına fısıldadım. "Bloğun sonuna geldiğimizde, koşmanı istiyorum. Kulübe geri dön. Korumaya burada bir sorun çıktığını söyle. Yardım gönderecektir."

"Seni yalnız bırakmam," diye karşı çıktı.

"Evet, bırakırsın." Gülümseyerek azı dişlerimin sokak ışıklarında parlamasını sağladım. "Kendimi koruyabilirim ama aynı anda seni de kollamak zorunda kalmazsam."

"Telefonum var, yardım için 911'i arayayım mı?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedim.

"Bana bir şey için söz vermediğin takdirde gitmem," dedi. Köpek yavrusuyla oynar gibi omzunu çimdiklememek için tüm gücümü sarf ettim. *Benden neden korkmuyordu ki?*

"Ne?" Hem bir saldırı olasılığı olmasından hem de yakınlığının yaydığı sıcaklıktan kalbim deli gibi atıyordu.

"Yarın sabah benimle buluş," dedi. "Dağda. Neresi olduğunu biliyorsun."

"Bu iyi bir fikir değil..."

"Buluş benimle." Sözümü kesti. "Söz ver, yoksa kalırım."

Neredeyse köşe başına gelmiştik. "Yarın olmaz! Pazar sabahı orada olacağım."

"Pazar mı?" Parmaklarımı sıktı.

"Söz veriyorum," diye fısıldadım elini telaşla sıkarak ve sonra da onu ileri doğru ittim. "Git buradan. Hemen!" Köşeyi dönmeden önce sırıttı. Arkamdan telaşlı ayak sesleri geldi. Hırladım ve kollarımı iki yana açarak yollarını kestim.

"Yoldan çekil," dedi adamlardan biri sertçe.

Beni kenara itmek için bir elini kaldırdı. Yumruğumu hızla midesine doğru savurdum. Ciğerlerinden ıslık gibi bir hava çıktı ve sancıyla bükülüp kaldı. Artık çok yakındı, kokusunu aldım. İnsan değildi. *Arayıcılar.*

Vücudumdaki tüm sıcaklığın yerini buz gibi bir sel kaplamıştı. Onların bu kadar yaklaşmasına nasıl izin verdiğime inanamıyordum. Çılgınca davranmam hayatıma mâl olabilirdi.

Shay hayal ettiğimden çok daha tehlikeliydi. İkinci adam üzerime atıldı. Kaldırıma doğru atlayarak ondan uzaklaştım ve kurt biçimine dönüştüm. Dilinden bir dizi küfür dökülüverdi.

"Çocuğu korumak için Gardiyan vermişler, Stu."

Yumruğumun etkisinden kurtulan ilk adam, elini uzun deri ceketinin içine soktu ve çömeldi. Dudakları iğrenir gibi kıvrılmıştı. "Hadi neyin var görelim, pire torbası."

Elinde bir şey parladı. Bileğini çevirince elindekini tam zamanında görerek kaçtım ve hançer kaldırımın üzerinde çınladı. Dişlerimi gösterdim ve üzerine atladım. Çene kemiğim soluk borusunu kesmek üzere yaklaştığında çığlığı kesiliverdi. Erimiş bakır tadındaki kanı ağzımın içine aktı. Kalp atışlarının durduğunu hissettiğim zaman burnumu kaldırdım.

Diğer Arayıcı gözlerini bana dikmişti, yüzünde dehşet vardı. Burnumu yere doğru indirdim ve ona doğru yürüdüm. Koşmak gibi bir hataya düştü. Sırtımı kamburlaştırdım ve sonra da asfalttan fırlayıverdim. Dişlerimi topuklarına geçirdim. Yere düştü, geriye doğru yuvarlanıp elini kaldırmadan önce çığlık attı. Eklemlerinin arasında tuttuğu sert bir cisim omzuma gömüldüğünde uludum. Yumruk beni yaralamaya ve çileden çıkarmaya yetmişti ama sakatlayıcı değildi. Hızla ona doğru daldım ve gözlerim boynunda atan nabzına odaklanmış bir şekilde onu kaldırıma çiviledim.

Dur!

Zihnimdeki keskin sesle donakaldım. İki yetişkin Mahkûm yanıma doğru koşuyordu.

Efron onu sağ istiyordu, tabii, bu hâlâ mümkünse.

Öyleydi. Biçim değiştirdim, şaşırmış olan Arayıcı'nın çenesine okkalı bir yumruk attım. Başı kaldırıma düştü ve gözleri kayarak kendinden geçti.

Mahkûmlar biçim değiştirerek iri yapılı insan haline dönüştüler. Eden'da koruma olanı tanıdım.

"Etkileyici," dedi.

Omuzlarımı silktim, bir omzumdaki zonklamayı hissedince irkildim.

Koruma bana doğru bir adım attı.

"Yaralandın mı?"

"Önemli değil," diye karşılık verdim, rakibimin yumruğunun neden olduğu ağrının beklediğimden çok daha fazla olduğunu sanıyordum.

Mahkûm kaşlarını çattı. "Çıplak elle mi yoksa bir silahla mı yaptı?"

"Silahla." Gözlerim, kendinden geçmiş olan Arayıcı'nın eline kaydı. "Kördü, keskin değildi."

"Efron'un sana bir bakmasını iste. Arayıcılar silahlarına büyü yaparlar. Düşündüğünden daha fazla zarar görmüş olabilirsin."

Diğer Gardiyan, Arayıcı'nın ölgün bedenini kollarına aldı. Koruma ona doğru başını salladı. "Hadi gidelim. Arka kapıdan. Ön büroya, başka bir vücudu atmak için birine ihtiyacımız olduğunu söyle. Ben Mahkûm vârisini çağıracağım, Efron bunu onun da görmesini ister."

Efron'un kulübü ve o bloktaki diğer işyerlerinin arasında kalan dar geçitten geçerek Vail'in ıssız caddesi boyunca devasa adamları takip ettim.

Müziğin gümbürtüsü omzumun daha fazla zonklamasına neden oluyordu. Arka taraftaki ardiye dolaplarıyla kaplanmış olan karanlık koridorlardan geçtik ancak koridorun sonunda gecenin erken saatlerinde görmüş olduğum bir kapı vardı. Efron'un şahsi odası.

"Burada bekle," diye emir verdi kapıdaki.

Kapı bir kez daha açıldı ve yarı aralık kapıdan korumanın kafası göründü.

"Efron içeri girmeni istiyor."

Kapıyı geçebileceğim kadar açtı ve kendisi dışarı çıkarak kapıyı ardından kapattı.

Efron Bane odanın ortasında durmuş cep telefonuyla konuşuyordu. Logan, baygın Arayıcı'nın tepesinde dikiliyordu, genç Bekçi'nin dudaklarında zalim bir gülümseme vardı. Saldırganımı kulübe taşıyan yetişkin Mahkûm ise kanepenin yanında duruyordu. Lumine yakındaki yüksek arkalıklı deri koltuğuna oturmuş içkisini yudumluyordu. Meşe kapı bir kez daha açıldı ve koruma arkasında onu takip eden Ren'le birlikte odaya girdi.

"Bir Arayıcı'yı paketlediğini duydum." Ren yanıma geldi. Başımı salladım ve ani bir refleksle dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Adamın kanının tadını hâlâ hissedebiliyordum.

"Bunu kaçırdığım için üzgünüm." Üzülmüş gibi bakmaya başlamıştı. "Yaralandın mı?"

"Kötü bir sıyrık sadece," dedim. "Üzerinde durmaya değmez."

"Ah, Renier. Bu kadar çabuk geldiğin için minnettarım." Efron telefonunu cebine koydu. "Bu işe yarar. Başlayabiliriz."

"Shay nerede?" Delikanlıyı Efron'un ofisinde bir yerlerde görmemiştim.

"Bosque onu eve götürdü. Size saldıranlarla karşılaşmak, –hımm, sanırım onları 'kapkaççı' olarak anlattı– zavallı çocuğu fena halde sarsmış. Güvenli yatağına gitmesi en iyisiydi."

"Tabii ki." Bozulduğumu belli etmemeye çalıştım. Demek ki Bekçiler, Shay'in haberdar olmasını istemiyorlardı. Güvende olduğundan emin olmak için onu görebilmeyi dilerdim.

Efron yanıma geldiğinde soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Korumalarım, Arayıcı'nın sana karşı silah kullandığını söylediler."

Başımı salladım.

"Yaran nerede?" Gözleri kısılmıştı.

"Omzumda."

"Ceketini çıkar," diye emretti.

Korkumu bastırdım ve itaat ederek deri ceketimin omuzlarımdan kaymasını sağladım. Bu hareket, yaralanmış kaslarımın derin bir sancıyla kasılmasına ve ağrıyı omurgalarımda hissetmeme neden olmuştu. Kolumu kaba bir şekilde yakaladı. Yara tekrar zonklayınca soluğumu tuttum. Yanımda duran Ren gergindi, göğüs kafesinden bir hırıltı yükseldi.

Efron'un gözü alfaya iliştiğinde dudaklarından küçümseyici bir gülümseme belirdi. Omzumdaki koyu pembe izi inceledi, bir küfür mırıldandı ve parmağını efendime doğru salladı. Lumine koltuğundan kalktı ve yanımıza geldi. Yaraya bakınca dudakları büzüldü. Efron başını salladı.

"Büyüleri gitgide daha iyi oluyor. Bu kendiliğinden iyileşmez."

Lumine çenemi zarif parmaklarının arasına aldı. "Sürünün kanına ihtiyacın var. Bryn nerede?"

Ben bir şey diyemeden önce, Ren konuştu. "Benimkini alabilir."

Lumine'in gözleri büyüdü. "Güzel, güzel. Ne kadar da centilmen." Efron'a gülümsedi. "Genç alfalarımız daha şimdiden

bağlanmış, tatlım. Bu ümit verici." Gözlerini Ren'e çevirdi. "Kızımla... münasebetsiz bir şey yapmadığını umuyorum," dedi dudaklarını yalayarak.

"Tabii ki hayır, efendim." Ren'in koyu renkli gözleri parladı.

Logan, Arayıcı'yı seyretmekten vazgeçerek babasının yanına geldi.

"Ne oldu?" Bakışları Ren'den bana kaydı ve tek kaşını kaldırdı.

"Senin alfan kanını hediye ederek Calla'yı iyileştirmeyi önerdi." Efron'un alaycı sesinde soğuk bir tını vardı.

"Ah, hep bunun nasıl olduğunu görmek istemişimdir." Logan'ın dudakları alaycı bir sırıtmayla aralandı. "Gardiyanlarının eşi olmayan bir yeteneği var. Neredeyse kıskanacağım."

Aşağılanmışlık hissiyle titredim. Ren gözlerini Logan'a dikerek baktı ama sessizliğini korudu.

"Bunun gerekli olduğundan emin misiniz?" Gözlerimi ayaklarımın altındaki Acem kilimine dikmiştim. Sormama rağmen, cevabın öyle olduğunu biliyordum. Ağrı kollarımı titretmeye başlamıştı. Midem öyle bulanıyordu ki sanki yaranın içi omzumdan mideme yol alan zehirli solucanlarla dolu gibiydi.

"Öyle görünüyor ki Arayıcılar yeteneklerini geliştirmek için inzivaya çekilmişler. Şimdi de en iyi silahlarımızı mahvetmenin bir yolunu bulmuş gibi görünüyorlar." Efron gülümsedi. "Bu da sen ve senin sürün demek oluyor, Calla."

Ren gömleğinin kolunu sıyırdı. "Sorun yok, Cal."

Ancak onların eğlencesi olmak istemiyorum! Başka bir çözüm bulmak üzere beynimi zorladım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Karşı çıkamadan, Ren kolunu dudaklarına doğru kaldırdı. Geri çektiğinde oluk gibi kan kolundan bileğine doğru akıyordu. Ren

kolunu bana doğru uzattı. Orada dikilen üç Bekçi'ye sırtımı döndüm. Hızlıca nefes aldım, kolunu ellerimin arasına alarak solgun tenindeki yaralanmış bölgeyi ağzımla kapattım. Kanı ağzımdan boğazıma doğru aktı. Sıcaktı ve bal gibi tatlıydı ama bir o kadar da sertti. Kıvılcım saçan bir sıcaklık damarlarımda süzüldü. Omzumdaki zonklama yatıştı ve sonra da tamamen kayboldu. Ren'in eli başımı kavradı. Teması beni tekrar odaya getirmişti. Başımı efendime çevirdiğimde, yanaklarım alev alev olmuştu. Lumine bakışlarını iz bile kalmamış omzuma dikti ve başını onaylarcasına salladı.

"Harika," diye mırıldandı Lumine. "Ne kadar mükemmel bir eşleşme. Kendimizi aştık."

Efron elini Logan'ın omzuna koydu. "Gerçekten güzel bir soyaçekim."

Delikanlı babasına gülümsedi ve inceleyen bakışlarla beni ve Ren'i süzdü.

Koruma, Ren'in yanına gelerek ona ilk yardım çantasını verdi.

"Teşekkürler." Ren kare paketi dişleyerek açtı ve kolundaki yaranın üzerine bandajla tampon yaptı.

"Bu işin icabına baktığımıza göre..." Efron'un bakışları Arayıcı'nın baygın bedeninde yoğunlaştı. "Lumine, bu şerefi yerine getirmek ister miydin?"

Logan kanepeye doğru fırladığında, Lumine birkaç adım ilerlemişti.

"Bana izin verir misiniz?" diye sordu Logan.

Efendim, gözlerini kırpıştırarak delikanlıya baktı ama sonra gülümsedi.

"Tabii ki." Bilinci yerinde olmayan adama yaklaşması için Logan'a işaret etti.

Efron parmaklarını çatırdatıyordu. Yetişkin Mahkûmlar temkinli bir şekilde Arayıcı'nın iki yanına doğru yürüdüler. Logan ellerini adamın iki şakağına koydu. Delikanlının dudakları hızla hareket ediyor ve anlayamadığım büyülü sözler mırıldanıyordu.

Arayıcı'nın gözleri birden açılıverdi, titrek bir nefes alarak hızla doğruldu. Logan gülümsedi ve geri çekildi. Adam odayı vahşi gözlerle inceledi.

"Neredeyim?"

"Sanırım soru soran taraf biz olacağız, dostum." Efron öne doğru bir adım attı.

Arayıcı tekrar kanepeye sindi. Mahkûmlar hırladı ve adam da kafese konulmuş hayvan gibi inledi. "Benden uzak durun."

"Ev sahiplerini korkutma metodun bu mu?" Efron tir tir titreyen adama doğru temkinli adımlarla yaklaşmaya devam etti. "Ne de olsa benim evimdesin. Benim bölgemi ihlal ediyorsun."

"Burası senin değil, büyücü." Ağız kavgasına giren Arayıcı'nın korkusu yerini öfkeye bırakmış görünüyordu. "Oğlan nerede?"

"Seni ilgilendirmez."

"Bilmiyor, değil mi? Kim olduğunu? Tristan ve Sarah'ı senin aldığını? Ne yapacağını?" Adamın bakışları çaresizce odada dolaşmaya devam etti ve en sonunda beni buldu. "Demek Stuart'ı öldüren *senin* fahişe kölenmiş."

Ren hırladı ve ileri atılırken havada koyu gri bir kurt haline dönüştü. Yere doğru sindi ve kanepeye doğru yürüdü.

"Hayır," dedi Efron. Ren durdu ama gözlerini Arayıcı'ya dikmekten vazgeçmedi.

Efron'un gülümsemesi soğuktu. "Kısa süre sonra bir Gardiyan'ın canını almasını dileyecek duruma geleceksin. Ama sanırım senin için daha ilginç bir son hazırlayabiliriz. Özrümü kabul et, Ren." Alfanın geri çekilmesi için bir işaret yaptı. "Dostumuzun tadına bayılacağından eminim. Sana annenin öcünü başka bir gün alma şansı tanıyacağıma söz veriyorum."

Ren insan biçimine dönüştü ve yanıma geri geldi, yüzü kötümser bir ifadeyle gölgelenmişti. Lumine odayı boylu boyunca geçerek tutsağa gülümsedi.

"Senden korkmuyorum, cadı," diye tıslayan Arayıcı, edepsiz bir el hareketi yaptı.

"Çok kaba." Lumine parmaklarıyla kanepenin arkasında tempo tutuyordu. "Sana birazcık yol yordam öğretme zamanı geldi." Elini kaldırdı ve havada karmakarışık hayalî desenler çizdi. Bitirdiğinde, önünde alev alev yanan bir sembol asılı duruyordu. Sembol havada gerildi, iki kez titredi ve sonra da dışarı doğru patladı. Gölge gibi cisimleşen bir hayalet Lumine'in önünde sallanıyordu. Midem bulandı ve geriye doğru sinerek Ren'in elini tuttum. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek elimi sıkıca tuttu.

Arayıcı kanepeden gerisin geriye sendeleyerek yere düştü. "Aman Tanrım." Lumine gülümsedi. "Şu anda aramaya cevap vermiyor." Bileğini sallayarak fiske vuruyormuş gibi yaptı. Hayalet kayarak ilerledi. Vücudundan sallanan, şerite benzeyen koyu bir kumaşla Arayıcı'nın etrafını sardı. Adam çığlık atıyor ve gölge yaratık onu içine alırken kıvranıyordu.

"Hadi şimdi Denver'daki arkadaşların hakkında konuşalım, olur mu?" Efron boğazını temizledi. "Logan, neden sadık Gardiyanlar'ına kapıyı göstermiyorsun, böylece arkadaşlarıyla birlikte geri gelebilirler. Bu gece bizim için yeterinden fazla

iş çıkardılar." Usulca gülümsedi. "Teşekkürlerimi kabul edin, genç alfalar."

Ren, Efron'u başıyla selamladı ve beni kapıya doğru çekti. Logan önümüzden yürüdü ve kilidini çevirdiği kapıyı ardına kadar açtı.

"Kulüpte iyi eğlenceler," dedi. "Kısa bir süre sonra yeni sürü hakkında konuşuruz."

Arayıcı odanın içinden tekrar çığlık attı. Eğer müziğin kulakları sağır eden tınısı olmasaydı, ızdırap içindeki çığlığı mağaraya benzeyen gece kulübünün her yanında yankılanırdı. Logan kapıyı kapatmadan önce bize göz kırptı.

Ofise bir daha bakmadan telaşla ikinci kata çıktık. Merdivenlerin başına geldiğimizde, Silüetler'imi aradım ve sallanan vücutların oluşturduğu kalabalığın tam ortasında olduklarını gördüm. Ansel ve Bryn ellerini çırparak oldukları yerde dönüp duruyordu. Neville ve Mason bir dans yarışmasının ortasındaydı, Cosette ve Sabine de onlara tezahürat yapıyordu. Dax ve Fey biraz uzakta durmuş diğerlerini izliyordu. Dax'in başı Fey'in kulağına doğru eğildi. Kulağına fısıldadığında Fey sırıttı. Onlara doğru yürüdüm ancak Ren beni geri çekti.

"İyi misin?"

"Evet." Arayıcı'nın silahıyla yaralanmış olan omzumda hafif bir dokunuş hissettim. Ren'in parmakları tenimi dairesel hareketlerle hafif hafif okşuyordu. Becerikli dokunuşları bedenimde dalga dalga yayılan bir hisse neden oldu. Gözlerimi kapadım ve duracakmış gibi atan kalbimin sakinleşmesini diledim. *Neden bana her dokunuşunda böyle oluyordum?*

"Emin misin, Zambak?" diye sataştı. Nefret verici takma isim boğazımdan bir kahkahanın yükselmesine neden oldu. "Eminim. Sen çaresine bakarsın."

Beni daha yakına çekti. "Şimdi benimle dans edecek misin, yoksa yine kaçacak mısın?"

Kavga etme içgüdüm harekete geçti. "Nefes almam için bana zaman tanısan, belki de kaçmazdım!"

Ren'in elleri omzumdan düşüverdi. "Neden benden nefret ediyorsun, Calla?"

Başımı iki yana salladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şimdiye dek bana bu kadar gönülsüz eşlik eden bir kızla karşılaşmadım." Gözlerini benden kaçırdı, çenesindeki kaslar seğiriyordu.

"Belki de sorunun budur." Sanki ona vurmuşum gibi irkildi ve ölçüyü kaçırdığıma pişman oldum. "Senden nefret etmiyorum. Sadece kurallara uymaya çalışıyorum."

"Bak, anlıyorum. Bu normal bir durum değil," dedi.

"Ama düşündüm de aramızdaki şey belki de..." Sesi, soğuk rüzgârın etkisiyle dağılan sis gibi bozguna uğramıştı. Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi ve zorlamayla tekrar konuşmaya başladı.

"Haklısın. Seni rahat bırakacağım. Sürülerimizin bir arada olması gerektiğini hâlâ savunuyorum. Özellikle de eşleşme sonrası Logan devralırken. Ne yapacağı belli olmaz onun. Güçlü olmalıyız. Şimdiki düzenlemeden gayet hoşnut görünüyorlar." Dans pistini gösterdi.

Başımı salladım, ne diyeceğimden emin değildim. Gözleri benimkilerle buluştu. Keskin bakışlarından şaşkına dönmüş

bir halde geriledim. "Artık seni rahatsız etmeyeceğim. Eşleşme zamanı geldiğinde çaresine bakarız."

Mideme kramp girdi, bakışlarımı yere indirdim. Bu kadar kolay pes etmesini istemiyordum. "Ren." Gözlerimi kaldırarak, gözlerine baktım. Ama bana arkasını dönmüştü bile. Ona uzanmak için elimi kaldırdığımda çok geç kalmıştım çünkü kalabalığın içinde çoktan kaybolmuştu.

Sekiz

Çok az uyudum. Karmaşık rüyalar gece boyunca peşimi bırakmadı. Beni rahatsız eden görüntüler; Ren'in parmaklarının çıplak tenime dokunması ve dudaklarının benimkine yaklaşmasıydı ve bu kez dudaklarımı kaçırmak için arkamı dönmüyordum. Shay beni dar bir sokağa çekiyor, bir binanın duvarına yaslayarak içimi dağlayacak şekilde öyle bir öpüyordu ki sonrasında içimi kavuran ateşten başka bir şey hissetmiyordum. Diğer görüntüler bana zalimce acı çektiriyordu; yere yığılmıştım ve Efron başımda dikiliyordu. Sonra o kişi Efron değil, bir hayalet oluveriyordu. Arayıcı'nın çığlıklarını duyuyordum ve sonra o çığlıklar bana ait oluyordu.

Sabah olduğunda, her yerim yorgunluktan ağrır bir halde titreyerek uyandım. Bulabildiğim ne kadar yastık ve yorgan varsa altına girerek kendimi odama kapattım. Kapım çalınana kadar yatak örtümün içine gömülmüştüm. Sıcacık örtülerin altından saate göz attım, neredeyse öğlen bire geliyordu.

"Evet?"

Babam odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Yumrukları iki yanında sıkılı duruyordu.

"Gün boyu seni görmedim," diye mırıldandı yastık kulesine ve yorgan duvarına bakarak.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim ve yorganı başımı ve burnumu kapatacak şekilde üzerime çektim. Yalnızca açıkta kalan gözlerimle babama bakıyordum. Yanıtım onun garip bir şekilde sıçramasına neden oldu.

Kapının tokmağını kavrayarak bir ileri bir geri çevirdi.

"Ansel dün gece Mahkûmlar'la birlikte Eden'da olduğunu söyledi. Sesindeki endişe dirseğimin üzerinde doğrulmama neden oldu.

Başımı salladım.

"Efron'la karşılaştın mı?" Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Evet. Karşılaştım." Sesimdeki ani değişikliği fark ettim.

"İyi misin?" Babam birdenbire bana bakamaz oldu.

"Evet." Babamı kapının eşiğinde neyin tuttuğunu fark edince korkuyla yerimden kalktım. Kollarımı yastığa sardım. "Lumine de oradaydı."

Bakışları birden bana kaydı. "Orada mıydı?"

Başımı salladım ve tekrar örtülerin altına girdim. "Her zaman böyle mi olur?" Gözlerimi tavana diktim. "Bekçiler her ne isterse Gardiyanlar yapar mı? Sadece savaşçıları olarak değil."

"Bekçi'sine bağlı. Efron'un ilginç zevkleri vardır. Bunu dün gece gördüğünden eminim." Cevabı hırçın olsa da kaderine boyun eğmiş gibiydi.

"Evet." Gözlerimi kapadım.

"Ama onlara hizmet etmek görevimiz. Kutsal bölgeler Arayıcılar'ın eline geçmemeli. Dünyanın geleceği buna bağlı ve Bekçiler de bölgeyi korumamız için bize güç veriyorlar."

Sesi sakindi. "Bekçiler'i sorgulayamayız, Calla. Hatta efendilerimizin hoşlanmadığımız taraflarını görsek bile.

"Biliyorum." Başımı ona doğru çevirdim, soramayacağım soruları seslendirmek istiyordum.

Efendimiz Lumine değil de Efron olsaydı ne olurdu? Ya bir Mahkûm kızını değil de annemi ya da beni isteseydi? O zaman ne yapardın?

Kafama üşüşen korkunç düşünceler beni boğuyordu, bu yüzden başka bir konuya geçtim. "Dün gece bir Arayıcı saldırısı oldu.

"Bu sabah bir duyuru aldık," dedi.

"İlk avın için seni kutlarım. Annen ve ben çok gururlandık." Kısaca gülümsedi ve omuzlarını silkti.

Övgüsünü soğukkanlılıkla kabullenmem babamı memnun etmiş görünüyordu. "Yakında devriyelerimiz artırılır. Hatta resmî birleşme öncesinde bile sürünü yerleştirmeyi dikkate alacaklarını sanıyorum."

Herkesin yeni sürünün başına geçecek birini isteyeceğini tahmin ediyordum. "Kanında bu olduğu için Logan Bane'e bizim sürünün kontrolü verildi."

Kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Efron'un oğlunun yakında reşit olağını sanıyor olsam da bu beklenmedik bir şey."

"Bosque Mar'ın kim olduğunu biliyor musun?" Kaşlarım çatıldı.

Başını iki yana salladı. "Kim?"

"O bir Bekçi. Dün gece Eden'daydı." Hafızamı zorlayarak garip karşılaşmayı hatırlamaya çalıştım. "Sanırım sürüyü idare etme görevini Logan'a o verdi. Efendimiz ise ona boyun eğdi. Onun hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştim."

"Bekçiler'in dünyasındaki hiyerarşiyle uğraşmayız," diye atıldı babam. "Bu onları ilgilendirir. Ben Lumine'e cevap veririm, diğer Bekçi'ye değil."

Kapının önünde volta atıyordu. "Yeni sürün oluştuğu zaman sadece Logan'a hesap vereceksin. Sakın Bekçiler'in işine karışma. Sen bir savaşçısın, Calla. Bunu aklından çıkarma. Dikkatinin dağılması ve çılgınca hareket etmek yalnızca sana zarar verecektir."

"Evet, tabii." Örtülerden oluşan savunma kalkanımın altına biraz daha gömüldüm. *Babam haklıydı, dün gece aptalca hareket etmiştim. Ne istediğimin bir önemi yok. Güçlü olmalıyım. Başka bir şey değil.*

Yastığı ısırdım. *Erkeklerden nefret ediyorum.*

Babam geri büzüldüğümü seyrederken suratını astı. "Annen öğle yemeğini hazırlıyor. Bize katılır mısın?"

"Olur." Ketenden yapılma kalem ne kadar kalın olsa da bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ayrıca ben bir savaşçıydım ve savaşçı gibi davranmamın zamanı gelmişti.

Gözlerim açılmadan önce kulaklarımda ahenkli bir melodi yankılandı. Bir gece önce aralık bıraktığım pencereden ısırırcasına esen soğuk havayla birlikte çan sesine nağmeler süzülüyordu. Etraf buz tutmuştu. Yılın ilk zorlu donuydu. Saate baktım. Bryn haftalık devriyemiz için bir saat içinde burada olacaktı.

Bryn'den nasıl kurtulacaktım? Buğday lapasını çiğnerken Shay'in şabahın bu saatinde dağın tepesine gerçekten tırmanıp tırmanmayacağını merak ediyordum.

"Selam kardeş." Ansel merdivenlerin alt basamağında beliriverdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarken birden gecikmekten endişe ettim. Ama saat sabahın altı buçuğuydu. Hafta sonu devriyemiz saat yedide başlıyordu.

"Bugün sizinle gelebilir miyim diye sormak istedim." Sesine öylesine bir tonlama vermeye çalışsa da kahve koyarken elleri titriyordu. Koyu renkli sıvı tezgâha döküldü.

"Daha dün Mason'la devriyedeydin." Dökülen kahveyi kâğıt peçeteyle silişini seyrettim.

"Biliyorum," dedi çabucak. "Sadece alıştırma yapmanın benim için iyi olacağını düşünüyorum. Yani saldırı ve her şey için demek istedim."

"Ah." Dudaklarımı kemirdim. "Aslında Bryn'e izin verecektim. Tek başıma devriye gezeceğim."

"Neden?" Ansel masaya oturdu, parmaklarıyla kahve kupasının çevresinde ritim tutuyordu.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." O anda bir bahane uyduruverdim. "Ve en iyisi yalnız koşmak diye düşünüyorum."

"Sen iyi misin, Cal?" Ansel kaşık dolusu şekeri kahvesine boşalttı.

"Onu nasıl içeceksin?" Ürpermiştim.

"Sen soruya cevap ver." Fincanı dudaklarına götürdü.

"İyiyim."

"Ben devriyedeyken annem yarım günü yatakta geçirdiğini söyledi." Şekerliği aldı ve kahvesine bir çorba kaşığı şeker ilave etti.

"Cuma günü sabahın dördüne kadar dışarıdaydık."

"Bana mı söylüyorsun? İki saat sonrasında kalkmak zorunda kalan bendim. Ayrıca, Mason yorgun olduğunda hiç

de iyi bir devriye arkadaşı değil. Berbat derecede huysuz. Onu korkuttu diye bir tavşanı iki parçaya ayırdı." Ansel tekrardan kahvesinin tadına tekrar baktı, bu kez gülümsedi ve yudumlamaya başladı. "Cidden, Calla," dedi. "O Arayıcı'yı öldürmek seni dağıttı mı?"

"Hayır." Kuşkulu görünüyordu, içimi çektim. "Arayıcı öldürmek benim işim. Shay'e saldırmaya çalıştı."

"Herkesin konuştuğu şu yeni çocuktan mı bahsediyorsun?"

"Evet." Kupamı doldurmak için kalktım. "Bekçiler bir şekilde onun iyiliğini istiyorlar. Çocuk onlarla birlikte yaşıyor."

Ansel artık boşalmış olan kahve kupasını bana verdi. "Bu tuhaf. Arayıcılar da ona saldırmaya çalıştı, öyle mi?"

"Evet. Birini öldürdüm. Öteki..." Kupasına kahve doldurmadan önce duraksadım. "Şekere yer bırakmak için fincanını yarısına kadar doldurmamı ister misin?"

Tuzağa düşmedi. "Öteki Arayıcı'ya ne oldu?"

"Bekçiler onun üzerine hayalet saldılar."

Ansel'ın yüzünün solmasını izledim. "Ne yaptı?"

"Tam olarak bilmiyorum." Kupasını önüne koydum.

"Efron bizi dışarı çıkardı. Ama belli ki hayalet onlar adına gayet etkin bir sorgulama yaptı."

"Onu görmek zorunda kalmadığıma memnunum." Tekrar şeker atma merasimine geçti.

"Ben de görmemiş olmayı dilerdim," dediğimde gözleri kısıldı. "Ve evet, dün beni yatağa bağlayan buydu.

"Başka?" Ansel bastırıyordu.

Gözlerimi kahvemin koyu renkli yüzeyine diktim. "Logan için kaygılanıyorum."

"Ona ne olmuş?" Kalktı ve dolaba giderek bu kez boşalmış şeker kâsesini doldurdu.

"Yeni sürünün başına geçecek." Dolaptan bir gürültü koptuğunu duydum. Şeker granülleri yere saçılmıştı.

"Ansel!" Süpürgeyi almaya gittim.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak dağılmış şekerleri elleriyle toplamaya çalıştı. "Cidden mi? Logan mı? Efron ya da Lumine değil mi ya da ikisi nöbetleşe yapmıyor mu veya başka bir çözüm yok mu?"

"Efron olmadığına dua et," dedim eline küreği tutuşturarak.

Yüzümdeki karanlık ifadeyi fark etmişti. "Neden?"

Süpürgeyi sımsıkı tutarak, yavaşça süpürdüm.

"Sabine yüzünden mi?" diye sordu kısık sesle.

Donup kaldım. "Biliyor musun?"

"Neville, Mason'a söylemiş ve Mason da bana söyledi." Gözlerini şeker yığınına dikmişti.

"Bana Ren söyledi," dedim usulca ve tekrar süpürmeye koyuldum.

Ansel şekeri toplayabilmek için faraşı çevirdi. "Mason, Ren'in bu konuda kırgın olduğunu söyledi. Aslında bu üçüncü ağızdan gelen bir bilgi ama ben inanıyorum. Sabine'yi Efron'dan koruyamaz. Bunun bir alfa için ne demek olduğunu hayal bile edemiyorum. Efendin olsun olmasın, bu Ren'in sürüsünü koruma içgüdülerine ters bir durum."

Karşılık vermedim ama şekerleri Ansel'a doğru süpürmeye devam ettim.

"Bu konuda sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İlk defa efendimizin Lumine olmasına sevindim," dedim. "Ve Logan'ın farklı olmasını umuyorum. Ren onun babasına benzemediğini ama ne yapacağının da belli olmadığını söyledi."

Omuzlarını silkti. "Yani Logan ne konuda olursa olsun farklı olacak. Demek istediğim, onun istemeyeceği..."

Ön kapı birden açıldı ve Bryn mutfağa dalıverdi.

Ansel birdenbire doğrulunca faraştaki şekerler tekrar yere saçıldı. Homurdandım.

"Ah. Özür dilerim." Af diler gibi bana baktı ve süpürgeyi elimden aldı.

"Güzel bir açık hava gezintisine hazır mısın, Cal?" Bryn gülümsedi ve yere baktı. "Ne oldu?"

"Ansel kahvenin eşit miktarda şekerle içileceğini sanıyor." Hâlâ kızarmakta olan kardeşime gülümsedim. "Bu konuda biraz heyecanlı."

Bryn kahkaha atarak başını kapıya doğru çevirdi.

"Hey, bir dakika bekle," dedim kolunu yakalayarak.

Kaşlarını şaşkın bir şekilde kaldırdı.

"Bugün yalnız tur atmak istiyorum. Sence bir sakıncası var mı?" Sesimi aynı tonda tutmak çok zordu.

"Ne?"

"Tek başıma devriyeye çıkmak istemiştim," dedim, bir neden bulmak için çabaladım ama bulamadım. *Beceriksiz, Calla, çok beceriksizsin. Bunu asla yutmayacak.*

"Anladım." Mutfak masasına doğru yürüdü ve sandalyeye oturdu. "Öyleyse Ren'le mi buluşacaksın?"

"Ne?" diye patladım.

"Ne?" Ansel zıplayıverince şekerler tekrar döküldü. Küfür etti ama temizlik işine tekrar dönmek için eğilmedi. Gözlerimi Bryn'den kardeşime çevirdim. "Ren'le buluşmuyorum." Bunu beklemiyordum ama Bryn'i devriyeden uzak tutmak için bunun yeterli sebep olabileceğini fark ettim. Bu durum ikisinin sataşmalarıyla dolu, rahatsız edici bir haftaya katlanmak demek olsa bile.

"Gerçekten mi?" Bryn masadaki boş şeker kâsesini parmakladı. "İkinizin Eden'da oldukça iyi geçindiğinizi düşünmüştüm. O iyi bir dansçı. Öyle değil mi, Ansel?"

Kıs kıs gülen kardeşime göz kırptı.

Karşılık olarak ikisine de ters ters baktım. "Ben Ren'le buluşmuyorum." Eğer tersini iddia edersem yeni bir komplo teorisi uydurmayacağını biliyordum.

"İyi." Gülümsedi, gözleri bana asla inanmadığını söylüyordu, bu da benim işime geliyordu. "Güzel çünkü iki alfanın birlikte devriye gezmesi teknik olarak kurallara aykırı. Biliyorsun herhangi bir durum olursa ikiniz birden ölürsünüz."

"*Teknik olarak* henüz yeni sürünün alfaları değiliz. Hâlâ bir Silüet ve bir Mahkûm'dan ibaretiz," diye parladım.

"O halde onunla buluşuyorsun." Öyle bir sırıttı ki yüzü çatlayacak sandım.

"Buluşmuyorum!" Ansel'ın elindeki şeker kaşığını kaptığım gibi üzerine fırlattım ama yana çekilerek kolayca kurtuldu.

Midem acıyla düğümlendi. Eden'da geçirdiğimiz gecede Mahkûm alfayı kendimden uzaklaştırmayı başardığımdan tam olarak emindim. Bryn kahkaha atarak dolaba gitti. "Her neyse." Bir kahve fincanı aldı. "Yalnız gitmek istiyorsan, bana göre hava hoş. Orada ne planladığının bir önemi yok."

Gözlerimi hâlâ ona dikmiş bir vaziyetteyken kahvemi bitirmek üzere mutfak masasına doğru yürüdüm.

Ansel nihayet yere saçılan şekerleri süpürme işini bitirmiş ve çöp kutusuna atmıştı.

"Eee, Bryn." Boş şeker kâsesini aldı ve tekrar dolaba gitti. Yerden süpürdüğümüz şeker miktarını göz önünde bulundurduğumda hâlâ bitmemiş olmasına şaşırdım. "Bugün devriyeye çıkmıyorsan, bana bir iyilik yapar mısın?"

Bryn kahvesini yudumlayarak yüzünü buruşturdu. "Bu acı şeyden kurtarmak için biraz şeker verirsen." Bana baktı. "Onu nasıl içtiğini anlamıyorum. Çok zor birisin."

"Bu nedenle senin patronunum."

Ansel yeni doldurduğu şeker kâsesini elinde sallayarak masaya geldi.

"Kes şunu sallayıp durmayı, tekrar dökeceksin," diye söylendim.

"Sağ ol." Bryn kâseyi aldı.

Ansel çekmeceyi açtı ve Bryn'e bir kaşık attı.

"Teşekkür ederim," dedi ve kahvesine şeker doldurmaya başladı.

"Ne iyiliği istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Siz ikiniz eğer insan olsaydınız, çoktan şeker hastası olmuştunuz."

Ansel kahkaha attı ama bakışları Bryn'deydi. "İkinci sınıftayken İngilizce dersini Bayan Thornton'dan almıştın değil mi?" Sesi tedirgin çıkıyordu.

"Herkes ondan alır." Bryn kahvesini karıştırdı. "O ikinci sınıflara giren tek İngilizce hocası."

"Ah, evet, doğru," diye lafı geveledi. "Şey, şiir sanatı bölümündeyiz ve ben hiç anlamıyorum."

"Hı-hı." Kahvesinin tadına baktıktan sonra burnunu buruşturdu ve bir kez daha şekere uzandı. Saate hızlıca kaçamak bir bakış atarak fincanımı mutfaktaki lavabonun içine koymak üzere ayağa kalktım.

"Yani senin şiir *yazdığını* biliyorum da," diye devam etti Ansel gözleri dikkatle fincanının içine yoğunlaşmıştı. "Ve düşündüm ki belki bana bu konuda yardımcı olabilirsin."

Bryn omuzlarını silkti. "Tabii. Calla yeni erkek arkadaşı için beni bir kenara attığına göre serbestim."

Kahve fincanımı paslanmaz çelik lavabonun içine gürültüyle koydum. "O benim erkek arkadaşım değil!"

Beni duymazlıktan geldi. "An, şiir konusunda gerçekten yardıma ihtiyacın varsa Neville'le konuşman gerektiğini biliyorsun. Duyduğuma göre, onun şiirleri benimkinden çok daha iyiymiş. Hatta bazılarını yayınlamış bile."

"Evet, evet," dedi Ansel telaşla. "Bunu yapacağım ama ödevi yarına kadar yapmalıyım ve sen şimdi buradasın."

"Tamam. Haklısın," dedi.

"Bugün iyi bir şey yapacağın için memnunum." Hızla mutfaktan çıktım.

Kurt biçimine dönüşerek evimizin arkasındaki korunun içine doğru fırlarken arkamdan güldüklerini duyabiliyordum.

Dağın doğusundaki yamaca koştum. Donmuş toprak pençelerimi ısırıyordu. Nereye gideceğimi biliyordum ve o bölgeye varana kadar hiç durmadan koştum. Tepeye ulaştığım zaman kalçamın üzerine doğru çöktüm. Oradaydı, sessizce beni bekliyordu ve buna sandığım kadar şaşırmamıştım. Onu,

bulunduğum tepeden birkaç dakika seyrettim ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Sonunda kalktım ve tepeden aşağı sıçrayarak onun birkaç adım uzağına indim. Şaşkınlıkla çığlık atıp tökezledi.

Kıpırdamadan gözlerimi ona dikerek, sessizce baktım. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sonra elini ağır ağır uzatarak bana doğru birkaç adım attı. Yere çömeldi. Ne yapmak üzere olduğunu fark edince hırlayarak parmaklarını kaptım. Küfrederek geri kaçtı.

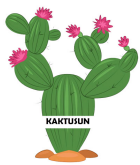
İnsan biçimine dönüştüm.

"Ölmek istiyor gibisin." Parmağımı suçlarcasına ona doğru salladım. "Bir daha asla bir kurdu sevmeye kalkma. Bu yalnızca bir aşağılama olarak algılanır."

"Özür dilerim." Üzgün görünüyordu, sonra birden kahkaha attı. "Günaydın, Calla."

"Günaydın, Shay."

Dokuz

Gelmene şaşırdım. Erken kalkan biri olmalısın." Tedirgin adımlarla ilerken, etrafımızı saran ormanı kolaçan ediyordum. "Neden burada buluşmak istedin?"

Onu açık alanda neden görmek *istemiş* olduğumu bundan daha çok merak ediyordum.

"Hiç uyumayan biri için çok erken sayılmaz. İçine düştüğüm bu saçmalıkları anlamaya çalışıyorum," dedi. "Ayrıca, kahve için buluşmamızı sürdürmek istedim."

Eğildi ve çantasını açarak paslanmaz çelikten ince uzun termos ve küçük bir fincan çıkardı.

"Buluşmak mı?" Ürperdim ancak bunun sebebi soğuk sabah havası değildi.

Katran karası sıvıyı termostan küçük fincana boşaltırken yüzündeki muzip gülümseme kaybolmadı.

"Espresso."

"Teşekkür ederim." Gülerek fincanı aldım. "Bu biraz lüks bir yürüyüş olmalı."

"Sadece özel durumlarda," dedi.

Boş kalan ellerine baktım. "Sana yok mu?"

"Paylaşabileceğimizi düşündüm," dedi. "Pireli olmadığıma yemin ederim."

Gülümsedim, sabah güneşi kahverengi saçlarının yumuşak kıvrımlarındaki altın yaldızları ortaya çıkardığı anda büyülenmiştim.

"Calla?" Bana doğru uzandı ve tıpkı hayallerimdeki gibi beni tutmasını diledim. "İyi misin?"

Gözlerimi ondan kaçırarak kahvemi yudumladım. İnanılmaz derecede sert ve kesinlikle çok lezzetli bir tadı vardı. "Bilirsin birçok insan ölümle burun buruna geldikleri yere bir daha dönmezler. Hatta akıllı insanların bundan kaçınacağını bile söyleyebilirsin."

Fincanı ona doğru uzattım. Elimden alırken parmakları benimkilere dokundu ve bu temas tenimin ısınarak canlanmasına neden oldu. Dudakları metal fincana değdiğinde, sanki beni öpüyormuş gibi hissederek ürperdim. *Öpüşme böyle mi olurdu? Ellerimiz birbirine değdiğinde hissettiğim elektriklenmenin aynısı dudaklarımda mı olurdu?*

"Ben birçok insan gibi değilim." Yere oturarak bağdaş kurdu.

"Hayır değilsin." Tam karşısına oturdum. "Gerçi akıllıyım da." Sırıttı. "O ayının bir süre benden uzak duracağını sanıyorum. Oldukça ürkütücü bir kurtsun."

"Peki, bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum.

Shay dirseklerine yaslanarak ayaklarını uzattı. "Beni yiyecek olsaydın, şimdiye kadar çoktan yapmıştın."

Ürperdim. "İnsanları yemem."

"Sözümü geri aldım." Yüzünü güneşe doğru kaldırdı.

Hatlarını incelerken dudaklarının şeklini parmak uçlarımla incelemeyi diledim.

"Yine de," diye mırıldandım. "Benden korkman gerekir."

Yerden solmuş bir kır çiçeğini kopardı. "Neden?"

"Çünkü seni öldürebilirim," dedim.

"O ayı beni öldürecekti." Çiçeğin sapını parmaklarının çevresine doladı. "Onu sen durdurdun."

Yapmamalıydım. Bu sözcük boğazımda tıkanıp kaldı. Saçındaki yumuşak dalgalara baktım, dudaklarında sıcacık bir gülümseme vardı. *Ölmesine nasıl izin verebilirdim ki? Yanlış bir şey yapmamıştı.*

Sessiz kalmamı, daha detaylı açıklama beklediğime yordu. "Hayatımı kurtardın. Bu da sana güvenmemi gerektirir."

"Haklısın." Başımı sallamayı başardım. "Yine de burada olmamalıydın."

"Burası özgür bir ülke."

"Burası kapitalist bir ülke ve bu bölge de özel bir mülk."

Gözlerini bir süre elindeki küçük çiçeğe dikti, sonra da avucunun içinde ezdi. "Senin mülkün mü?"

"Tam olarak değil," dedim. "Ama benim sorumluluğumda."

"Sadece senin mi?"

"Hayır," dedim. "Başka sebepleri saymasak da sırf bu nedenle bugünden itibaren bir daha buraya gelemezsin. Genelde yalnız olmam."

"Seninle birlikte kim olur?" diye sordu.

"Bryn." Yere uzandım. Seher vakti güneşi parlayarak, ışınlarını donmuş toprağın üzerine yayıyordu. "Kısa boylu, koyu kıvırcık saçlı ve sivri dilli biri. Onu okulda gördün."

"Evet." Başını salladı. "İlk derste arkanda oturuyor."

"Evet." Parmağımı ona doğru salladım ve fincanı bana verdi. Parmaklarımız birbirine değmediğinde duyduğum hayal kırıklığına aldırış etmemeye çalıştım.

"Peki, o da mı kurtadam?

"Ağzım fincanın kenarında duraksadı."

"Özür, özür dilerim." Başını eğdi. "Ben şey... ıh... demek istediğim... Gardiyan mı?"

"Evet." Espressoyu yudumlayarak uzaklara baktım.

"Kurt olabilir misin? İstediğin zaman yani. Dolunayı beklemek gerekli değil mi?" Yumruk geleceğini tahmin etmiş gibi kendini korumak için bir elini kaldırdı. "Niyetim sana hakaret etmek değil. Buradaki tüm dayanağım, popüler kültürdeki bilgiler."

"Evet. Sorun değil," dedim. "Ve cevabım evet. İstediğimiz zaman değişebiliriz. Dolunayın bununla bir ilgisi yok."

Etkilenmiş görünüyordu. "Değiştiğin zaman bir şekilde ışınlanıyorsun, bu ilginç. Yani kıyafetlerin parçalanmıyor." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, kızardı.

Kahvenin geri kalanını neredeyse döküyordum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye mırıldandım kendi yanaklarımın da kızardığını hissederek.

"Demek istediğim sadece..." Söyleyemedi, sorusu yarım kalmıştı.

"Karmaşık bir sihir," dedim bu garip konuşmayı bir an önce atlatma telaşıyla. "Teknik olarak ben her zaman hem insan hem de kurdum. Ruhumun uyum sağladığını seçiyorum ve birinden diğerine kolayca geçebiliyorum. İçinde olmadığım biçim ise, farklı bir boyutta gibi, sadece görünmez oluyor ama tekrar o biçime girinceye kadar orada duruyor. Giysilerim,

eşyalarım, son kez insan biçimindeyken üzerimde ne varsa değişmiyor. Ve ihtiyaç duyduğumda her biçimdeki özelliklerimi de kullanabiliyorum. İnsan biçimindeyken de dişlerimi sivriltebiliyor olmam gibi." Bir anlığına duraksadım. "Eğer gerçekten istesem, muhtemelen kurt biçimine dönüştüğümde kıyafetlerimi üzerimde tutabilirim. Ama bu bir işe yaramaz. Sadece aptalca olur."

"Hımm." Elini bana doğru uzattı. "Bunu idrak edebilmek için biraz daha kahveye ihtiyacım var."

Fincanı ona verirken parmaklarımın onunkilere değmesini sağladım.

"Nereden geldiğinizi biliyor musun?" Kucağıma koymuş olduğum halde, gözleri hâlâ ellerimin üzerindeydi. Nabzım hızlandı. Kollarımı dizlerime sararken babamın sözlerini düşündüm.

Burada ne yapıyorum ben? Çok fazla risk alıyorum.

Shay sakin ama dikkatli bir şekilde beni seyrediyordu. Gözlerim gözleriyle buluştuğunda buradan ayrılmak istemediğimi anladım.

"Efsaneye göre ilk Gardiyan savaşta yenik düşmüş bir Bekçi tarafından yaratılmış. Yaralı Bekçi ormana saklanmış, çok zayıfmış ve ölmek üzereymiş. Ama bir kurt ortaya çıkmış, Bekçi'ye yiyecek getirmiş ve ormanın diğer yırtıcılarını ondan uzak tutmuş. Kurt ona besin temin etmeye devam ederken Bekçi yaralarını sarabilir duruma gelmiş. Bekçi iyileştiği zaman kurda onu bir Gardiyan'a dönüştürmeyi önermiş. Yarı insan, yarı hayvan, tam bir eski zaman sihiri. Kurdun sadakati ve ebedî hizmetine karşılık olarak, Bekçiler her zaman Gardiyanlar'ı ve onların akrabalarını koruyacaklar. O ilk Gardiyan'dı, o günden beri, bizler Bekçiler'in savaşçılarıyız."

İfadesiz bir yüzle beni süzüyordu. "Bekçi nedir?"

Bu sohbetin ne kadar tehlikeli olabileceğini fark ettiğimde inledim. Shay'in yanındayken kendimi ne kadar da rahat hissediyordum. Hiç niyetim yokken ona birçok şey söylemiştim.

Öne doğru uzandı. "Sorun nedir? Bazı sorular sınırları aşıyor mu?"

"Emin değilim." Bana yakın durmasından hoşlanmıştım. Teninden fışkıran, heyecan ve fırtına bulutlarının yaklaştığında oluşan o vahşi kokuyu alabiliyordum.

Vücuduma tatlı bir sıcaklık yayıldı. Tırnaklarımı kot pantolonuma geçirdim. *Kahve yüzünden. Sadece kahve yüzünden.* Bedenim kıvranıyordu.

Gerilmiş eklemlerimin ondan kaçışını seyretti. "Acele etme. Bana güvenmeni istiyorum."

Sorun sen değilsin. Ben kendime güvenemiyorum sanki.

Ayrılmak istemiyordum ama korkmaya başlamıştım. Sohbetin gidişatını belirleyebilseydim, ikimizi de güvenceye alabilirdim. "Şimdilik sadece Bekçiler'in hesap verdiğim kişiler olduğunu söylemekle yetineyim. Artık ben sana sorabilir miyim?"

"Tabii." Onun hakkında bir şey öğrenmek istememden zevk almış görünüyordu.

Kahkaha attım. "Öncesinde biraz daha kahve alabilir miyim? Bunu bitirdik."

"Tabii." Ona uzattığım fincanı doldurdu.

"Nereden geliyorsun?" Basit olduğunu düşündüğüm bir soruyla başladım.

"Her yerden," diye söylendi.

"Her yerden mi?" Gözlerimi kopkoyu espressoya diktim.

"Oraya gittiğimi sanmıyorum?"

"Özür dilerim. İrlanda'da doğdum. Batı kıyısının uzağındaki küçük bir ada." Sesi yumuşadı. "Annem ve babam ben bebekken ölmüş ve Bosque beni nüfusuna almış."

"Peki, o senin dayın mı?" Onu dikkatle izliyordum.

Shay başını salladı. "Annemin kardeşi."

Bu bir yalandı ama onun bunu bilip bilmediğinden şüphe ettim. Sadece güldüm ve devam etmesi için işaret ettim.

"Bosque'un bazı yatırım işleri var. Hükümet danışmanlığı, tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Çok parası var ama her zaman seyahat etmek zorunda. Yaşamım boyunca bir okulda iki yıldan fazla süre kalmadım. Avrupa'da, Asya'da, Meksika'da ve Amerika'daki birkaç şehirde yaşadık. Son iki yıldır Portland'daydık ve sonra Bosque beni Colorado'ya getirdi."

"Bu çok yalnız hissettiriyor."

Omuzlarını silkti. "Hiç arkadaş edinemedim, en azından yakın arkadaş. Sanırım bu yüzden çok okuyorum. Kitaplar benim gerçek yoldaşım oldu."

Yana doğru dönerek boylu boyunca yere uzandı. "Yürüyüşlere de bu nedenle çıkıyorum. Kalabalıktan uzak olmayı tercih ediyorum. Vahşi doğa ilgimi çekiyor." Sonra titredi. "Hiç olmadığını düşündüğüm bir yerde, bir bozayıyla burun buruna gelmek dışında." Bakışları bana yöneldiğinde keskin ve ilgiliydi. "Şimdi sana bir soru sorabilir miyim? Farklı bir soru?"

Espressodan son kez büyük bir yudum aldım. "Tabii. Ama benim hâlâ sorum var."

"Olur. Gerçekten bilmek istediğim bir şey var." Ayak topuklarının üzerinde dönerek doğruldu. Ani hareketi beni şaşırtmıştı. Birden ayağa fırladım ve fincanı düşürdüm.

Shay, North Face marka montunu omuzlarından sıyırıp tişörtünü başını üzerinden geçirdiğinde geri adım attım.

"Bak." Elini göğsünün üzerinde dolaştırdı.

"Evet, çok güzel. Egzersiz yapmalısın," diye mırıldandım. Damarlarımda dolaşan ılık kan, birden alev almıştı.

Dişlerini sıktı. "Hadi ama. Ne kastettiğimi biliyorsun. Yara izi yok. Ne burada ne de bacağımda. O ayı beni parçaladı. Yara izleri nerede?"

İstikrarlı bakışlarına karşılık verdim. "Giysilerini giy. Güneşlenmek için hava çok soğuk."

Her zaman güçlü ve demir gibi sarsılmaz olan vücudumun, en büyük bir silahım olduğunu düşünmüştüm. Şu anda ise eklemlerim erimiş gibiydi. Gözlerimi omuzlarının yuvarlaklığından, düşük belli kotunun kalçalarını sararak tehlikeli bir şekilde oluşturduğu V şeklinden ve göğüs kemiğinden, karnının alt bölgesine doğru inen kaslarından alamıyordum.

"Soruma cevap verecek misin?" Kollarındaki tüyleri ürperse de taş gibi sağlam duruyordu.

Ona doğru adım atmak ve ellerimi tenine değdirerek nabzının benimki gibi atıp atmadığını hissetmek ve yakınlığının uyandırmış olduğu sarhoş edici sıcaklığı yaşamak istiyordum.

"Evet." Ona doğru yürümekten çok korkar bir vaziyette, çıkardığı ceketi gösterdim. "Lütfen giyin."

"Anlatmaya başla." Bana arkasını dönerek kollarını tişörtünün kollarından geçirdi. Tişörtü başından geçirmek için kollarını kaldırdığında, gözlerim boynunun arkasındaki koyu renk desene dikilmişti. Shay'in hayatını kurtardığım günden beri dövmeyi hiç düşünmemiştim. Ama keskince nakşedilmiş olan haç şekli işte tam oradaydı.

Kaşlarımı çattım. Boynuna bir göz atmadan emin olamayız.

"Bekliyorum." Ceketini aldı ve giydi. Sözleri beni düşüncelerimden sıyırıp o ana geri döndürdü. "Seni iyileştirdim." Ona dokunma isteğimi bastırmasını ümit ederek parmaklarımı birbirine geçirdim.

"Biliyorum."

Bana doğru bir adım attı. "İyileştiğimi hissedebiliyordum, şey..." Sözlerini yarıda kesti, merak dolu bakışları yavaşça yüzüme doğru kaydı. "Kanını içtiğim zaman."

Kalp atışlarım birden hızlandı ve başımı salladım. Uzanarak kolumu tuttu. Ceketimin ve sonra da süveterimin kolunu sıyırırken tüylerim ürperdi. Parmakları kolumun üzerinde yavaşça gezinirken tüm bedenime doğru bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyordu.

Bu tanıdık olduğu kadar aynı zamanda da yabancı bir duyguydu. Sanki avlanmaya başlıyormuşum gibi bir heyecana kapıldım. Ren'le olduğumda arzu bir meydan okuma ya da öfke gibi aniden geliveriyordu. Shay ise, ısrarlı ve için için yanan bir tutkuyu harekete geçiriyor ve bir kor halini almasını sağlıyordu. Burada sürü yoktu, efendi de. Sadece ben ve dokunuşuyla, başka birine söz verilmiş yerlerimi sızlatan bu çocuk vardı.

"Burası," diye mırıldandı, eli ısırdığım noktanın üzerinde dolaşırken. "Sende de iz yok." Parmakları nazik dokunuşlarla kolumda gezinirken gözlerini kaldırarak gözlerime baktı. Bir an bakışlarına karşılık verdim, sonra kolumu çekerek süveterimin sıyrılmış olan kolunu ürpermiş tenimi örtecek şekilde düzelttim.

Bunu yapamazsın Calla. Ayağımın ucuyla toprağı eşeledim. *Yapamayacağını biliyorsun. Şu anda burada ne hissettiğinin bir önemi yok, sen özgür değilsin.*

"Çok çabuk iyileşirim," diye mırıldandım. "Kanımın olağanüstü iyileştirici özellikleri var. Tüm Gardiyanlar'ın kanı öyledir."

"Kan tadı yoktu." Sanki tadımı hâlâ alabiliyormuş gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Kollarımı bedenime sardım. Yine tadıma bakmasını istiyordum ama kanımın değil.

"Hayır çünkü kanlarımız farklı. Bu bizim en büyük özelliklerimizden biri. Gardiyanlar savaş meydanında birbirlerini anında iyileştirebilirler. Bu da bizi zor durdurulur bir duruma getirir."

"Buna inanırım."

"Amaçta bu zaten ama senin de gördüğün gibi herkesi iyileştirebiliriz." Ayağıma bir taş değdi ve tekme savurarak onu ormana fırlattım. "Sadece bunu yapmamamız beklenir."

Taşın yere düşüşünü izledi. "O halde neden?"

"Shay, lütfen dinle beni." Onun sözlerini yarıda keserek birden konuşmaya başladım. "Gardiyan şifası bizim için kutsaldır. Sadece birbirimizi iyileştirmemiz içindir. Benim yaptığım... hayatını kurtardığımda kurallarımızı ihlal etmiş oldum. Benim dünyamdan herhangi biri bunu öğrenirse bu benim hayatıma mâl olur. Anlıyor musun?"

"Benim hayatımı kurtarmak için kendininkini mi tehlikeye attın?" Bana doğru bir adım attı. Yaklaşmasını izlerken kanım kulaklarıma hücum etti.

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını neredeyse benimkilere değecek kadar yaklaştırdığında titredim. Gözlerinin içine bakıp nefesinin sıcaklığını tenimde hissederken biliyordum ki bedeli ne olursa olsun bunu yine yapar, onun hayatını kurtarırdım.

"Seni tehlikeye atmayı asla istemezdim, Calla. Asla." Sözcükler ağzından dökülürken soluk soluğa kalmıştı. Ellerimi kaldırıp onunkileri kavradım. Parmakları parmaklarımı tuttu. "Peki ya, diğer kurt? Bryn. O da oradaydı. O biliyor."

"O benim sürü arkadaşım, sağ kolum," dedim. "Sadakati tartışılmaz. Bryn bana asla ihanet etmez, önce kendi hayatını ortaya koyar."

"Ben de sana ihanet etmeyeceğim." Gülümsemesi bitkindi ve hâlâ sarsılmış görünüyordu.

"Kimseye söyleme. Lütfen." Ses tonumu sakin tutmak için çabaladım. "Bu benim her şeyime mal olur."

"Anlıyorum," dedi.

İkimiz birden sessizleştik. Çevrenin sessizliği bizim durağanlığımızı pekiştiriyordu. Beni öpmesini istedim ve tutkusunun çarpıcı kokusunu içime çektiğim gibi onun da benden yayılan arzunun kokusunu alabilmesini diledim. *Yapamazsın Calla. Bu çocuk bizden biri değil.* Gözlerimi kapadım, böylece ondan uzaklaşmam biraz daha kolaylaşacaktı.

"Kanını içtiğime göre... şey ben de bir Gardiyan'a mı dönüşeceğim?" diye sordu tedirgin bir tonlamayla. "Bu nedenle mi kurallarınıza aykırı?"

Başımı iki yana salladım. Gözlerinde çakan şey hayal kırıklığı mıydı?"

"Çok fazla çizgi roman okuyorsun Shay."

Dudakları incecik bir çizgi halinde gülümsedi.

"O zaman bir Gardiyan'ın nasıl olduğunu söyle bana. Yani sizin asıl hikâyeniz dışında demek istedim."

"Şey, biz olağan yollardan oluşmuşuz. Annem, babam ve bir erkek kardeşim var."

Şaşırmış görünüyordu, kahkaha attı.

"Ama ailelerimizin işlevi farklı. Âşık olmak, evlenmek ve çocuk sahibi olmak gibi bir kural yok. Yeni Gardiyan sürüsü önceden belirleniyor. Alfalar insana dönüşebiliyor."

"Alfa?" Tekrar çantasının yanına gitti, içine bakındı ve bir tür balla sıkıştırılmış yulaf ve kuruyemiş karışımı olan bir atıştırmalık çıkardı.

"Sürü lideri." Sessiz durarak onu izledim.

"Sen bir alfa mısın? Sanki sorumlu gibi davranıyorsun. Ve Bryn'in de sağ kolun olduğunu söyledin."

"Öyleyim." Dikkatli gözlemleri beni memnun etmişti.

"Bir insanı nasıl döndürürsünüz?" Yanındaki toprağa vurarak beni tekrar yanına çağırdı.

"Bir ısırık ve bir büyüyle." Ağır ağır Shay'in yanına doğru yürüdüm.

Bana doğru baktığında gözlerinde korku ve ilgi karışımı bir ifade vardı.

"Başka fikirlere kapılma. Sadece öldürmek için ısırırım." Başımı iki yana salladım ve ürktüğünü görünce de gülümsedim. "Bir insanı döndürmek sadece acilen Gardiyan'a ihtiyaç duyulduğunda, sayıca eksik olduğu düşünüldüğünde ve kendi çocuklarını yetiştirecek kadar zamanları olmadığında yapılır. Gerekli düzenlemeleri yapmaları biraz zaman alır. Ama ihtiyaç duydukları takdirde, ihtiyaçları var demektir."

"İhtiyaç duydukları takdirde derken ne demek istedin?"

Yanına, yere oturdum. "Bizler savaşçıyız. Savaşlar kayıplara neden olur. Ama birkaç yüzyıldır umutsuz bir durumla karşılaşılmadı."

"Yeni Gardiyanlar'ın yetişmesini kim emredebilir?" diye sordu.

Dudağımı dişledim. "Benim efendim."

"Efendin mi?" Elindeki yulaf atıştırmalığının paketini açmayı bıraktı.

"Lumine Nightshade. Onunla tanıştın. Cuma gecesi ofiste Efron'la birlikteydi."

Shay başını salladı ama gözleri tedirgindi.

"Sürümün üzerinde yaptırım gücü var," diye devam ettim. "Silüetler."

"Senin sürün mü?" diye mırıldandı. "Birden fazla sürü var mı?"

"İki tane var," dedi. "Diğeri Efron'un sürüsü. Mahkûmlar."

"Orada kaç Gardiyan var?" diye sordu.

"Her sürüde aşağı yukarı elli kurt var," diye yanıtladım ve o da dirseğine dayanarak ıslık çaldı.

"Sürü önce küçüktür ve alfalar yetenekli savaşçılar ve liderler olduklarını kanıtlarsa o zaman büyümelerine izin verilir."

"Bunlardan birini tanıyor muyum?" Bir şeyler yeme fikrinden vazgeçerek atıştırmalığı tekrar çantasına koydu.

"Büyük olasılıkla etrafta bazı yetişkinleri görmüşsündür ama gözlerinin önünde değişmedikleri sürece onları fark edemezsin ve buna da izin yok," dedim. "Genç kurtların hepsi

okula gidiyor. Silüetler benim arkadaşlarım, son zamanlarda genç Mahkûmlar'la takılıyoruz."

Bilgileri yerli yerine oturunca yüzünün ifadesi değişmişti. "Ren Laroche ve çetesi."

"Çetesi mi?" Yerden bir avuç çimi koparak Shay'in üzerine fırlattım.

"Şey, hepiniz öyle davranıyorsunuz." Süveterindeki çimleri silkeledi ve saçlarındaki toprağı atmak için başını salladı.

"Biz bir çete değil, kurt sürüsüyüz," dedim. "Ayrıca Ren'in arkadaşları ve benimkiler yani Silüetler, hepimiz sadece çocuğuz. Ailelerimiz ve diğer erişkin kurtlar asıl sürüyü oluşturuyorlar. Haftanın her günü ve gecesi dağda devriye geziyorlar. Biz sadece hafta sonu devriyesine çıkıyoruz."

Yüzü soldu. "O zaman eğer haftanın herhangi bir gününde buraya gelirsem..."

"Ölürsün," diye tamamladım onun sözlerini.

"Haklısın." Uzandı ve üstümüzdeki bulutları seyretti.

"Peki, neden iki sürü var?"

"Mahkûmlar batı bölgesinde devriye gezer ve biz de doğuda," dedim. "Ama bu düzen yakında değişecek."

"Neden?" Bana bakmadı.

"Bekçiler birliğe bir üçüncü sürüyü gönderiyorlar."

Shay yerinden kalktı. "Üçüncü bir sürü mü? Onlar nereden geliyor?"

Birden gözlerimi uzağa çevirdim. "Hiçbir yerden değil. Şimdiki iki sürünün gençlerinin birleşmesiyle oluşacak. Silüetler'in ve Mahkûmlar'ın bir sonraki nesli. Biz yeni sürüyüz. Şu anda sadece on kişiyiz. Söylediğim gibi sürüler başlangıçta küçük

olur, aramıza yeni kurtların katılması için önce kendimizi kanıtlamamız gerekir."

"Calla." Sesindeki vahşi tonlama bakışlarımı ona yöneltmeme neden oldu. Parmaklarını toprağa o kadar bastırmıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu. "Neden sürekli 'biz' deyip duruyorsun?"

"Ren ve ben yeni neslimizin alfalarıyız. Yeni sürüye biz önderlik edeceğiz."

Kaşları çatıldı. "Anlamıyorum."

Yanaklarım ısınmıştı. Saç örgümü alarak elimde evirip çevirdim. "Kurtlar hakkında ne biliyorsun?"

"Daha büyük ve güçlü köpekler mi?" Kötü kötü baktığımı görünce benzi attı. "Üzgünüm. Bir şey bilmiyorum."

"Tamam," dedim en basit nasıl açıklayacağımı düşünerek. "Sosyal bağlarımız inanılmaz derecede kuvvetlidir ve sürü alfalarının çevresinde sadakatle dolaşırız. İki alfa birleşir ve sürülerine hükmeder. Her alfanın sağ kolu gibi olan bir betası vardır. Benimki Bryn. Ren'inki ise Dax. Sürünün geri kalanı buna itaat eder ve emirlerimize uyar. Sürünün içindeki sevgi bağları bizi kuvvetlendirir ve savaşçı haline getirir. Dünyadaki işlevimiz ve Bekçiler'e karşı görevlerimizi yerine getirişimiz bu şekilde işler." Gülümsemem alaycıydı. "Sanırım bu nedenle bizim bir çete gibi davrandığımızı düşünüyor olmalısın."

Shay gülmedi. "Peki, bu yeni sürüyü oluşturmaya nasıl karar verdin?"

"Ben vermedim. Yeni bir sürünün oluşmasını yalnızca Bekçiler isteyebilir."

"Ama biraz önce, yeni bir sürünün oluşturulması için iki alfanın eşleştiğini söyledin." Sesi titriyordu.

Başımı salladım, yanaklarımdaki sıcaklığın boynuma ve kollarıma doğru süzüldüğünü hissediyordum.

Ona söylemek zorundayım, bilmeli. Ama bunu yapmak istemiyordum. Gerçeği öğrenir öğrenmez bana dokunmayı keserdi ve bu da kendimi bomboş hissetmeme neden olurdu.

"Sırf emredildiği için onunla..." sesi kısılmıştı, "...yani Ren Laroche'la eşleşeceğini söyleyemezsin."

"Bu çok daha karışık bir durum." Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kendimi yere sabitledim. "Ren ve benim ya da diğer genç kurtların dünyaya getirilmelerinin tek sebebi yeni bir sürü oluşturmaktır. Tıpkı bizi eşleştirdikleri gibi, uygun gördükleri şekilde ailelerimizi de eşleştirirler. Birliğimiz Bekçiler ile Gardiyanlar'ın arasındaki antlaşmanın bir mirasıdır."

Ayağa kalkmıştı. "Ren ile flört de mi ediyorsun?"

"Böyle olmuyor." Ben de ayağa kalktım. "Anlamıyorsun. Birleşmeye kadar, bizim... bir araya gelmemiz beklenmiyor."

"Birleşme mi?" Söylenerek döndü ve başını iki yana salladı. Tekrar yüzüme baktığında dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. "Bana evleneceğini mi söylemeye çalışıyorsun? O ahmakla mı? Ne zaman?"

"Ekim ayının sonunda." Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Ve o bir ahmak değildir."

"Beni kandıramazsın. Kaç yaşındasın?" Gözlerini bana dikti.

"On sekiz mi?"

"On yedi."

Silkinerek omuzlarımı yakaladı. "Bu delilik, Calla. Lütfen bana bunu yapmayacağını söyle. Hiç kaygılanmıyor musun?"

Onu sarsmam gerektiğini biliyordum ama gözleri o kadar ilgili bir şekilde parlıyordu ki öylece durdum. "Kaygılanıyo-

rum. Ama bu benim kararım değil." Gözlerimi gözlerinden alamıyordum. "Her Gardiyan gibi Bekçiler'e itaat ediyorum ve her zaman onların hizmetinde olacağım."

"Tabii ki, bu senin kararın." Yüzünde acıma dolu bir ifade belirince birden küplere bindim.

Onu ittim. Dengesini yitirerek yere düştü.

"Benim dünyamla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun." Kelimeler ağzımdan tükürür gibi çıkıyordu. Şaşırtıcı bir çeviklikle ayağa fırladı.

"Bilmeyebilirim ama insanlara sevip sevemeyeceklerini söylemenin mantıksız olduğunu biliyorum."

Düşmanca tavrıma karşın bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. "Ve zalimce olduğunu. Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

Avucundaki parmaklarım titriyordu, hiç beklemediğim yakıcı bir sıvı gözlerimin kenarlarına dolmuştu. Gözyaşlarım gözlerimi kör ederek yanaklarımdan süzüldü. Neden hâlâ bana dokunuyor? Anlamıyor mu?

Elimi elinden kopardım ve geriye sendeledim.

"Ne söylediğinin farkında değilsin sen." Gözlerimi sildim ama tuzlu sağanaktan kurtulamayacaktım.

"Ağlama, Calla." Yine yaklaşmıştı, yüzüme dokunuyor, gözyaşlarımı siliyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bekçiler'in kim olduğu umurumda değil. Kimse senin hayatını kontrol edemez. Bu çılgınlık."

Gözlerimi ona dikerek azı dişlerimi gösterdim."

"Beni dinle, Shay." Sözlerim saldırır gibiydi. "Sen aptalın tekisin. Hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun. Benden uzak dur."

"Calla!" Bana doğru uzandı ama ben biçim değiştirip parmaklarına saldırınca, geri çekilmek zorunda kaldı. Ormanın karanlığına doğru kaçarken, ardımdan hâlâ adımı haykırdığını duyabiliyordum.

On

Yorgun argın ön kapıyı ittiğim zaman gökyüzü karanlığa bürünmüştü. Evin içinden huzur verici bir piyano melodisi geliyordu; bu, annem ve babamın dağa çıkmadıkları gecelerde sürekli yaptıkları bir ritüeldi. Chopen'in melodisi eşliğinde, annemin elinde bir şarap kadehi ve babamın elinde de viski kadehi olurdu. Bu akşam annem Haldis'in yakınındaki ormanda yürürken babam deri koltuğunda dinleniyor olacaktı. Omuzlarım düşmüş bir halde merdivenleri çıktım, sanki bir ağırlık beni aşağı çekiyormuş gibi hissediyordum. Tek istediğim sıcak bir banyo yapmak, uyumak ve bir daha da uyanmamaktı. Sonsuza dek...

Merdivenlerin en üst basamağına ulaştığım zaman Ansel'ın odasının kapalı kapısının ardından garip sesler duydum. Kardeşimin yatak odasının kapısında duraksadım ve çalmak üzere elimi kaldırdım ama kapı birden açılıverdi.

"Selam Calla!" Bryn, yüzü kızarmış bir halde Ansel'ın odasından telaşla çıktı. Gözleri kısacık bir an benimkilerle buluştu. Bakışlarını kaçırdığında çenesindeki kaslar şiddetle oynuyordu.

"Hâlâ burada mısın?" Hızlıca kafamda bir hesap yaptım. Bryn'i mutfak masasında oturuyor halde bırakalı neredeyse on iki saat olmuştu.

Bakışları koridora kaydı. "Hımm. Şey. Evet. Buradaydım... biliyorsun ya, Ansel'a şiir ödevi için yardım ediyordum." Parmaklarıyla kalçasında ritim tutar gibi bir hareket yaptı ve gözlerimin içine bakmak için kafasını kaldırmadı.

"Haklısın." Dikkatle onu inceledim. "Sanırım gerçekten de bayağı geride kalmış ha?"

Dudağının kenarı gülümser gibi kıvrıldı. "Ah, öyle diyemem."

"Yardımın için teşekkür ederim, Bryn!" Ansel odasından bağırdı.

"Yarın görüşürüz, Cal." Merdivenleri uçarak indi.

Kardeşim odasına girmeden önce kısılmış gözlerle Bryn'in telaşlı gidişini izledim. Ansel yatağına uzanmıştı. İngiliz edebiyatından seçmelerin olduğu sayfaları, kayıtsızca karıştırıyordu.

"Devriye nasıl geçti?" Boş gözlerle önündeki sayfalara bakmaya devam etti.

"İyi." Yatağının kenarına oturdum. "Peki ya, senin günün nasıl geçti?"

"Harika," diye mırıldandı.

"Peki, bunun sebebi ne minik kardeşim?" diye sordum çenemi ovuşturarak.

Doğruldu, omuzlarını dikleştirdi ve elindeki kitabı yatağa o kadar sert attı ki kitap yere düştü.

"O senin ödevin değil miydi?" Attığı sayfaları işaret ettim. Uzatmış olduğum parmağımı görmezden geldi.

"Seninle konuşmam lazım," dedi daha da dikleşerek.

"Öyle mi?" Yana doğru yuvarlandım. "Ne konuda?"

Gözlerini kırpmadan beni süzmeye devam etti. "Ben ve Bryn hakkında."

"Evet?" Tek kaşımı kaldırarak ona baktım ve yatak örtüsünü kavradım.

Yüzünde hayal kırıklığına benzer bir ifade vardı. "Demek istediğim, ben ve Bryn?.."

Ah, Tanrım. Bir süredir bunu bekliyordum. *Zavallı Ansel.* "Bunu zaten söylemiştin. Ne olmuş size?"

"Hadi ama Cal," dedi. "Bunu ille de söyletecek misin bana?"

"Öyle görünüyor," dedim ne söyleyeceğini bile bile ama yine de doğru olmadığını umuyordum... hepimizin iyiliği için öyle olmalıydı.

Boynundan yukarı doğru bir kızarıklık yayıldı. Öksürdü. "Yani, fark etmedin mi, nasıl olduğumu?.." Başını salladı ve yastığı öyle kuvvetli sıktı ki dikişleri patladı. Kaz tüyleri aramızda uçuşmaya başladı.

Kalktım. "Neler oluyor, anlat bana."

Söyleyeceklerini kafasının içinde prova eder gibi başını aşağı yukarı oynattı. "Onunla olmak istiyorum." Keskin bir nefes aldı ve kendini geriye attı. "Yeni sürü oluştuğu zaman Bryn'in benim eşim olmasını istiyorum."

"Ansel!" Bu benim düşündüğümden de beter bir durumdu.

"Bak, Cal. Bryn'i seviyorum. Her şeyimle. Kitaplarda okuduğun, filmlerde izlediğin gibi. O benim bu dünyada istediğim tek şey," dedi. "Ben sadece bir şansım olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Bu yüzden bugün ona söyledim."

Söylemem gereken sözler aklıma üşüştü ama bir türlü onları bir araya getirip istediğim soruyu soramıyordum.

"Peki, ne dedi?"

Yüzü aydınlandı. "Onu öpmeme izin verdi. Sanırım bundan hoşlandı."

İnledim ama bir tür rahatlama da hissettim. Sonuç olarak belki de bu durum o kadar ciddi değildi. "Tanrım, An, konuştuğumuz kişi Bryn. Her yolu deneyeceğini biliyorsun." Koridoru gösterdim. "Eve geldiğimde, buradan yeterince çabuk gidemedi. Üzgünüm, tatlım ama şu anda onun utanç içinde olduğunu tahmin ediyorum."

"Hayır," dedi. "Sadece senin çılgına dönecek olmandan endişe ediyordu. Aslında senin onun kulaklarını ısıracağından korkuyor."

"Bak." Büyük bir hayal kırıklığı yaşamamasını diledim. "Bebekliğinden beri Bryn'e vurgun olduğunu biliyorum ama büyük hayallere kapılma."

"Bir dakika, Calla," dedi. "Senin küçük kardeşin değilim ben artık. Bu bir gerçek."

"Kendinden çok fazla eminsin." Yüzünü aydınlatan gülümsemesine dikkatle baktım.

Göz kapaklarını indirdi, kirpikleri gri göz bebeklerini gölgeledi. "Peki ya, onu saatlerce öpmeme izin verdiğini söylesem?"

"Ne?" Neredeyse yataktan düşüyordum.

"Ve bu sadece bir öpücükle kalmadı." Tamamen şeytanca bir ifade takınmıştı.

"Ansel!" Durumu bütünüyle yanlış yorumladığımı fark ettiğimde, ağzım açık ona bakakalmıştım.

Gözleri neşe içinde parlayarak yatağın üzerinde zıpladı. Karnımın üstüne yuvarlandım ve yastıklardan birini kavrayarak dişlerimi keten kumaşa gömdüm.

"Hadi, Cal. Bizim için mutlu ol. Biz âşık olduk." Ansel sürekli kaburga kemiklerimi dürtüklüyordu.

Yastığı fırlattım, yataktan kalkarak ona döndüğümde yumruklarımı kalçalarıma koydum.

"Bizim işlerimiz böyle yürümüyor. Kitapların ve filmlerin ne dediği umurumda bile değil. Biz insanların yaşadığını yaşamayız!" diye patladım. "Ansel, sen bunu biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum." Dik bakışlarımdan kaçındı. "Ama babam Bekçiler'in eşleşmeler için alfaların fikirlerini aldığını söyledi. Bu yüzden, Bryn ile benim hislerimizi bildiğine göre o zaman bunu onlara aktarabilirsin."

"Yapabilirim," dedim. "Ama hiçbir şeyin garantisini veremem. Eşleşmeler Bekçiler tarafından ayarlanıyor. Son söz her zaman onlara ait."

"Babama göre, Lumine onun her sözünü dinliyormuş." Gözleri öyle umutla bakıyordu ki kalbim eridi.

"Biliyorum. Ama Lumine efendimiz olmayacak. Unuttun mu? Bu sabah Logan'ın olacağını söylemiştim." Karnım keskin bir bıçakla parçalanıyordu sanki. "Eğer Bryn ile Mason'ın eşlemesini söylerse hiçbir şey yapamam."

Ansel'ın öfkeyle karşı çıkmasını bekliyordum ama o kahkahalara boğuldu. Histeri krizine girerek yataktan yuvarlandığında kaşlarımı çattım.

"Evet ya, bu da bir şey."

"Ha, neler oluyor, An?" diye sordum. "Ben ciddiydim."

"Evet, haklısın, Calla."

Sessizliğimi koruyunca şaşkın şaşkın bana baktı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?" diye sorarken espriden anlamayan biri gibi hissettim.

Ansel yataktan düzgün kalabilen yastıklardan birini aldı ve yumruklarının arasında sıktı. "Mason eşcinsel."

"Ciddi olamazsın. Mason mı?" dedim. "Mason eşcinsel mi?"

Ansel iç geçirdi. "Biliyor musun, siz alfaların sorunu da bu zaten. Yeni sürüyü devralmakla o kadar meşgulsünüz ki gözünüzün önünde olan bitenden haberiniz yok."

"Mason mı?" diye tekrarladığımda kendi sesimde duyduğum şaşkınlıktan utandım.

"O ve Nev geçen seneden beri çıkıyorlar," dedi Ansel midesine vurarak.

"Nev mi? O da kim?" Kaşlarımı çattım.

Ansel sadece bana baktı ve bekledi. Anlamam için bir saniyenin geçmesi gerekti.

"Neville mı demek istiyorsun. Ren'in Neville'ı."

"Hayır, Ren'in Neville'ı değil. Mason'ın Neville'ı." Sırıttı. "Ve artık Nev oldu."

"Bir senedir mi?"

"Evet, Gardiyanlar'ın destek grubunda karşılaştılar." Sözlerini desteklercesine parmağını havada çevirdi. "Aslında hiçbirimiz onaylanmayan bir ilişki için dışlanmamalıyız. Normal bir ilişkide ya da eşcinsel ilişkide."

Boğazımdan buruk bir kahkaha yükseldi. "Yani şimdi sen Mason ve Neville'ın, yani Nev'in Adsız Eşcinsel Gardiyanlar mı olduğunu söylüyorsun?"

Omuzlarını silkti. Tekrar yatağa çöktüm.

"Vay." Mason'ın eşcinsel olduğu ve bunu çok iyi saklamış olması o kadar büyük bir sürpriz değildi. Yine de bu ölüm kalım meselesiydi ama bu kadar önemli bir şeyi söyleyecek kadar bana güvenmemiş olması göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Ansel yanımda gerindi, başını kollarının üzerine koydu. "Tabii bu tamamen gizli. Bekçiler yüzünden. Alternatif yaşam biçimlerini uygun görmeyecekleri ortada." Acı bir ses çıkardı.

Ellerimi saçlarımın arasına sokarak başımı sıktım. "Olamaz, bu gerçek."

Mason ve Neville? Hayal etmek bile güç. Mason dışadönük, eğlenceli biriydi ama Nev sessiz ve sakin biri gibi görünüyordu.

Ansel komodinin üzerinden *Rolling Stone* dergisinin son sayısını aldı. "Logan bu duruma alaycı yaklaşıyormuş."

"Logan mı?" Bana bakması için derginin tam ortasına vurdum.

"Evet, Logan. En azından Mason'ın dediğine göre öyle. Ama onun için ya da herhangi bir Bekçi için durum bizimkinden farklı. Yani, Logan vâris edinmek için süslü bir cadıyla evlenecek ve bir sürü erkek şeytan kuklalarını istediği zaman etrafında tutabilecek." Gözleri şeytanca parladı.

"Ansel!" diye çığlık attım. En azından Logan'ın babası gibi davranmasından korkmama gerek yoktu.

"Ah, hadi Cal. Küçük kardeşin olduğumu biliyorum ama bu tüm bunları bilmeme engel değil.

Yastığı üzerime attı. "Aslında bu sohbet benim senden daha çok şey bildiğimi de ortaya çıkardı." Sonra ses tonu düşünceli bir hal aldı. "Ama bunun bizim için iyi olmasını ümit ederim. Yani Logan için söylediklerimin. O hâlâ bir Bekçi ama belki farklı olur."

"Evet." Ansel'ın bakışlarına karşılık verdim.

Düşünceli bir şekilde dudaklarını dişlese de hâlâ iyimserdi. "Riski göze almalıyım, Calla. Onu seviyorum. Hep sevdim."

Sırtımda bir ürperti hissettim. "Tamam, Ansel. Anladım. Ama Bekçiler'den herhangi bir resmî emir gelmeden, siz ikiniz de gözlerden uzak olmalısınız. Lütfen dikkat et."

"Teşekkürler, abla." Başını omzumla boynum arasına koyduğunda kalp atışlarının ne kadar hızlı olduğunu hissedebiliyordum. Kardeşime ve Bryn'e yardım etmem gerektiğini bilerek gözlerimi kapadım ama başka bir duygu içimi kemirdi. Bir alfa olarak sürü arkadaşlarımın isteklerini yerine getirmek için yardım edebilirdim ama aynı şeyi benim için yapacak kimse yoktu.

On Bir

Bir sonraki günün sabahı okuldaki park yerine geldiğimizde, Ansel bana döndü.

"Bryn seninle konuşmak istiyor, dolayısıyla ben ortalıkta görünmeyeceğim."

Başımı sallayarak emniyet kemerini çözdüm.

"Lütfen ona bağırma," dedi. "Ve gerçekten onun iki kulağını da seviyorum."

Gözlerimi dikerek ona baktım. Yutkundu ve arabadan fırladı.

Dolabımın önüne geldiğimde Bryn oradaydı. Kulaklarını düşürmüş, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, sinmiş ve titrek bir halde mesafeli duruşundan onun kurt halini görüyor gibiydim. "Yemin ederim ki bunu planlamamıştım, Cal."

"Biliyorum."

Dolabımı açarken çevremde dört dönüyordu.

"Çok üzgünüm. Bu şekilde olmaması gerektiğini biliyorum."

Gözlerimi kitaplara ve dosyalara dikmiş bir şekilde başımı salladım.

"Lütfen bana bak."

Yüzümü en iyi arkadaşıma çevirdim ve masmavi gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördüm.

Boğazıma bir yumru tıkanmıştı. "Sana hiçbir şey için söz veremem."

Titreyen elimi tuttu. "Bunu biliyorum. Hadi gel, ilk derse girelim."

Beni sınıfa götürdü ve arka taraftaki sıramıza doğru yürürken yan yan bana bakıyordu.

"Peki, Ansel'a, John Donne için bir şeyler hissettiğimi söyledin mi?"

"John Donne için bir şeyler mi hissediyorsun?" diye homurdandım.

"Vay," diye mırıldandı. "Küçük kardeşin çok iyi."

Çantamın içinde kalemimi bulmaya çalışırken onun kendi kendine mırıldandığını duydum: "Bebeğimizin aşkı büyürken kimliğini değiştirdi, üzerimizdeki ve ona olan ilgimizdeki gölgeleri kaldırdı ama şimdi öyle değil."

İnledim. "O kadar da heyecan verici değil." Ama sanki midem yerini değiştirmek ve ayaklarıma inmek istiyor gibiydi.

"İçimde romantizmin zerresi yok, Cal." Bryn elindeki defterini kafamın arkasına vurdu.

Dönüp ona bakmadan omuzlarımı silktim. Bu sabahki bunalımımın tek sebebi Bryn değildi. Shay'in geldiğini sezerek gözlerimi kapıya çevirdim, dağda sarf ettiğim ağır sözler ondan uzak durmaya dair kararlılığımı zayıflatıyordu. Ama Shay tehlikeliydi; onu her gördüğümde artan çekim gücüne karşı savaşmam gerektiğini biliyordum. Bu kararım, omzumdaki ağrıyı harekete geçirmişti. Bu ilginç insan çocuktan hoşlanıyordu. Hayata şaşırtıcı derecede kayıtsız bir şekilde

yaklaşmasından ve onun kurallarını umursamadığı gibi benim de içinde olduğum kapalı dünyanın getirdiği değişiklikleri kabul edişinden hoşlanıyordum.

Kapıdan içeri yürüdü. Zeytin yeşili Henley tişört ile kot pantolon giymişti ve darmadağınık saçları yine gözlerinin üzerine düşmüştü. Sınıftan içeri girerken bana bakmadan yanımdaki sırasına oturdu. Onun her hareketini izlerken içimi çekmemek için gayret ettim, uyarımı ciddiye almış olması beni hem rahatlatmış hem de üzmüştü. Ben onun gibi değildim, ondan büyülenmiştim. Bir insanın ilgimi çekebileceğini hiç düşünmemiştim. Shay'in davranışları, koridorda Gardiyanlar yanlarından geçerken kaçışan süklüm püklüm öğrencilere benzemiyordu. O korkusuzdu ve onu yönlendirecek hiçbir sürüyle bağlantısının olmamasıyla bana yalnız bir kurdu, hatta bir alfayı anımsatıyordu.

Bay Graham'ın işleyeceği, 1920 yıllarındaki toplumsal cinsiyet konusundan bahseden *Muhteşem Gatsby*'yi çıkardım ama gözlerim Shay'e kaymaya devam ediyordu. Kalemini hızla hareket ettiriyor ve arada sırada da romandan bazı bölümlerin altını çiziyordu. Bir kez olsun bana bakmadı. Kendi kendime onun bu tavır değişikliğinin iyi bir şey olduğunu telkin ederek ödevime döndüm.

İki şey tamamlanmıştı.

Bryn ve Shay ile ilk karşılamanın üstesinden gelmiştim. Şimdi geriye ik=incisi kalmıştı.

Organik kimya dersine geldiğimde, Ren laboratuvarı o günkü deney için hazırlamaya başlamıştı bile. Son görüşmemizdeki tatsız anıyı aklından silmeye çalışarak ona doğru yürüdüm.

"Selam." Masamızın önünde duran tabureye oturdum.

"Selam Zambak." Önümde duran kitaplarını kaldırdı. "Çok şıksın."

Ona küfredip tekme savurmak isteğimi bastırarak çantamın dibindeki ödevimi çıkardım.

"Bugün ne vardı?" diye sordum ona bakmadan.

Sakin bir kahkahayla cevap verdi. "Simya."

"Ne?" diye sordum. *Ciddi olamazdı.*

Bozuk paraların olduğu kâseyi bana doğru itti. "Sanırım Bayan Foris buna gerçek kimya dersi değilmiş gibi davranarak ilgimizi çekmeye çalışıyor. Deneyler, klasik ve ortaçağ simyacılarının metali altına çevirmelerinin yollarını gösteriyor. Hipotezden yola çıkarak, sürecin gerçekten başarılı olup olmayacağını test edeceğiz."

"Anladım." El kitabındaki talimatları okumaya başladım ve test için gereken çeşitli sıvıları koymak üzere birkaç beher aldım.

"Eğer işe yararsa altınları alıp kaçarım." Dolaptan biraz daha araç gereç çıkardı.

"İyi bir fikre benziyor." Ren, Bunsen bekini yerleştirirken ben de uzun saplı bir bütan çakmağını aradım. "Hafta sonu nasıl geçti?"

Yanlış soru.

Ren gerildi. "İyi." Elimden çakmağı kaptı.

Ders süresi boyunca ikimiz de gergin ve huysuzduk, aramızdaki konuşma sınırı aşmayan kısa sorular ve bir kelimelik cevaplardan ibaretti. Mekanik hareketlerle yaptığımız deney süresince göğsümün içinde sanki onu içine çeken bir vakum var gibiydi.

Zayıf bir ses arkamdan geldiği zaman, metal maşanın arasında tuttuğum bozuk parada herhangi bir değişim olup olmadığını inceliyordum.

"Selam Ren."

Omzumun üzerinden bakarken, elimdeki maşayı sıktım. Uzun bacaklı ve esmer insan Ashley Rice başını Mahkûm alfaya doğru çevirmişti. Pembe dudakları davetkâr bir gülümsemeyle aralanmıştı.

"Selam, Ashley." Ren kalemini bırakarak, laboratuvar tezgâhına gelişigüzel bir şekilde dayandı.

Kız kirpiklerini kırpıştırdığında, yaptığımız teste geri döndüm. Ren'in fetihleri iki kategoriye ayrılıyordu; onun hasretini çeken kızlar ve her gece onun *voodoo* kuklasına iğne batıran kızlar. Ashley birinci kategoride olanlar arasındaydı.

Saate baktım. Laboratuvar süremiz dolmak üzereydi. Lavaboya gittim ve beherlerdeki sıvıları dökmeye başladım.

"Eee, Ren." Ashley'nin buğulu ses tonunu duyunca irkildim. "Bir ay geçti ama sana Kanlı Ayı sormak için bekleyen kızlar kuyruğa girdi."

Dişlerimi sıktım. Beherlerden birini kâğıt havluyla kuruladım ve sonra diğerini aldım.

"Okulun geçen seneki balosunda çok eğlendik." Ashley'nin arzu dolu iç çekişi enseme diken gibi batmıştı. "Ve hiç birlikte vakit geçirmedik. Benimle gitmek ister miydin?"

"Üzgünüm, Ash," dedi. "Yalnız değilim."

"Şimdiden balo için biriyle sözleştin mi?" Cırtlak sesi biraz fazla yüksekti.

"Evet."

Ashley'nin ayaklarını sürüdüğünü duydum. "Peki, kim bu?" dedi mızmızlanır gibi.

"Calla."

Elimdeki beher parçalandı. Cam kırıkları avucuma batınca küfür ettim.

Ren anında yanıma gelmişti. "Hadi, Cal. Bu beher şimdiye kadar sana ne yaptı ki?"

Başımı salladım, lanet okumaya devam ederek elime batmış jilet gibi keskin cam kırıklarını temizlemeye koyuldum.

"İyi misin?" Laboratuvar tezgâhının üzerine yaslanırken ilgileniyormuş gibi görünmeyi başardı. "Aman Tanrım. Çok kanıyor."

Elimdeki ağrıya rağmen, yüzü yemyeşil olup gittiği zaman gülümsedim."

"İlk yardım çantasını getireyim." Ren laboratuvardan çıktı ve bir dakika sonra elinde beyaz bir kutuyla geri döndü.

"Bayan Foris'e kötü olmadığını söyledim. Elini görürse, seni dikiş atmaları için hastaneye göndermeye çalışır."

Kanayan elimi musluğun altına tuttum.

"Tüm parçaları çıkardığından emin ol. Yaralar çabucak kapandığında, derinin altında cam kırığı kalmasını istemezsin. Bir kere başıma gelmişti, çok fena acı veriyor."

"Sağ ol," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Başa çıkabileceğimi sanıyorum."

Elimi musluğun altından çektiğim zaman bana bir kâğıt havlu uzattı. Kesiklerdeki kalan parçaları kontrol ettim ve havluyu avucuma bastırdım.

"Beheri nasıl kırdın?" Ren kaşlarını çatarak masaya yaslandı. "Gücünün farkında olmadığını söylemiştim. Ama kesinlikle biliyor olmalısın."

"Şoke edici haberler duydum." Yaralı olmayan elimi ona doğru uzatarak gazlı bezi vermesini bekledim.

"İzin ver ben yapayım." Avucumu parmaklarının arasına aldı ve yaralarıma pansuman yapmaya başladı. "Ne haberleri?" diye sordu ince keteni nazikçe avucuma bastırırken."

"Kanlı Ay Balosu için birine sözüm olduğunu." Küskün gibi davranmaya gayret ettim ama parmaklarının tenime yumuşacık teması buna engel oldu. "İnsanlara çıktığımızı söylediğini fark etmemiştim."

Bandajlı elimi inceledi ve sonra da kalktı.

"Evet. Şu sıralar en uygun cevap bu gibi görünüyor. Eski sevgililerime evlenme davetiyesi gönderemeyeceğime göre. Her neyse, laf yayıldı dolayısıyla önümüzdeki üç hafta boyunca kızları geri çevirmek zorunda kalmayacağım."

Burnumdan soludum. "Başka kızların da seni davet edeceğini mi düşünüyorsun?"

Gülerek bana baktı. Gözlerimi onun alaycı yüzünden çektim ve yere diktim.

Tabii ki öyle yapacaklardı.

Çöp kutusuna yürüdü. Laboratuvar tezgâhına geri döndüğünde elimi kalçalarımın üzerine koyduğumu görünce birden gerildi.

"Calla gerçekten de eşleşmeye kadar başka kızlarla flört edebileceğimi düşünüyor musun?"

Daha fazla göz göze duramayacağım için arkamı döndüm. "Hiçbir fikrim yok."

"Peki," diye homurdandı. "Yapmıyorum."

Aletlerimizi dolaba koymaya başladı ve ahşap kapıyı öyle şiddetle kapattı ki yerimden sıçradım.

"Üzerine bu kadar sorumluluk yüklediğim için üzgünüm," dedim yumruklarımı sıkarak, yaralı elim zonklayınca da irkildim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Birden başını bana çevirdi. Birinin yüksek sesle boğazını temizlediğini duyunca gözlerimi Ren'den laboratuvar tezgâhının diğer ucuna çevirdim. Shay orada durmuş, gözlerinde açık bir hoşnutsuzluk ifadesiyle laboratuvar arkadaşımı süzüyordu. "Kusura bakma, Ren." Sıkılı dişlerinin arasından konuşuyordu.

Ren, Shay'i baştan ayağı yavaşça süzerken ona doğru yürüdü. Diğeri omuzlarını dikleştirince Mahkûm alfanın gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"Bu gerçekten Calla'ya kalmış."

Shay bana baktığında sinirli ifadesi yerini dargınlığa bıraktı. Güçlükle kendimi toparlayarak, bir Ren'e bir Shay'e baktım.

Ren aniden çantasını kaptı. "Sorun değil. O tamamen senin."

Kalbim yerinden oynadı. "Hayır, bekle!" dedim elini yakalayarak.

Shay'e doğru döndüğümde alfa duraksadı.

"Seninle konuşacak hiçbir şeyimiz yok." Sözlerimin, avucumu parçalayan cam gibi onu nasıl kırdığını fark ettim.

Ren'in kolunu belime doladığımda, Shay'in elleri yumruk halini almıştı.

"Yemeğe gidelim mi?" Sözler dudaklarımdan dökülürken zil çaldı.

"Tabii." Ren beni oradan uzaklaştırırken Shay masada burnundan soluyordu.

Sınıftan çıkarken Ren bana baktı.

"Bu da neydi?"

Elini belimden çektiği zaman hayal kırıklığı duydum.

"Hiçbir şey." Yalan uydururken titrememek için gayret etmem gerekti. "Cuma günü kapkaççıların saldırısına uğradıktan sonra havalara girdi. Fazla etrafımda dolanıyor."

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Hadi ama Ren." Sesimi yükselttim. "O bir Bekçi'nin oğlu, onu ezemezsin. Ayrıca onu en azından senin kadar kolayca başımdan defedebileceğimi biliyorsun. Biraz sinirimi bozuyor ama bu büyütülecek bir şey değil."

"Neyse..." Kalbim hızla çarpmaya başladı. Hâlâ Shay'in bana yaklaşma arzusuna güvenemiyordum ama ilgisinden hoşlandığımı da inkâr edemiyordum. "Flört ettiğimize dair laf yayıldığına göre kendini toparlayacaktır."

Ren durdu ve kolumu nazikçe tuttu.

"Beni erkek arkadaşın olarak çağırmaya başlayacak mısın?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan..."

"Eğer iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsam?" Tek eliyle saçlarını karıştırdı. "Seni anlamıyorum, Zambak."

Kafeteryaya geldiğimiz de sürü arkadaşlarımız her zamanki masalarımıza oturmuşlardı bile. Yedi genç kurt sandalyenin üzerine çıkmış bir halde "Ah bir zengin olsam" gibi sözleri olan şarkıyı ciğerlerini patlatarak söyleyen Neville'a gülüyorlardı. Her zamanki gibi siyahlara bürünmüş şiir okuma giysisiyle bugüne dek gördüğüm en garip sahneyi sergiliyordu.

Ren'le birbirimize afallamış gibi baktık. Nev'in ne yaptığını anlayabilmiş değildim, nadiren canlı görünen Cosette dışında Nev'in her zaman en utangaç kurt olduğunu düşünürdüm.

"Ah, bir zengin olsam!" diye bağıran Neville masadan atlayarak sandalyeye düştü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Mason tıpkı bir Cheshire kedisi gibi sırıtarak uzandı ve onun kafasına vurdu.

"Neler oluyor? Nev sonunda dibine mi vurdu?" Ren, Dax'in ittiği sandalyeyi aldı.

"İddiayı kaybettim," dedi Mason. Neville başını kaldırdı ve ona dik dik baktı.

Mason içini çekti. "Amatör bir gitaristin popüler bir şarkı yorumladığını görmek oldukça üzücü. Seni bu duruma düşüren ne?"

Neville performansının nahoş etkilerini üzerinden silmek istercesine kollarını silkeledi. "Bunun benim kişisel cehennemim olduğunu biliyorsun. Bu nedenle onu seçtin."

"İddia mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

Mason sırıtıyordu. "Cuma gecesi Eden'da hararetli bir şekilde tartıştık. Ben haklıydım; Nev de haksız."

"Kardeşinin düşündüğümden daha iyi hamleleri var," dedi Neville şapkasını bana doğru çıkarırken.

"Neler oluyor?" Ren kolasını açarken başını Ansel'a doğru sallayan Neville'a baktı.

Yüzlerinde romantik bir ifadeyle masanın en ucunda oturan Ansel ve Bryn'e dönüverdim. Kıskançlıktan bedenim kasılmıştı. Risk almış olsalar da hâlâ birbirlerini seçme şansları vardı. Birer alfa olarak benimle Ren'in yanında, onların aşkı muhtemelen güvence altında olacaktı. Mason ile Nev, Dax ile Fey, hepsinin de gerçek aşkı tatma şansı vardı.

Bir alfa olmanın ödülü neydi peki?

Ren uzunca bir süre çifti süzdükten sonra, boğazından keskin bir kahkaha koptu.

"İkinize de sessiz olmanızı söylemiştim." Dişlerim uyarırcasına parladı ve dişlerimi keskinleştiren şeyin öfkem kadar kıskançlığım da olduğunun farkındaydım.

Bryn yerinde büzülerek sus pus oldu ama Ansel onun imdadına yetişti. "Başkalarından tabii ki saklarız ama sürü arkadaşlarımızdan değil."

Fey'in bana doğru ittiği sandalyeye oturdum ve alnımı masaya vurdum. "Siz beni öldüreceksiniz. Okuldayız. Etrafta sizi gören bir sürü göz var." Ren'e baktığımda sinmiştim. "Üzgünüm. Yemin ederim ki sana bugün söyleyecektim."

Sadece omuzlarını silkmekle yetindi. "Kardeşin haklı. Sürü arkadaşlarından hiçbir şey saklayamazsın."

Mahkûm alfa, gözlerini tekrar yeni çifte çevirdiğinde kısık sesle konuştu. "Calla'yı dinleyin ve bizim çevremizin dışında sessiz olun. Diğer Gardiyanlar'a tek kelime bile etmeyin. Yanlış birinin ayağına basmak istemezsiniz." Sonra da dudaklarında yayvan bir gülümsemeyle Ansel'a baktı. "Tebrikler, küçük adam."

Gözleri parlayan kardeşim, hayran hayran Bryn'e baktı. Bryn içini çekerek saçlarının buklelerini parmaklarına doladı. Gözlerimi ondan hemen kaçırdım ve tüm dikkatimi portakalımı soymaya verdim.

"Neville umarım Broadway'e gitmek için bizi terk etmezsin," diyen yumuşak ama bir o kadar da soğuk bir mırıltı arkamdan geldi.

Masadaki herkesin konuşması kesilmişti. Bryn ve Ansel sanki aralarına kaynar su dökülmüş gibi sıçrayarak birbirlerinden uzaklaştı.

Logan Bane'in gelecekteki sürüsüne gülümsediğini gördüm.

"Mükemmel bir sesin var, dostum," diye sözlerine devam etti. "Arkadaşlarım ve ben kesinlikle bayıldık, sesin kafenin her tarafında yankılandı. Çok etkileyiciydi."

"Teşekkür ederim." Neville ona huzursuzca gülümsedi.

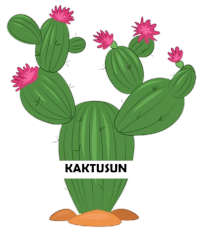
Logan, Neville ve Mason'ın oturduğu masanın çevresinden dolaşarak Mason'ın sandalyesinin arkasında durdu. Bekçi bir elini sürü arkadaşımın omzuna koydu. Mason gerilerek benzi solmuş olan Neville'a bir bakış attı. Ren ayağa kalkmaya yeltenince Logan elini lakayt bir tavırla sallayarak onu durdurdu. "Hayır, lütfen rahatsız olma."

Bekçi öne doğru eğildi. "Önümüzdeki ekim ayının otuz birinden itibaren yeni sürünüzün idaresinin bana devredilmesine karar verildiğine dair alfalarınızın sizi bilgilendirdiğine hiç şüphe yok." Tekrar Ren'in yanına gitmeden önce, herkesin onaylarcasına başını sallamasını bekledi. "Bugün okuldan sonra toplantı salonunda bir araya gelmenizi istiyorum. Sizinle orada buluşuruz."

"Tabii." Ren başını eğdi.

"Harika." Genç Bekçi topukları üzerinde dönerek kafenin diğer ucundaki arkadaşlarının yanına gitti.

Masadaki herkesin keyfi kaçmış olsa da, genç kurtlar somurta somurta öğle yemeklerini yemeye devam ettiler. Mason gözlerini boşluğa dikmiş bir halde oldukça sakin oturuyordu. Neville ona doğru uzanarak, parmaklarını onunkilere uzattı. Mason onun elini tuttu ve ikisi birden parmaklarını masanın altında gizlice kenetlediler.

On İki

Felsefe dersi boyunca çenem o kadar sıkı bir şekilde kenetlenmişti ki hissettiğim yoğun sızının kalıcı olmasından endişe ettim. Sınıfın uzun pencerelerinin yanındaki sıra boştu. Öğle yemeğinde kafeteryada Shay'i görmemiştim ve şimdi öğleden sonraki dersimizde de her zaman oturduğu sıra boştu. Birkaç not daha karaladım ve bunun bir önemi olmadığını söyleyerek kendimi avutmaya çalıştım. Gözlerim bir kez daha boş sıraya ilişti ve dişlerimi öyle kuvvetli sıktım ki keskin sızısını çene kemiğimde hissettim.

Bakışlarımı tekrar, Tanrı'nın varlığına karşı olan tezleri çılgın gibi el kol hareketleri yaparak anlatan Bay Selby'ye çevirmek için kendimi zorladım. Derse üzerinde "Tanrı öldü, Nietzsche; Nietzsche öldü, Tanrı" yazısı olan bir çıkartma göstererek başlamıştı. Öğretmenimizin heyecanlı anlatımını takip etmeye çalıştım ama dikkatim dağılıyordu. Sınıfa doğru bakındım. Sınıfın geri kalanı itaatkâr bir şekilde notlarını alıyor, Bay Selby anlattıkça başlarını sallıyorlardı. Bakışlarım Logan'a ilişti. Genç Bekçi her zaman olduğu gibi masasına

yayılmış ve gözlerini Dior marka güneş gözlüğünün arkasına saklayarak uyukluyordu.

Okuldan sonra bir araya geldiğimizde ne söyleyecekti?

Zil çaldığında düğümlenmiş eklemlerimi yavaşça esnetmeye başladım, kaskatı kesilmiş olduğumu fark edince irkildim.

Üç son sınıf Mahkûm sınıftan birlikte çıktı; Sabine ve Ren kapıdan çıkarlarken Dax usulca mırıldanıyordu. Yalnız başıma dolabıma doğru yürüdüğümde, benim Silüetler'in orada olduğunu gördüm. Koridoru geçerek toplantı salonuna doğru ilerledik. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Beklerken hepimizin kalbinin aynı hızla attığını duyabiliyordum. Kendinden emin yürüyen ayak sesleriyle birlikte karanfil ve ahşap kokusu Logan'ın geldiğinin habercisiydi. Bekleşen kalabalığa gülümsedi, mükemmel bir şekilde taranmış saçları, salonun tavana kadar uzanan pencerelerinden süzülen öğle sonrası güneşinde altın gibi parlıyordu. Bekçi bir kürsüyü çekerek üzerine oturdu ve ayaklarını yere salladı, böylece hepimize tepeden bakabilecekti.

"Hoş geldiniz." Bakışlarını, zaten yeterince gerilmiş olan Gardiyanlar'ın üzerinde ağır ağır gezdirdi. "Bunun beklenmedik bir toplantı olduğunun farkındayım ama birleşme çok yakın olduğu için bazı şeyler çok çabuk değişiyor." Dirseklerini dizine dayadı. "Alfalar'ın Birleşme Ayini'ne katılması için belirli bir yaşa gelmeleri gerekir. Ren ve Calla on sekiz yaşına girene dek yani Samhain'a yani yeni sürünün oluşturulacağı tarihe kadar bir araya gelmeyecek." Elindeki zarfın üzerinde parmaklarıyla ritim tutmaya başladı. "Düzgün bir geçişin yapılmasını sağlamak amacıyla, sizin için bazı malzemeler topladım, böylece geçiş aşamalarında yeni sürünün görevlerini, yeni hayatınızda nelere gereksinim duyacağınızı ve zamanlamasını öğreneceksiniz.

Logan başını Ren'e doğru sallayarak elindeki zarfı ona attı. Ren zarfı açarak içine baktı. "Bu nedir?"

"Yeni gelişimin şartları," dedi Logan. "Yaşayacağın yer."

Genç kurtlar oturdukları yerde kımıldanarak dikkatle bakıştılar.

Logan ortalığı yatıştıran bir işaret yaptı. "Söylediğim gibi bu değişim aşamalar halinde gerçekleşecek. Bazılarınız, Ansel, Cosette gibi oldukça genç ve Bekçiler bunu anlayışla karşılar. Yeni oluşuma ait beş evin inşaatı yarıya geldi. Tabii Ren ve Calla'nın evi bitti ve birleşme olur olmaz orayı kullanabilecekler."

Boynumun ve yanaklarımın kızarmasını önlemeye çalışarak Ren'e baktım ama onun gözleri Logan'a kilitlenmiş vaziyetteydi.

"Bu yıl okullarını tamamladıkları için Sabine ve Dax olduğu kadar Bryn de bir sonraki aşamada taşınacaklar."

Adı söylenen iki Mahkûm da olduğu yerde dikleşti. Ansel sandalyesinin iki yanını sımsıkı kavrarken Bryn ise ayaklarını yere sürüyordu. Ren boğazını temizledi. Logan tek kaşını kaldırarak alfaya baktı. "Onları çiftler haline getiriyor musun? Yeni çiftleri şimdi belirleyecek misin?"

Logan usulca gülümsedi. "Buna bir itirazın mı var, Ren?"

Ren gözlerini efendimize dikerek baksa da sessiz kaldı. Logan'ın çenesi gerildi ve sonra da kahkaha attı. "Hayır. Onları eşleştirmiyorum."

Dax ve Sabine rahatladılar ve Fey de rahatlamış gibi uzun bir soluk verdi. Bryn kardeşime cılız bir gülümsemeyle baktı.

"Bu sefer eşleşen çift yalnızca Ren ve Calla, yani alfalarınız olacak," diye devam etti Logan. "Size sağladığımız evlerde istediğiniz şekilde kalabilirsiniz. Her evin birden çok yatak odası ve banyosu var, beş ev içinde *spa* ve havuzun olduğu ortak bir

bahçeyi çevreleyecek şekilde inşaa ediliyor. Tıpkı ailelerinize sağladığımız gibi sizin de temizlikçileriniz, bahçıvanlarınız ve tam zamanlı çalışan hizmetlileriniz olacak, böylece görevinizden başka bir şeyle uğraşmak zorunda kalmayacaksınız. Yaşam şartlarınızdan memnun kalacağınıza eminim."

Silüetler'in ve Mahkûmlar'ın onayladıklarına dair hafif bir uğultu yükseldi. Yüreğimde iyimser bir kıvılcım yandı.

Logan gülümsüyordu. "Söylediğim gibi, Ren ve Calla ilk taşınanlar olacak. Diğer son sınıflar onları takip edecek. Geri kalanınıza gelince, okulu bitirinceye kadar isterseniz ailenizle birlikte yaşamaya devam edebilirsiniz ya da evler tamamlandığında yeni yerlerinize taşınabilirsiniz. Nerede ikamet ederseniz edin, bu noktadan itibaren artık önceki sürüye hesap vermeyeceksiniz. Sadece Ren, Calla ve bana hesap vereceksiniz."

Bekçi çenesini ovuşturdu. "Babam yeni sürüyü oldukça cömert bir şekilde gözetiyor. Bu kadar genç bir Gardiyan grubu olarak sizlerin asi olacağınızı ve ele avuca sığmayacağınızı düşünüyor olmalı." Bakışları Sabine'ye çevrildi. "Ama görevimize ne kadar bağlı olduğumuzu gösterirsek, o zaman bize karışmasına gerek kalmayacaktır."

Ren titremeye başlayan Sabine'ye bir bakış attı. "Tabii Logan," dedi. "Nasıl istersen."

Logan yarım ağız gülümsedi. "Harika."

Bir kez daha zarfı işaret etti. "O kâğıtların içinde ihtiyacınız olacak her talep için gereken formu bulacaksınız. Her biriniz istediği bir aracı seçebilir. Satın alma talepleri orada."

Dax ıslık çalınca Logan sırıttı.

"Aynı zamanda haftalık market ihtiyacınızın evlerinize teslim edilmesiyle ilgili ayarlamaları da yapacağız. Bir uygunsuzluk durumunda Vail'e gidip gelecek bir yerde olacaklar."

"Yeni evlerimiz nerede?" diye sordum.

"Dağın doğu yamacındaki rakımı oldukça yüksek olan bir yerde. O bölgeye ulaşabilmek için sadece bir yol yapıldı. Oluşumun konumu yeni sürünün birincil hedefiyle örtüşüyor."

"Peki, o hedef ne olacak?" Öne doğru ilgiyle uzandım.

Logan gözleri kısılmış bir şekilde doğruldu. "Önümüzdeki sene Arayıcılar'ın toplayabildikleri tüm kuvvetle Haldis Mağarası'na karşı harekete geçeceklerine inanmamız için nedenlerimiz var. Silüetler ve Mahkûmlar çevrede devriye gezmeye devam ederlerken yeni sürü mağaranın savunmasında ikinci bir katman oluşturacak." Sözlerine yine bir sırıtışla ara verdi. "Bu bana bir başka sorun çıkarıyor. Normalde bir sürü Bekçisinin adıyla anılır ama bir Mahkûm sürüsü zaten var. O yeri korumak için yemin etmenizden sonra yeni sürünün adı Haldis olacak."

Kendi sürü arkadaşlarıma ve Mahkûmlar'a göz gezdirdim. Herkesin yüzü aydınlanmıştı.

"Bu seçimi beğendiğinize sevindim," dedi Logan. "Temel görevinizin Haldis'in korunması olmasıyla birlikte, acilen ilginizi bekleyen bir başka konu daha var.

Bakışlarını Ren'den bana çevirdi. "Cuma gecesi alfalarınıza Shay Doran adında bir insan tanıştırıldı. Mountain Okulu'nda son sınıf öğrencisi ve geçen hafta geldi."

Ellerimi gizlemeye çalıştım. Logan'ın ellerimin titremesini görmesine dayanamazdım.

"Shay, Bekçiler'e karşı belirgin bir ilgi gösteriyor. O, Arayıcılar'ın cuma gecesi yaptığı saldırının hedefi olan çocuktur ve onun güvenliği bizim yüksek önceliğimizdir."

"Ondan ne istiyorlar?" diye düşünmeden sordum.

Birkaç kurt birden soluklarını çekti.

Bakışlarımı yere indirdim. "Özür dilerim, Logan. Shay'i tanıyorum, bu nedenle merak ettim."

"Kesinlikle sorun değil, Calla." Özrümü eliyle savuşturdu. "Onun kaçırılmasını önlediğin için sana minnettarız. Gerçek şu ki Arayıcılar'ın Shay'den ne istediklerini biz de bilmiyoruz, tek bildiğimiz bize karşı başarı elde etmeleri için onun önemli olduğuna inanmaları. Bu nedenle onu güvende tutmalı ve asla onların eline vermemeliyiz."

Gözlerimi yerden çekmeden başımı salladım.

"Bu insan çocukla ben de tanışma fırsatı buldum. Seninle oldukça fazla ilgilenmeye başlamış görünüyor. Onun güvenini kazanmamız gerekiyor, bu nedenle onu teşvik etmeni istiyorum. Lütfen onunla arkadaş ol. Bir süreliğine onun fiili koruması olduğunu varsay."

Birden başımı kaldırdım, gözbebeklerim büyümüştü. Ren gözlerini Bekçi'ye dikmişti, o ise Ren'in bakışlarına sükûnetle karşılık verdi.

"Oğlan bizim dünyamız hakkında hiçbir şey bilmiyor ve bu böyle kalacak," dedi Logan. "Arayıcılar'dan gelecek tehlikenin ne olduğu hakkında ne kadar az bilirse o kadar güvende olur. İlgisini çekmeden onu koruyun. Calla'yı tanıyor, bu yüzden de Calla onunla doğrudan bir etkileşime girebilir." Ren'in yüzü öfkeden deliye dönmüş halini korurken başımı Logan'a doğru eğdim. Sürünün geri kalanı onun emirlerini onaylarcasına mırıldandılar.

"Tamam, o zaman. Sizi yeterince bilgilendirdiğime inanıyorum. Eğer herhangi bir sorunuz olursa, alfalarınız bana iletir. Lumine ve Efron bu noktada hemfikirler." Gülümseyen Logan

tünediği yerden indi. Toplanmış olan kurtlar yerlerinden kalkmaya başladıklarında, parmağını şaklatarak dikkatimizi çekti.

"Konuşmam gereken son bir konu daha var."

On çift göz yeni efendilerine odaklandı.

"Ren gelecekte nasıl eşleşeceğinize dair çok önemli bir soruyu gündeme getirdi."

Logan'ın sözlerine devam etmesini beklerken buzdan parmaklar boğazıma sarılmış gibiydi.

"Sürülerimiz için en faydalı olanı sağlamak üzere, Gardiyan çiftleri her zaman Bekçiler tarafından seçilmiştir," dedi. "Bu uygulamanın faydasını anlayacağınızdan eminim."

Kimse konuşmadı. Logan'ın rastgele tonlaması sanki dikenli tellere takılmışım gibi beni paramparça etti. "Zamanı gelince, atalarımın yaptığını yaparak bu konuda alfalarınızın tavsiyelerini alacağım. Hepiniz çok gençsiniz, bu nedenle bir süre böyle bir karar alacağımı sanmıyorum. Bununla birlikte, birbirinizle güçlü bağlar kurmaya başladığınız da ortada."

Hafifçe gülümsemesi, mükemmel dişlerini ortaya çıkarmıştı. "Bu bağlılıklarının görevlerinde onlara yol göstereceği güçlü bir sürünün işareti olarak beni memnun ediyor. Ancak sizlere Haldis sürüsünde sadece onaylanmış eşleştirmenin alfa çiftleri, Ren ve Calla arasında olduğunu hatırlatırım. Kendi eşleşmelerinizi yapmaya meyilli olsanız da sadece yetkilinin eşinizi seçmesine taraftarım. Bu bizim en eski ve en önemli kurallarımızdan biri. Buna uyulmadığında gereği acilen ve sert bir biçimde yerine getirilecektir."

Nefes alamıyordum.

Logan cebinden bir tür karanfilli sigara olan Djarum Black paketini aldı. Kutuyu sandalyenin arkasına vurarak bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Hepsi bu kadar."

Bir anlığına hiçkimse kıpırdamadı. Sessizlik yoğun bir duman gibi salonu sarmıştı. Sonra Ren kalktı başını kapıya doğru salladı. Diğer Mahkûmlar ağır ağır yerlerinden kalktılar.

Ayağa kalktığımda bacaklarımın beni tartmasını diliyordum. Sürüme bakamadım, midem içimde pinpon topu gibi bir o yana bir bu yana çarpıyordu. Giden kurtların ardından Logan'ın ipeksi sesi geldiğinde henüz birkaç adım atmıştım.

"Mason, bir dakikanı alabilir miyim?"

Donup kaldım. Mason tam arkamdaydı ve bedeni yere çakılmış gibiydi. Logan'a baktım gözleri salonu dolduran güneşten yansıyan ışıkla kıpkırmızı parlıyordu.

Dudaklarından duman süzülüyor ve karanfil kokusu çevremizi sarıyordu.

Mason'ın gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi ve dönmeye başladı. Ona doğru bir adım attım ve bileğini tuttum.

"Hayır." Fısıltım, Mason'la aramızı bıçak gibi kesti. Gerildi ve belli belirsiz bir şekilde başını sallayarak bileğini elimden çekti.

"Calla!" Logan'ın bağırması yüzümde kırbaç gibi patladı. "Sen dışarı."

Bir kol beni omuzlarımdan tutarak kapıya doğru çekti. Salondan dışarı çıkarıldığımda, omzumu tutan güçlü koldan kurtuldum ve gözlerimi Ren'e diktim. Yanımızda duran Dax

ve Fey'in yüzleri korkunçtu. Ansel ve Bryn arkalarına bile bakmadan köşeyi dönüp kayboldular.

"Oraya gitmeliyim." Yürümeye çalıştım ama Ren kolumu tutarak beni çevirdi.

"Yapamazsın." Koridora doğru baktı.

Neville'ı okulun ana girişine doğru götüren Sabine'yi izleyen bakışlarını takip ettim.

Sabine'nin kolları Neville'ın beline sarılmıştı. Ona doğru uzanırken dudaklarının hızlı hızlı hareket ettiğini görebiliyordum. Aralarında belirli bir mesafe bırakmasına rağmen Cosette de onları takip ediyordu.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedim. "O benim sürümde, Ren. Onun güvenliği benim sorumluluğumda."

"Artık o benim de sürümde olan biri," diye mırıldandı Ren. "Çok üzgünüm, Calla. Bununla karşılaşmanı hiç istemezdim. Ne kadar zor olduğunun farkındayım."

Dax onaylamayan bir ses çıkarınca Ren ona doğru keskin bir bakış attı.

"Bunun seni yiyip bitirmesine izin verme Cal," dedi gözleri sert bir şekilde parlayan Fey.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu Mason'ın hatası."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" Öfkeyle soludum.

Gözlerini kaçırdı. "Çünkü doğrusu bu ve senin yoğunlaşman gereken daha önemli şeyler var."

"Haklı," dedi Dax homurdanarak. "Bu saçmalıkla uğraşamayız. Oluruna bırak."

Gözlerimin içi yanıyordu. Yere baktım, tırnaklarımı avucumun içine batırınca oradaki yarayı tekrar açmıştım. Ren,

yere düşen kırmızı damlalara bakıyordu. Dişlerini Dax ve Fey'e gösterdi.

"Gidin buradan."

Dax dikleşti ama başıyla okulun girişine doğru bir hareket yaptı. Fey onun elini tuttu ve birlikle uzaklaştılar.

"Calla." Ren'in elleri kolumdan belime doğru kaydı ve beni kendine doğru çekmeye çalıştı.

"Sakın." Ondan kurtuldum. "Sakın bana daha iyi olacağını söylemeye çalışma."

Çenesi kasıldı ama bir daha bana dokunma girişiminde bulunmadı.

"Asla daha iyiye gitmez." Parlak bir nem tabakası koyu renk gözlerini kaplamıştı. "Daha kötüleşir."

Kanın giysime bulaşmasına aldırmadan kollarımı belime sardım.

"Ansel'ı bul ve lütfen onu eve götür. Burada kalmam gerekiyor."

Karşı koyar gibi keskin bir nefes aldığını duydum ve elimi kaldırdım. "Logan'ın gitmesini bekleyeceğim. Mason'ı görmeliyim."

Ren başını iki yana salladı. "Seninle kalacağım. Artık bu işte beraberiz. Kardeşini eve götürmesini Bryn'den isteyebilirsin."

"Bryn'in kardeşimden uzak durması gerekiyor! Biraz önce dinlediğimiz söylevi kaçırdın mı yoksa?"

"Sakin ol." Sesini alçalttı. "Logan ölüm çanını sürüdeki ilişkiler yüzünden çalmaz. Bizim tavsiyelerimizi alacağını söyledi ve biz de fikrimizi söyleyeceğiz. Kardeşin ve Bryn'in sadece dikkatli olması gerekiyor. Onlara yardım edebiliriz."

"Şu anda bunu düşünemiyorum," dedim gözlerimi ellerime diktim ve parçalanmış derinin gözümün önünde kapanmasını seyrettim. "Lütfen git. Mason'la yalnız konuşmak istiyorum."

"İyi." Omzuna attığı deri ceketini çekti. "Kardeşinin eve gitmesini sağlayacağım."

"Sağol," diye mırıldandığımda, koridorda birkaç uzun adım atmıştı bile.

Kızlar tuvaletine gittim ve sıcak suyu açarak artık kapanmış olan yaraların üzerindeki kan pıhtılarını temizledim. Lavabonun kenarlarına tutunduğumda etrafımı buhar kaplamıştı. Izdırabım biraz olsun azaldığında, ara sıra durup ayak seslerini dinleyerek, tekrar salona doğru ağır adımlarla yürüdüm. Çift kanatlı kapıya yaklaştığım zaman dolapların olduğu yerin arkasına sindim ve alnımı soğuk çeliğe yaslamış bir halde bekledim. Bana saatler gibi gelen ama sadece birkaç dakika olduğunu bildiğim bir süre sonra kapının birden açıldığını duydum. Dolap sırasının ardından, Logan'ın rahat ve uzun adımlarla uzaklaşmasını izledim. Köşeyi dönerek gözden kaybolunca saklandığım yerden çıktım. Kapıya doğru birdenbire hareketlendim ama sonra kendimi tutarak duraksadım.

Karanfil ve tütün karışımı çarpıcı bir koku duman bulutuyla birlikte havayı sarmıştı. Mason salonun ortasında oturuyordu. Öne doğru uzandı ve dirseğini dizine dayayarak eliyle gözlerini kapadı. Diğer elinin parmakları arasında bir sigara vardı. Yavaş adımlarla ilerledim ve Mason yüzünü kaldırıp bitkin bir şekilde gülümsedi. Sandalyesinde omuzlarını düşürerek otururken sigarasından bir nefes çekti.

"Selam Calla." Başını geriye attı ve ağzından çıkan dumanı halkalar halinde havaya doğru üfledi.

Konuşmak için ağzımı açtım fakat boğazım tıkanmıştı.

Mason aramızdaki mesafe kısalırken beni izliyordu. Ona dokunacak kadar yakınlaştığımda elimi omzuna doğru tereddüt içinde uzattım. Ayağa fırlayıp geri çekilerek benden uzaklaştı. Sigarasını attı ve izmariti ayağıyla ezdi.

"Hadi buradan gidelim." Beni geçip kapıya doğru o kadar hızlı gitti ki ona yetişebilmek için koşmak zorunda kaldım.

"Mason." Nihayet sesimi çıkarabilmiştim.

"Hiçbir şey söyleme. Buna değmez." Dolabının önünde durarak telaşla şifresini tuşladı.

"Ne olduğunu bana söyle."

Yanlış bir tuşa basınca küfür etti ve tekrar tuşlamaya başladı. "Hiçbir şey olmadı. Henüz." Kilit açıldı ve dolap kapağını hızla açtı.

Derin bir nefes aldım ama rahatlamam yerini çabucak öfkeye terk etti. "Senden ne istedi?"

Boğazından yarı inlemeye yarı gülmeye benzer kısık bir ses çıktı. "Ne olduğunu sanıyorsun? O Efron Bane'in oğlu."

"Hayır." Gözlerimi kapayarak onunkinin yanındaki dolaba yaslandım. "Bunu kabul edemem?"

Dolabın kapağını hızla kapatarak yüzünü bana çevirdi. "Ben de, Cal. Bir süredir Logan'ın gözü üzerimdeydi ama bunun bir sebebinin olduğunu bilmiyordum. Şimdi cevabımı aldım."

"Ne yapacaksın?" Logan'dan ve Mason'ın ona karşı gelme şansı olmamasından nefret ederek sordum. Kolunu okul çantasının askısına dolayarak gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. Ama kendime biraz zaman vereceğim sanırım."

"Zaman mı?"

Ellerini saçlarının arasından geçirirken şakaklarını ovmak için duraksadı. "Logan sürümüzü devralıyor olabilir ama o hâlâ genç biri... ve korkuyor."

Herhangi bir Bekçi'nin korkmuş olacağını hayal edemiyordum. "Neden korkuyor?"

"Büyüklerinden, özellikle de babasından. Ona eğer beni zorlarsa, Ren'den Efron'a bu konudan bahsetmesini isteyeceğimi söyledim."

Hâlâ hassas olan tenimin acımasına aldırış etmeden elimdeki yaranın kabuğunu kaldırdım. "Bunun bir şeyi değiştireceğini düşünüyor musun?"

"Değiştirecek," dedi. "Bir defa olsun Bekçiler'in 'gelenekleri' işime yarayacak."

"Gelenekleri mi?" Kaşlarımı çattım.

Dolaba yumruğuyla vurduğunda, orada bir çukurluk bıraktı. "Bu 'yobazlık' teriminin kibarca söylenme biçimi. Logan daha güçlü olana kadar, Efron'un ve diğer Bekçiler'in yakın gözetiminde olacak. Bizim sürüyü devralması, bunu hak edip etmeyeceği konusunda onun için bir deneme niteliği taşıyor. Bunu sürekli ona hatırlatırsam, sanırım onu durdurabilirim... yani şeyden..." Sözlerini bitiremedi.

"Onu durdurmak zorundasın. Bunu yapamazsın, yani..."

"Yapmayacağım." En sonunda bana baktı. "Bekçiler çeşitli zevkleri anlayışla karşılarlar ama sadece eğlence için. Logan bir eşcinsel olduğunu ne babasına ne de herhangi bir Bekçi'ye asla kabul ettiremez."

Dudaklarımı ısırdım. "Mason, neden bana söylemedin?"

"Nev ile beni mi?"

Gözlerimi yere indirdim. "Bana güvenmiyorsun."

Ellerini omzuma koydu. "Öyle değil, Cal. Sana güveniyorum."

Gözlerimi kaldırarak onunkilere baktığımda gördüğüm kederi silmek istedim.

"Ama sen Bekçiler'den sadece bir adım uzaktasın," diye devam etti. "Kim olduğumu ve kimi sevdiğimi asla kabul etmezler. Sürüdeki hiçbir büyüğün etmeyeceği gibi, buna ailem de dâhil. Hiç kimse. Bu benim için bir son olurdu ve tabii Nev için de. Sadece ilişkimizin sonu olmakla da kalmazdı. Sonumuz olurdu."

O kadar durgun görünüyordu ki buna daha fazla dayanamadım. "Logan'ı ne kadar zaman atlatabilirsin ki?" diye düşünmeden soruverdim. "Ne kadar süreyle güvende olacaksın?"

Cep telefonunu çıkardı ve hızlı bir mesaj gönderdi. "Şimdiye kadar güvende olduğumu nereden çıkardın, Calla?"

"Belki de Lumine ile konuşabilirdim," dedim.

"Oralara kadar uzatma, Cal," diye mırıldandı elime doğru uzanarak. "Eğer bir şey yaparsan ve müdahale etmeye kalkarsan Logan sana ibret olur. Hayaletlerin eline teslim edilirsen bunun bize ne yararı dokunur? Ya da Efron'un? Başka bir seçeneğin yok. Hiçbirimizin yok. Biz buyuz işte. Hizmetkâr Gardiyanlar. Öyle değil mi?"

Cevap veremediğim için sadece parmaklarını sıkmakla yetindim.

Bir an için sesi titredi. "Bu senin suçun değil. Ben iyi olacağım."

Sonra elini benimkinden çekti ve yürüyüp gitti.

On Üç

Yaslandığım dolaptan aşağı doğru kaydım ve bacaklarımın üzerine çöktüm.

Bu neden oluyordu? Sürünün yeni alfası olmanın beni daha güçlü yapması gerekmez miydi?

Taze yaprak ve yağmur habercisi bulutların kokusunu aldığımda ne kadar süredir orada oturduğumun farkında değildim.

"Calla?"

Başımı kaldırıp baktım. Shay birkaç adım uzakta duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu ama bana yaklaşmadı.

Ses tonumu kontrol edebileceğime güvenmediğim için başımı iki yana sallamakla yetindim, eğer konuşmaya çalışırsam ters davranabilirdim. Öfkemin sebebi Shay değildi. Artık değildi.

Yere çömelerek benimle aynı hizaya geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" Homurdanmadan sormayı başarmıştım.

"Yürüyüş fikri dersten daha iyi görünüyor," dedi. "Ama yine de ödevimi almak zorundayım."

"Ah, tamam." Birden okuldan çıkma isteğiyle ayağa kalktım ama telaştan ayağım çantama takıldı ve tökezledim."

Shay ileri atıldı, bocalamamı sinirlerimin bozukluğuna yormuştu. "Calla, sana ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim, öfkemin tekrar alevlendiğini hissediyordum.

Shay'in kolumu tutan eli gerildi. "Seni biri mi incitti?"

Başımı iki yana sallayarak ona bakarken dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Sinirlenmemiş olsam hakkından gelir miydim? Ağlamak üzere olduğumu sanmasından faydalanıp beni kollarına almasına izin vermekten biraz da olsa hissettiğim suçluluk duygumu gidermeye çalıştım.

"Bana bir şey söyleyemez misin?" diye sordu. "Sana yardım etmek isterdim."

Ondan istediğim şeyin yardım olmadığının bilinciyle alnımı boynuna dayadım. Teninin harika kokusu öfkemi dindirdi ama ona dokunduğum zaman kalp atışlarının yükseldiğini duyuyordum. Bu sadece onu daha fazla istememe neden oluyordu. Kendimi ona doğru bastırarak kaslarının tenimi kavurmasının keyfini çıkardım.

"Yürümek ister misin?" diye saçlarımın arasına doğru mırıldandı. "Daha okulun bahçesinde dolaşmadım."

"Olur." Geri çekilerek kollarından ayrıldım.

Binadan çıktık ve park yerini geçerek Mountain Okulu'nun süslü çitlerinin ve çiçek bahçelerinin olduğu alanına gittik. Bahçede birkaç adım atmıştık ki asmayla kaplanmış kemerin altında sarmaş dolaş olmuş bir kız bir erkek, iki yatılı öğrencinin sürpriziyle karşılaştık. Hortlak görmüş ceylanlar gibi ortadan kayboluverdiler. Gidişlerini seyrederken arzuyla geçirilen an-

ların ve bunu dünyadan saklamanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettim. Shay yanımda sessizce yürüyordu. Avuçlarımı açtım. Yara izleri yok olmuştu.

"Bugün okulda sana kaba davrandığım için özür dilerim," dedim eline uzanarak.

Dudakları alaycı ve buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çevrende koruyucun olmadığında her zaman daha nazik davranıyorsun."

"Kim?" Kaşlarımı çattım.

"Uzun, esmer ve öfkeli biri," diye mırıldandı parmaklarını benimkilere sararken.

"Ren'i mi kastediyorsun?" Elimi Shay'in elinden çekmedim ama çekmem gerektiğini düşünüyordum.

Cevap vermedi ama çenesi kasılmıştı.

"Nasıl davrandığım onu ilgilendirmez," dedim, öfkemi tamamen dizginlemiş sayılmazdım. "Sana kızmıştım."

"Her neyse." Parmaklarını benimkilerden çekti. Belli ki kızgın olan sadece ben değildim.

"Şu taraftan gidelim." Küçük bir patikaya doğru döndüm. Diğerlerine benzemeyen bu yol daha bakirdi ve birçok bahçede olan yuvarlak nehir taşlarıyla döşenmiş yürüme yolu yoktu. Patika yolu, akşamüstü güneşini perdeleyen uzun çamların altındaydı. En sevdiğim noktaya geldiğimizde durdum, sarıçamların çevrelediği alana doğru yürüdüm ve uzun eğrelti otlarının arkasına gizlenerek oturdum. Shay çevreye bakınmak için duraksadı. "Çok güzel."

"Evet." Kollarımı gökyüzüne doğru uzattım ve güneşin tenimi ısıtmasını sağladım. "Yalnız kalmak istediğimde buraya gelirim."

"Güven veriyor," dedi yanıma çökerek. "Özel bir yer." Eğrelti otlarının arasına otururken elbisemin eteği hafifçe yukarı kıvrılmıştı ve Shay'in gözlerinin kumaşın altından görünen tenime kaydığını yakaladım. Ona doğru uzandım.

"Öp beni." Bu sözler bir emir gibi çıkmıştı ve omuzları gerildi. "Lütfen?"

İstediğim bir şeyi sormanın bu kadar zor olduğunu bilmezdim. Talep etmeye alışkın değildim.

Sadece bu sefer Bekçiler'in kurallarını boş vermiştim. Bu güzel çocukla zaman geçirmek için bana emir veren onlardı. İlk öpücüğüm benim olmalıydı.

Shay ayağa kalktı. "Bunu yanlış anlama, Calla. Yapmak istemediğim için değil."

"İstiyor musun?" Sıcaklığı takip eden bir boşluk duygusu içimi sardı. *Ama yapmayacaksın.*

"Evet, tabii." Göğsünün üzerine kavuşturduğu kolları pazularını daha gergin gösteriyordu.

"Ama kırgınsın ve ben neden böyle bir şey istediğinden gerçekten emin değilim. Ya da istediğin her neyse."

Elbisemin eteğini çekiştirdim. "Boş ver."

"Seni üzen şey her neyse yardım edeceğim," dedi. "Ama bu sabah beni geri püskürttün ve sırf seni öpmeyeceğim için bana cehenneme gitmemi söyleyebilirsin."

Aşağılanmışlığımın hıncını kökünden yolduğum masum bir bitkiden aldım.

"Biliyorum, biliyorum," dedim elimdeki yaprakları ve toprağı silkeleyerek. "Özür dilerim."

"Hava birazdan kararacak." Ellerini bana doğru uzattı. "Senin kurt gece görüşün olabilir ama benim yok."

"Bazen eksiklerini unutuyorum." Parmaklarımı onunkilere kenetledim.

"Eksiklikler, ha?" Beni çekip ayağa kaldırırken, Shay'in nasıl bu kadar kolayca tüm huzursuzluğumu yok ettiğine şaşırarak gülümsedim. Ayağa kalktığımda parmak uçlarım göğsüne değene kadar beni çekmeyi sürdürdü. Elleri ellerimi bıraktı ve sırtıma doğru kayarak kürek kemiğimin arasından kendine doğru bastırınca vücudum onunkine yaslandı.

Göğsünün şeklini ve bacaklarının kalçalarıma baskısını hissedebiliyordum. Çenemi kaldırdığımda dudakları benimkilerin üzerindeydi. Bu yumuşacık temas bedenime bir mızrak gibi saplanarak içimde patladı. Ürperdim ve alt dudağını dişlerimin arasına alarak hafifçe ısırdım. İnledi ve parmaklarını sırtıma bastırdı. Dudakları benimkini aralayarak araştırır gibi yavaş yavaş ilerliyordu. Geri çekildiğinde gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Yapmayacağını sanıyordum," diye fısıldadım.

Ona baktığımda utangaç bir tavırla gülümsedi. "Kendime hâkim olamadım."

"Sevindim." Boynumda atan nabza dokunmak için parmaklarımı yukarı kaldırdım. "Bu ilk öpüşmen değildi, Calla. Olamaz."

Çamların gölgesine doğru çekildim çünkü yanaklarımın ne kadar kızardığını saklamak istiyordum.

Beni takip etmedi. "Hadi ama. Sorun ne?"

"Bu benim ilk öpücüğümdü." Elbisemin arkasındaki toprağı silkeledim. "İşte bu kadar. Oldu."

Eli eğrelti otunun kıvrımlarında gezindi. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Ama gerçekten bu senin ilkinse bunun bir hayal kırıklığı olmamasına sevindim."

"Hayır." Organlarımdaki ısıyı hâlâ hissedebiliyordum. "Hayal kırıklığı yok."

Bana doğru yürümeye başladı ama elimi kaldırıp onu durdurdum. "Ama bir daha yapacağımız bir şey değil."

"Anlamadım?" Kaşları kalkmıştı.

"Bu benim ilk öpücüğümdü," dedim, "çünkü diğer kızlardan farklı kurallara uymak zorundayım."

"Öpüşme kuralları mı?" Kahkaha atmak üzereymiş gibi görünüyordu ama başımı onaylarcasına salladığım zaman küfür ederek yürüyüş botunun topuğuyla toprağa vurdu.

"Sana cehenneme gitmeni söylemiyorum." Yanına geri döndüm ama ona dokunmadım. "Ben diğer kızlar gibi değilim Shay. Bencil olamam."

"Beni öpmek bencillik mi yani?" Yanağımı okşadı.

"Oldukça." Yüzümü çevirdim, dudaklarımı avucuna değdirerek sıcaklığının ve kokusunun keyfini sürdüm.

"Peki ya, seni tekrar öpmek istersem?" diye mırıldandı.

"Yapma." Elini yüzümden çekerken bunu yapmak zorunda olmamayı dilerdim. "Gerçekten bana yardım etmek istiyorsan yapma."

"İlgini çekeceğini düşündüğüm bir şeyim var." Çantasına uzanarak fermuarını açtı ve bir kitap çıkardı. "Bulduğum bir şey."

"Bana ders vermek mi istiyorsun?" Kararan gökyüzüne baktım. "Gece görüşü eksikliğine dair söylediklerini unuttun mu?"

"Bu sadece bir dakika sürer." Çok eski ve kalın olan kitap neredeyse dağılacakmış gibi görünüyordu. "Bunu görmeni istedim."

"Bir kitabı mı?"

"Alanına izinsiz girdiğim için bunu özürü olarak kabul et." Kitabın ön kapağını bana doğru çevirdi. Kitabın ön kapağına damgalanmış gibi duran siyah harfli başlığı gördüğüm anda hiç düşünmeden kurt biçimine dönüştüm ve tüylerim diken diken kabarmış bir halde ondan uzaklaştım. Shay geriye doğru sendeleyerek ağzı açık bakakaldı. Elinden düşen kitap yerde duruyordu.

"Calla, Calla." İsmimi sanki bir dua okurmuş gibi kısık sesle tekrarlarken yankılandı. "Ne oldu? Ben ne yaptım ki?"

Gözlerimi onun üzerinden ayırmadan, köpek dişlerimi gösterdim.

"Lütfen geri dön." Sesi titremeye başlamıştı. "Ne olduysa özür dilerim."

Başkalarının varlığını, bir tuzak işaretini algılamak için havayı kokladım. Ama hiçbir şey yoktu, yalnızdık. Onu enine boyuna inceledim ve korkulu ifadesinde hiçbir kalleşlik izine rastlamadım. Biraz da olsa tereddütle biçimimi değiştirdim. Tuttuğu nefesini gürültüyle bırakarak bana doğru yürüdü. Uzaklaşmaya yeltendim.

"Olduğun yerde kal."

Donmuş gibiydi.

"Calla neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım. "Artık ben soracağım."

Hemen başını salladım. Gözlerim kitaba gitti ve titreyen parmağımla kalın cildi gösterdim.

"Kimsin sen, Shay? Gerçekte kimsin? Ve bunu nereden buldun?"

"Kim olduğumu biliyorsun; ben sadece benim. Sana hiçbir konuda yalan söylemedim." Yanakları suçlulukla kızardı. "Ve bu kitabı da dayımın kütüphanesinden aldım."

Ellerimi, eğer yapmak zorunda kalırsam ona vurmak üzere hazır bir vaziyette gergin tutuyordum. "Dayın kitaplarını almana aldırış etmiyor galiba?"

Montunun fermuarıyla oynuyordu. "Pek sayılmaz."

Ona bakarken beni korkutmuş olmaktan ne kadar nefret ettiğini gördüm. Ellerimi indirdim ve yere çömeldim, toprağa dokunmanın beni sakinleştirmesini umarak parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

"Pek sayılmaz derken ne kastettin?"

"Bosque evinin her yerinde gezmeme izin verdi ama kütüphaneye girmememi istedi. O ender bir kitap koleksiyoncusu. Gençlerin kitaplara gerekli özeni gösteremeyeceğine dair bir önyargısı var."

"Bunun gibi mi?" Yerde duran metruk kalın kitaba tekrar baktım. Homurdanarak kitabı aldı ve üzerindeki tozu sildi.

"Bu benim hatam değil. Beni korkuttun." Kitabı göğsüne doğru yaklaştırdı. "Genellikle kitaplara çok özen gösteririm. Onu Bosque'un evinden dışarı çıkarmazdım ama sana göstermek istedim. Ayrıca beni kütüphaneyi kullanmaktan men etmiş olması hiç de adil değil." Gözlerini devirdi. "Kapısını bile kilitli tutuyor."

"Eğer kapı hep kilitliyse, o halde kitabı nasıl aldın?"

Parmak uçlarımla yakındaki bir ağacın kabuğuna dokundum.

Yüzünde şeytansı bir gülümseme belirdi. "Sadece felsefe okumuyorum. İsyankâr bir dönemden geçtiğim çocukluğumda, profesyonel hırsız olmak istediğime karar vermiştim.

O zamanlar 'Hırsızlar ve Krallar'ı çok okurdum." Kaşlarımı kaldırdığımı görünce güldü. "Bu bir çizgi roman serisi. Neyse, anahtarları açmayı oradan öğrendim. Bu konuda hâlâ iyiyim. Yatılı okulun yatakhanesinden istediğim zaman kolayca çıkabilmek çok güzeldi."

Sinirlerimin oynamış olmasına rağmen, Shay'in havalı bir kolejde gecenin bir yarısı herkes uykudayken koridorlarda dolaştığının hayali beni güldürdü.

"Ama neden taşınıyorsun ki?" diye sordum. "Eğer yatılı okuldaysan..."

"Sana öyle geliyor, değil mi?" Korunun içine doğru yürümeye başladı. "Dayım aşinalığın tembelliği doğuracağını ve dünyanın bir bölümünden daha fazlasını görmem gerektiğini söyledi. Payıma düşenden daha fazlasını gördüm sanırım."

"Öyle görünüyor," diye onayladım.

"Ama taşınmak çok zor. Hiçbir yerde kök salamıyorum. Doğru dürüst arkadaşım yok. Bu yüzden de onun bir biçimde bana borçlu olduğunu düşünüyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Ayrıca kısıtlamalara karşı da çok güçlü tavrım var. Bilginin yasaklanmasını kesinlikle onaylamıyorum."

O kadar kendinden emin konuşuyordu ki midemin bulandığını hissettim. Ne kadar kırılgan bir zeminde durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"O halde Havva'nın büyük bir hayranı mısın?" diye sordum.

"O haksız yere eleştiriliyor. Cennet Bahçe'sindeki Bilge Ağacı'nı dünden almış olurdum." Sırıttı. "Eden'a gittim. Bence fazla abartılmış."

"Orijinal halinin Efron'un versiyonundan daha iyi olduğuna dair bir hisse kapılıyorum," diye mırıldandım vücudumu ağacın gövdesinin ardına saklayarak.

"Ama kurallara karşı gelme ve içeri girmenin cazibesi bir yana," diye devam etti Shay, "dayımınki çok saçma ve bir tür aşağılayıcı bir istek. Dünyanın her yerinde dolaşıp duruyorduk ve bu süre zarfında hep bir yurda tıkılıp kaldım. İlk kez onun ailesinin evinde kalıyoruz ve o böyle bir kural koyuyor. Kitapları, özellikle de eski olanları seviyorum. Hiçbirini hor kullanmam. Bu kitap dikkatimi çekti. Tam bir tarih koyamamakla birlikte, yakın çağa ya da ortaçağ sonlarına ait olduğunu sanıyorum, üzerinde yayıncı ismi ya da herhangi bir bilgi yok çünkü."

"Hayır, olmaz," diye mırıldandım.

"Bu kitabı okudun mu?" diye sordu.

"Hayır." Ellerim yine titremeye başladı. "Okumadım."

"Ama tanıdın onu." Bana doğru yürüdü.

Dişlerimi göstererek ona baktım. "Uzak dur. O kitabı sakın bana yaklaştırma."

Kitabı elinde çevirince kapağı üst tarafa geldi.

"Bundan korkuyorsun." Gözlerini kitaba dikti ve sonra da bana baktı. "Neden okumadığın bir kitaptan korkuyorsun?"

Gerçekten ona doğruyu söyleyebilir miyim? Yapbozun tüm parçaları etrafıma yığılmıştı ve onları nasıl bir araya getireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kitabı açtı. Ben inleyince birden kapatıverdi. "Tamam, anladım, kitaba bakmak yok. Sadece sana haritayı göstermek istemiştim."

"Harita mı?"

Başını salladı. "Dört tane harita var. Dünya üzerinde rastgele seçilmiş gibi görünen yerler." Sesi heyecanlıydı. "Bakmadığına üzüldüm çünkü inanılmazlar. Kuzey Amerika'nın batısını bu kadar eski bir kitapta görmek beni nasıl şaşırttı bilemezsin. Bu kitapta, ortaçağ Avrupalılarının bu kıtanın iç bölgelerini bildiklerine dair kanıt varsa bu gerçekten de önemli bir şey ve dayımın neden üzerine bu kadar titrediğini de tahmin edebiliyorum. Bunun değeri büyük olasılıkla milyonlar eder."

Kitabı sanki değerini ölçmek ister gibi elinde tarttı. Yüzümü buruşturarak tekrar konuşmasını bekledim.

"Buradaki yerler, tabii ki günümüzdeki hiçbir isimle uyuşmuyor. Kitabın tamamı Latince yazılmış. Ama coğrafya tanınabilir şekilde. Sen ve o ayı beni bulduğunuz zaman, mağara sistemini arıyordum. Bir süredir mağara kâşifi fikrine yoğunlaştım."

Tenim soğumaya başladı. Yüzüme bakınca kaşlarımın çatıldığını gördü.

"Yani mağara araştırmacısı."

"Ne olduğunu biliyorum," dedim. "Haldis'i mi arıyordun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bu haritadaki isim, Haldis."

Kaçmayı düşündüm.

"Eğer bu kitabı okumadıysan veya haritayı görmediysen, o zaman mağarayı nereden biliyorsun?" diye sordu. "Ne kadar yürüyüş rehberi ve topografik harita varsa hepsini okudum ve bu mağaraya veya bu dağdan bahseden tek kaynakça dayımın kitabı."

Bakışları tekrar kitaba yöneldi. Anlattığı şeyleri tekrar gözden geçirmek için kitabı açmayı ne kadar çok istediğini görebiliyordum.

Gözlerimi yüzünden ayırmadım, kendimi ne tür bir kadere sürüklüyor olduğumdan endişe ederek kararımı verdim. "Benim işim, buradaki tüm Gardiyanlar'ın görevi Haldis Mağarası'nı düşmanlarımızdan korumaktır. Arayıcılar'dan."

Gözlerimi kitabın başlığına diktim, kapakta siyah harflerle yazılmış Latince tek bir cümle vardı.

Bellum omnium contra omnes.

Gözlerimi kapadım ama sanki göz kapaklarımın içine kazınmış olan simsiyah harfleri hâlâ görebiliyordum. Yasaklı sözcükler beynimde yankılanıyordu.

Herkesin herkesle savaşı.

On Dört

Parlak yeşil renkteki eğrelti otlarını kuşatarak griye ve koyu maviye dönüştüren karanlık, koruyu içine aldı.

"Onun Hobbes olduğunu zannettin, değil mi?"

Birisinin pusuya yatmış olmasından korkarak bakışlarımı ağaçların arasındaki karanlıkta gezdirdim. "Bu nedenle kitabı aldın."

Shay'in ayağını yerde sürüdüğünü duyuyordum. "Evet. Basılmamış bir eser bulduğumu sandım." Sesi biraz kederli geliyordu. "Gerçekten çok heyecanlanmıştım. Ama hâlâ okumadığımı itiraf etmeliyim. Haritalara kapılıp kaldım. Ayrıca Latincem de o kadar iyi sayılmaz. Bu hayvani kitabı çevirmek biraz zaman alacak."

Parmaklarıyla kitabın kapağına vurduğunu işittim. "Bu Hobbes değil, öyle mi?"

"Hayır." Gitgide çöken karanlıkta gülümsedim. "Bu kesinlikle Hobbes değil. Uzak tut."

"Peki, ne olduğunu nasıl biliyorsun?" Sesinde sabırsız bir tonlama vardı.

"Çünkü onu okumam yasak. Ölüm cezası var. Şimdi onu benden uzak tut." Boğazım tıkanmıştı.

"Bir kitabı okumak nasıl ölümle cezalandırılabilir ki?" diye sordu kitabı çantasına koyarken.

Elini tuttum. "Bunu burada konuşamayız. Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?"

Onu tekrar bahçenin içine doğru çektiğimde taşa takılıp tökezleyerek bana çarptı.

"Arabama."

"Arabana mı gitmek istiyorsun?" Parmakları benimkileri sıktı.

"Bunun için değil," dedim ama elini de bırakmadım. "Bizi kimsenin duymayacağından emin olmalıyız."

Cipe ulaştığımızda kapısını açtım ve çevresini dolaşarak, sürücü koltuğunun olduğu tarafa yürüdüm. Koltuğa oturunca başımı direksiyona yasladım.

"Neler oluyor, Calla?" Çantasının fermuarını açtığını duydum. "Bu kitap da neyin nesi?"

"Bu kitap Bekçiler hariç herkes için çok güçlü bilgiler içeriyor. Bu onların en kutsal kitabı."

"Öyleyse tekrar Bekçiler'e döndük," dedi. "Bana artık onların kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Sana savaşı anlatacağım." Başımı kaldırarak, gözlerimi arabanın ön camından dışarıdaki kararmış park alanına diktim. "Sen de bunun ortasına düşmüş görünüyorsun. Ama nedenini bilmiyorum."

"Buradaki her şeyin çok tuhaf olmasının nedeni bu mu?" Yolcu koltuğundan bana doğru uzandı. "Benim bilmediğim doğaüstü bir savaş olduğu için mi? İnsanların bilmediği."

"Evet," dedim. "Ama sadece birlikte olduğun biri yüzünden bu savaşın içine düştün."

"Bu biri sen misin?"

"Sadece ben değilim. Dayın."

"Bosque mu?" diye atıldı. "Milyoner bir iş danışmanının sizin dünyanızla ne işi olur ki?"

"Kesinlikle emin değilim." Parmaklarımı koltuğun kenarında gezdirdim. "Dayını ilk kez Cuma günü Eden'da gördüm. Ama bu kadarı bile onun bizim dünyamızdaki önemini anlamam yetti. O bir Bekçi. Hem de en güçlülerinden. Bana emir verenlere emir verecek kadar güçlü."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sesindeki kaygıyı duyunca başımı ona doğru çevirdim. Karanlıkta bile yüzünün beyazladığını görebiliyordum. İçimi çektim. "Üzgünüm, Shay. Senin dayın insan değil. Ve annenin ağabeyi de değil. Neden onunla birlikte olduğunu bilmiyorum. Sen ortaya çıkıncaya dek, hiçbir Gardiyan bir insanın Bekçiler'le yaşadığını hiç duymamıştı."

"Yanılıyorsun," dedi. "Bosque'u neredeyse tüm hayatım boyunca bilirim. Ben büyürken yanımda uzun süre kalmamış olabilir ama o kesinlikle bir insan."

"Yanılmıyorum," dedim. "Bekçiler insan gibi görünürler ama öyle değildirler."

Boğazındaki damarlar şişti. "Eğer insan değillerse o zaman ne onlar?"

"Kadimler. Hem ruhani hem de maddesel olarak cisimleşmiş tamamen sihirli olan yaratıklar. Onlar cadı."

"Cadılar insan değil mi?"Gözlerini bana dikti. "Yani Vikan cadıları, öyle değil mi?"

"Görece insanlar bu dünyanın yeni sakinleridir. Pagan ayinlerini sürdüren bazıları kendilerini cadı olarak tanıtırlar ama bu aynı şey değil." Gözlerimi ondan ayırmadan konuşuyordum. "Kadimler çok daha uzun süreden beri güce sahip. İnsanlar ölümlü ve narin. Yaşlı olanlar öyle değil. İnsanlar zamanı tutmadan ya da tarih yazmadan önce de onlar buradaydı. Bu dünya ve ruhani dünyalar arası hareket halindeler. Bekçiler yerkürenin bekçisidir ve onu koruma gücüne sahiptir. Dünyayı cadılar yönetir ve dağılmasını önler, insanların da kontrolün onlarda olduğunu düşünmelerini sağlarlar. Kadimlerin çıkarları insanların arayışlarından farklı yerlerdedir."

Shay ellerini torpido gözüne koyarak destek aldı. "Tamam. Tartışmanın gidişatı açısından bunun üzerinden devam edeceğim. Onları Kadimler veya cadılar olarak adlandırıyorsun ama dayımın bir Bekçi olduğunu söyledin. Farkı nedir?"

"Bekçiler yalnızca cadı değildir. Evrenin yaratılışından önce Kadimler kısımlara ayrıldıklarında savaş patlak verdi ve hâlâ da devam ediyor. Bunlar Bekçiler ve Arayıcılar."

"Yani Arayıcılar sizin düşmanınız mı?" Torpido gözünü açtı ve sanki bu garip sohbete karşı normal bir şey bulmak ister gibi CD'lerimi karıştırmaya başladı.

"Evet."

"Neden?"

"İnsanlar dünyaya gelince Kadimler'den onları korumaları istendi."

Aldığı Sea Wolf CD'sini düşürüverdi. "Kim tarafından istendi? Tanrı mı? Tanrı var mı?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye kaşlarımı çatarak itiraf ettim. "Bir Gardiyan'ın eğitiminde teoloji büyük bir yer kaplamaz. Belki Tanrı… belki tanrılar ya da tanrıçalar. Bildiğim tek şey,

insanları yaratan güç her ne ise Kadimleri de onlara rehberlik etmeleri, onları korumaları ve yaratılışın bir parçası olarak gelişmelerine yardım etmeleri için hazırladı."

"Öyleyse Kadimler meleklerdi?" Sesi şüpheciydi.

"Hayır, tam olarak öyle değil. Burada Cennet korolarından bahsetmiyoruz. Kadimler ruhani ve bedensel boyutlarda hareket edebilirler ama kökenlerinin nereye dayandığı bir gizem... En azından birçoğumuza göre öyle. Tarih boyunca Kadimler'den ve onların dünyadaki yerlerinden bahsedilmez."

"Buna gerçekten inanmam, Calla," dedi CD'yi alırken. "Bu kulağa anlaşılması zor, geleneksel hurafeler gibi geliyor. Saptırarak ve kandırarak göz boyama gibi."

Emniyet kemerimle oynamaya başladım. "Ben sadece bana şimdiye dek anlatılanları anlatıyorum. Ve böyle şeyler hep biraz bulanık değil midir?"

"Peki," diye sızlandı, "öyleyse sorun neydi? Neden herşey kötü gitti?"

"Kadimler'den bazıları işi kabul etmedi," dedim. "İnsanlara bakıcılık etmek işlerine gelmedi ve güçlerini kullanmaları gereken başka fikirleri vardı."

Alnı kırıştı. "Bak bu tam da benim anlatmak istediğim şey; *İncil*'e ait gibi geliyor. Günahkâr melekler, kıskançlık ve Tanrı'ya karşı gelme, bunları biliyorum. Bosque'un beni gönderdiği yatılı okulların bazıları Katolikti."

"Havva'yı sevdiğini söylemiştin, bu da çok iyi bir Katolik olmadığın anlamına gelir."

"Beni Katoliklere gönderdi dedim." Shay tekrar müzik koleksiyonumla ilgilemeye başladı. "Henüz dinimi değiştirme-

dim. Öyleyse günahkâr meleklerin Cennet'teki savaşı, doğru anlamış mıyım?"

"İnsanların bazı samimi fikirleri olmadığını söylemedim," dedim. "Ama bu yine de bir tahmin. Sana gerçekte ne olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Ayrıca savaş Cennet'te değil burada."

"O halde görevi istemeyen Kadimler, Arayıcılar mı? Bu nedenle mi savaş devam ediyor?"

Hâlâ birilerinin bizi izliyor olabileceği paranoyasıyla dikiz aynasına baktım. "Bekçiler, Kadimler'in kutsal yerlerini gözetiyorlar. Bekçiler güçlerini yeryüzündeki kutsal mabetlerden alıyorlar ve bu gücü insanlığı korumak için kullanıyorlar. Arayıcılar bu mekânları kontrollerine geçirerek Bekçiler'in gücünü almak ve kendi amaçları için kullanmak istiyorlar. Eğer yenmeyi başarırlarsa insanlar Arayıcılar'ın isteklerine ve zulmüne boyun eğmek zorunda kalır. Arayıcılar dünyaya hükmederken onlar bir köle olarak kalır ve dünyadaki tabiatın dengesi bir daha düzelmez. Bütün iyi niyetlerle bile yaratılış umudu kaybolacak ve dünya imha edilecek. O mekânlar korunmak zorunda."

"Ve senin gibi Gardiyanlar, Arayıcılar'ı uzak tutuyor." Torpido gözünü kapattı. Yüz hatları yorgunluktan çökmüştü.

Arabanın karanlığında yüzüne dokundum. "Shay sen iyi misin? Bu konuda konuşmayı bırakmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı. Çenesindeki uzamış sakalları avucuma sürtündü.

"Hayır. Bunu bilmek istiyorum ama dürüst olmak gerekirse hiç mantıklı gelmiyor. Delirdiğine ya da yalan söylediğine inanmak istiyorum. Ama sonra da istediği zaman kurda dönüşebilen bir kıza baktığımı hatırlayıveriyorum."

Cılız bir gülümsemeyle ona baktım.

"Öyleyse Arayıcılar bu mekânları ele geçirmeye çalışıyor." Elimi yüzünden çekerek parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Bana dokununca daha kolay konuşuyor, kendimi güvende hissediyordum.

"Tarihsel olarak evet. Ama başarılı olamıyorlar. Üç yüz yıl kadar öncesinde savaşta önemli bir değişiklik oldu. Biz bunu Yürekler Acısı olarak adlandırıyoruz. Gardiyanlar'ın ordusu Bekçiler için son kez savaşa çağrıldı. Zar zor yenebildik. O zaman Arayıcılar ele geçirildi ve neredeyse hepsi yok edildi."

"O halde neden hâlâ buradasın?"

"Şu anda sayımız daha az ve Bekçiler'in Gardiyan ordusuna ihtiyacı yok. Ama zayıflatılmış olsalar da Arayıcılar hâlâ tehdit oluşturuyor. Gerilla tarzında; tuzak kurup vurkaç yaparak saldırıyorlar."

"Onlarla sık sık savaşmak zorunda kalıyor musun?"

"Aslında, hemen hemen yirmi yıldır bu bölgeye bir saldırıda bulunmamışlardı." Dudaklarımı ısırarak kendimi devam etmeye zorladım. "Üç gece öncesine kadar."

"Üç gece öncesi mi?" Parmaklarım onunkileri sıkınca, derin bir nefes aldı. "Cuma gününü mü kastediyorsun?"

Başımı salladım. "Kulübün dışında bizi takip eden adamlar. Onlar Arayıcılar'dı."

Elimi bırakarak yolcu koltuğunun olduğu taraftaki cama yaslandı. "Ne istiyorlardı?"

Duraksadım. "Nedenini bilmeden Shay'e Arayıcılar'ın onu yakalamak istediklerini söylememin bir anlamı yoktu.

"Emin değilim."

Cama iyice yaslandı. "Dayım onların gözaltına alındıklarını söyledi. Sanırım polisi çağırdı."

"Hayır." Direksiyonu kavradım. "Birini öldürdüm. Diğeri de Bekçiler tarafından sorguya alındı."

"O adamlardan birini öldürdün mü?" Koltuğunda büzüldü.

Gözlerimi ona dikerek elini kapının tutamağına doğru götürmesini izledim.

"Ben bir savaşçıyım, Shay. Yaptığım iş bu."

Çok durgunlaştı ve gözlerini kucağında duran kitaba dikti. Korkusu ve yargılaması içimi acıttı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onu izlemeyi sürdürdüm, geçen her saniyede ruh halim kötüye gidiyordu.

"Bak. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama Arayıcılar'ın senin güvende olmanı istedikleri çok açık. Arayıcılar seni ele geçirmek istiyor olabilir ama artık seni koruyan Gardiyanlar ve Bekçiler var. Yeterince güvendesin ama bu kitabı etrafta bulundurman çok tehlikeli."

Kitabı göğsüne bastırdı. "Bu kitap daha şimdi gerçekten dayım olmayacağını söylediğin, Bosque'a ait bilgi edinebileceğim tek kaynağım. Ve senin ve türün hakkında öğreneceğim bilgileri barındırıyor olabilir. Senin dünyanı tanımak istiyorum. Artık ben de onun bir parçasıyım."

"Hayır." Elimi direksiyondan çektim. "Sen onun bir parçası olamazsın. Sen sadece bir insansın. Zarar görmeni istemiyorum."

Sessiz kalınca ona baktım. Beni seyrediyordu ama gözlerindeki korku gitmişti.

"Bu sadece benimle ilgili değil," dedi. "Efendilerin hakkında bilmen gereken her şeyi biliyormuşsun gibi görünmüyor. Dünyayı yöneten cadılar hakkında."

Bu kez camdan dışarıyı seyretme sırası bendeydi.

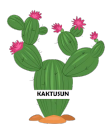
"Bu nedenle sana bu kitabı göstermek istedim," dedi. "Başlıkta neden Hobbes'u kullandıklarını merak ediyorum."

Ona döndüm, boğazımdan buz gibi bir kahkaha yükseldi. "Kullanmadılar. Başlığı cadılardan çalan Hobbes'du."

"Ne?"

Bana inanmadığını söyleyebilirdim. Omuzlarımı silktim. "Sana anlattığım hikâye daha önceki asırlara dayanıyor, Bekçiler bazen zaman geçirmek için yanlarında filozofları tutarmış. Akıllı ve iyi seçilen bir mahkeme oluşturmak gibi bir şey. Hobbes seçilen biri."

Öne doğru uzandı, ilgisini çekmişti.

"Tamam."

"Bekçiler, Hobbes'u o kadar çok sevmişler ki ona kendi dünyalarından bahsetmişler. Ona aklını ve ruhunu yüceltmeyi önermişler."

"Yüceltmek mi?"

"Onu kendilerinden biri yapmak. Bir insanı, Gardiyan'a dönüştürmek gibi."

Shay kitabın sayfalarını karıştırdı. "Bu inanılmaz."

"Ancak Bekçiler'in söylemleri onu dehşete düşürdü. İnsanların özerkliği fikriyle o kadar çok kafa yormuştu ki tekliflerini kabul etmedi ve onlara karşı yazmaya başladı."

"Hobbes'un, cadıların varlığına dair psikotik bir krize girdiği için mi *Leviathan*'ı yazdığını söylüyorsun? Bu umduğum kadar iyi değilmiş."

"Hayır, psikoz değil. Daha çok garez ya da en azından ligin büyüğünün kim olduğunu inkâr etmeye benziyor. Hobbes'un cadılığa karşı yazmasının nedeni, cadılar savaşı gerçeğini ka-

bul edememesidir. Kadimler'in dünya üzerinde ne kadar güç harcadıklarını da."

Shay ürkmüştü. "Öyleyse Bekçiler ona ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Onlar için Hobbes kötü davranışları olan sevdikleri bir evcil hayvan gibiydi. Onların tüm insanlara karşı davranışı böyle," dedim. "Şey, sanırım bir şey yaptılar. O içlerine girmeyi başarmıştı. Bizim sınıfımız arasında ismini lekelediler. Senin de gördüğün üzere kitaplarını sansürlediler. Bekçiler kesinlikle çok fazla kin tutar."

"O zaman, herkesin herkesle savaşı bir sosyal teori değil öyle mi?"

Ona sempatik bir tavırla gülümsemeye çalıştım. Dünyası parçalara ayrılmıştı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Artık benim dünyamın da bir anlamı yoktu.

"Hobbes, insan toplumunun doğal düzeniyle ilgili hicivlerinde Bekçiler'i tahrik etmek için bu cümleyi çaldı. Bildiğime göre elindeki dünya tarihinin kitabı. Bizim dünyamız, sizin değil. *Herkesin Herkesle Savaşı*, Kadimler'in ve Cadıların Savaşı'nın hikâyesi."

"Eğer yalnızca tarihse, neden okumanıza izin verilmiyor?"

Konuştuğunda akşam soğuğunun etkisiyle ağzından buhar çıkıyordu. Kontağı çevirdim ve ısıtıcıyla oyalandım. "Hiç sormadım.

"Merak etmiyor musun?"

Gözlerimi arabanın kontrol panelindeki ışıklara diktim. Sonunda Shay'e doğru yan gözle bakınca dizlerinin üzerindeki koca kitabı aşağı yukarı zıplattığını gördüm.

"Hadi ama lütfen, birlikte okuyalım."

"Bu yasak."

Shay vazgeçmiyordu. "Bu da onu daha ilginç kılıyor ya," diye üsteledi. "Ayrıca sizin dünyanızın ortasındayım ve bunun nedenini bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun. Belki de kitap bunu bize açıklar."

Ellerimi göğsüne koyarak onu kapıya doğru ittim.

"Dinle beni, Shay. Benim dünyamdaki yasalar kesindir, cezaları da ağırdır. Bunun altını önemle çizdiğimi sanıyordum. Yasaklanmış demek, yasaklanmış demektir. Eğer bir Bekçi bu kitabı okuduğumu duyarsa beni öldürürler."

"Beni ayının pençelerinden kurtardığını bilirlerse öldürecekleri gibi mi?"

"Kesinlikle. Bu, o kadar ciddi."

"Bu, Bekçiler örnek vatandaşlara benziyor gibi." Kitabı yüzüme doğru sallayınca olduğum yere sinmeme neden oldu.

"Sakın!" Bu kadar tedirgin hissetmekten nefret ederek ellerimi bacağımın üzerinde yumruk yaptım. Efendilerim hakkında daha fazlasını bilmek istiyordum ama bunun bana neye mâl olabileceği beni ürkütüyordu.

Shay bir elimi ellerinin arasına alarak sıkılmış parmaklarımı açtı. Bileği bacağımın çıplak tenine değdiği zaman ürperdim. "Calla bu kitapta mağaranın haritası var. Bize yardımı dokunacak bilgiler içeriyor."

Avucumu okşayan parmaklarını izledim. "Onu okuduğumuzu kimsenin bilmesine izin veremeyiz."

Eli durdu. "Okuldan hiç kimse halk kütüphanesine gidiyor mu?"

"Hayır," dedim. "Hepimiz okulun kütüphanesini kullanıyoruz."

"Vail kütüphanesini seviyorum, Mountain Okulu'nun kütüphanesinden çok daha iyi. Orada okumak yerine sakız çiğneyerek dedikodu yapmayı tercih eden bir sürü sürtük var."

"Dedikoduyu eleştirme." Elini çimdikledim. "O dünyanın dönmesini sağlıyor."

"Çok doğru," dedi bir kahkaha atarak. "Bu kitapta ne olduğunu bulabiliriz. Yavaş ilerleyebiliriz ama birlikte çevirisini yapabiliriz."

"Ben okuyamam ki," dedim parmaklarımı onunkilere sımsıkı kenetleyerek. "Çok korkuyorum ve Latincem de iyi değil."

"Yani tüm işi benim yapmamı ve sana kitapta ne olduğunu anlatmamı mı istiyorsun?" dedi Shay. "İyi deneme, ağustos böceği."

"Yine de yardım edebilirim," dedi. "Sen çevirirken ben de araştırma yaparım. Tarihi anlaman için gereken yardımcı argümanlara bakarım. Ayrıca okuduğunda sana bir anlam ifade etmeyen bizim dünyamıza ait soruları da cevaplayabilirim."

Başını sallayarak Bekçiler'in kitabını çantasına koydu.

"Bu iyi olur. Ama bunun üstesinden sessizce nasıl geleceksin? İnsanlara karışmaman gerektiğini sanıyordum."

Koltuğun başlığına doğru yaslandım. "Şey, aldığım yeni bir emre göre, seninle daha çok vakit geçirmem gerekiyor. Söylenen şey, tam olarak senin fiilî koruyucun olmamdı."

Gözleri parladı. "Bu kesinlikle kulağa hoş geliyor."

Bacağıma doğru hareketlenen elini durdurdum.

"Hâlâ uymam gereken kurallar var."

"Senin kuralların, benim değil," diye sataşarak ellerini koltuğa indirdi. "Kütüphane pazartesi ve perşembe günleri arası akşam sekize kadar açık oluyor. Okulu her gün kırmayı

çok istesem de büyük bir ihtimalle o günlerde dörtten sekize kadar bunun üzerinde çalışırım. Benimle buluşur musun?"

"Olur. Sadece pazar günleri devriye gezmek zorundayım." Kendimi bir ihanete adamış gibi hissederek dudaklarımı kemirdim.

"Güzel. O zaman anlaştık." Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Eğlenceli olacak."

"Hayatımızı tehlikeye atmak eğlenceli mi?"

"Neden olmasın?" dedi kapıyı açarak. "Bu akşam başlayacağım ve belki yarın için sana bazı araştırma konusu bulurum."

"Sağ ol, Shay."

"Benim için bir zevkti dişi kurt." Ona vuramadan cipten iniverdi.

On Beş

Parlak siyah bir Grand Cherokee evimizin önüne park edilmişti. Ren'in arazi arabasının neden evimizin önünde olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Ön kapıya doğru yürüdüm ve salondan alt perdeden çalınan piyano melodisinin geldiğini duydum. Ren mutfak masasında oturuyordu. Geldiğimde ayağa kalktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Soru ağzımdan beklediğimden daha sert bir biçimde çıktı, Mahkûm alfa daha önce hiç evime gelmemişti.

"Kardeşinle konuşarak zaman geçiriyordum," diye karşılık verdi merdivenlere doğru bakarak. "Sonra da eve gelmeni bekledim. Annen ve baban bir sakıncası olmadığını söyledi."

"Neden?" Ellerimi mutfak sandalyesinin arkalığına koydum. "Yani neden bekledin?"

"Seninle konuşmak istedim."

"Ne hakkında?"

Tekrar merdivenlere baktı. "Odana gidebilir miyiz?"

Birden kendimi biraz sersemlemiş hissederek dudağımı ısırdım. "Sanırım biraz dağınık olabilir." Toparlamamız gereken

giysi tepecikleri gözümün önüne geldi. "Anneme ve babama merhaba dememe izin ver, olur mu?"

"Tabii ki."

Salona doğru yürürken kaslarımı gevşetmeye çalışarak gergin omuzlarımı geriye doğru attım.

Sinirli sesleri duyduğum zaman, görüş alanının dışında kalarak koridorda duraksadım. Bir sorun vardı.

"Oğlan neredeyse koca bir adam ve çok iyi bir savaşçı donanımına sahip," dedi babam. "Bu konuda endişelenmeye gerek yok. Ayrıca Calla da her zaman iyi bir savaşçı olmuştur, kendini savunacaktır."

"Belki," diye karşılık verdi annem. "Ama neden böyle bir değişiklik oldu? İkisi de bunu beklemiyordu. Bu zor bir sınav. Onlar daha çok genç."

"Bizim olduğumuzdan sadece birkaç yaş gençler Naomi. Sınavın sebebi bir çift olarak savaşma yeteneklerini kanıtlamak," dedi babam. Kendisine içki koyarken kadehinden gelen tıkırtıyı duydum. "Bu da herhangi bir diğeri gibi bir öldürme."

"Öyle değil." Annemin sesi titriyordu. "O asla öyle bir şeyi öldürmedi yani…"

Öldürmek kelimesini duyunca çantamı yere düşürüverdim. Çanta ahşap zemine çarpınca sesleri kesiliverdi.

Harika. Artık saklanmanın bir anlamı yoktu. Çantamı mutfağa doğru tekmeledim. Salona girdiğimde annem ve babam şaşırmış görünüyordu.

"İyi akşamlar, Calla," dedi annem kendini toparlamaya çalışırken. "Geldiğini duymadık."

Babam deri koltuğuna doğru yaslandı, gözleri kapalıydı ama ben onun uyanık olduğunu biliyordum. Chopin'in notaları sanki ayın olmadığı gökyüzünün altında gezen sis gibiydi.

"Selam." Ellerimi arkamda birleştirdim. "Ren ve ben biraz konuşmak için yukarı çıkacağız."

"Bu çok güzel, tatlım," dedi annem. "Bu sence de Calla için iyi değil mi, Stephen?"

"Öyle olmalı." Babamın dudağı onda görmeye hiç alışık olmadığımız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ren etkileyici bir genç adam... Emile'e hiç benzemiyor. Bu memnun edici bir durum."

Gözlerimi şüpheci bir şekilde kırpıştırdım. Gülümsemeye devam ediyordu. "Bana güven, Cal. Hayatın, Ren'in babasıyla eşleşmiş olmana kıyasla çok daha iyi olacak."

"Ah, tamam." Tekrar mutfağa doğru yürürken daha önce ne hakkında konuştuklarını bilmeyi diledim.

"Calla." Annemin yumuşacık sesi beni durdurdu. "Ren'in seni araması tabii ki hoş karşılanan bir durum ama bir hanımefendi olduğunu unutma. Ucuz seçimler yaparak kendini utandıracak bir duruma sokma."

"Hayır, tabii ki yapmam." Shay'in beni nasıl öptüğünü ve ondan daha ne kadar fazlasını istediğimi düşünerek gözlerimi parke zeminden kaldırmadım.

Mutfağa döndüğümde Ren'in dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

Annemin ne dediğini duymuşsa annemi öldürürüm.

"Hadi gidelim o zaman." Merdivenlere doğru yöneldim ve elimi sallayarak takip etmesini işaret ettim.

"Ansel'la mı konuştun?"

"Kardeşini eve getirirken Mason beni aradı. Benden, Ansel'ın adaleti sağlamak için herhangi bir fikre kapılmamasını sağlamamı istedi.

Yatak odamın kapısında duraksadım.

"Neden seni aradı ki?" Haber içimi acıtmıştı, Mason gerçekten bana güvenmiyordu.

"Yüzeysel olmak zorunda değilsin, Zambak," dedi Ren hafifçe kahkaha atarak. "Bana söyledi çünkü sen Ansel'ın ablasısın ve senin uyarılarını dikkate almayabilir. Ayrıca artık sürünün alfa kurduyum. Protokol gereği ilk bana geliyorlar. Hatta senden de önce gelirim."

"Sanırım öyle." Birden kendimi kırgın hissettim. Partnerim olarak Ren'le birlikteyken artık kendi sürümdeki son sözü söyleme yetkisinin bende olduğunu iddia edemezdim. Alfa erkekleri kadınlarından daha etkili olurdu. Sürüyü Ren yönetiyordu. Benim görevimse ona destek olmak ve diğerlerini hizada tutmaktı.

"Seninle bir ilgisi yok, Cal," dedi. "Sadece kurallar böyle." Başımı sallayarak kapıyı açtım. "Ah, hayır." Ortalık hayal ettiğimden daha kötüydü.

Islık çaldı. "Onlardan çok nefret ediyorsan neden bu kadar çok kıyafetin var? Yeri göremiyorum."

"Bana bir dakika ver." Giysileri kucakladım ve dolabın içine tıkıştırdım.

"Benim için kendini yorma."

Yatağın üstündekileri aldığımda, Ren bir çift yastığı alarak arkasına koydu ve uzandı. Parmağını bana doğru uzatarak, "Buraya gel," dedi.

Kalbim sanki boğazımda atıyordu.

"Isırmam, Zambak." Dişleri parlıyordu. Keskin köpek dişleriyse görünmüyordu.

Ağır ağır yatağa yürüdüm ve yanında durdum. "Ren, Mason ile Nev'i biliyor muydun?"

Başını salladı.

"Ne kadar zamandır?"

"Sanırım altı aydır." Omuzlarını silkti.

"Sürüdekiler bunu onaylıyor mu?"

"Aşağı yukarı öyle." Sesi tedirgin çıkıyordu.

"Ne demek bu?"

İçini çekti. "Sabine aldırış etmiyor. Nev'i seviyor, hep sevmiştir. Cosette de Sabine'nin kendi adına düşünmesine izin veriyor, dolayısıyla onun da bir sorunu yok."

"O zaman sorun olan Dax," dedim.

Ren karşılık vermedi ama yana doğru yuvarlanarak bileğime uzandı.

"Dax onaylamıyor," diye bastırdım, beni yatağa doğru çekmesine rağmen. Nabzım deli gibi atmaya başlamıştı.

"Dax, Nev ile Mason'ın birlikteliğine göz yummanın çok fazla tehlikeli olduğunu düşünüyor," diyerek beni yanına çekti. "Bunu bir zayıflık olarak görüyor. Sürü için de bir tehdit oluşturduğunu düşünüyor."

"Bu çok kötü," dedim, Ren'in sesinin düzgün çıkmasına büyülenerek. *Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?*

Midem kasıldı. *Doğru ya, bunu her zaman yapıyordu.*

"Sorun değil." Göğsümdeki kasların gerildiğini hissettim. "Dax benim alfa olduğumu ve Nev'e izin verdiğimi biliyor. Eğer istedikleri buysa, o ve Mason birlikte olmalılar."

"Seninle aynı taraftayız o halde," dedim kuşkumu gizleyerek. Dax'in, Ren'in emrini içselleştirmediğine dair bir duyguya kapılmıştım.

"Öyleyiz." Yüzü sertleşti. "Bu sorun olmayacak."

"İyi." Ona doğru o kadar sıkı bastırılmıştım ki bir daha rahatlayabileceğimden kuşkuluydum. "Peki benimle ne konuda konuşmak istedin?"

"İyi olduğunu bilmek istedim." Bakışları yumuşadı, sesi inanılmaz derede sakindi. "Yani son olanlar hepimiz için zordu." Duraksadı, sesi daha da alçalmıştı. "Ama bu alfalar için farklı."

"Öyle." Parmakları köprücük kemiğimde dolaşırken nefesimi tuttum. Ren parmaklarını, omzuma düşen saçlarımın arasına soktu. "Eğer izin verirsen yanında olabilirim." Yüzünü benimkine doğru eğdi.

"Ne yapıyorsun?" Onu itmeye çalıştım ama elleri saçlarımdan kayarak ensemi yakaladı. Fısıldadığında soluğu dudaklarımı okşadı. "Sadece seni öpmeme izin ver, Calla. Ne kadar zamandır bunu istediğimi bilemezsin. Kimse bilmek zorunda değil."

Dudaklarım şaşkın ve telaşlı bir soluk almak üzere aralandığında, kadife gibi yumuşak dudakları benimkilerin üzerindeydi. Göğsümde birdenbire yüzlerce kanat çırpınıp tüm bedenime doğru uçmaya başlayınca gözlerimi kapadım. Kokusu her yerimi sarmıştı. Deri, sandal ağacı, sonbahar yapraklarının kokusu. Geri çekildi ama bu sadece dudaklarını boynumda gezdirmek için yapılmış bir hareketti.

Kanım kaynıyordu ve titriyordum. *Bu olanlar gerçek miydi?*

Koruda Shay'i düşünmeden edemiyordum; ondan beni öpmesini istediğimi dudaklarının dudaklarıma dokunduğunda oluşan elektriği.

Ama benim ait olduğum yer burasıydı. Düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım.

Ren dizimi okşadı, parmakları baldırlarımda geziniyor ve elbisemin eteğinin altına kayıyordu.

Bileğini yakaladım. "Bekle."

Kolunu benden kurtarmaya çalışmadan köprücük kemiğimi öpmeye devam etti.

"Bekleme kısmını geçelim hadi," diye tenimin üzerinden mırıldandı.

"Lütfen Ren." Kalbimin çılgınca atışı yoğun bir baskı yapıyordu. "Bu çok çabuk olur. Birleşmeye kadar beklememiz gerekiyor."

Kısık sesle inleyerek yana doğru yuvarlandı. "Hazzı geciktirmenin fazlaca abartıldığının farkına varacağını düşünmüştüm."

"Üzgünüm." Elini tuttum. "İstemediğimden değil..."

Gerçekten ne istediğimi bilmediğimin farkına varınca ne diyeceğimi unuttum. "Bunu yapamam." Bana uzandığında yataktan fırlayıverdim "Ben ciddiyim, Ren."

"Haklısın." Yavaşça ayağa kalktı. "Bu senin için yeni bir alan. Aptalca bir baskı, Bekçiler seni bir rahibe ya da onun gibi bir şeye dönüştürselermiş iyi olacakmış."

Komodinin üzerinden bir kitabı kaptım ve ona doğru fırlattım.

"Çık odamdan!"

Kitabı havada yakaladı ve yatağın üzerine koydu. "Sakin ol, Zambak. Kötü bir şakaydı. Amacım suçlamak değildi."

Kendimi aşağılanmış hissederek başımı salladım. "Nasıl bir his olduğunu sen bilemezsin."

"Biliyorum ve özür dilerim." Yanıma gelerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Eğlenceli olmadığından eminim. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Başımı salladım. Ren başını eğerek dudaklarını dudaklarıma usulca değdirdi. "Ne kadar eğlenceli olacağını sana göstereceğim. Bana güvenmen gerekiyor."

"Sinirlendiğim için üzgünüm," diye mırıldandım.

"Sorun değil. Patron sensin," dedi. "Baskı yok."

"Kızgın değilim artık ama gerçekten çok yorgunum." Yatağa oturdum. "Zorlu bir gündü."

"Öyle."

"Bu gece bunu burada bıraksak? Biz zaten…"

"Söylediğim gibi." Gülümsemesi gergindi. "Patron sensin. Hazır oluncaya kadar seni yalnız bırakacağım. Yarın görüşürüz."

Alnımdan öptü ve odayı terk etti. Hiçbir şeyin kontrolünü sağlayamamanın verdiği hisle, yastıkların üzerine doğru yuvarlandım. Dudaklarım hâlâ Ren'in öpücüğünün sızısını taşısa da gözlerimi kapadığım zaman orada sadece Shay'in yüzü vardı.

On Altı

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanırken, Shay sayfaları karıştırıp bazı notlar alıyordu.

"Buraya dışarıdan içecek getirilmesine izin vermediklerine inanamıyorum," dedim. "Bunca şeyi kahve olmadan nasıl okumam beklenir ki?"

"Hiçbir şey okumadın ki Calla," diye düzeltti başını kaldırmadan. "Sadece orada oturup benim okumamı izliyorsun."

"O yığının içinden bakmam için bir şey vermedin ki." Gözlerimi önünde duran kitaba çevirdim. "İşe yarar bir şey bulamadın mı hâlâ?"

Dudakları ince bir çizgi halinde gerildi.

"Bak, eleştiri yapmıyorum," dedim. "Sadece şu ana kadar ne bulduğunu sordum."

Sandalyesine yaslandı. "Kitap üç bölüme ayrılmış görünüyor. *De principiis priscis*, bunun tarihinizin başlangıcı olduğunu tahmin ediyorum. Sonra *De proelio* denen bir bölüm var..." Duraksadı ve merakla bana baktı.

"Savaş," dedim.

Shay başını onaylar gibi sallarken dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Nedense bu kelimeyi bildiğini düşünmüştüm."

Gülümsedim ve kollarımı sandalyenin arkasına doğru esnettim. Savaşın iması bile kaslarımın birden harekete geçmesine neden olmuştu. Önce okulda ve şimdi de kütüphanede olmak üzere saatlerdir oturuyordum. Shay eğlenerek bana baktı ve sonra da notlarına geri döndü.

"Belki de cadıların savaşını içeriyordur ne dersin?" Kitaba baktı. "Sanırım bulacağız."

"Üçüncü bölüm ne?"

Kaşlarını çatarak alnına düşen altın yaldızlı kahverengi kâkülünü geriye itti. "En az anlam ifade eden bir bölüm. Ne olduğunu çözemiyorum."

Kitabı açtı ve kitabın son bölümüne gelene kadar sayfaları çevirdi.

"En kısa bölüm bu. *Praenuntiatio volubilis*."

"Bir duyuru mu?" Kalemi aldım ve önümde duran bloknotun üzerini çizmeye başladım.

Shay ilgisini Latince sözlüğe yöneltmişti. "Sanmıyorum. Daha çok, kehanet ya da alamet gibi bir şeye benziyor. Ama *volubilis* (sarmaşık) olan ikinci kelime bunun bir taştan meydana gelmediğini belirtiyor; bilirsin, kader kavramı gibi. Bu bölüm neyi tanımlıyorsa bu değiştirilebilir ve bozulabilir bir şey."

"Öyleyse kitap gelecekte olacağı varsayılan bir şeyi anlatarak bitiyor." Nedense ensemdeki tüyler diken diken oluvermişti. Boğazımdan nahoş bir inilti yükseldi.

"Hayır. Kitabın geri kalanını uygun bir sonuca bağlıyor olabilir mi diye görmek için son sayfaya atladım."

Son satırlara gelinceye kadar sayfaları çevirdi.

Ensemdeki karıncalanma omzuma ve kollarıma doğru yayılıyordu. "Ne diyor?"

Sesi sinirliydi. "*Crux ancora vitae*."

"Ne?" Ayağa kalktım ve Shay'in sandalyesinin yanına yürüdüm.

"Sanırım bu bir atasözü. Anlamı ise; 'Haç yaşamın dayanağıdır.' Cadıların, Hristiyan olduğunu bilmiyordum." Parmakları satır boyunca hareket ediyordu.

Masanın etrafındaki huzursuz turuma devam ettim.

"Kesinlikle değiller. Ve bu kitabın içeriği Hristiyanlık değil. O deyim her neyse, Hristiyanlıkla ilgisi yok, onun başka bir anlamı var."

"Yanılıyor olmalısın, Calla," dedi Shay. "Eğer Latince formunu ve bunu diğer ender kitaplardan ayırt edebildiğim şeyi göz önünde bulundurursan yazı şekli, süslemeler gibi diğer tüm ayrıntılar zamanını oldukça belirginleştiriyor. Bu ortaçağ sonları ve Rönesans'ın başlangıcına ait bir kitap ve bu nedenle de kesinlikle Hristiyanlığın etkisinde kalmış. Sonra bir de haçtan bahsedilmiş."

"Kitap ortaçağda yazılmış olabilir ama içeriği öyle değil. Kadimler, Hristiyanlıktan önce gelir."

"Ama eğer bu kitap Hristiyanlıktan önceyse ve ortaçağa ait değilse o zaman bu lanet olası şeyin anlamı ne?" Shay homurdanarak kitabı kendinden uzağa itti.

"Birinin, hikâyenin nasıl sonlandırılacağı hakkında, bu aptalla konuşması gerekiyor. Son yok, sadece yarım yamalak bir deyim kullanmış," dedi. "Ve bir resim."

Sandalyesinin yanında birden duruverdim. "Resim mi?"

"Evet. Bir haç resmi." Kitabı tekrar kendine doğru çekti.

"Sanırım bunun Hristiyanlıkla ilgili olmadığına dair yargına bir katkısı olur. Benim gördüğüm haçlara kesinlikle benzemiyor."

Biraz daha yaklaştım, kalbim çarpmaya başlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden bakmıyorsun?" Gözlerini bana doğru kaldırdı.

Gözlerimdeki korkuyu görünce ayağa kalktı ve bana doğru yaklaştı.

"Calla." İki elimi birden tuttu. "Bu kitaptan neden korktuğunu anlıyorum. Ama buraya kadar geldim. Sanırım ona bakmalısın."

Başımı sallamaya başladım ama parmaklarımı sımsıkı tuttu. "Yardımına ihtiyacım var."

Gözlerini benden ayırmadan, nazik ama meydan okurcasına beni süzüyordu.

Karşı çıkmak istedim ama kütüphanede Shay'le buluşma sözü verdiğim andan itibaren geri dönüşün bir anlamı olmayacağını biliyordum. "Tamam."

Beni tekrar masaya doğru götürdü. Kitabı bana doğru çevirdiğinde, ellerim titremeye başlamıştı. Shay sandalyeye oturarak kollarını başının arkasında birleştirdi.

"Tuhaf değil mi? Yani çubukların iki uçtaki yönlerinin farklı olması. Parçalar aynı uzunlukta olmasına rağmen bu, haç şeklinin asimetrik görünmesine neden oluyor"

Gözlerimi şekle diktim, sonra da Shay'e çevirdim. "Bunu tanımadın mı?"

"Tanımak mı?" Haça baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Shay bu senin ensendeki dövme." Parmağımla şeklin üzerine vurdum.

Kahkaha attı. "Benim dövmem yok ki."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Evet, var."

"Dövme yaptırsam hatırlardım sanırım," diye itiraz etti. "Oldukça acı verici olduğunu duymuştum."

Uzanıp gömleğinin yakasını sıyırdığım zaman irkildi. Tam da hatırladığım gibi, dövme orada duruyordu. Shay'in sarı teninde duran soluk siyah renkli haç, Bekçiler'in kitabındakine haça tıpatıp benziyordu.

"Bak, sana söyledim. Dövme yok." Kıvranarak ellerimden kurtulmaya çalıştı ama omuzlarından tutarak onu durdurdum.

"Shay, ensende haç dövmesi var. Şu anda ona bakıyorum." Vücudu birden ürperdi. Onu tutan ellerimi gevşeterek gerilmiş kaslarını nazikçe sıktım.

"Calla," diye fısıldadı. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Sandalyesinin yanına çömeldim. "Enseni hiç görmediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Alnı kırışmıştı. "Görmüş olmalıyım. Ve orada bir dövme gördüğümü hiç hatırlamıyorum. O nerede?"

Parmağımı ensesindeki haçın üzerinde gezdirince ürperdi.

"Evet, tam burada."

"Bana pudra kutunu ver, makyaj aynasında kontrol edeceğim." Ayağa fırladı ve sonra da bana bakarak bekledi.

"Pudram yok ki?"

"Yok mu?" Yüzü asıldı. "Başka bir şey bulurum." Koşarcasına uzaklaştı ve ben de onun sandalyesine oturup kitabı okumaya devam ettim. Birkaç dakika sonra başımı okuduğum sayfadan

kaldırınca Shay'in sinirli ve temkinli gözlerle beni süzdüğünü gördüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"El aynası buldun mu?"

"Dağıtım masasında duran bir kütüphane görevlisinden ödünç aldım," dedi. "Ona lensimle ilgili bir sorunum olduğunu ve tuvaletteki aynanın yeteri kadar iyi göstermediğini söyledim."

"Lensin mi var?"

"Hayır." Başka bir sandalye çekti. "Soruma cevap vermedin?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Sana yalan söylemek için bir nedenim yok, Shay. Ensene baktığını ve orada hiçbir şey görmediğini mi söylüyorsun?"

"Tam da öyle söylüyorum. Enseme baktım ve gördüğüm sadece bomboş bir deri. Dövme yok. Kesinlikle o tuhaf haç dövmesi yok."

"Üzgünüm. Ensene haç dövmesi yapılmış," dedim. "Bekçiler'in sihirleri hakkında çok şey bilmiyorum, bu yüzden sadece tahmin edebilirim. Ama görme yeteneğine bir şey yapmış olmalılar ki göremiyorsun." Şekle bir kez daha baktım, parmaklarım sayfanın üzerinde geziniyordu. "Sizi korumamız istenilmesine rağmen, Gardiyanlar'a bizim dünyamızı sizden gizli tutmalarını emrettiler. Bir nedenle, bu konuda sizin bir şey bilmenizi istemiyorlar."

Yüzü bembeyaz oldu. "Yani dövmeyi görmeyeyim diye dayımın bana büyü yaptığını mı söylüyorsun?"

"O senin dayın değil." Kibar ama net bir dille hatırlatma yapmaya çalıştım. "Ve evet, sanırım yapmış olmalı.

Shay dirseklerini dizine dayadı ve yüzünü ellerinin ardına sakladı. Temkinli bir şekilde yerimden kalktım. Kollarımı ona

uzatıp titreyen bedenini kendime doğru çekerken, benim de ayaklarım titriyordu. Kalbim çılgın gibi atıyordu. Her ne kadar fiziksel olarak aramızdaki mesafeyi korumam gerektiğini bilsem de onu böyle görmek ve hiçbir şey yapmamak çok zalimce olurdu. Ellerini yüzünden çekerek bileklerime sardı. Parmaklarının ucundaki sıcaklık tüm bedenime yayılıyor gibiydi. Bana doğru uzandı, yanağını boynumla omzum arasındaki boşluğa yerleştirdiğinde, tenimde sarmaşık gibi ilerleyen bir elektriklenme oldu. Darmadağın olmuş, açık kahverengi saçlarını okşarken alnını öpmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Teşekkürler." Usulca mırıldandı. Boğazını temizledi. "Gerçekten kim olduğuma dair hiçbir fikrimin olmamasıyla yüzleşmem biraz güç bir durum."

Kısık sesle kahkaha attım.

Shay gerilmişti. "Bu komik mi?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Hayır. Sadece bana biraz ilginç geldi. Ben her zaman kim olduğumu ve ne olacağımı tam olarak bilirim de."

Doğruldu ve hâlâ sandalyesinin yanında çömelmiş olsam da kollarımı ondan çektim.

"Şimdi olduğundan başka bir şey olmayı ister misin?"

"Hayır," dedim çabucak. "Biz neysek, oyuz. Başka bir şey olmak gibi bir arzum yok. Ama şu anda değer verdiklerim için bunun ne anlama geldiğinden korku duyuyorum."

Shay bana baktı ve elini yavaşça kaldırarak yüzümü okşadı. Gözlerinin içine bakarken sanki gizli bir bahçeye yuvarlanmışım gibi hissettim.

Çabucak kendi sandalyeme oturdum; kalbim gümbür gümbür atarken nefes nefese kalmıştım. Not defterimin say-

fasına şekiller çizerken Shay'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Bu kitapta ne olduğunu öğrenmek istedim çünkü Bekçiler ve Gardiyanlar hakkında daha çok şey bilmem gerekiyordu."

Yüzümü ona doğru çevirdim. Shay beni dikkatle seyrediyordu. Birden içime kapanmış olmama gücenmediğini görünce rahatlamıştım.

"Ama buradaki her şeyin seninle ilgisi olduğu ortada, Shay. Senin kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

Konuşmadan sadece başını sallamakla yetindi.

Deri kaplı kitabı işaret ettim. "O haçın ensende olduğunu biliyoruz. Ama ne anlama geldiğini bilmiyoruz."

Shay şekle doğru döndü. "Ensemde bu üçgenler de var mı?"

"Hayır." Kitaba bakabilmek için sandalyemi istemeyerek onunkinin yanına çektim.

"Ama onların önemli olduklarını mı düşünüyorsun?" Defterimi gösterdi. Baktığımda, beyaz sayfanın üzerine boylu boyunca en az on tane üçgen çizmiş olduğumu görünce şoke oldum.

"Onları daha önce gördüğüme dair kapıldığım histen bir türlü sıyrılamıyorum ama nerede gördüğümü bilmiyorum." Bir süre dudaklarımı dişleyerek beynimi zorladım.

"Ah!"

Çantamı didik didik ederek, organik kimya laboratuvar çalışma kitabımı çıkardım.

"Kimyada zorlanıyor musun?" Kitabın sayfalarını karıştırırken Shay kaşlarını çatmıştı.

Başımı iki yana salladım ve pazartesi günkü deneyle ilgili açıklayıcı notları bulana kadar kitabı karıştırmaya devam ettim.

"Bak. Bunu daha önce gördüğümü biliyordum. Simyanın tarihine giriş bölümünde." Üçgenleri gösterdim. "Bunlar simya sembolleri."

Shay ayağa kalktı ve gelip omzumun üzerinden kitaba baktı. "Giriş bölümünü okuman güzel bir şey. Ben hemen deney kısmına atladım."

Gülümsedim ve okumaya devam ettim. "Bu dört üçgen, dört elementi temsil ediyor: toprak, hava, ateş ve su."

Bekçiler'in kitabındaki şekillere baktım ve sonra da çalışma kitabına geri döndüm. "Ama haçın ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"İlk araştırma konunu bulmuşa benziyorsun, Cal." Omzuma vurdu.

"Tamam. Ama bu deyim dışında üzerinde çalışacağım başka bir şey yok mu? Neydi o?"

"Haç yaşamın dayanağıdır," derken tonlamasında alaycı bir ciddiyet vardı. "Bu kitabın son satırı. Sonra da resim geliyor."

Cümleyi defterimin sayfasındaki üçgenlerin ortasına yazdım.

"Deyimden önce ne geliyor?"

"Bir sürü saçmalık." Cevabında hayal kırıklığı vardı. "Kitabın en sonunda, metnin dışında olan iki satır var. Son satır o deyim ve diğerinde de 'Scion haçı taşıyabilir,' diyor.

"Scion haçı taşıyabilir. Haç yaşamın dayanağıdır," diye mırıldandım, sonra Shay'e baktım ve belimden aşağı buz gibi bir rüzgâr estiğini hissederken onun da gözlerinde idrak ettiğine dair bir işaret gördüm.

"*Scion* ne demek, Shay?" diye fısıldadım.

Yutkunurken âdemelması bir yukarı ve bir aşağı oynuyordu.

"Torun demek."

"Kimin torunu?" Haklıydım, o önemli biriydi.

"Özellikle belirtilmemiş, herhangi birinin torunu olabilir. Bazen bu kelime 'vâris' anlamında da kullanılır."

"Shay..." Onu çevirmeyi umarak omzuna uzandım. Ona dokunmaktan korkuyordum ama dövmeyi tekrar görmek istedim.

"Hayır," dedi sertçe. Elimden kaçarak etrafımızı çevreleyen, tavana kadar uzun kitap raflarının olduğu tarafa yürüdü.

Yerimden fırladım. "Bu sen olmalısın. Haçı taşıyan sensin. Boynunda duruyor. Scion sensin."

"Hayır, hayır, hayır." Ona yaklaşırken geri geri gidiyordu. "Bu bir tür hile, hepsi bu. Ya da kötü bir şaka." Yüzü solmuştu. Gözlerini suçlarcasına bana dikti.

"Göremediğim bir dövmem var. Dayım bir insan değil, büyücü. Ve şimdi de ben, doğumumdan yüzlerce yıl önce yazılmış bir kitapta belirtilen seçilmiş bir vârisim, öyle mi? Hiç sanmıyorum."

Kaçmak üzere olduğunu fark ettiğimde, onu durduracağını sandığım tek şeyi yaptım.

"Shay." Sesimdeki keskin tonlama onu olduğu yere çiviledi.

O anda ileri doğru atılarak havada kurt biçimine dönüştüm ve onu yere düşürdüm. Ön ayaklarımı göğsüne koyarak yere doğru bastırdı. Tekrar insan biçimini aldım.

"Yalan söylüyor olmamı dileyebilirsin ama istediği zaman bir kurda dönüşebilen bir kıza bakıyorsun. Unuttun mu?" Parmaklarımı yanağında gezdirdim, vücudumun ona karşı nasıl bir reaksiyon gösterdiğinin oldukça farkındaydım. Shay uzandı ve kollarını boynuma doladı. Bir eliyle başımı arkasın-

dan kavramıştı. Beni kendine doğru çekti. Karşı gelemeden, dudakları dudaklarıma kapanmıştı.

Öpüşü başta yumuşacıktı, tatlı ve yüzeyseldi. Dudaklarının yumuşak teması beni büyülemişti. Dudaklarımı aralayarak arzunun beni içine çekmesine izin verdim.

Shay'in öpüşü derinleşti, eli saç örgüm boyunca aşağı inerek, tişörtümün altına kaydı ve tenimi okşadı. Güneş ışınları içime işliyormuşçasına bir hisse kapıldım. Parmaklarım göğsünden boynuna kaydı ve çene hatlarını okşamaya başladım. Vücudumdan kolayca çekip çıkardığı gizemleri keşfetmek arzusuyla kendimi ona doğru bastırdım. Bu özgürlüğün ve çılgınlığın daha fazlasını istiyordum. Shay kalçalarımı kavrayarak ikimizi birden döndürdü ve beni yere yatırdı. Elleri tişörtümün altına doğru kayarken vücudunu sert bir şekilde vücuduma bastırıyordu. Birbirine karışan yükselen arzularımızın kokusunu alabiliyordum, ateşli ihtirasımız patlamak üzere olan bir yıldırım gibi havaya yayılıyordu. Onu kendime çekmek yerine, yükseldim ve bacaklarımı ona sardım. Parmakları dikkatle kıvrımlarımda dolaşırken nefesimi kesecek yerlerde oyalanıyor ve beni bir yandan kendine bağlarken bir yandan da özgür kılıyordu. Dudaklarının verdiği hazla soluğumu tuttuğumda dünya sanki tersine dönmeye başlamıştı. Kollarından sıyrılıp doğrulduğumda oda çevremde döndüğü için masaya doğru sendeledim. Kalbim göğüs kafesimi kırarcasına ısrarlı ve acı veren bir şekilde atıyordu. Bunu yapamam, yapamam. Ama yapmak istiyordum. Hem de her şeyden daha çok.

Shay ayağa kalkmaya çabalarken bana gülümsüyordu. Gözlerinde yine o sıcak ışıltı vardı. "Sorun ne?"

Konuşmadan ve kendimden nefret ederek sinirli bir şekilde sandalyeme oturdum, vücudum Shay'den ayrılmanın sızısını duyuyordu.

"Ah, tamam." Gülümsemesi kayboldu. "Öpüşme kuralları ve yakında gerçekleşecek olan evliliğin yüzünden. Ne zamandı?"

"Samhain." Ne kadar yakın olduğunu düşününce yüreğim sıkıştı.

"Ne yani?" O kelimeyi kastetmeye çalıştı. "Bunun benim için bir anlam ifade etmesi mi gerekiyor?"

Bir parça kâğıdı buruşturarak ona doğru attım. "Çoğu kişinin ismini SEE-MUSS olarak okuduğu biri için bu oldukça dokunaklı olmalı. Defterimi aldı ve yakındaki bir çöp sepetine attı. "Sırf İrlanda kökenli bir isme sahip olmam, beni eski dillerde uzman yapmaya yetmez."

"Latincede oldukça iyisin," diye karşı koydum.

"Bu nedenle de diğerlerini öğrenmeye zaman bulamadım."

"Yeterince anlaşılır," dedim. "Samhain. Samhayn diye okunuyor."

"Tamam, Samhain." Doğru telaffuz etti. "Düğün günün. Peki, ne zaman?"

"31 Ekim."

"Hallowen, yani Cadılar Bayramı'nda mı?" Yüzü asılmıştı. "Ne kadar da romantik."

"Hallowen önemli değil. Ama Samhain önemli." Ona uyarı dolu bakışlarımı yönelttim ama önemsemedi.

"Bu çok önemli bir durum çünkü..." Eliyle havada dumanın yükselmesini taklit eden bir işaret yaptı.

"Bekçiler o gecede güçlerini tazeler. Samhain'da, dünyalar arasındaki perdeler en ince haldedir."

Shay elini indiriverdi. "Hangi dünyalar?"

"Bu dünya ve ölülerin dünyası."

"Kulağa ürkütücü geliyor." Kalemi alarak bazı notlar karaladığında parmaklarının titrediğini gördüm. Bunun, gerçekten korktuğu için mi, yoksa onun da benim gibi arzu hüsranı yaşıyor olmasından mı kaynaklandığını merak ettim.

"Muhtemelen öyledir," diye onayladım. "Çok şükür ki Gardiyanlar sadece çevrede devriye geziyor. Hiç ne yaptıklarını görmek zorunda kalmadım. Birden midemin bulandığını hissettim.

"Hey." Shay bana bakıyordu. "Rengin soldu. Ne oldu?"

Baş dönmemin geçmesini umarak masanın kenarına tutundum. "Bu sene görmek zorunda kalacağım."

Uzandı. "Neden?"

"Bu kez seramoni farklı olacak." Tırnaklarım masanın ince cilasını sıyırmıştı. "O geceyi birleşme için seçtiklerinden ben de orada olacağım."

"Ne gerektirdiğini biliyor musun?" Onun yüzü de beyazlamıştı.

"Hayır," dedim. "Birleşme ayini gizli tutulur. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum."

"Senin için berbat bir durum," diye mırıldandı. "Bununla ilgili diğer herşey gibi."

"Kes şunu, Shay." Tekrar okumaya başladım.

"Neden kurallara karşı koyamadığını anlamıyorum," diye bastırdı.

"Bana söylenilene göre, Ren, Vail'deki kızların yarısıyla flört etmiş."

Şaşırmış olmamı beklercesine yüzüme baktı.

"Bunu herkes biliyor. Sorun değil. Bu onun seçimiydi." Bakışlarımı masadan kaldırmadım. "Onun için kurallar farklı."

"Ne yani, erkekler rahat olacak, kızlarsa uslu mu duracak?" diye dalga geçti.

"Ben alfa dişisiyim." Ayaklarımı sandalyenin ayaklarına sardım. "Bana kimse dokunamaz. Bu Bekçiler'in Kanunu."

"Ama Ren istediğine dokunabilir mi?" diye sordu. "Çünkü öyle gibi görünüyor."

"O bir alfa erkeği. Avcılık onun doğasında var." Ayak bileklerimi sandalyenin ayağına o kadar sıkı sarmıştım ki ahşabın çatırdadığını duydum. Shay'in yüzünde gördüğüm soruyu sormasını istemiyordum.

Kaşlarını çattı. "Ama eğer sen de bir alfaysan, avcılığın senin de doğanın bir parçası olması gerekmez mi?"

Cevap vermedim. Bacaklarımı sanki ateşin üzerindeymiş gibi hissediyordum.

"Ayrıca ben sana dokundum..." Parmakları sanki hâlâ bana dokunuyormuş gibi kıvrıldı. *Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor muydu?*

"Sana izin vermemeliydim." Vücudum hamur gibi olmuştu. "Lütfen, başka bir konuda konuşabilir miyiz?"

"Ama bu adil değil..." Elime uzandı. Ondan uzaklaştım.

"Bunun adaletle ilgisi yok. Bu bir gelenek. Gelenekler Bekçiler için önemlidir."

"Peki ama..." Sesi canlılığını yitirivermişti.

"Birleşme çok yakında." Ellerimi masanın altına kaydırdım. "Ben özgür değilim. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, Ren de şu anda kimseyle flört etmiyor."

"Seninle flört ediyor mu?" Dizüstü bilgisayarını hızla kapattı.

"Bu karmaşık bir durum." *Aslında, basit. Sana değil, Ren'e aitim ben.*

Sandalyesine çöktü. "O çocuğa dayanamıyorum. Senin sahibinmiş gibi davranıyor."

"Onu anlamıyorsun." Yersiz bir sohbetin içinde kıvranıp duruyordum. "Ayrıca bir daha beni öpmeyeceksin, Shay Doran."

"Buna söz veremem," dedi.

Yüzümün kızardığını fark etmemesini umarak başımı çevirdim. Söz vermesini istemiyordum zaten ama bu benim seçimin değildi. *Bunu durdurmalıyım, hemen.*

"İyi." Sesimi soğuk çıkarmaya çalıştım. "Sadece bir elini ustalıkla kullanarak devam edeceğinden eminim."

Başını birden masadan kaldırıverdi. "Yapmazsın."

Kahkaha attım. "Yalnızca bu tehlikeyi göze almaya ne kadar istekli olduğuna karar vermek zorundasın."

Ürperdi ve dili ile dişi arasından anlaşılmaz bir şey mırıldandı.

"Ne söylediğini anlamadım." Düş kırıklığım felçli gibi hissetmeme neden olmuştu. Bana tekrar dokunmasını istiyordum, bu nedenle de kendime ve böyle hissetmeme neden olduğu için ona öfke duyuyordum.

"Vesta'nın* emrindeki bir bakireyle karşılaşmam ne güzel," derken öfkesi yüzünü gölgeliyordu.

---

* Roma mitolojisinde ocağı simgeleyen tanrıça. (ç. n.)

"Kimin?"

"Abuk sabuk eğlenceli bir öykü." Gülümsemesi tüylerimi diken diken etmeye yetecek kadar soğuktu. "Bir başka arzulanan ama dokunulamayan kızlar dizisi. Bekâret yeminlerini bozarlarsa diri diri toprağa gömülürlerdi.

"Diri diri gömülmek mi?" Ürpermiştim. Bekçiler, Shay'i öğrenirse benim de başıma gelecek bu muydu? Bana Ren'den başkası dokunursa bunun kötü sonuçlar doğuracağının farkındaydım ama bu kadar kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ve kutsal bir bakireyi amacından saptıran şanslı adam da halkın önünde kırbaçlanarak öldürülür," diye bitirdi.

Birden içimde bir boşluk hissettim. Benim cezam ürkütücü olabilirdi ama Shay'in başına gelebileceğini düşünmek çok daha beterdi.

"O halde, sanırım tarihten dersimizi almak zorundayız," diye mırıldanırken sesimdeki titremeyi gizlemeye çalıştım.

"Antik Roma devrinde yaşamıyoruz," diye patladı.

"Bu konu kapandığına göre," dedim şaşkınlık dolu ifadesine aldırış etmeden, "lütfen önemli olan konuya dönelim."

Gözlerini bana dikmişti.

"Lütfen," diye mırıldandım.

"Tamam," dedi dizüstü bilgisayarını tekrar açarak. "Peki, benim Scion olduğumu kabul edersek, bu ne anlama gelir?"

Çok teşekkür ederim.

"Bunun, kimin soyundan geldiğinle bir ilgisi olduğunu sanıyorum," derken düşünceliydim.

Başını sallarken omuzlarını silkti. "Ünlü birileri değil."

"Aileni hatırlamıyor musun?"

"Hayır. İki yaşındayken araba kazasında ölmüşler. Onları ve hatta neye benzediklerini hiç hatırlamıyorum."

Bekçiler'in metnini kucağına aldı ve parmağını haçın çevresinde gezdirdi. "Bende hiçbir fotoğrafları yok. Bosque dayı her zaman geçmişi geçmişte bırakmanın en iyisi olduğunu söyler."

Kaşlarımı çattım. "Sende ailene ait hiçbir şey yok mu? Onları hatırlatacak herhangi bir şey?"

"Yalnızca annemin benim için ördüğü bir battaniye var." Utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Çocukken onu hep yanımda taşırdım."

Gülmemi bastırmak için saç örgümle oynamaya başladım.

"İsimleri neydi?"

"Tristan ve Sarah Doran." Yerimden o kadar hızla fırladım ki, az kalsın sandalye yere düşecekti. *Aman Tanrım, o isimler...*

Hayır, hayır, hayır.

Başı birden kalkıverdi. "Ne var?"

"Tristan ve Sarah mı?" diye tekrar ederken yeni bir korku seli belime doğru hareketlendi.

"Evet. Calla, sorun nedir?" dedi. "Daha kötü haberlerin mi var?"

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Lütfen bunu aklında tut. Ama Eden'ın dışında saldırıya uğradığımız gece..." Esir düşmüş Arayıcı'nın yüzü gözümün önüne geldi. "Canlı olarak yakaladığım Arayıcı." Shay'in yüzündeki hastalıklı ifadeyi silmek istedim. "İsimleri söyledi, Tristan ve Sarah."

"Üzerimize atlayan adamlardan biri ailemi tanıyor muydu? Boynundaki damarlar atmaya başladı.

"Emin değilim. Dürüst olmaya çalışıyordum ama ağzımdan dökülen her kelime sanki canımı alır gibi zorla çıkıyordu.

"Tam olarak ne dedi?" Shay dikkatle beni izleyerek öne doğru uzandı.

"Nerede olduğunu sordu..." dedim, sonra da durup hatırlamaya çalıştım. "Ve sonra dedi ki: 'Bilmiyor değil mi? Kim olduğunu? Tristan ve Sarah'ı senin aldığını? Ne yapacağını?'"

Shay sandalyenin kolçaklarına tutundu. "Arayıcılar'ın dünyayı mahvetmeye çalıştıklarını sanıyordum. Onlar kötü adamlar, değil mi?"

Hiçbir açıklama yapamadığım için başımı sallamakla yetindim.

Ayağa kalktı, bilgisayarını kapattı ve çantasına koydu. "Üzgünüm ama gitmem gerekiyor. Bu çok fazla oldu..." Başını iki yana salladı. "Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ama yarın yine burada olacağım."

Yanımdan geçerken onunla gitmek istesem de öylece durdum.

"Ayrıca, Calla." Bir anlığına eğilerek, saçlarıma doğru fısıldadı. "Kandırılan kişinin sadece ben olduğumu hiç sanmıyorum."

On Yedi

Shay ilk derste yoktu. İçim daralıyordu. Bekçiler ona bir şey yapmış olabilir miydi? Sonraki iki ders boyunca tırnaklarımı kemirdim. Organik kimya dersine girdiğimde, onun laboratuvar masasında oturuyor olduğunu gördüm ve sınıfı boydan boya koşarak boynuna sarılma içgüdümle savaşmak zorunda kaldım. İki insan laboratuvar arkadaşı beni görünce, masanın diğer ucuna sindiler. Shay gözünün ucuyla onların hızla geri çekilmesini fark etmişti.

"İnsanlar üzerinde hep böyle etki uyandırır mısın?" diye sordu dudakları gülümsemeyle kıvrılarak.

"Genellikle, evet. Tüm Gardiyanlar öyledir. Benden korkmadığın için sen bir kaçıksın." Sesimi kontrol etmeye çalışarak masaya dayandım. "Bu sabah neredeydin?"

"Benim için kaygılandın mı?" Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Aslında kaçık olan sen olmuyor musun?"

"Ah, ama lütfen." Yalan söyledim.

"Tamam, kestim." Kalemi parmaklarında çevirdi. "Bu sabah yataktan kalkmak istemedim."

"Dersi kırma konusunda biraz laubali davrandığını düşünüyorum," derken sinirliydim çünkü o uykudayken ben ülsere yakalanıyordum.

Bana doğru uzanarak sesini alçalttı. "Sana göre dayım süper güçleri olan bir büyücü ve Logan'a göre de bu okulun yönetim kurulu üyesi. Sence ne yaparlar, beni okuldan kovarlar mı?"

"Öyle olabilir belki ama birazcık düşünceli olmanı beklerdim," dedim. "Bekçiler'in seni hayaletlere kahvaltı olarak ikram ettiğini düşündüm."

Kaşlarını çattı. "Hayalet de ne?"

Tüm vücuduma bir ürperti yayıldı. "Boş ver. Bir dahaki sefere ara sadece, tamam mı?"

"Bana telefon numaranı mı veriyorsun?" Sataşırcasına sırıttı.

Ben de gülmeden edemedim. "Sanırım, öyle."

Telefonunu çıkardı ve numaramı söylerken kaydetti.

"Benimkini ister misin?" Kaşlarını kaldırarak bana bakarken yüzünde umutlu bir ifade vardı.

"Tabii." Telefonumu çıkardım ve numarasını kaydettim.

"Buna pek sevinmedin sanırım," dedi, Shay hâlâ gülümseyerek. Sınıfın gerisine doğru baktım. Öylesine masaya dayanmış bir vaziyette duran Ren bizi seyrediyordu ve elinde de makas vardı. Sınıftaki bir alet gözüme şimdiye kadar hiç bu denli tehlikeli görünmemişti.

"İyi dersler," diye mırıldandım ve Shay'e bu denli arkadaşça yaklaştığım için kendime kızarak her zamanki yerime geçtim.

"Selam Ren." Kalp atışlarımın gümbürtüsünden kendi sesimi bile zor duyabiliyordum. Ona baktığım zaman tek gördüğüm yatağımdı. Tek hissettiğim yanımda yatan vücudunun sıcaklığıydı. Tek duyduğum ise elleri elbisemin altına kayarken

hızlanmış soluğumun sesiydi. Bu anıları silmeye çabalarken onların yerini Shay aldı. Ren'e ihanet ettiğim hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Ama aynı düşünce, Ren'in öpücüklerini ve hatta daha fazlasını memnuniyetle kabul eden kızların hayalini gözümün önüne getiriverince öfkelenmeme sebep oldu.

İki dürtü içimde şiddetle bir araya gelince, ona bakmamı imkânsız hale getirdi.

Ancak Ren'in de bana bakmaya pek niyeti yok gibi görünüyordu.

"Calla." Beni soğuk bir şekilde selamladı. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez o nefret ettiğim takma adımı özlemiştim.

Baskı yok derken bunu mu kastediyordu? Yoksa Shay'le konuştuğum için deliye mi dönmüştü? Tanrım, her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım.

Göğsümde sıkışan soluğumu bıraktım ve laboratuvar notlarımı karıştırmaya başladım.

"Bakıyorum da Logan'ın emrini canla başla yerine getiriyorsun." Ren'in homurtusu beklediğimden çok daha yakından geldi. Ona bakmak için döndüğüm zaman, az kalsın yerimden zıplıyordum. Vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzakta, başımda dikiliyordu.

Omuzlarımı silktim. "Emir, emirdir."

"İyi, bu onu mutlu edecek." Bir elini laboratuvar masasına koyarak, ağırlığını rahatsız edici bir şekilde diğer tarafına geçirince bana o kadar yaklaşmıştı ki eğer bir adım atsam bedenim bedenine yapışacaktı. Kendimi konuşmaya zorladım. "Logan mı? Evet, sanırım memnun olacaktır."

"Ben Shay'i kastettim." Ren bakışlarını sınıfın ön tarafına doğru dikti. Kafamın içi birden, kazılmış mezarlara atılan ve canlı bedenlerinin üzerine toprak atılırken güzel ve kutsal bakirelerin attıkları çığlıklarla doldu. Bunu düzeltmek zorundayım.

Elimi onun bileğine koydum. Bakışları birden bana dönüverdi, artık daha yumuşak ve meraklı bakıyordu.

"Önceki gece hakkında..." *Ben bir alfa dişisiyim. O da benim eşim. Neden bu çok zor?*

Doğruldu ve geriledi. Onun geri çekilişini izlerken midem düğümlendi.

"Bayan Foris bu laboratuvarın dönem boyunca devam edeceğini söyledi," dedi. "Başlamamız gerekiyor."

"Ren..." diye başladım ama sert bakışları beni susturdu.

"Yeter artık."

Ona doğru yürüdüm, dirseğinden tuttum ve onu kendime doğru çevirdim.

"Dinle beni, Ren. Şu anda her şey birbirine girdi ve bu hepimiz için zor bir durum."

Geri dönmeye çalıştı ama ben homurdanarak onu yerinde tuttum. Kaya gibi sert ifadesi zayıf bir gülümsemeyle bozuldu.

"Bilmen gerekir ki..." Bir anlığına cesaretim kırıldı ama derin bir nefes alarak devam ettim, "beni yalnız bırakmanı istemiyorum."

Alfa gerildi, bir sonraki açıklamamı beklerken gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. Ben bir şey söylemeyince, kolunu dikkatle parmaklarımdan kurtardı. "Aklımda tutacağım."

İnsanı huzursuz eden bir sessizlikle laboratuvar çalışmamıza devam ettik. Dersin sonuna geldiğimizde acınacak bir haldeydim. Ren bir hoşça kal bile demeden sınıftan ayrıldı.

Kafeteryaya girdiğimde, Haldis sürüsünü, her zamanki gibi masamızda toplanmış ve hallerinden memnun bir vaziyette sohbet ederlerken buldum. Dax, Fey ve Cosette bir grup oluşturmuştu. İri yapılı son sınıf öğrencisi çılgınca el ve kol hareketleri yaparak konuşurken iki kız gözleri parlayarak onu izliyordu. Sakin bir sohbete dalmış olan Bryn ve Ansel yan yana oturuyorlardı, en azından birbirlerine âşık olduklarını belli edecek bakışlarını kontrol edebildiklerini görünce rahatladım.

Sabine'nin oturduğu tarafa bakınca tökezledim, gülüyordu. Mason ve Neville'ın yanındaki sandalyede oturuyordu. Mason bir muzla tartışmaya açık hareketler yapıyordu ve üçü de kahkaha krizine giriyordu. "Selam Cal," dedi Ansel, yanına oturduğumda. "Elmayı portakalla değişmek ister misin? Ben öğle yemeği çantamı hazırlarken sonuncusunu sen almışsın."

"Tabii."

Hemen öğle yemeği çantamı karıştırmaya başladı.

"Cal, daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Bryn. "İlk devrede oldukça dersten kopuk görünüyordun."

"Hı-hı." Yulaf ezmeli kurabiyemi Ansel'ın elinden kaptım. "Sadece iyi uyumadım."

Ren masalarımıza yaklaştığı zaman, öğle yemeği için ne getirdiğimi hatırlamaya çalışarak sandvicimi kâğıt paketinden öfkeyle çekip çıkardım. Tanıdık birinin sesini duyduğumda, henüz biftekli sandvicimden bir lokma almıştım.

"Selam çocuklar." Shay'in sesi sanki arkamdan gelmişti. "Size katılabilir miyim diye merak ettim."

Sandviçten aldığım lokma boğazıma tıkandı. Öksürürken gözlerimden yaşlar geliyordu. Tekrar nefes alıncaya kadar, Ansel sırtıma vurdu.

Boğazımı temizleyerek ona doğru döndüm. *Shay, sakın. Bunu yapma. Ne anlama geldiğini bilmiyorsun.*

"İyi misin?" Sesi ciddiydi ama gözlerinin içi gülüyordu.

"Bizimle mi oturmak istiyorsun?" Ağzımdan dökülen her kelimede şaşkınlığım daha da artıyordu. Ne tür bir oyun oynadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Evet. Eğer uygunsa."

Masadaki konuşmalar kesildi. Masadaki tüm genç kurtlar gözlerini sessizlik içinde, sosyal alanlarına girecek kadar yürekli ya da çılgın olan insanoğluna dikmişti. Kafeteryanın diğer ucundaki Bekçiler'e baktım. Elbette ki Logan güneş gözlüğünü alnına iterek konuşmamızı izliyordu. Gözlerinde, uyuşuk ama belli belirsiz ilgili bir ifade belirdi.

"Tabii ki."

Ren kendisi ile Shay arasındaki boşluğu hızla kapatıverince gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Hepimiz seni daha iyi tanımak istiyorduk zaten, Shay. Lütfen bize katıl."

Öyle miydik?

Ren diğer tarafımdaki sandalyeye kayarak, öğle yemeği çantamı önüne çekti. Dudağının bir kenarı gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Calla, Shay'in burada oturabilmesi için yerini verir misin?"

Shay'in kaşları çatıldı. "Başka bir sandalye bulabileceğimden eminim."

"Buna gerek yok." Ren'in sesi buz gibiydi, gözlerini gözlerimden çekmedi.

Ne olduğundan emin değildim ama konu Shay olunca, onu daha fazla zorlamak istemiyordum. Eğer yemek boyunca

buna katlanmam gerekiyorsa katlanacaktım. Sandalyemi Shay'e doğru ittirdim. Parmaklar bileğimi sardı. Başımı hızla sanki oltayla ödül yakalarmış gibi beni kendine çeken Ren'e doğru çevirdiğimde, gözlerinde çok eğleniyormuş gibi bir ifade gördüm.

"Eee, yemekte ne var?" Beni kucağına çekti.

"Gerçekten başka bir sandalye bulabilirdim." Shay'in kelimelerine yansıyan hiddeti duyabiliyordum.

Ren'in kömür karası göz bebekleri meydan okumayla parladı ve ben de onunla yüzleşmeye kararlıydım.

"Hayır." Sesimi sakin tutmak için savaş verdim. "Sorun değil."

"Gerçekten orası çok... rahat görünmüyor."

Döndüm ve alfanın kolunu belime dolamasını seyreden Shay'in çenesindeki kasların seğirdiğini gördüm.

"Ah, bence çok rahat," diye mırıldandı Ren. Dudaklarını boynumda gezdirince yanaklarım alev aldı. "Sence de öyle değil mi, Zambak?"

Ren'in benim için kullandığı lakabı duyan Shay sinmişti. Alfanın çenesine bir yumruk indirmemek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım. Sırf acımasız olmak için çabalıyordu.

"İdare eder."

Gözlerimi, bana kirpiklerini kırpıştırarak bakan Bryn'e diktim. Ansel'ın yüzüne aptalca bir sırıtma yapışmıştı.

"Hey, şuna bakın. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey." Mason çenesini ellerinin arasına aldı. "Bizler ortada yokken siz ikiniz neredeydiniz? Sizi yaramazlar sizi."

Dax bize baktı, göğsü zevkle kabarmıştı. Fey ona göz kırparken dudaklarını yaladı. Nev başını bir şeyler karaladığı not defterinden kaldırarak tek kaşı havada bize baktı ve sonra

tekrar yazmaya koyuldu. Bryn ve Ansel bana surat asıyorlardı. Sabine ise kıkırdıyordu. Cosette sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak ona doğru baksa da gülümsemesine mâni olamadı.

Yenik bir halde Ren'e doğru yaslandım, kollarıyla beni sımsıkı sararken ellerinin belimin ne kadar aşağısında olduğunu ve temasının, yakın zamana kadar varlığının bile farkında olmadığım bölgeleri nasıl kavurduğunu düşünmeme sebep oldu. Sonra Shay'in yüzüne yayılan sancıyı fark ettim.

"Kapa çeneni, Mason."

Yemek çantamın içindeki portakalı kaptım ve ona doğru fırlattım. Portakalı havada kaparken kahkahayla güldü.

"Kusurumuza bakma, Shay." Mason ona gülümsedi. "Biz yalnızca bir grup vahşi hayvanız."

"Şaka yok." Dax kollarını esnetti.

Sürüdekiler huzursuzca fısıldanmaya başladı ama Shay, Mason'a gülümsedi. "Fark ettim ama bazılarınız diğerlerinden çok daha kibar."

Gözlerini Ren'e dikti, o da Shay'i aynı derece kinle süzüyordu. Dax'in gülümsemesi kayboldu ve Fey'in de dudakları gerildi. Keskin köpek dişlerini görünce, Fey'e uyarır gibi baktım. Bana gri gözleriyle ters ters baksa da ağzını kapayarak dişlerini gizledi.

"İyi, bu ilginç olacak." Mason cebinden gümüş renkli bir şey çıkardı ve Shay'e attı. Shay avucunu açtığında, elinde Hershey's Kiss vardı.

Mason ona göz kırptı. "Masaya hoş geldin. Umarım hayatta kalırsın."

"Sanırım bunu başaracağım." Folyo kâğıdıyla kaplı çikolatayı parmaklarında çevirdi. "Bunun için teşekkürler. Hiçbir şey

gerçekten güzel bir öpücüğün yerini tutmaz." Ağzında çarpık bir gülümsemesi ve bana doğru yan yan bakması, ayaklarımın çözülmesine neden oldu.

"Bunu hak ettin." Mason gülerek sandalyesine yaslandı. "O zaman şimdi, tanışmak için…"

Nev'in elini tutarak yazmasını engelledi. "Bunu yap hadi."

"Neyi?" diye soran Nev rahatsız edildiği için kızmış görünüyordu.

"Esprili bir şiir oku." Mason sırıtıyordu.

"Kesinlikle olmaz." Sandalyesini birden geriye itti.

"Hadi ama," dedi Mason. "Bu harika."

"Esprili bir şiir mi var?" Shay, Nev'e bakıyordu.

"Hiç güzel değil." Serbest olan elini salladı.

"Nev bir şairdir." Mason, Nev'in elindeki defteri çekti. Nev'in uzanamayacağı şekilde tuttu, bu arada diğer çocuk defteri aldı. "Bu onun derlemesi. Okuyalım mı?"

Nev elindeki kalemi sanki bir bıçakmış gibi Mason'a gösterdi. "Eğer onu herhangi birine gösterirsen seni öldürürüm."

"Eğer esprili bir şiir okursan, geri veririm." Mason, Nev'in defterinin üzerine oturdu. "Ezberinde olduğunu biliyorum."

"Sana niye iyi davrandığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye homurdandı Nev.

"Acımasız bir çekim gücüm var da ondan," dedi Mason.

"Acımasızlığın başka yönde," diye karşılık verdi Nev.

"Ben de duymak isterim," dedi Ren. Bacağımı okşamaya başlamıştı. Kokusu çekiciydi ama dokunuşu titrememe neden oluyordu. *Lütfen, lütfen buraya bakma Shay.*

Nev kalemini indirdi. "Tamam. İşte geliyor:

Ren ve Cal'ın hayatı belki ihtirasla dolu
Vail'deki genç biri için ise korkuyla dolu
Bine ve Cos çok takmasa da
Dax ve Fey'in yüzü asla solmasa da
Ansel ve Bryn sefaletle dolu

Bryn diyet kolasını olduğu gibi masaya püskürdü. Mason ve Ansel alkışladılar. Serseme döndüğüm için tepki veremedim.

Sessiz Nev, boş zamanlarında bununla mı uğraşıyordu?

"Bine mı?" Cosette masanın diğer ucuna dökülen kolayı silerken Sabine'nin kaşları çatılmıştı. "Ne zamandan beridir Bine oldum? Ayrıca hiçbir zaman Cosette de 'Cos' demedik ki."

"Bu uyumla ilgili," dedi Nev. "Üzgünüm. Çok iyi olmadığını söylemiştim."

"Neden sen ve Mason yoktu?" diye sordu Ansel.

"Ah, bizimle ilgili başka bir şiiri var." Mason kaşlarını kaldırdı.

Nev onu sandalyesinden itince Mason gülerek yere düştü.

"Çok güzeldi," dedi Shay sırıtarak. "Bir daha okur musun? Böylece, isimlerle yüzleri eşleştirebilirim. Nev isminizi söylediğinde el kaldırırsanız çok yardımı dokunur."

Nev, Ren'e baktı; o da başını onaylar gibi salladı.

Bu kez daha az isteksiz davranan Nev, şiiri ikinci kez okudu. Homurdanan Sabine ve sıraları geldiğinde Shay'e parmak gösteren Fey ve Dax haricinde, sürü arkadaşlarımın hepsi de isimleri okununca ellerini kaldırdı.

"Teşekkür ederim." Artık müttefiklerinin kim olduğunu bilen Shay, sandalyesini Bryn'e doğru yaklaştırdı. Bryn ona

gülümsüyordu. Ansel bir avuç dolusu cipsi öğle yemeği misafirimizin önüne itti.

Mısır cipsini ağzına atan Shay, Bryn'in gülümsemesine karşılık verdi.

"Calla bana senden çok bahsetti," dedi ağzındakileri çiğnerken.

"Öyle mi?" Bryn panikle bana baktı. Başımı öylesine sallayınca rahatladı.

"Harikayız da ondan." Ansel beğendiğini belli etmek istercesine başparmağını kaldırdı.

"Çok güzel, küçük kardeş," diye mırıldandım. "Çok havalısın."

Kızardı ve Bryn de onu yanağından öptü. "Onu boş ver. Biz harikayız. Senin hikâyen nedir, Shay?"

"Pek bir şey yok."

Bana baktı ve göz kırptı. Gözlerimi ona diktim.

Eğer bir kez daha bana göz kırparsan kirpiklerini yolmak zorunda kalacağım.

"Son sınıftayım," dedi. "Rowan Malikânesi'nde dayımla birlikte yaşıyorum."

Masanın çevresindeki herkes aynı anda nefesini tuttu. Boş koridorların ve örümcek ağlarının görüntüsü zihnimde canlanıverdi. Az kalsın Ren'in kucağından düşecektim ki beni yakaladı ve kıkırdayarak doğrulttu. Dudağımı ısırarak Shay'e baktım. Onun Vail'de nerede yaşadığını hiç düşünmemiştim ama şimdi duyduğum şeye inanamıyordum.

Bu bir tür hata olmalıydı. Orası ev değil, bir enstitüydü.

"Rowan Malikânesi mi?" diye tekrar etti Ansel. "Oranın bir müze ya da başka bir şey olduğunu sanıyordum. Orada mı yaşıyorsun?"

"Evet. Dayım oranın sahibi, sadece orada çok sık kalmıyor. İşi gereği dünyayı dolaşıyor. Evi ben çekip çevirmek zorunda kalıyorum," dedi. "Orada kalmadığında, sanırım tarihi turlar için açıyor. Görmek isterseniz, ziyarete gelebilirsiniz." Shay, yüzü bembeyaz olan Ansel'a gülümseyerek baktı.

"Çok naziksin, Shay," dedim. "Ama dayının bizim gibi gürültücü bir kalabalığı değer biçilemez antikalarından uzak tutmayı tercih edeceğinden eminim."

Kardeşimin o kapıdan içeri girmesine asla izin vermeyecektim. Bunu kimsenin yapmasını dilemezdim.

"Nasıl isterseniz." Dikkatini öğle yemeğine verdi, bu yemeğinin dört yulaf gevreği ve gazozdan ibaret olduğunu söyleyebilirdim.

"Peki, orada yaşamak nasıl bir şey?" Bryn çenesini Ansel'ın omzuna dayadı. Bu yakınlıktan dolayı kardeşimin gözlerinin parladığını görünce gülümsedim.

Shay, içeceğinin kapağını pat diye açtı. "Sıkışıklıktan şikâyet edemem. Devasa büyüklükte bir yer. Ama dürüst olmak gerekirse birazcık ürpertici. Bosque, yani dayım çoğu zaman işte oluyor, bu nedenle oldukça fazla yalnız kalıyorum. Haftada birkaç gün evi temizlemeye gelen bir görevli var. Orada yüzlerce oda var."

Shay'in o devasa malikânede yalnız olması düşüncesinden nefret ederek Ren'in kucağında huzursuzca kıpırdandım.

Shay sanki bir hayalet masalı anlatıyormuş gibi sesini alçalttı.

"Etraftaki gölgelerin sizi takip ettiğini sandığınız türden bir yer."

"Gölgeler mi?" diye sordu Ansel.

Başımı iki yana sallayarak Ansel'a baktım, onun da benim kadar endişelendiğini biliyordum.

Hayaletler. Bu karanlık düşünce tüm uzuvlarıma doğru bir ürperti yaydı.

Ren yüzünü bana çevirdi. "İyi misin?"

Ona baktığımda nefesim kesildi. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve siyah gözlerinde yıldızlar galaksisi gibi dönüp duran minik gümüşsü pırıltıların hepsini görebiliyordum. Göz bebeklerinin kadifemsi karanlığında kaybolduğumu hissettim.

"Calla, sen titriyorsun. Gerçekten iyi misin?" Endişeli sesi beni derin hipnoz halinden çıkarıverdi.

"Bugünkü 'büyük fikirler' okuma ödevimi bitirmediğimi hatırladım sadece." Kucağından indim. "Koşmalıyım."

Sürü arkadaşlarıma dönüp bakmadan, telaşla dolabımın olduğu tarafa gittim ve en yakın kızlar tuvaletine daldım. Kalbimin neden bu kadar hızlı attığından, neden nefes nefese kalmış olduğumdan emin değildim. Tek bildiğim, yemek masasında, Ren ile Shay arasındaki gergin ip üzerinde daha fazla dengede durmaya dayanamayacağımdı. Yalnız olduğumdan emin olmak için kabinleri kontrol ettim. Hepsi boştu. Tekrar lavaboya dönerek musluğun soğuk su tarafını çevirdim ve yüzümü yıkadım.

Tuvaletin kapısı gıcırtıyla açıldı.

Sanırım iki dakika yalnız kalmak bile değerliydi.

"Calla." Güçlü bir el omzumu tutarak beni çevirdi.

"Git buradan." Ren'i ittim. "Burası kızlar tuvaleti."

Sırıtıyordu. "Biri gelirse benim yolumu kaybettiğimi söyleriz."

Kaşlarımı çatarak elimin tersiyle yüzümü kurulamaya çalıştım.

"Gerçekten rengin solmuş," dedi. "Ne oldu?"

Çenemden akan su boğazıma doğru süzülüyordu. "Hiçbir şey. Dün gece yapmadığım bir ödevim var. Bunu söylemiştim ya." Kâğıt havlu almak için yürüdüm.

Göğsü sessiz bir iniltiyle kabardı. "İyi deneme. Sen asla ödevini unutmazsın."

Yakalandım.

"Neden beni takip ettin?" Aynaya doğru döndüm ve giysimi düzeltirmiş gibi yaptım. "Sana iyi olduğumu söyledim."

Dudakları neşeyle kıvrıldı. "Seni yalnız bırakmamamı söyleyen de sendin."

Buruşturduğum kâğıt havluyu çöp sepetine attım.

"Bundan bahsetmişken, bugün yaptığını beğendin mi?"

Keskin kahkahası tuvaletin duvarlarında yankılandı. "Seni kucağıma oturmamı mı, yoksa onun yüzündeki ifadeyi mi kastediyorsun?"

"Aramızdakileri biliyor, Ren." Lavaboya doğru yaslandım. "Bu kadar dayanılmaz olmak zorunda değilsin."

"İlişkimize gösterdiği saygının derecesini kendi başıma da yargılayabileceğimi sanıyorum. Sana nasıl baktığının farkında mısın?"

"Aptal olma," diye parladım ama yanaklarım kızarmıştı.

"Ben tamamen ciddiyim," dedi sakince. "İnsanların korkması gerektiği gibi bizden korkmuyor. Bekçiler'in emrine uyarak ona tolerans gösteririm ama konu sana gelince sabrımın sınırlarını zorluyor."

Onu göğsünden dürttüm. "Kıskançsın sen."

Cevap vermedi ama bunun yerine ellerimi kavrayarak beni lavaboya yasladı.

Azı dişlerimi gösterdim. "Senden beni yalnız bırakmamanı isterken, her zaman olması gerektiğini söylemedim. Ve şimdi yalnız kalmak istiyorum. Burası benim romantizm anlayışıma uymuyor."

Başını iki yana salladı. "Üç şey var."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Birincisi, seni gerçekten rahatsız eden nedir?" Gözlerinin çevresinde oluşan endişe çizgileri, öfkemi dindirmişti.

"Hayaletler. Gölgelerin onu takip ettiği hakkında Shay'in söyledikleri. Korkarım o evdeler ve Bosque uzaktayken Shay'i izliyorlar. O onlar hakkında bir şey bilmiyor." Ürperdim. "Bu çok tehlikeli."

"Onun için kaygılanıyorsun." Gözlerindeki duygu o kadar hızlı değişiyordu ki takip etmekte zorlanıyordum.

"Hayaletlerden bahsediyoruz," dedim. "Tabii ki kaygılanıyorum. Ona ne yapabileceklerini biliyorsun."

Shay'i koruma içgüdüm hakkında yalan söylememin bir faydası yoktu. Bunu saklayamazdım. İyi ki bu Logan'ın emriydi ve bu nedenle yalan söylemek zorunda da değildim. En azından şimdilik. Ren'in çenesi kasıldı ve bir süre sessiz kaldı. Ama sonra bir karara varmış gibi çelişkili ifadesi kayboldu.

"Eğer durum gerçekten böyleyse tehlikeli. Ama bilmiyoruz. Ayrıca Bekçiler Shay'in güvende olmasını istiyor. Ona isteyerek zarar vermeleri pek olası değil. Zincirini koparmış bir hayalet herhangi bir insanın peşine takılabilir."

Ellerimi gevşetti. "Dert değil. O ilginç bir çocuk. Muhtemelen yalnızca gölgeleri hayal etmiştir."

"Umarım." Biri üzerimize gelir mi endişesiyle kapıya doğru bir bakış attım. "Üç şey dedin?"

"İkincisi, okuldan sonra benimle avlanmaya gelir miydin?"

İyice yaklaştı, dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Avlanmak mı?"

"Dağın bizim tarafında gittikçe büyüyen bir geyik sürüsü var."

Kaslarım bu davete istekle cevap verse de başımı olumsuz bir şekilde iki yana salladım. "Teşekkürler, harika bir teklif ama gelemem."

"Neden?" Yüzünde hayal kırıklığının izleri vardı.

Dudaklarımı kemirerek dürüst olmaya karar verdim. *Bir nevi dürüst.*

"Yani, Shay ile vakit geçirmem konusunda Logan'ın emir verdiğini biliyorsun değil mi?"

Konuşmadı ama göğsünün derinliklerinden gelen homurtusunu duyuyordum.

"Her öğle sonrası, ödevlerinde ona yardım ediyorum."

Keskin gürlemesini iğneleyici sözleri takip etti. "Her öğlen mi?"

"Emir, emirdir," dedim imasına karşılık olarak.

"Haklısın." Sesindeki yenik düşmüş tonlama iki büklüm olmama neden oldu.

"Üçüncü neydi?" diye sordum rahatsız edici bu konuyu değiştirmek için.

Dudakları tekrar gülümsemeyle kıvrılıverdi.

"Üçüncü." Bir eliyle yüzümü kavradı ve diğerini de sırtıma doladı. Vücudumu kendisininkine doğru çektiğinde, kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Serbest olan elimi kullanarak onu göğsünden ittirdim.

"Hiç sanmıyorum, Zambak," dedi. "Benden kurtulmak istiyorsan, bundan daha iyisini yapman gerekiyor."

Derin bir nefes aldım ve kıvranarak kurtulmaya çalıştım ama beni kararlı bir şekilde tutarak çabalamamı seyretti. Beni lavabonun üzerine doğru kaldırırken sırıtıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Paniklemeye başlamıştım. "Birisi gelebilir!"

"Bizi görürlerse sadece arkalarını dönüp buradan giderler," diye mırıldanırken dudakları kulağıma değiyordu. "Kimse beni karşısına almaz."

Vücudunu benimkine yaslarken eteğimi yukarı doğru çekiştiriyordu. Lavabonun içine düşmemek için gömleğine yapıştım. Elini belimin aşağısına doğru soktu. Bedeni bedenime sımsıkı yapışınca soluğumu tuttum. Göğsüme ve karnımın alt bölgesine doğru bir alev dalgası yayıldı. Bu dalganın içinde boğulacağımı sandım.

"Ren, yapamayız..." Dudakları sözlerimi yarıda kesti. Öpücüğü beni daha da sersemletmişti. Parmaklarımı omuzlarına gömdüm.

"Yalnız kalmak istemediğini söylemiştin." Dili elmacık kemiğimin üzerinde geziniyordu. "Peşinde sürekli dolanan benim."

"Kuralları çiğnemiyor musun?" Kelimeler ağzımdan güçlükle çıkıyordu. "Peki ya birleşme ne olacak?"

"Sana kendi koşullarımda sahip olmayı tercih ederim." Eli bacaklarımın arasına kaydı.

Bütün vücudumun dermanı kesildi. "Nefes alamıyorum."

"Bu hoşuna gittiği anlamına gelir." Beni tekrar öptü.

Gözüme bir gölge ilişti. "Ren, dur," diye fısıldadım dudaklarının arasından. "Sanırım..."

"Aman Tanrım." Hemşire Flynn'in sesi pek de şaşırmış gibi değildi. "Rahatsız ediyor muyum?"

Ren dili ile dişi arasından küfür etti. Bu gelen Ren'in karşısına alamayacağı biriydi. "Özür dilerim, Bayan Flynn. Ben de tam gidiyordum."

Ren gömleğimin düğmelerini iliklerken kızardım. Bluzumun ne zaman açıldığının farkında bile değildim.

"Sohbet için teşekkürler, Zambak. Sınıfta görüşürüz."

Uzandı, dudaklarını alnıma değdirdi ve sonra da Hemşire Flynn'e tatlı tatlı gülümseyerek tuvaleti terk etti.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve dikkatle lavabodan aşağı kaydım. Bir şekilde dengemi bulmayı başardım. Oysa yere yuvarlanacağımdan emindim. Zihnimdeki karanlığın içinde hâlâ Ren'in bana sarıldığını görebiliyordum ama sonra görüntü bulanıklaştı ve bana gülümseyen alfa yerine Shay oluverdi. *Ben böyle yaşayamam ki.*

Melodik bir kahkahanın yankısı beni tekrar tuvalete getirdi. Kapının kendi kendine kapanmasını sağlayan Hemşire Flynn bana doğru yürüdü.

"Zavallı, zavallı tatlı kızım. Senin için beklemek çok zor olmalı. Ren'in mükemmel bir sevgili olduğunu duydum. Tüm Bekçiler, rüyalarını süsleyen genç Gardiyan olarak, onun dedikodusunu yapıyorlar."

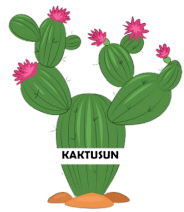
Parlak kırmızı dudaklarındaki gülümseme alaycı olduğu kadar acımasızdı. "Ama kural, kuraldır. O bir alfa erkeği, bu nedenle de onun... sabırsızlığı affedilebilir. Bununla birlikte, seninki bir hayal kırıklığı."

Mideme kramp giriverince lavaboya tutundum.

"Artık dikkatli ol, küçük kız. Yoksa birleşmenizin ne kadar iyi gittiğini Logan'a söylerim. Onu mutlu etmek için akıllı olsan iyi edersin. O güzel bacakların Samhain'a kadar kapalı olmalı." İncecik ve kireç gibi beyaz parmaklarını bana doğru uzatarak yanağımı okşadı. "Bu davranışını bir kereliğine affedeceğim. Sakın yolundan şaşma."

Tırnaklarını nefesimi kesecek kadar kuvvetli bir şekilde yüzüme batırdı ama tenimi yırtacak kadar keskin değildi. Ren'in sevecenliğiyle dalga geçercesine uzandı ve dudaklarını alnıma bastırdı.

Kapıdan dışarı çıkarken Lana Flynn'in kahkahası gıdaklama sesi gibi gelmeye başlamıştı. Arkasından bakakaldım. Arkasını dönüp benden uzaklaşırken kadının sırtındaki kamburun seğirdiğini gördüğümü sandım.

On Sekiz

Shay, kütüphanenin kitabını sertçe kapatıp attı. Kitap masanın kenarından kayarak gürültüyle yere düştü. Saat dörtte onun yanına oturduğumdan beri beşinci kez aynı şeyi yapıyordu.

"Şimdi kavga mı etmek istiyorsun, yoksa ikimiz de kütüphaneden kovulmadan önce kaç kitabın cildini parçalayabileceğini mi test etmek istiyorsun?"

Karşılık olarak yalnızca dizüstü bilgisayarının klavyesine şiddetle vurarak bir şeyler yazdı.

"Hadi ama Shay. Vazgeç artık."

Sandalyesine yaslandı. "Gerçekten de sana bu şekilde davranılmasına aldırış etmiyor musun?"

"Hangi şekilde?" diye sordum. "Sahibinmiş gibi." Boynundaki damarlar atıyordu.

"Bu öyle değil." Ayağa kalktım ve kitapları masaya koymaya başladım. "Sen sadece aramızdaki ilişkiyi anlamıyorsun. İkimiz de alfayız ve sürekli birbirimize meydan okuruz."

"Tabii," dedi. Fırlatmasın diye elimi yanında duran kitabın üzerine koydum.

"Peki, tam olarak ona nasıl meydan okuyorsun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Kitabı onun ulaşamayacağı bir noktaya çektim. "Ayrıca eğer bugün bizimle oturmak konusunda ısrar etmeseydin, bunların hiçbiri olmayacaktı. Ren sadece onun alanına müdahale etmene karşılık verdi. Ne sanıyordun ki?"

"Bak, sen de itiraf ettin!" dedi. "Kendini 'onun bölgesi' olarak tanımladın."

"Bu bir tabir, Shay," diye karşı çıktım. "Ayrıca haksızlığa uğrayan tarafmış gibi davranmanın bir anlamı yok. Masum değilsin, benim için Ren'e meydan okuyordun ve bunun gayet bilincindesin."

Yüzünü asarak tüm ilgisini bilgisayarına verdi.

"Bak." Ellerimi saçlarımın arasına gömdüm. "Sana buradaki şeylerin nasıl olduğunu açıkladım. Bunu değiştiremezsin."

"İşte burada yanılıyorsun," diye parladı. "Hem de iki konuda; birincisi, gerçeklerin ne olduğunu bilmiyorum, tam da senin söylediğin gibi bunlar Bekçiler'in emrettiği şeyler olmalı. Bana söylemeyeceğin için, biraz kurgulanmış olan evliliğiniz hakkında senin gerçekten ne düşündüğün konusunda da hiçbir fikrim yok."

Az kalsın kitapları masadan geri yere atıyordum.

"İkincisi, sanırım bu değişebilir." Gözlerindeki kararlılık beni ürküttü.

"Yanılıyorsun ve bu konuyu zorlamaktan vazgeçmen gerekiyor. Öpmeler... sonra da yemek masasına gelmeler... Yaptığın şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun. Zaten Ren kıskanmaya başladı..."

"İlk öpücüğü sen istedin ve ikincisini de istediğin ortada." Sandalyesinde ileri geri sallanıyordu. "Eğer kıskanıyorsa, bu harika. Kıskanmak zorunda."

Kitabı aldım ve sandalyeme çekildim. "Bu iyi bir şey değil. O bir alfa. Sen de yalnız bir kurdun işine burnunu sokan biri gibi davranıyorsun. Sürüsüne müdahale ettiğini düşünürse seni öldürme içgüdüsü ortaya çıkar."

Dudaklarında kibirli bir gülümseme oluştu. "Denediğini görmek isterdim."

Anında yanına gittim, ona uzanarak parmaklarımı omzuna koydum. "Sen aklını mı yitirdin? Ren bir Gardiyan, onunla asla savaşamazsın."

"Aklımı yitirmek mi?" diye mırıldandı. "Evet, bazen öyle olduğunu düşünüyorum."

Elini kaldırdı ve hafifçe yüzüme dokundu. Parmakları elmacık kemiğimde gezindi ve nazikçe dudaklarıma doğru hareketlendi.

"Daha önce hiç kimseye karşı böyle bir şey hissetmemiştim."

Hissetmemiştim. Dokunuşlarının altında, dudaklarım aralanmıştı. *Böyle hissedebileceğimi hiç sanmıyordum.*

Ren bana dokunduğu zaman hissettiğim şey, duyguların kasırgasında sürüklenen bedenimin vahşi bir coşkunun içine kontrolsüz bir şekilde düşmesi gibiydi. Shay'in nazikçe okşaması farklıydı ve bir şekilde daha fazla bağımlılık yapıyordu. Parmaklarının dudaklarımda gezinişi, oradaki ağır ağır yanan ateşi tutuşturmuş, sıcaklığı yanaklarıma, boynuma ve en sonunda da bedenimin her milimetresini kavuran, hiç sönmeyeceğini düşündüğüm bir yangına dönüştürmüş görünüyordu. Orada bir saniye daha kalsam, beni tekrar öpmesine izin vereceğimi biliyordum. Ya da ben öperdim. Hızla sandalyeme dönerek

dizlerimi göğsüme doğru çektim ve titrediğimi görmemesini diledim.

"Sana bunu yapmamanı söylemiştim," dedim. "Diri diri gömülmek istemiyorum. Ayrıca senin de halkın önünde kırbaçlanmanın peşinde olduğunu hiç sanmıyorum.

Sanki karşı gelecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra sadece omuzlarını silkti.

"Güzel. Ama sadece varlığıma tahammül edersen eğer, öğle yemeklerinde masada seninle oturmaya devam etmek istiyorum. Sen ve Ren ayrıldıktan sonra, gerçekten çok iyi vakit geçirdim. Arkadaşlarını –sürünü– sevdim, Ansel ve Bryn harikalar. Ve Mason, şey, şimdiye dek onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. O muhteşem biri."

Konuşmadım ama başımı salladım.

"Neville çok fazla konuşmuyor ama konuştuğu zaman da çok dâhice laflar ediyor. İri yarı çocuk Dax ve iki vasat kız Sabine ve Fey, hepsi de biraz ürkütücü ama yine de ilginçler," dedi.

"Dax, Ren'in betası, tıpkı Bryn'in benim betam olduğu gibi," dedim. "Dax, Sabine ve Fey, Ren'in yaptığı gibi sadece sana ters davrandılar. Alfalarına meydan okumaktan çekinmedin. Bu da onları anında savunmaya geçirdi. Bir insan olmanın yanı sıra bu hiç duyulmadık bir davranış şekli. Sürüdekiler senin deli olduğunu düşünüyor. Eğer aralarında Ren'in senin boğazını ne zaman parçalayacağı hakkında bahse tutuşurlarsa sakın şaşırma."

"Şey, artık diğer insanlarla bir benzerliğim kalmadı," dedi. "Zaten hiç olmamıştı da."

Bakışlarını uzağa çevirdi. "Öğle yemeğinde size katılmak istememin asıl sebebi de buydu."

Shay'in hayatının ne kadar yalnız geçtiğini düşündüğümde göğsüm sıkıştı, muhtemelen şu anda şimdiye dek hiç olmadığı kadar yalnızdı.

"Hâlâ bizimle oturabilirsin. Her halükârda sürüden sana göz kulak olması bekleniyor. Sadece kendine dikkat et. Ren'i tahrik etmezsen, bugün yaptığı gibi sana saldırmayacaktır."

"Hep Gardiyanlar'ın ne kadar güçlü olduklarından bahsedip duruyorsun," dedi Shay düşünceli bir ses tonuyla. "Neden karşı koymadığınızı bir türlü anlamıyorum."

"Karşı koymak mı?" Kaşlarımı çattım. "Kime karşı?"

"Bekçiler'e. Bu kitabı okumak istemene neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama hoşlanmadığın emirler aldığını söylemiştin. O halde neden hâlâ öncelikli olarak emirlere itaat ediyorsun."

"Bu bizim görevimiz. Yaptığımız iş kutsal." Bacaklarımı altımda topladım. "Ayrıca ödüllendiriliyoruz. Bekçiler bize her konforu sağlıyor. Evler, arabalar, para, eğitim. İstediğimiz her şey bize veriliyor."

Shay, "Özgürlüğünüz haricinde," diye homurdandığında, ona öfkeli bir bakış fırlattım. "Peki, emirlere uymayı reddetseniz ne olur."

"Bu hiç olmadı ki," diye karşılık verdim. "Dediğim gibi, görevimiz kutsaldır. Neden reddedelim ki?"

"Teorik olarak mı?" Bakışları sürekli üzerimdeydi. "Demek istediğim, sizler Bekçiler'den daha güçlü gibi görünüyorsunuz."

"Fiziksel olarak güçlüyüz, evet." Buz gibi parmaklar tenimin üzerinde gezinince nefesim kesildi. "Shay, Rowan Malikânesi'nde gölgelerin seni takip ettiğini sandığını söylediğinde," dedim. "Tam olarak bunu mu kastettin?"

"Bir gölge tam olarak beni nasıl takip edebilir ki?" Bir ortaçağ hikâyesinin metnini gösterdi ve hemen onun yanına gittim.

"Benim kendi gölgemin dışında yani."

"Evdeki sıradan objelere ait görünmeyen karanlık şekillerin, gölgelerin etrafta, üstünde ya da yanında hareket ettiğini gördün mü?" Sesimdeki sakin tonlamayı korumaya çalışıyordum.

"Hayır. Orası sadece gerçekten eski ve tüyler ürpertici bir malikâne." Kitabı açtı. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Bekçiler'le savaşamayız çünkü onlar bizimle yalnız başlarına savaşmayacaktır," dedim.

Başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Bekçiler'in Gardiyanlar'dan başka müttefikleri de var," dedim. "Biz askerleri olarak hizmet veriyoruz ve kutsal yerleri koruyoruz. Ama cadılar, kişisel korumaları gibi davranan hayaletlere güveniyor."

"Hayaletler mi?"

Gözlerinde beliriveren korkuyu görebiliyordum.

Başımı salladım."Gölge korumalar. Onlar bu dünyaya ait değiller. Bekçiler istedikleri zaman onları çağırabilir. Hiçbir şey bir hayaletle savaşamaz ve onlar sadece Bekçiler tarafından kontrol edilebilir. Teoriye göre eğer bir Gardiyan emre itaat etmezse..." Sesim titredi. "Ya da burada seninle ve bu kitapla olduğumu öğrenirlerse bu durumla ilgilenmek üzere buraya bir hayalet gönderilir."

"Anlıyorum," dedi usulca. "Ve dayımın evinde de hayaletler olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Kendisi uzaktayken Bosque'un onları seni korumak üzere çağırmış olmasının mümkün olduğunu düşünüyorum. Ama

bu tehlikeli olacaktır. Bir Bekçi yanlarında olmadan hayaletler beklenmedik bir biçimde davranabilirler. Tehlikede olabilirsin ve bu konuda endişeleniyorum." Parmaklarımı huzursuz bir şekilde kıvırdım.

"Tamam." Sanki hoş olmayan düşüncelerden sıyrılmak istercesine omuzlarını silkti. "Eğer hayatını tehlikeye atıyorsan buna değmeli. Hadi, çalışmamıza dönelim."

Müteşekkir bir gülümsemeyle ona baktım. "Anlaştık."

"Sanırım ilginç bir şeyler bulduğumu söyleyebilirim." Önünde duran Bekçiler'in metnini çekti ve ilk sayfalarını karıştırdı.

Ona doğru uzandım ama sonra dikleşerek ayağa kalktım. Gözlerim birden çevremizi saran yüksek kitap raflarına yöneldi.

"Sorun nedir?" diye sordu Shay.

Bekledim ve dinledim. Hiçbir şey yoktu.

"Rafların içinden gelen bir ses duyduğumu sandım." Başımı iki yana salladım. "Neyse, boş ver. Ne buldun?"

"Sana öğretilen hikâyeye göre Cadılar Savaşı ne zaman başlamıştı?"

Kaşlarımı çattım. "İnsanlık tarihi yazılmadan bile önce. Dediğim gibi Bekçiler hem dünyevi hem de ilahî ve bizim bildiğimiz dünyadan çok yaşlı olan varlıklar."

"Kitaba göre öğle değil." Parmaklarını yazının üzerinde dolaştırdı.

"Ne?" Doğruldum.

"Bu metne göre, ilk Cadılar Savaşı ortaçağın sonlarında, 1400'lü yıllarda yapılmış," dedi.

"Bu doğru olamaz," dedim.

"Okumamı ister misin?"

Başımı salladım.

Önündeki not sayfalarını düzeltti. "Anno Domini 1400: Habercinin Yükselişi ve gücümüzün canlanması ile halkımızın büyük bölünmesi ve davası başladı." Duraksadı. "Tanıdık gelen bir şey var mı?"

"Hiçbiri."

"Bu çok kötü," dedi kitabın kapağını hızla kapatarak. "Habercinin Yükselişi kısmının bir çağrışım yapacağını ummuştum. Kulağa etkileyici geliyor."

"Haberci'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. "Ya da güçlerin canlanması hakkında."

"Bekçiler'in sihirlerini 1400 yılında elde ettikleri anlamına geldiğini tahmin etmiştim."

"Bunun bir anlamı yok ki." Notlarını kendime doğru çevirdim. "Bekçiler sihir elde etmediler; onlar zaten hep büyük bir güce sahiptiler."

"Eğer öyle değilse..." Sandalyesini telaşla bir santim geri itti.

Tedirgin gözlerle ona baktım. "Öyle olmayan ne?"

"Eğer anlattıkları hikâye doğru değilse?"

"Neden kendi hikâyelerini uydursunlar ki?" diye sordum.

Üzerine saldırmadığım için rahatlamış görünüyordu. "Bilmiyorum. Sen söyle."

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Bana anlatılan, bu güne dek duyduğum tek hikâye ve hepimizin bildiği tek şey bu."

"O halde, sanırım buradan bir yere varamayız." İçini çekti.

Gözümün ucuna bir şey ilişmeden önce burnuma bir koku gelmişti.

Shay, "Calla!" diye bağırdı ama yaydan fırlayan bir ok sesinin sandalyemin üzerine doğru geldiğini duydum. Bir saniye önce göğsümle aynı hizada olan ok, raftaki kitaplardan birine saplandı. Arayıcının bir dahaki denemesinden önce zamanlamayı iyi kullanarak kendimi yere atıp yuvarlandım.

"Hayır!" diye bağıran Shay masanın üzerinden atlayarak yabancının üzerine saldırdı. Shay üzerine atladığında Arayıcı homurdandı ve sarmaş dolaş olmuş vücutları yerde yuvarlanmaya başladı.

"Shay yapma! Hemen git buradan!" Kaslarım gerildi ve kurt biçimine dönüştüm.

"Buraya gel, dişi kurt." Döndüm ve iki elinde de kılıç taşıyan diğer bir Arayıcı'nın rafların arasından ortaya çıktığını gördüm. Ölümcül darbelerle salladıkça kılıçlar parlıyordu.

Hâlâ boğuşuyor olan Shay'e doğru bir bakış attım ve sonra da yeni gelen düşmana döndüm. İki Arayıcı da yirmi beş yaşlarında, genç adamlardı ve yalnız gibi görünüyorlardı. Öyle bile olsa, yüzlerinin sert hatları, tıraş olmamışlığın verdiği kaba görüntüleri, dağınık saçları ve gözlerindeki her şeyi göze almış ateşli bir ifadeyle ölümcül görünüyorlardı. Hırlayarak raflara doğru geriledim. Shay diğer Arayıcı'yla mücadele ediyordu. İkisi de avantaj elde etmek için kendilerini zorlayarak yerde güreşiyorlardı. Arayıcı, Shay'i zaptetmeye çalışırken dişlerini gıcırdatarak anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyordu ama silahını almaya teşebbüs etmiyordu.

"Hadi ama çocuk," diye tısladı. "Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim. Sadece açıklamam için bana fırsat ver. Connor, buraya gel ve bana yardım et!"

Shay'in yanıtı Arayıcı'nın çenesine bir yumruk atmak oldu. Sonra bir yumruk da yüzüne indirdi.

"Ben ciddiyim, çocuk." Yabancı ağzındaki kanı tükürdü, homurdanmaya başladı, muhtemelen Shay onun burnunu kırmıştı. "Buraya sana yardım etmeye geldik."

"Oyalanmayı kes, Ethan, sohbet edecek vakit yok. Dövüş onunla. Bir kere kafasına vurmakla ölmez."

Connor bir saniyeliğine gözünü benden başka yere çevirince ileri atıldım ve ahşap zeminde kayarak keskin kılıçların altından geçiverdim. Connor küfrederek döndü ve peşimden geldi ama ben masanın çevresini hızla dolaşarak Shay'e doğru koştum. Ethan kollarını birden havaya kaldırdığı için dişlerim boğazının yerine pazılarına kenetlendi. Kolunu ağzımdan kurtarmaya çalışırken çığlık attı ama azı dişlerimi daha derine gömdüm ve onu kendime doğru çektim. Shay ayağa fırladı ve rafların diğer tarafına doğru koştu.

"Bırak onu, kaltak!" diye bağırdı Connor.

Connor üzerimize doğru hamle yapınca Ethan'dan uzağa doğru zıpladım. Hızla atılan adam tüm ağırlığıyla arkadaşının üzerine düşmüştü. Ethan bağırdı ama ciğerlerinden ıslık gibi yükselen nefesi sesini kesmişti.

Shay, "Kaç, Calla!" diye bağırdı. Kenara çekildim ve kitaplardan oluşan bir çığ iki Arayıcı'nın birden üzerine düştü. Birkaç santim uzağımdaki raflar yere yığılırken oluşan rüzgâr tüylerimi uçurdu.

Shay'in rafların olduğu tarafta durduğunu gördüm. Biçim değiştirerek ona doğru koştum ve yüzündeki yapmacık gülümsemeyi görünce başımı iki yana salladım.

"Yaralandın mı?" Gözlerim üzerinde geziniyordu.

"Ne? Öpücük yok mu?" Kitapları, rafları ve Arayıcılar'ı gösterdi. "Ben bir kahramanım."

"Sen ümitsiz vakasın," dedim.

"Yalnızca, senin kurt oğlan kadar değerli olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum," dedi. "Hadi, kitabı alıp bu lanet olası yerden uzaklaşalım."

Shay darmadağınık olmuş yerden iki sıçrayışta atlayarak karşıya geçti, Bekçiler'in kitabını çantasına attı, benim çantamı da omzuna asıp alelacele yanıma geldi.

Kitap yığınına, altındaki uzuvlara baktım ve Arayıcılar'dan birinin parmağının kıpırdadığını gördüm.

"Aslında onları öldürmeliydim," diye mırıldandım.

Shay, "Bunun harika bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi başparmağını kütüphanenin ana bölümüne doğru sallayarak. "Bir izleyicimiz olmak üzere."

"Biraz önce korkunç bir gürültü koptu. Buradan geldi." Şaşkına dönmüş patron, yanındaki kütüphane görevlisiyle konuşarak köşeyi dönüp ortaya çıkıverdi.

"Ah, aman Tanrım!" Patron okuma gözlüklerini indirdi. "Birisi bunların altında mahsur mu kaldı yoksa?"

"911'i ara! Siz ikiniz, ne olduğunu gördünüz mü?" Kütüphaneci göğsünü kavrayınca, kadının kalp krizi geçirmesinden korktum.

"Kim olduğunu biliyor musunuz?" Patron telefonu çıkardı ama inanamayan gözlerle ciltleri ve ciltlerinden ayrılmış kâğıt yığınlarını süzüyordu.

Kütüphane görevlisi telefonu onun elinden kaptı ve söylenerek rakamları tuşlamaya başladı. Kalp krizi geçirmiyordu, belli ki sadece rol yapmıştı.

Shay ciddi bir sesle, "Hayır, efendim," dedi ve kocaman açtığı masum gözlerle ona baktı. "Sadece çalışmak için sessiz bir yere ihtiyacımız vardı. Ama işler pek yolunda gitmedi."

Elini tutarken dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım ve birlikte kütüphaneden koşarak uzaklaştık.

On Dokuz

Kanlı Ay. Samhain. Kanlı Ay. Samhain. Sınıfa doğru yürürken başka bir şey düşünemiyordum. Çok yaklaşmışlardı ve ben ikisi hakkında da hiç bu kadar kararsız olmamıştım.

Organik kimya dersine girdiğim zaman, Ren beni yayvan bir gülümsemeyle karşıladı.

"Zambak."

Gözlerindeki meydan okumaya karşı koyamadım. Bacağına bir tekme atmaya yeltenince sıçrayarak yolumdan çekildi.

Laboratuvar araçlarını hazırladığımızda alfaya baktım. "Ren, Samhain hakkında ne biliyorsun?"

Oldukça düşünceli bir ifade takınarak bana doğru yürüdü. "Bir bakalım, benim ve senin doğum günün. Ama tabii sen bunu biliyorsun zaten."

Arkama doğru geçip kollarını belime sarınca kızardım. Dudakları kulağımda geziniyordu. "Sanırım seninle bir sorun yaşamamam için doğru cevap; hayatım en mutlu günü olmalı. Ya da ona benzer bir şey. Kesinlikle tasasız günlerimin sonu ya da ayağıma prangalar vurulduğu zaman olmamalı. Hımm,

sana hem doğum günü hem de yıl dönümü hediyesi almam gerektiğinin yeni farkına varıyorum. Ne acı."

"Ah, lütfen." Dirseklerimle onu sertçe ittim.

Tekrar masadaki yerine geçip çay yapraklarını ölçmeye başladığında yüzündeki şeytani gülümseme olduğu gibi duruyordu. Çalışma kitabımın kapağını bir fiskede açtım.

"Çaydan kafeini mi ayrıştıracağız?"

"Öyle görünüyor." Ölçek setini çıkardı.

Ona bir beher uzattım ve etekliğimin pililerini düzelttim. Sürekli yukarı doğru kıvrıldığı için dikkat dağıtıyordu. Bu Naomi'nin gardırobuma eklediklerinden biriydi. Birden bu etekten nefret ettim.

"Ben Samhain konusunda ciddiydim. Ayin hakkında bir şey biliyor musun?"

"Her zamanki şeyler dışında bir şey bilmiyorum," dedi. "Ruhani dünya, perdenin incelmesi vs."

Göz kırpmasını görmezden geldim.

"Ama babam tehlikeli bir gece olduğunu ve çok fazla güce sahip olunca ruhların ne yapacağının belli olmadığını söylemişti."

Birleşme sırasında ne tür ruhların olabileceğinden endişe ederek ürperdim.

Kalsiyum karbonata uzandı.

"O gün annemin öldüğü gündü," dedi usulca.

Gaz lambasını yakmak üzereyken donup kaldım. Ren'in dikkati hâlâ deneydeydi. Çenesindeki kaslarının gerilmesi dışında, ızdırap çektiğine dair hiçbir şekilde kendini ele vermiyordu.

"Annen Samhain'da mı öldürüldü?" Hayrete düşmüş bir şekilde bir solukta sordum. Birleşme günümüzün Corinne Laroche'un cinayetinin yıl dönümüne denk getirilmiş olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerini ölçeklerden ayırmadı. "Bir Arayıcı'nın tuzağıydı... Olayı biliyorsun. Ondan beri bir saldırı başarıya ulaşmadı."

Olaydan haberim vardı, tüm genç kurtlar bunu bilirdi. Bu efsane gibi bir şeydi. Arayıcılar dağın batı yakasındaki Mahkûm yerleşkesine saldırmıştı. Pusu şafak vaktinden önce, Corine daha bebek olan oğluyla evde yalnızken kurulmuştu. Bekçiler ne olduğunun farkına varmadan önce Ren'in annesi de dâhil olmak üzere birkaç Mahkûm Gardiyan öldürülmüştü. Arayıcılar'a karşı yapılan bu taarruz çok gaddarca olmuştu. Bekçiler altı ay süresince seferberlik ilan ederek asileri aramış ve Boulder yakınlarındaki muhtelif kamplarını bularak onları yok etmişti. Eden'ın dışında gerçekleşen olaydan önce, Arayıcılar'ın Mahkûmlar'a karşı bölgedeki en son ve en büyük saldırıydı.

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Ren bana doğru baktı ve ürperdiğimi görünce gülümsedi. "Sorun değil, Calla. Onu zar zor hatırlıyorum. Ayrıca onu benden uzaklaştıran kişileri öldürmek de benim görevim. Kötü bir iş sayılmaz. Sonuçta bir şekilde adalet sağlanıyor."

Dudağımı ısırarak devam etmesini bekledim.

"Neden büyük sürprizi bozmaya çalışıyorsun?" Sesindeki gamsız tonlama beni şaşırtmıştı. "Bekçiler'in kurallarına hayran olduğunu sanıyordum."

"Bizden yapmamız beklenen şey konusunda, bir şeyler bilmek iyi olurdu," diye homurdandım.

Benzen gaz ocağını gösterdi. "Onu yakacak mısın? Bunu yirmi dakika ısıtmamız gerekiyor." Çalışma kitabına baktı. "Karıştırarak."

"Evet. Özür dilerim." Çakmağı aldım ve telaşla yaktım.

"Karıştırmak ister misin?" Beheri tel süzgecin üzerine yerleştirdi.

"Tabii," dedim. Cam çubuğu elime tutuşturdu.

Karıştırma işlemi oldukça sıkıcıydı. İçimi çekerek laboratuvar tezgâhına dayandım. Ren eteklerimin pilelerinden birini parmaklarının arasına aldı.

"Bu etek, bir tür akordeon gibi görünüyor." Kahkaha attı. "Sana yakışmamış da değil."

"Teşekkürler," diye kuru bir sesle yanıtladım. "Sanırım tam olarak akordeon pile diye tabir ediliyor. En azından annemin söylediği bu."

"Ben de artık resmen flört etsek nasıl olur diye düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Benimle akşam yemeğine gelir miydin?"

"O gün de mi demek istedin?" Birden deli gibi çarpmaya başlayan kalbimi yatıştırmak için karıştırma işine yoğunlaştım. "Ne zaman?"

"Birleşmeden önce. Benimle akşam yemeği ye ve ayinin olacağı zamana kadar seni birkaç saatliğine Kanlı Ay'a götüreyim." Etekliğimin pililerinde gezinen parmakları yukarı doğru çıkarak süveterimin kenarına geldi, eli soluk mavi kaşmirin altına süzüldü ve belimim aşağısını okşamaya başladı.

Soluğumu tuttum ve bileğini parmaklarımla yakalayarak elini baştan çıkarıcı araştırmasından alıkoydum.

"Dersteyiz," diye sıkılı dişlerimin arasından tısladım. Etrafa bakındım ve birkaç çift gözün telaşla başka yöne çevrildiğini fark ettim. Ashley Rice beni süzmeye devam ediyordu. Bir türlü Shay'in olduğu tarafa doğru bakamadım.

Ren sırıtarak elini parmaklarımın sımsıkı kavrayışından kurtarmaya çalıştı.

"Karıştırman gerekiyordu."

"Kendine gel!" Bileğini bıraktım ve yaptığım işe dönmeden önce, son bir uyarı olarak onu çimdikledim.

"Mümkün değil," diye cevap verdi ama sadece serbest olan elimi tutmakla yetindi. Parmaklarımdan yayılan sıcaklık saç diplerime kadar çıkmıştı.

"O halde yemeğe gelmek ve sonra da baloya gitmek istiyor musun? Biraz baş başa zaman geçirmenin iyi olacağını düşünmüştüm." Başparmağı elimin üst kısmını okşayınca dizlerimin bağı çözüldü sanki.

Boğazımı temizledim. "Baş başa mı?"

"Evet," dedi. "Sen beni ektikten sonra Dax'in av arkadaşı olarak yaşamak zorunda kaldım. Avlanmanın heves kırıcı bir şey olduğunu iddia edemem doğrusu, Dax kendi başına bir geyiği on ikiden vurdu."

Tek kaşımı kaldırdım. "Bu çok etkileyici."

"Kesinlikle," dedi. "Ne olursa olsun, Dax birlikte olmayı umduğum biri değildi. Şu Logan'ın oğlanına göz kulak olmakla meşgul olduğun için sonuçta seninle de pek vakit geçiremedim."

"Nazik ol."

"Ben sadece doğru dürüst flört etmeyi hak ettiğimizi düşünüyorum, sen ne dersin?"

"Öyle sanırım." Sesimdeki zoraki tonlamayı duyabiliyordum ve Shay'in bu gelişmeye nasıl tepki vereceğini şimdiden tahmin ediyordum.

"Bundan hoşlanmadın mı?" Sesindeki neşeli tonlama kaybolmaya başlamıştı.

Bir cevap bulmaya çalıştım. "Hayır. Yani... evet, seninle yemek yemek isterim. Ben sadece biraz şaşırdım. Törene tüm sürünün bir grup olarak katılacağını düşünmüştüm."

Bana doğru uzanarak mırıldandı "Sanırım yalnız olmak kulağa daha hoş geliyor, ne dersin?"

Dişleriyle kulak mememi nazikçe yakaladı. Tüm kaslarım eriyip gitmişti. Karıştırma çubuğunu düşürdüm ve yığılmamak için masanın kenarına tutundum.

Ren telaşla doğruldu. "İyi misin?"

Konuşmak konusunda kendime güvenemediğim için sadece başımı salladım. Gülümsedi ve çalışma kitabına döndü. "Peki, sırada ne var? Bir tülbendimizin olması gerekiyordu. Tülbendimiz nerede?"

Ben nefes almaya gayret ederken o da masayı araştırıyordu.

Laboratuvar dersinin geri kalan bölümünde, alfayla aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım. Tehlike arz eden şakacı bir günündeydi ve ona verdiğim tepkiler çok değişken olduğu için beni afallattırsa yanıcı sıvıyı dökerek bulunduğumuz laboratuvarı tutuşturmaktan korkuyordum.

Sınıftan çıkıp öğle yemeğimi almak üzere dolabıma doğru yürürken Shay bir adımda yanıma geliverdi. Ona bir bakış attım. "Benimle birlikte kafeteryaya mı geliyorsun?"

Yerde duran boş bir kola kutusuna tekme atınca kutu gürültüyle koridor boyunca yuvarlandı. "Ren bugün arkadaş canlısıydı, değil mi?"

Harika. "Kimya dersi boyunca bizi seyretmek zorunda değilsin."

"Fark etmek için seyretmeme gerek yoktu ki." Huysuzca bir ses çıkardı. "O her tarafındaydı."

Kızardım. "Bayan Foris bir şey demedi, dolayısıyla sen abartıyorsun sanırım."

"Bayan Foris asla bir şey söylemez ki. İkinizden de çok korkuyor."

"Omuzlarımı silktim. Kesinlikle haklıydı.

Dolabıma doğru yürürken etrafa garip bir sessizlik çökmüştü. Shay en sonunda konuşunca rahatladım. "Bu akşam kahve içmek ya da başka bir yere gitmek ister misin? Kütüphanenin devre dışı olduğunu sanıyorum."

"Kesinlikle öyledir," dedim. "Ama kahve de içemem."

"Neden?"

"Anneme sözüm var," diye ağzımda geveledim. "Eşleşme günü için bazı şeyler yapmalıyım."

"Ah." Dolabımın içinde yemeğimi ararken o da yan dolaba yaslandı. "Ne tür şeyler?"

Dolabımın içine girip saklanmak istedim. "Kızları ilgilendiren işler."

"Kulağa çekici geliyor," dediğini duydum, her ne kadar başımı ceketimin içine gömsem de.

Korkmuş bir deve kuşu gibi davranmaktan vazgeçerek yemek çantamı aldım. "İyi. Hadi yemeğe gidelim."

Yanımda yürüyen Shay sürekli mırıldanıyordu. "İşte, karşınızda Gelin Hanım." Böbreklerine dirseğimle vuruncaya kadar da mırıldanmaya devam etti.

Yirmi

"Of!" Sabine'nin parmaklarının arasındaki iğneleri görünce geriye doğru sıçradım. Üç defadır iğneyi batırıyordu ve artık bunu bilinçli olarak yaptığına ikna olmuştum.

"Özür dilerim," dedi Sabine ama sesi hiç de öyle gelmiyordu.

"Calla, sakin olmalısın," diye homurdandı annem.

"Sabine, daha dikkatli ol."

"Peki, Naomi," diye başını eğerek cevap verse de sırıttığını gördüm. Yerlere kadar kumaşla sarmalanmış olmasaydım onu tekmelerdim.

Bryn önümde dikilmiş, kıyafetimi inceliyordu. "Sanırım şuradan toplanması gerekiyor." Sol omzumu işaret ediyordu.

Annem kalktı. "İyi ki fark ettim, Bryn. Sabine burada daha çok iğneye ihtiyacımız olacak."

Sabine'nin omzunu tuttum. "Eğer bir daha bana iğneyi batırırsan kafanı iğne yastığı olarak kullanacağım."

"Calla, bir hanımefendi hizmetlisiyle asla muhatap olmaz," diye ayıplar gibi cık cık etti. "Cosette, kenar bastırma işi ne zaman biter?"

"Birazdan biter," diyen Cosette'in sesi altımdan bir yerlerden geliyordu. Kaparık tafta yığınının arasından onu göremiyordum.

"Kahretsin, Sabine!" Omzumdaki yeni iğnelenen yeri ovuşturdum. "Bu kıyafete kan bulaştırırsam pişman olursun."

"Tenine zarar vermiyorum ki." Sabine gülümsemesini saklamadı.

"Zaten büyük bir olasılıkla kan içinde kalacaksın," dedi Fey kendini sakladığı köşesinden. "Dikiş işleminden mümkün olabildiğince uzakta durmaya çalışmıştı, sanki ipeğe dokunursa virüs kapacakmış gibi davranıyordu.

Annem azı dişlerini ona doğru gösterdi. "Fey!"

Annemin prova için odama getirdiği kaidenin üzerinde sallandım. Bryn belimden tutarak düşmemi önledi.

"Ah," diye zayıf bir sesle sızlandım, bu kez başka iğneler tenime batıverince.

Bryn, "Özür dilerim," dedi ellerini gevşeterek.

"O ne diyor?" Anneme baktım, başını iki yana doğru sallıyordu.

"Törenin nasıl olacağını nereden biliyorsun?" Gözlerini tekrar Fey'e dikmişti.

"Özür dilerim, efendim." Fey gözlerini yatak odamın penceresine dikmişti.

"Dax, Emile'in Efron'la bu konuda konuşmasına kulak misafiri olmuş."

"Dax'in daha terbiyeli olmayı öğrenmesi gerekiyor," dedi annem.

Benim hâlâ dengede duramadığımı gören Bryn, olduğu yerde kaldı.

"Anne, lütfen," diye mırıldandım. "Bana hiçbir şey söyleyemeden duramaz mısın?"

Annem dilini dudakları üzerinde gezdirerek odadaki meraklı kızlara baktı.

"Birazını anlatabilirim," dedi usulca. "Ayrıca bu kıyafetin üzerinde kan olmayacağına dair seni temin ederim."

Tekrar nefes almaya başlamıştım. "Ah, güzel."

"Çünkü öldürme işlemini yaptığın zaman kurt olacaksın," diye sözlerini tamamladı.

"Öldürmek mi?" Gözüme, uzun giysi aynasındaki yansımam ilişti. Yerine bir başkasının geleceğini duyan VIII. Henry'nin eşlerinden birine benziyordum.

"Hadi ama Cal,"

Şifonyerin üzerinde duran yırtık pırtık oyuncak ayımı aldığında, kafasını koparmasından endişe ettim. "Öldürme işlemi büyük bir olasılıkla gecenin eğlenceli kısmı olacak."

"Ren onu yatağa götürene kadar," diye kedi mırıltısı gibi konuşan Sabine'ydi.

Fey'in kahkahası kükreme gibi çıkmıştı. Cosette'in boğuk kıkırtıları bile kumaş katlarının arasından duyulabiliyordu.

"Kes sesini, Sabine." Bryn ona tekme atınca sırıttım.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, kızlar." Annem ellerini kalçasına koydu. "Tıpkı barbarlar gibi davranıyorsunuz."

Uzandı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Calla, bu güzel bir tören. Hepimiz seni kutsal bahçede bekliyor olacağız, sadece Bryn sana tören alanına kadar eşlik edecek. Sonra seni yalnız bırakacak. Davullar orman ruhunu harekete geçirecek ve bize katılmak üzere çağırılmadan önce son duyduğu şey ise savaşçıların şarkısı olacak."

"Beni kim çağıracak?"

"Anlayacaksın," diye gülümseyerek mırıldandı. "Her şeyi anlatmak istemiyorum. Ritüeli özel kılan şey onun gizemli olmasıdır."

Özel mi? Onu buğulu gözlerle süzdüm, özel hissetmiyordum, sadece huzursuzdum. "Peki ya öldürme?" *Anne ve babamı endişelendiren şey buydu.*

Yüzümden çektiği ellerini önünde kavuşturdu. "Bu bir deneme, Ren ve senin sürüye önderlik etmek için ortak becerinizin olduğunu kanıtlamak üzere yapılan bir gösteri."

"Birlikte avlanmak gibi mi?" Bunun nasıl olacağını hayal edemiyordum. "Bekçiler de izleyecek mi?"

"Törenin sonunda senin avladığın kurban sunulacak," dedi kıyafetimin önünü düzelterek. Bir başka iğne batınca yerimden sıçradım.

"Kurban nedir?" Bryn elimi tuttuğunda parmakları titriyordu.

"O geceye kadar bilmeyeceksiniz," dedi annem. "Sürpriz, meydan okumanın bir parçasıdır."

Sabine, "Stephen'la birleşmenizde sürpriz neydi?" diye sordu. Parmaklarının birbirine sımsıkı kenetlenmiş olduğunu görünce şaşırdım, öldürme işlemi sanki en az benim kadar onu da korkutmuş gibiydi.

Annem şifonyere doğru yürüdü ve eline bir fırça aldı. Arkama geçip saçlarımı fırçalamaya başladığında oldukça sakindi.

Tam onun bir şey söylemeyeceğinden emin olduğum sırada konuşmaya başladı. "Bir Arayıcı'ydı. Esir aldığımız biri."

"Ah," dedim. Eden'ın dışında savaştığım Arayıcı'nın yüzü gözümün önüne geldi. Adamın Efron'un ofisindeki çığlıkla-

rını hatırladım. *Hâlâ yaşıyor olabilir miydi? Bekçiler sırf onu törende ayaklarımızın önüne atmak için gizli bir hapishanede bekletiyor olabilir miydi?*

Yatağımın olduğu taraftan bir vızıltı sesi geldi. Fey elini tarlatanın oluşturduğu yığının altına sokarak telefonumu buldu. "Cevap vereyim mi?"

"Kim arıyor?" diye sordum.

Ekrana baktı. "Shay."

Saçımdaki fırça yarıda kalıverdi. "Shay de kim?" diye sordu annem.

"Logan için bakıcılığını üstlendiğimiz bir insan." Fey telefonu bana attı.

"Anne!" Telefonumu yakalamayı güçlükle başardığımda annem bir tutam saçımı çekiverince acıyla ciyakladım.

Fırçanın yere düştüğünü duydum ve bir an sonrasında da annem karşıma dikiliverdi. Yüzü yatağımdaki kırışık çarşaflardan bile daha soluktu. "Bekçiler'in insanı seni mi arıyor? Neden?"

"Shay'i bilmiyor musun?" Elimdeki telefon hâlâ titreşiyordu.

"Ben..." Yere çökerek fırçayı aldı. "Lumine'den bir şeyler duymuş olabilirim fakat çocuğun adını bilmiyordum."

"Lumine onun hakkında ne söyledi?" Komodinimin üzerini düzeltmekle oyalarken onu seyrediyordum.

"Önemli bir şey değil." Başını kaldırıp bakmadı. "Sizin tanışık olduğunuzu fark etmemişim."

"Oldukça tanışık," diye homurdanan Sabine'ydi.

"Ne demek istiyorsun?" Annem önce ona, sonra da bana baktı. "Ren'den başka bir genç adamla arkadaşlık mı ediyorsun? Bu utanç verici!"

Sabine tekme atmaya çalışırken Bryn tutmasaydı neredeyse üzerine yuvarlanacaktım.

"Tabii ki etmiyor, Naomi," dedi Bryn. "Calla'nın Shay'e göz kulak olmasını Logan istedi. Onu korumasını."

Annemin yüzü daha da beyazlamıştı. "Neden böyle bir şeyi..." Birden sustu ve yastıkları kabartmaya başladı. Titreşen telefonuma baktım, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Naomi tatlı ve armağanlarımız olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu Bryn. "Sanırım ara verebiliriz."

"Evet, evet!" Annem rahatlamış görünüyordu, kapıya doğru yürüdü. "Çay ve bisküvi hazırladım. Salonda keyfini çıkarırız."

"Teşekkürler, Bryn," diye mırıldandım, diğer kızlar annemi takip ederek odadan çıkarken. Kolumu sıktı ve sonra da kaşlarını çatarak dönen Fey'e yetişmek için koşturdu.

Hemen telefonu açtım. "Selam."

"Calla." Shay şaşırmıştı. "Açacağını düşünmemiştim."

"Evet." Annemin gümüşlerin ve porselenlerin nasıl yerleştirileceğine dair emir sesleri merdivenlerden yukarı doğru yükseliyordu. "Sadece birkaç dakikam var."

"Bu uzun sürmez," dedi. "Kütüphanede neden işe yarar bir şey bulamadığımızı anladığımı sanıyorum."

"Nedenmiş?"

"O simyacılık sembolleriyle ilgili bir şey canımı sıkıyordu," dedi. "Resimdeki haçlı olanı hatırlıyorsun değil mi?"

"Hı-hı."

"Bu yüzden biraz araştırma yaptım ve orada olmadıklarını gördüm." Sayfa karıştırma hışırtıları duydum. "Haritada bir üçgen var. Dağa çıkarken kullandığım. Tam mağaranın üzerinde."

"Haldis Mağarası'nda bir üçgen mi var?"

"Evet," dedi. "Baş aşağı duran ve tek bir çizgiyle kesilmiş bir üçgen."

"O yeryüzü," dedim aklımdan simya sembollerini geçirerek. "Mağaranın yeryüzünün temel gücüyle bir ilgisi olması gerekiyor."

"Mağaranın içinde ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Shay.

"Mağarada mı?" diye tekrar ettim. "Önemli bir yer olduğunu varsayıyorum. Bekçiler oradan hep kutsal bir bölge olarak bahsederler. Sence içeride bir şey mi var?"

"Bunu öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ciddi misin?"

"Arayıcılar'ın saldırısından sonra kütüphaneye dönemeyiz," dedi. "Bunu sen de söylemiştin. Ama başka bir şey denemeliyiz."

"Emin değilim." Ağzım kurumuştu. "Mağaranın olduğu yerin rakımı çok yüksek. Şu anda oldukça fazla kar vardır."

"Ben iyi bir dağcıyım. Başarırım," dedi. "Bunu yapabileceğimi biliyorum, Cal."

"Bryn'le birlikte devriyede olduğumuz pazar günü olmak zorunda," dedim düşünceli bir şekilde. "Bryn'i atlatmak sorun olmaz. Ansel ile baş başa geçireceği bir gün fırsatının üzerine atlayacaktır. Ama bir sonraki Silüet devriyesi görevi devralana kadar çabuk mağaraya gidip gelemeyebiliriz. Yani bunu ben yapabilirim ama..."

"Oraya bensiz gitmene izin vereceğimi sakın bile düşünme."

Kapıda beliren annem, elindeki danteli bana doğru sallıyordu. "Calla hediye ve oyun zamanı! Kıyafetini çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı? İğnelerin düşmemesi için dikkat et."

"Oyun mu?" Hasta gibi bitkin hissediyordum.

"Oyun mu?" Shay'in kahkahası kulağımı tırmaladı. "Orada gelin banyosu mu yapıyorsunuz? Ne yaptığınızı bana söylemeyeceğine hiç şüphem yok. Acınacak bir halde olmalısın."

Elimi telefonun üzerine koydum. "Bir dakika içinde aşağıdayım, anne."

"Misafirleri bekletmek ayıp olur," diye azarlar gibi söylendikten sonra merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

"Calla?" diye seslendi Shay. "Orada mısın?"

Aynadaki yansımama baktım, elbiseyi paramparça ederek dünyanın en pahalı konfetisini yapmanın ne kadar eğlenceli olacağını hayal ediyordum. "Buradayım. Özür dilerim."

"O halde, ne zaman gidiyoruz?"

Shay'in hevesli ses tonu aynı zamanda hem kahkaha atmak ve hem de ağlamak istememe neden oldu. Samhain'a bir haftadan biraz fazla süre kalmıştı. Birleşme gerçekleştiği takdirde, Shay'le ortadan kaybolma şansım olmayacaktı. Onu bir daha görebileceğimden bile emin değildim. "Bu pazar. Mağaraya bu pazar günü gideceğiz."

"Üç gün sonra mı?" dedi. "Ah, Tanrım, zeki planım hakkında çok heyecanlanmıştım. Artık sadece gerginim."

"Öyle de olmalısın. Yarın görüşürüz."

"Bana kıyafetinle ilgili bir şeyler söylemeyecek misin?"

Telefonu suratına kapattım.

"Geliyorum, anne!" diye bağırarak kaidenin üzerinden atladım. Odamdan dışarı iki adım atmıştım ki ayağım eteğe takıldı ve tökezleyerek yüzüstü düştüm. Toparlanmaya çalıştım ama beni sarmalayan altın, inci ve pembeli sonsuz kumaş yığı-

nından bir türlü kurtulamadım. Her hareketimde iğneler tıpkı öfkeli arıların akınına uğramışım gibi her yanıma batıyordu.

Bryn beni ipekten oluşan hapishaneden kurtardığında bile hâlâ çığlık atıyordum.

Yirmi Bir

"Eee, bu akşam ne yapıyorsun?" Shay, büyük fikirler dersinden çıkarken sordu.

"Bu makalenin üzerinden geçeceğim." Not defterimi kavradım. "Ben şey… her şey yüzünden geri kalmaya başladım."

"Gelebilir miyim?" diye sordu elindeki tam sayfa notları sallayarak. "Birlikte yapabiliriz."

"Evime gelmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Dolabımı açarken kitaplarımı tuttu.

"Annem bundan hoşlanmayacaktır."

"Ama ben iyi bir çocuğum."

"Bununla ilgisi… Ahh!"

Ansel futbol topuyla sırtıma vurdu.

"Gol!"

Dolabımdan bir şişe suyu kaptığım gibi suratına döktüm.

"İyi misilleme." Yüzünü kurularken sırıttı. "Ama haberciyi vurmamalısın."

"Hâlâ nefes alıyorsun," dedim. "Haber ne?"

"Nev bu gece Burnout'da oynuyor. Bizi de davet etti."

"Burnout nedir?" diye sordu Shay.

"Şehrin batısındaki bir bar." Ceketimi giydim. "Aslında bardan çok bir baraka."

"Hadi ama Cal. Orayı seversin," diyen Ansel topu dizine sektiriyordu. "Mahalle arası barlardan hoşlanmıyormuş gibi davranma. Ayrıca Eden'dan beri uzun süredir an... şey... birlikte bir şey yapmadık. Biraz stres atmaya ihtiyacımız var. Hep birlikte."

"Ne zaman?" diye sordum.

"Saat onda."

"Bilmiyorum." Shay'e baktım. Ansel bakışlarımı takip ediyordu.

"Sen de gelmelisin, Shay. Bu akşam bizimle takıl," dedi. "Öğle yemeği olmasa da iyi vakit geçiririz."

"Girişteki güvenliği nasıl atlatmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Shay. "Yoksa hepinizin, henüz bilmediğim sahte kimliği mi var?"

"Nev oranın sahibiyle arkadaş," dedi Ansel. "Kimliğe gerek yok."

"Harika görünüyor." Shay bana muzip bir gülümseyişle baktı.

"Ah, evet." İnlememek için kendimi zor tuttum. "Kesinlikle harika."

Ansel'ın gözleri parladı. "Mason bizi dokuzdan sonra alacak. Shay, orası yirmi dördüncü otobanın hemen dışında. Sağ tarafta çakıllı bir yol var. Onu takip edersen barı bulursun."

"Orada olacağım," dedi Shay.

Mantomun cebini araştırdım ve anahtarları Ansel'a attım.

"Bizi arabayla eve sen götürebilirsin, An. Birazdan arabada buluşuruz."

"Gerçekten mi? Harika!" Fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden park yerine doğru fırladı.

Ansel, uzaklaşınca gözlerimi Shay'e diktim. "Sen delirdin mi?"

"Nev'i dinlemek istediğim için mi?" Shay sakince gülümsüyordu. "Hiç sanmıyorum. İyi olduğunu duydum. Mason'un görüşünün yanlı olabileceğini düşünmeme rağmen."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gülümsemesine karşılık vermedim. "Ren de orada olacak."

"Öyle görünüyor."

Karanlık ve kasvetli bar ortamında da iki erkeği bir aradayken düşünmeden edemiyordum. Parlak neon ışıkları içindeki gece bir felaket olacağa benziyordu.

"Onun istediği..." Dudağımı ısırdım.

"Senin erkek arkadaşın olmak mı?" Shay'in kaşları kalkıverdi. "Herkesin içinde mi?"

Bakışlarımı yere indirdim ve başımı salladım.

"Anlıyorum."

"Teşekkür ederim, Shay," dedim, kavga etmediği için rahatlamıştım. "Gelebilmeni dilerdim."

"Gerçekten mi?" Dolabımın kapağının üst kısmını tuttu ve ileri geri sallamaya başladı. "Peki neden?"

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir değer verme biçimi olarak göremez misin?"

"Sanmıyorum." Dudakları kurnazca kıvrıldı. "Hayır."

"Neden hep böyle zorsun?" Beni kahkahalara boğan yaramazlıklarını hatırlatan gülümsemesi göğsümün sıkışmasına neden olmuştu. Sıkıntımı gideren arkadaşlığının yokluğunda bu gece oldukça zor geçecekti.

"Hadi söyle."

"Senin için bir anlamı var mı bilmiyorum ama seni özleyeceğim." Ona doğru yaklaştım. "Pazar günü daha şimdiden çok uzun zamanmış gibi gelmeye başladı." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudağımı ısırdım.

Ne söylemiştim şimdi ben? Böyle şeyleri asla söylememeliydim.

"Bunu duymak güzel." Shay'in gülümsemesi tehlikeliydi. "Ama yine de bu akşam geliyorum."

"Ne?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ama sana daha yeni söyledim…"

"Biliyorum, Calla," dedi elimi sıkarak. "Bu akşam görüşürüz."

Ona bakakalmıştım. Sadece güldü ve yürüyüp gitti.

Mason, Land Rover'ını çakıllı yola doğru döndürdü. Heybetli aracı, barın müdavimlerine ait motosikletlerin ve eski model arabaların yanına hiç yakışmamıştı.

Bryn emniyet kemerini çözdü. "Neden buraya gelmek zorunda olduğumuzu anlamıyorum. Eden'da olmayı tercih ederim."

"Nev Eden'da çıkmıyor," dedi Mason. "Ayrıca farklı yerleri görmek iyidir."

"Bana güven, burası Eden'dan daha iyidir." Efron'un kulübüne geri dönmeyi düşünmek bile mideme kramplar girmesine neden olmuştu. Mason'la bakıştık. Bir şey söylememiştik ama

ikimizin de ne düşündüğünü biliyordum. Logan yüzünü asla Burnout'ta göstermezdi.

Kolunu Bryn'in beline dolayan Ansel, onu arabadan indirdi. "İyi zaman geçireceksin ve sen de bunu biliyorsun."

Ansel onu öpünceye kadar surat astı, sonrasındaysa gözleri parlıyordu.

Burnout on yıl önce yangında harap olmuş yol kenarındaki bir kafenin yıkıntılarının üzerine inşa edilmişti. Yeni yönetim hasarlı binayı yıkmak yerine barı eskisinin üzerine kurmuştu. Küçücük mekânın her yerine yayılmış ve is izleri taşıyan ahşaplar sanki modern sanatın bir parçası gibi görünüyordu. Zemini oluşturan parkelerin yukarı doğru belirgin bir eğimi vardı ve bu eğim bazı noktalarda o kadar keskindi ki üstlerinden geçmek oldukça kolaydı.

Bardaki tek aydınlatma duvarlardaki neon ışıklı bira amblemleriydi. Havayı bir perde gibi kaplayan yoğun sigara dumanı burun deliklerime dolarak diğer kokuları almamı önlüyordu. Kır saçlı müdavimlerden oluşan bir grup barın önündeki birbirinden farklı taburelere oturmuş ve deri giysiler içindeki motosikletçiler ise salonun daha kuytu köşesindeki masalarda kümelenmişlerdi. Barın tam karşısındaki kısacık bir platform sahne gibi kullanılıyordu. Sahnenin bir kenarında kucağında gitarıyla oturan Neville ayaklarını aşağıya sarkıtmıştı. Shay platforma yaslanmıştı. Nev geldiğimizi gördü ve başıyla selam verdi. Ansel ve Mason alelacele sahneye doğru yürüdüler. Bryn parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Müzik sohbetleri oldukça yoğun olur. Oturmak ister misin?"

Bakışlarını takip ederek, salonun karşı tarafında oturan Ren, Dax, Fey, Sabine ve Cosette'in olduğu köşeye baktım.

"Tabii." Masaya yaklaştığımızda, Ren ayağa kalkarak elini bana doğru uzattı. "Burada olduğuna sevindim."

Nabzım hızlanmaya başladı ama yine de ona doğru yürüyerek beni sarmalamasına ve yanındaki sandalyeye oturtmasına izin verdim.

"Teşekkürler," diye ceketinin kıvrımlarının arasına doğru mırıldandım, sonra da birlikte oturduk. Bryn diğer tarafımdaki koltuğa gömülmüştü.

"Selam, çocuklar." Diğer kurtlara gülümsedim. "Sizi görmek güzel."

"Selam, Calla," dedi Dax.

Sabine kuru kuru gülümsedi. Cosette bardaki kalabalığın uğultusu içinde duyamayacağım kadar kısık bir sesle konuştu.

"Fey." Sandalyeye yerleşirken sürü arkadaşıma baktım.

"Mason seni buraya Dax'in getirdiğini söyledi."

"Evet." Sandalyesini Dax'inkine doğru yaklaştırdı.

Bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım ama sonra sessiz kalmaya karar verdim. Bunun nasıl sonlanacağını izlemek daha iyiydi. Ren sahneye bakıyordu, gözleri Shay'in üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Hayran kulübün erkenden geldi. Seni bekliyordu."

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Gece boyunca bunu yaparsam bir mucize olurdu.

"Onu Ansel davet etti."

"Ona bunun için teşekkür etmeliyim," dedi Ren bıçak gibi keskin sesle.

"Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum," diyen Bryn'in sesi birazcık müdafaa eder gibiydi. "Logan bizden ona göz

kulak olmamızı istedi. Calla işin büyük bölümünü üstlenmek zorunda kalmamalı. Bu sürünün sorumluluğu."

"Tabii." Ren'in sesindeki rahatsız edici tonlama gitmişti. "Çocuğa göz kulak olması için ona yardım etmeliyiz."

"Kendini okul dışında savunabiliyor mu göreceğiz." Dax sırıtıyordu.

Fey onun kulağına fısıldayınca yüksek sesle kahkaha attı.

"Paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?" Uzandım ve Fey'in bileğini yakalayarak sıktım.

Bileğini çevirerek benden kurtarmaya çalıştı. "Pek sayılmaz."

Bryn tıslar gibi bir nefes alınca, Fey çabalamaktan vazgeçti.

"Özür dilerim, Cal. Niyetim saygısızlık etmek değildi," dedi telaşla. "Bu aramızda bir şakaydı."

"Anlıyorum." Gözlerini benden kaçırana dek onu süzmeye devam ettim. Ren omzumu sıktığı zaman, Fey'in bileğini bıraktım.

"Sakin ol artık," dedi. "Bu gece bizim gecemiz. Dax git ve masaya bir tur daha içki getir."

Dax başını salladı ve bara gitmeden önce Fey'in bacağına okşar gibi birkaç kez vurdu.

Ansel Mason ve Shay masadaki diğer sandalyelere yerleşti.

"Selam çocuklar." Ren hepsini doğal bir gülümsemeyle karşıladı. "Bize katılmana memnun oldum, Shay." Ren'in sesindeki ani sertleşmeyi duymazlıktan gelmeye çalıştım.

"Bu Eden'daki barmen değil mi?" Bryn'in gözleri sahnedeydi.

Nevil'le birlikte iki adam platformun üzerini çıkmışlardı. Kulüpteki Mahkûm'u tanımıştım ama şimdi adamın omzunda bir bas gitar asılı duruyordu.

"O Caleb," dedi Mason. "Ve evet, Eden'da çalışıyor. Nev'in yakın arkadaşı."

"Davuldaki kim?" diye sordu Ansel.

"Tom," dedi Mason. "O buranın sahibi ve burada çalan yerel müzisyenlere katılmayı seviyor."

Neville mikrofondan konuşuyordu. Mikrofona rağmen, gürültüden sakin ses tonunu duymak çok zordu.

"Sabine. Seni kullanabiliriz. Neden sandalyeni alıp buraya gelmiyorsun?"

Mahkûmlar birbirlerine gülümserken benim sürümdeki arkadaşlar şaşkınlıkla Sabine'ye baktılar.

Ren sandalyemi çekerek kendisininkine daha da yaklaştırdı ve kolunu belime doladı. Gözlerimi tekrar müzisyenlere çevirmeden önce bir anlığına Shay'in gözleriyle buluştuklarında kendimi halat çekme oyunundaki halatın ta kendisiymiş gibi hissettim. Sabine yanında sandalyesini de taşıyarak sahneye gitti. Nev eline bir tef tutuşturarak mikrofonu onun önüne koydu.

"Neler oluyor?" diye sordu Bryn.

"Sabine, Nev'e vokal yapıyor. Bazen düet yaparlar," dedi Ren. "Mükemmel bir sesi var."

"Gerçekten mi?" dedi Bryn avuç dolusu fıstığı alırken.

"Kim derdi ki?"

Cosette gözlerini Bryn'e dikmişti.

"İyi akşamlar." Nev'in sesi dikkatimizi üzerine çekti. "Ben Nev. Bas gitarda Caleb, Tom'u hepiniz biliyorsunuz ve bizi bu akşam varlığıyla şereflendiren güzel Sabine."

Alkış sadece bizim masadan geldi. Diğer müşterilerin buraya müzik için gelmediği ortadaydı. Neville başıyla Tom'a işaret verdi. Bar sahibi ve Caleb bir anlığına bakıştıktan sonra

bas gitar ve davul aynı anda ağır bir ritimle çalmaya başladı. Neville'in dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı, parmakları gitarın tellerinin üzerinde hareket ederken şarkı söylemeye başladı. Mason bana doğru sırıttı ve ben de başımı salladım. Evet. Şimdi anladım. Sabine uyum içindeydi. Sesi yumuşak ve tıpkı tan vaktinde beliren ilk karaltılar gibi kasvetliydi. Metal ve ipeğin harmanlandığı hissini veren müzik damarlarıma işlemişti. Hafif ve insanı mest eden bir melodiydi. Neville'ın şarkısının çekim gücüne kapılmış olan Mahkûmlar hep birlikte öne doğru kaykılmıştı. Tüm organlarımın sanki bas gitarın melodisini mırıldandığını hissediyor gibiydim. Bryn'in zeminin üzerinde kayan ayaklarının görünmez bir nehirde yol alırmış gibi hareketlendiğini görebiliyordum. Işıl ışıl gözlerle Ansel'a baktı. "Bana burada dans sözü verilmişti."

"Şimdi mi?" Ansel karşı çıktı. "Daha önce biraz dinlemek isterdim."

Bryn'in dudakları incecik bir çizgi halinde gerilmişti ama Shay konuşmaya başladı.

"Ben dans ederim." Kardeşime döndü. "Eğer senin için bir sakıncası yoksa."

"Bayanların tercihi." Ansel, Bryn'i işaret etti.

Bryn yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyemese de elini çabucak Shay'e doğru uzattı ve neşeyle gülümsedi. "Hadi gidelim o halde."

Shay eğri büğrü zemin üzerinde yürürken ona yardım ediyordu. Sahnenin önüne doğru giderlerken birkaç motosikletçi ilgiyle onlara baktı. Shay kollarını Bryn'in beline dolayıp dansa başladığında Neville başını sallayarak gülümsedi.

"Hah," diye mırıldandı Ansel. "O çok iyi."

"Sinirlendin mi?" Kahkaha attım.

Bana doğru sırıttı. "Pek sayılmaz. Shay'in peşinde olduğu kişi o değil."

"Neden bu fikre kapıldığını merak ettim." Ren'in belimde duran eli gerilmişti.

Ansel korkudan siniverdi. "Kusura bakma. Düşünmeden konuştum."

"Terbiyeli bir dansçı olduğunu sanıyorum." Ren'in koyu renk gözleri parladı. Gerildim ama birden Cosette'e dönünce afalladım. "Dans etmek ister misin?"

İri gözleri daha da büyüyen genç kız utangaç bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. Ren onun elini tuttu ve birlikte masadan uzaklaştılar. Dax, Fey'in kolunu tuttu ve onlar da diğer çifti takip ettiler.

Surat asmaktan kendimi alamadım.

"Bu çok acayip," dedi Ansel. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim, Ren'in Cosette'le birlikte ani gidişinden duyduğum rahatsızlığı bastırmaya çalışarak.

Birleşmeden sonra hep böyle mi olacaktı? İstediği zaman diğer kızlarla çıkıp gidecek miydi?

"Bu konuda endişelenme, Calla," dedi Mason. "Shay, Ren'in pençesine batan bir diken gibi ve o da umursamadığını düşünmeni sağlamak için elinden geleni yapıyor."

"Sorun değil," dedim ilgilerinden utanmış bir halde. "Ren'le dans etmem gerekmiyor."

Mason parmaklarının eklem yerleriyle masada hızlı bir ritim tuttu. "Ama dans etmen gerekiyor."

Ayağa kalkarak elini bana doğru uzattı.

Ansel, "Harika, bir ben eşsiz kaldım," dedi ben ayağa kalktığımda. "Tam da ihtiyacım olduğu zaman Sabine nerede?"

"Sabine'nin dans etmekten çok, seni ısırabileceğini düşünüyorum," dedim.

"Haklısın." Sırıtıyordu. "Bryn'in benden hoşlandığını hatırlamasını bekleyeceğim."

"İyi fikir," diyen Mason beni çekerek masadan uzaklaştırdı.

Sahneye güçlükle ulaştığımızda müzik kesinlikle çok daha yavaşlamıştı.

"Ne kadar romantik." Mason beni yanağımdan öptü.

Kahkaha atarak bombeli zemin üzerinde ağır adımlarına uyum sağladım. Mason birden belimi bırakıverdi ve bir başka çift el kalçalarıma doğru hareketlendi.

"Buradan ben devam edeyim, Mason," diyen Ren'in sesi tam arkamdan geliyordu.

"Tabii." Mason başını önüne eğdi.

Ren beni kollarında kendine doğru çevirdi.

"Bu çok kaba bir hareketti," dedim aslında şu anki tavrından çok daha önce beni yalnız bırakmasına duyduğum öfkeyle. "Bekleyebilirdin."

"Hayır. Seninle şimdi dans etmek istedim."

"İyi. Dans ediyoruz işte. Mutlu musun?"

"Hemen hemen." Dudaklarını alnımda gezdirdi. Tüm dikkatimi engebeli zemin üzerinde tökezlememeye yoğunlaştırdım.

"Beni mutlu edecek şeyi öğrenmek istemez misin?" diye sataştı.

"Emin değilim." Göz bebeklerindeki şiddetli koyuluk, elektrik çarpmış gibi tüylerimi diken diken etti.

"Bu gece seni eve götürmeme izin ver." Elini cebine götürdü. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?"

Gözlerimin önünde gümüş bir pırıltı vardı. Anahtarlar. "Evimizi."

Gözlerimi ona diktim ve sonra tekrar anahtarlara baktım. "Evimiz mi?"

"Yeni yapılan yerde. Artık hazır. Logan'a bakıp bakamayacağımı sordum ve o da anahtarları verdi. İstersen senin için de bir anahtar alabilirim."

"Bizim... *bizim* evimiz mi?" Kekeleyerek tekrarladım.

"Evet, Calla." Sırıtıyordu. "Birleşmeden sonra yaşayacağımız yer. Alfa çifti olduğumuz zaman. Nasıl olduğunu unuttun mu?"

"Bu gece oraya mı gitmek istiyorsun?"

"Sadece kontrol etmek için."

"Peki, Logan bunu onayladı mı?"

"Logan'ın seni oraya götürdüğümü bilmesine gerek yok." Anahtarları önümde sallıyordu. "Sen de merak etmiyor musun?"

"Biraz." Oraya gittiğimizde Ren'in ne yapmak istediğini daha çok merak ediyordum.

Gülümsedi ve kolunu tekrar belime doladı.

Gözlerim kısılmıştı. "Peki, görür görmez beni hemen eve götürecek misin?"

"İstediğin buysa," dedi yumuşacık bir ses tonuyla, bir yandan da başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde dolaştırıyordu. "Ama annenin olmanı istediği gibi bir hanımefendi gibi davranmaktan vazgeçmen için seni ikna edebildiğimi görmek beni daha çok etkilerdi."

"O halde onu duydun." İnledim, yanaklarım kızarmıştı. Sanki bir hanımefendi olmaya bayılıyormuşum gibi. *Bu, hiçbir*

şey hissetmiyormuşum gibi davranarak görev duygusuyla hareket etmek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

"Senin erdemini korumak istediği için onu suçlayamam," dedi sırıtarak. "Onun ahlak kavramına uymak isterdim ama belki yeni evimizde seninle birlikle küçük bir pijama partisi yapabiliriz. Bu bizim sırrımız olur. Öpmeyeceğime ve kimseye söylemeyeceğime yemin ederim."

Kaval kemiğine küçük bir tekme attım. "Sana inanamıyorum. Kes artık."

"Ya da belki bu beklentileri boşa çıkarırız," diye devam ederken gözleri acımasızdı. "Oldukça enerjik bir yapıya sahibim. Çatıya çıkıp oradan sallanarak yatak odanın penceresinden gizlice içeri girebileceğime dair bahse girerim. Çok yakında bir gece beni odanda görürsen şaşırma."

Kollarında donakalmıştım. "Yapamazsın."

"Hayır, yapmam." Kahkaha attı. "Sadece istersen yaparım."

Nev'in şarkısının ağır ritmine karşı koyarcasına kalbim hızla atmaya başladı.

"Burası senin ait olduğun yer, Calla." Beni daha yakınına çekerek çenemi yukarı kaldırdı. "Benimle ol. Bana istediğinin bu olduğunu söyle."

Gözlerimi onunkilerden alamıyordum. "İstediğimin mi?"

"Evet. Neye ihtiyacın olursa sana vereceğim. Daima. Söz veriyorum. Sadece bana bir şey söyle."

"Ne söyleyeyim?"

"Bunu, yani birlikteliğimizi istediğini." Sesi o kadar alçalmıştı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Günün birinde beni seveceğini."

Boynunun çevresinde duran ellerim titremeye başladı. "Ren, birlikte olacağımızı biliyorsun. İkimiz de bunu uzun süredir biliyorduk."

Bana sert bir bakış fırlattı. "Söylediğim şey bu değil."

"Neden bana bunu soruyorsun?" Geri çekilmeyi denedim ama beni tuttu.

Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. "Neden olmasın?"

Öfkem alevlenmişti. "Beni sevdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Bu, ciddi bir sorudan çok, meydan okuma gibi bir şeydi ama gözleri alev almış gibi görünüyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" Dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve baskısını yavaş yavaş artırarak dudaklarımı araladı. Afallamış bir halde kollarının arasına gerildim. Ancak dudaklarımı dudaklarıyla okşamaya devam ederken, nazik ve mesafeli olduğu kadar, ısrarcıydı da. Öpücüğünde kendimi kaybederek Ren'in sıcaklığına teslim oldum ve belimi tutan ellerine doğru usulca yaslandım, bu hareketimin onun beni kendisine daha da çekmesine neden olacağını biliyordum.

Kırılan ahşap ve cam sesleri beni bulunduğumuz salona döndürdü.

Lanet olsun. Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum.

Shay'in üzerimize doğru atılmasını bekleyerek hızla döndüm. Ama bize bakmıyordu bile. Kimse bakmıyordu.

Müzik durdu. Genç kurtların oturduğu masa devrilmişti. Yere düşen bardakların çoğu kırılmıştı, kırılmayanlar ise engebeli zeminde salonun diğer ucuna doğru yuvarlanıyordu. Dax sıkılı yumruğuyla Mason'ın gömleğini kavramış hırlayarak ona bakıyordu. Görünüşe bakılırsa Mason, Dax'in diğer eliyle attığı yumruğu havada yakalamış ve şimdi de kendinden daha

iri olan çocuğun elini tutup iterek kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Fey, Dax'in yanında duruyordu. Ansel, Dax'in koluna yapışmış ve Mahkûm'u çekiştirerek Mason'dan uzaklaştırıyordu. Shay kasları gerilmiş bir halde Ansel'ın arkasında duruyordu.

Bryn oturduğu yerden yarı kalkmış, dik dik Fey'i süzüyordu.

Ren benden uzaklaştı. "Kahrolası, neler oluyor?"

Hızla Dax'e doğru giderken ben de tam arkasındaydım.

Mason'ın yüzü allak bullak olmuştu. "Buna hakkın yok."

"Sen de ağzını kapalı tutmayı öğrenmek zorundasın."

"Saçmalamayı kesin." Ansel, Dax'in kolunu çekiştiriyordu ama bir santim oynatmayı bile başaramadı.

"O haklı, Dax," dedi Shay. "Senin sorunun ne?"

"Kapa çeneni ve buna karışma," diye parladı Fey.

Neville gitarını şaşkına dönen Sabine'nin eline tutuşturarak sahneden atladı ve Mason'ın yanına geldi. Gözlerini Dax'e dikmişti.

"Kesin artık. Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Dax ona aldırış etmedi.

Dışarı atılmak üzere olduğumuz endişesiyle bara doğru bakındım. Ancak diğer müşteriler sıradan bir kavgayla ilgilenmeden içkilerine dönmüşlerdi bile.

Ren, Dax'in kolunu tuttu. "Bırak gitsin, dışarı çık ve beni bekle. Hemen."

Dax, Mason'ın gömleğini bıraktı ve bardan dışarı çıkmadan önce onu son kez öfkeli gözlerle süzdü. Fey de onun peşine takılmıştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Yolunu kestim.

"Özür dilerim, Cal." Gözleri kararlı bir şekilde parlıyordu. "Bu konuda onun tarafındayım."

"Dikkat et Fey," diye homurdandım.

Ayak diremedi. "Benimle bir sorunun mu var?"

"Ne olduğunu öğrenir öğrenmez seni bilgilendiririm."

"Tamam." Etrafımda döndükten sonra Dax'in peşinden koştu.

Gözleri öfkeden kan çanağına dönmüş Neville de onları takip etmek üzere davrandı.

Ren onun kolunu yakaladı. "Sahneye dön ve tekrar çalmaya başla. Ne olduysa oldu ve bitti."

"Ama…"

"Ben iyiyim, Nev." Mason elini Neville'ın omzuna koydu.

"Bunu çözeceğiz. Git ve çal."

Nev biraz tereddüt etse de sahneye doğru gitti ve bir dakika sonra müzik tekrar başladı ama bu kez nağmeler hiddetli bir şekilde çınlıyordu.

"Neler olduğunu biri anlatmak ister mi?" diye sordum.

"Hiçbir şey olmadı." Mason masayı düzelten Cosette'e yardım ediyordu.

"Ren'in de söylediği gibi, artık bitti."

"Hiçbir şey olmadığı söylenemez?" Ansel karşı koydu.

"Ne oldu?" diye sordu Ren.

"Gerçekten, olayı büyütmeyelim," dedi Mason bitkin bir ifadeyle. "Öfkesine hâkim olamadı, hepsi bu."

Shay, "Bunu böylece bırakabileceğini sanmıyorum, Mason," dedi sakin bir ifadeyle. "Bu çok önemli. Dax sınırı aştı."

Bryn'e döndüm. "Dax ne yaptı?"

Mason ve Ansel'a baktı. "Mason'ın... Neville hakkında söylediği bir şeyden hoşlanmadı."

Ren'in çenesi kasılmıştı. "Anlıyorum."

Kapıya doğru yürüdü ve ben de tam arkasından gidiyordum. Salonun tam ortasına gelmiştik ki ansızın dönüverdi.

"Bununla ben ilgileneceğim, Calla."

"Ben de orada olmalıyım," dedim. "Bu ikimizi de ilgilendiriyor."

Başını iki yana salladı. "Ben halledebilirim. Dax zaten bununla yüzleşmesi gerektiğini biliyor. Burada kalıp diğerlerini durumun düzeleceğine dair ikna etmen daha iyi olur."

"Tamam." Daha şimdiden başlamıştı. Artık sorumlu kişi Ren'di.

Bardan çıkarken onu seyrettim.

Durumun düzeleceğine dair kimi ikna edebilirdim ki? Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

O kadar öfkeliydim ki gerginlikten kaslarım ağrımaya başladı. Önemsiz biri gibi davranılmaktan nefret ediyordum. Kendi sürümü hep ben yönetmiştim ve şimdi birdenbire onca yıldır onların alfası olmamın bir anlamı kalmamıştı. Ben sadece Ren'in eşiydim. Omzumda bir el hissettim ve döndüğümde Shay'in yanımda durduğunu gördüm.

"Bu oldukça fazlaydı."

Başımı onaylar gibi salladım. "Bu bir sorun. Dax ve Fey, Nev ile Mason'ın ilişkisini pek kaldıramıyorlar."

"Bunu fark ettim." Kapıya doğru baktı. "Ren'in ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Emin değilim," dedim. "Ama ona güveniyorum." *Sanki başka seçeneğim varmış gibi.*

"Güvenmelisin," derken dudakları kıvrılmıştı.

"Şey?"

"Şey, ne?"

"Bu dansı bana lütfeder misin?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Anlamadım?"

"Ren dans sırasını savdı," dedi Shay. "Artık sıra bana geldi."

"Böyle bir anlaşmayı kabul ettiğimi sanmıyorum." Geri adım attım. "Ayrıca diğerleriyle konuşmak zorundayım. Durumu düzeltmeliyim."

"Benim düşündüğüm de bu," dedi. "Sana yardım edeceğim."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, kafam karışmıştı ama o bir elini belime koydu ve diğer eliyle de elimi tuttu. Beni kendisine doğru çekti ve kollarımızı bir ok gibi gergin bir şekilde uzattı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum.

"Tango," diye cevaplarken beni melodramatik bir şekilde kayan adımlarla pist boyunca yürüttü.

"Bu nasıl bir yardım?" Sürüdeki arkadaşlarıma baktım. Hepsi de şaşkın bir halde bizi seyrediyordu.

Shay, "Müzik vahşi hayvanları yatıştırmaz, Cal," derken beni aşağı doğru eğince saçlarım yere değdi. "Ama gülmek yatıştırır."

Masalarımızın olduğu tarafa tekrar bakınca gördüğüm şey beni şaşkına çevirdi. Shay'in planı işe yaramıştı. Ansel ve Mason kıkırdamaya başlamışlardı bile. Bryn çılgınca kahkaha atarken Cosette bile gülümsemeden edemedi. Shay içini çekerek beni kendinden uzaklaştırdı ve tekrar kendine doğru çekerken sanki sarmal bir yaymışım gibi kendi etrafımda döndürdü. "Ağzımda bir gül olsaydı daha iyi olurdu. Gösterişli olmaz mıydı?"

Ben de kıkırdamaya başladım. "Komik olurdu."

"Gösterişli ve komik." Sırıttı. Hatta bardaki motosikletçiler bile artık kahkahayla gülüyorlardı, katılaşmış yüzlerindeki Sid Vicious ifadesi Noel Baba ile yer değiştirmişti. Shay'in bedeninin sıcaklığına sokuldum. Beni kendine yaklaştırdığı zaman her şeyin düzeleceğine ben de gerçekten inanabiliyordum. Gelecekle ilgili sabitleşmiş korkularıma rağmen onun beni ne kadar mutlu ettiğini bilip bilmediğini merak ediyordum. Pişmanlık, ansızın göğsümü sıkıştırıp kahkahalarımı kesiverdi. Ren ile beni dudak dudağa görmek Shay'i oldukça yaralamış olmalıydı. O daha iyisine layıktı, benim verebileceğimden çok daha iyisine...

"Eee, bana sinirlenmedin mi?" diye sordum, bir balerin gibi beni parmak uçlarımda döndürürken.

"Ne konuda?" diye sordu. "Geri kafalı biri değilsin. Bana kalırsa, Dax ve Fey cehenneme gidebilirler."

Öpüşmeyi görmemişti.

İçime bir rahatlama hissi gelmişti ama bunu suçluluk duygusu takip etti.

Onun bilmesini neden istemiyorum? Gerçekleri saklamak adil değil?

Ren ile ikimizi gelecek günlerde bekleyenleri hiçbir şey değiştiremezdi. Shay'in bunu herkesten daha iyi anlaması gerekiyordu. Ancak gülümsemesine ve gözlerindeki sıcaklığa bakarken ona öpücükle ilgili herhangi bir şey söyleyemezdim.

"Sanırım Nev'e bu zeki planından bahsetmen gerekiyor," dedim. "Onunla dalga geçtiğimizi düşünmesini istemem."

"Nev'in mükemmel bir espri anlayışı var," diye yanıt verdi Shay. "Sanırım anlayacaktır."

"Eğer eminsen." Sahneye doğru baktım. Shay haklı görünüyordu. Nev birazcık kenara atılmış gibi görünse de ağzı kulaklarında sırıtıyordu. Shay, "Bilirsin eğer bu numaranın sonunda seni öpersem, gösteri mükemmel bir şekilde sonlanır," dedi beni belimden kavrayıp geriye doğru yatırarak.

Şeytansı sırıtışına gülmeden edemedim. "Eğer şimdi beni öpersen Ren seni öldürür."

"Savaşta ve aşkta cesaret mübahtır," dedi. "En azından mutlu ölürüm."

"Çok kötüsün." Tırnaklarımı omzuna geçirdim. "Beni kaldır!"

"Ben sadece seyircilerimizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedi.

"O halde hayal kırıklığıyla yaşamak zorundalar." Beynime pompalanan kan yüzünden sersemlemeye başlamıştım. "Sana beni tekrar öpersen neler olacağını açık açık söylemiştim. Sanırım atlamışsın."

Beni kaldırdı ve diğer tarafa doğru yavaşça tekrar yatırdı. "Şiddet tehdidi hakkındaki tüm sorunlarını çözdün mü?"

"Hayır."

"Yalancı." Beni dik duruma getirdiği zaman başım dönüyordu ama vücudum tüy gibi hafiflemişti.

Shay polka yapmaya başladığında gülme krizine girdim. Neville başını iki yana sallasa da o da gülüyordu. Müzik durdu. Nev orkestradakilere duyamadığım bir şey söyledi. Ama hemen ardından "Roll Out the Barrel" adlı bir *punk-rock* şarkısı çalmaya başladılar.

Shay ikimizi de döndürmeye başladı, hızlı ve daha hızlı döndürüyordu. "İşe yarayacağını söylemiştim!"

Başım dönüyordu ama kendimden geçmiş bir halde ona doğru yaslandım ve yanağımı omzuna koydum. O anda Ren'in görüntüsü beliriverdi. Kapının önünde gözleri bize kilitlenmiş bir halde duruyordu. Taştan yontulmuş bir heykel gibi hareketsizdi. Shay'in kollarından sıyrıldım. "Gösteri sona erdi sanırım."

"Harika," diye homurdandı bakışlarımı takip ederek. "Git onunla konuş."

"Üzgünüm," dedim dönüp durmaktan hâlâ dengesini bulamamış, istikrarsız adımlarla ondan uzaklaşırken.

"Zorunda olduğunu biliyorum." Gülümsemesi buruktu. "Gidip Ansel ve Mason'a takılacağım ve bakalım hangisi mükemmel polka figürlerimi öğrenmek isteyecek."

Ren'e doğru dönmeye başladığımda midem şiddetle kasılıyordu. Dans pistini geçiyordu, yüzündeki asık ifade öfkemi alevlendirmişti. Yanlış bir şey yapmamıştım. Arabaya atlayıp eve gitmeyi, yeni evimizi, birleşmeyi düşündüm ve aniden Ren'in benden istediği hiçbir şeyi yapmak istemediğimi fark ettim.

"Tüm bunlar neyin nesi?" diye kükredi Ren.

"Sadece tansiyonu düşürmeye çalışıyorduk," dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. Elimi sürünün gülerek oturduğu masalara doğru salladım. "Bir şakaydı. Başarımıza bir bak istersen."

"Shay'in ellerinin üzerinde gezinmediği bir yol bulamadın mı?"

"Öyle değildi," diye parladım. *Öyle olmasını dilerdim.*

"İyi," dedi kolumu tutarak. "Bir daha yapmamaya çalış. Başka bir adamın sana dokunmasını görmekten hoşlanmıyorum."

Başka bir adam mı? Onunla ilk karşılaşmamızdan beri Ren bilinçli bir şekilde Shay'den sürekli "o çocuk" olarak bahsediyordu. Kıskançlık gerçekten alfayı yiyip bitiriyordu.

"Tabii ki, Ren." Onu sarstım. "Kusura bakma ama bu gece buna yeteri kadar katlandığımı sanıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben gidiyorum," dedim. "İstediğini yaptım. Sürü mutlu. Şimdi sadece buradan gitmek istiyorum."

"Böyle yapma." Ren derin bir nefes alarak saçımın bir tutamını kulağımın arkasına attı. Bu hareketiyle sadece kendimi çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu, eline vurarak dokunmasına engel oldum.

"Üzerine gelmeye çalışmıyordum." Tekrar denedi. "Haklısın, o çocuk canımı sıkıyor. Kıskançlık hissinden hoşlanmıyorum. Bu senin hatan değil."

Samimi görünüyordu ama o kadar sinirliydim ki boş veremedim. Ayrıca yine aynı şey olmuştu, "o çocuk" sözünü tekrar kullanmıştı, sadece bu kez beni de bir kız çocuğu gibi azarlamıştı.

"Dürüst davrandığın için teşekkür ederim," dedim. "Ama kalmak istemiyorum. Lütfen üzerime gelme."

Öyle yapacağını biliyordum ve bundan nefret ediyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

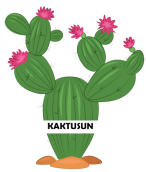
"Koruya gidiyorum. Kurtların geceleyin ait olduğu yere." Azı dişlerimi parlatarak gülümsedim. "Belki ayın çağırdığını duyarım."

"Benimle kalmanı isterdim," dedi usulca. "Ama seni zorlamayacağım."

"Harika." Tekrar konuşmasına fırsat vermeden uzaklaştım. Biraz sertçe tekmelediğim sandalyeyi kırarak kendimi bardan dışarı attım. Dışarıdaki soğuk gece havası tenimi ısırıyor ve gerilen kaslarımın tansiyonunu düşürüyordu. Fey ve Dax hâlâ park yerindeydiler ve baş başa vermiş kısık sesle konuşuyorlardı. Şaşıran Dax rahatsız olmuştu. "Başka bir azarlama turu için Ren seni mi gönderdi?" diye sordu bana bakarak, geniş omuzlarını esnetirken.

"İkinize de söyleyecek sözüm yok," diye parladım. Yürüyerek onları geçtim ve sonra da koşmaya başladım. Biçim değiştirip Burnout'a dönüp bakmadan ormana daldım.

Yirmi İki

Shay, Ford Ranger'ına dayandı. Ona doğru koşarken bana el salladı ve kamyonetinin kasasına uzanarak aldığı bir çift buz baltasını sırtına bağladı. Gülümsemesini saklamaya çalıştığını görünce biçim değiştirdim.

"Ne?"

"Buraya geldiğim en son zamanı düşünüyordum," dedi, dağcı botlarının bağcıklarını sıkıca bağlarken. "Kamyonetimde uyanmıştım. Yürüyüşe çıkmadan uykuya daldığımı ve her şeyin bir rüya olduğu sanmıştım."

Öne doğru eğilerek sırt kaslarımı esnettim. "Evet, ben de öyle olmasını dilemiştim."

"Beni bayıltıp sonra da buraya sürüklemiştin, değil mi?"

"Seni sürüklemedim," dedim. "Taşıdım."

Başını sallayarak kahkaha attı. "İyi, bunun için teşekkürler. Hazır mısın?"

Shay usta bir dağcı olduğunu kanıtlamıştı, ben ağaçlık boyunca onun yalnızca bir adım önünde ilerlerken düzenli adımlarla yamacı tırmanıyordu. Sadece bir kez durmak zorunda

kalmıştık, o da buzla kaplı bir yere tırmanırken Shay'in botlarına kar çivisi takmak içindi, bense iki devasa sıçrayışla bu tırmanışı halletmiştim. Tırmanışımız süresince buz baltaları sırtında asılı kalmıştı. Mağaraya yaklaştığımızda önüne geçtim. Başımı toprağa yaklaştırıp ileri geri yürüdüm. Boğazımdan yükselen hüzünlü mırıltıyı bir türlü durduramıyordum. Shay yorgun argın arkamdan geliyordu. "Sorun çıkmayacak, Calla."

İnsan formuna geçerek bir yandan dev gibi ağzını açmış, bizi yutmak üzere bekler gibi duran dağın yamacındaki mağaraya bakarken huzursuzca karı eşeledim.

"Henüz buna ikna olmuş değilim," dedim. "Biri burada olduğumuzu öğrenirse ne olacak?"

"Bu nasıl olacak ki?" diye sordu Shay.

"Yaydığım koku, Shay," dedim. "Mağaraya gelen herhangi bir Gardiyan benim içeriye girdiğimi anlayacaktır."

"Ama hiçbirinizin mağaraya giremeyeceğini söylemiştin," dedi. "Bunun yasak olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama…"

"Geri dönmeyi mi istiyorsun?"

Ona baktım, sonra da mağaraya. Bildiğim kadarıyla, hiçbir Gardiyan buranın eşiğinden içeri adımını dahi atmamıştı. Şimdi neden bu durum değişecekti ki?

"Eee, yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" diye sordu Shay.

"Yapıyoruz," dedim kuşkularımdan sıyrılarak.

Silkinerek çantasını indirdi ve bir fener çıkardı. Yavaş yavaş mağaranın içine doğru yürümeye başladık, fenerinden yansıyan ışık, karanlığı biraz da olsa aydınlatıyordu. Dümdüz ilerleyen tünelin sonu olduğuna dair bir işaret yoktu. Arkamızdaki girişten gelen ışık etkisini biraz artırdığı zaman donakaldım.

Tuhaf bir koku beni çarpmıştı. Kurt biçimine dönüştüm ve tekrar havayı kokladım. Aynı kokuyu alıyordum, belirgin ama çürümüş ahşap ve petrol karışımı yabancı bir kokuydu. Başımı eğdim ve sürünerek ilerledim. Shay elindeki feneri mağaranın zemininde gezdirerek kararsız adımlarla yanımda yürüyordu. İkimiz de aynı anda kemikleri gördük. Sırtımı kamburlaştırarak yere biraz daha yaklaştığımda tüylerim havaya kalkmıştı. Tünelin bir tarafında duran devasa bir ayının kafatası bana doğru sırıtıyordu.

"Calla." Shay'in arkamdan gelen korku dolu mırıltısıyla aynı anda düzensiz cızırtı seslerini duydum. Gözlerim telaşla boşluğu taradı ama karanlığın içinde hareket eden bir şey göremedim. Taşın üzerinde sert çıtırtı sesleriyle yürüyen bir şey gittikçe yaklaşıyordu. Shay'in feneri tünelin zeminini ileri geri tararken gözlerimle ışığı takip ediyordum. Bir adım daha atmıştım ki Shay'in telaşlı çığlığı tünelde yankılandı. "Calla! Senin üstünde, kaç!"

Karanlığın içine doğru atıldığım anda, ağır bir şeyin daha bir saniye önce bulunduğum tünel zemininin tam üzerine düştüğünü duydum.

"Aman Tanrım." Shay'in boğulur gibi haykırdığını duyunca geriye döndüm ve hırladım.

Kahverengi keşiş örümceği, petrol havuzu gibi parlayan üç çift gözüyle beni süzüyordu. İnce, uzun bacaklarının üzeri ipeksi tüylerle kaplanmıştı ve örümcek avına yoğunlaştığı için ince tüyleri titriyordu. Dişlerimi göstererek geriledim, korkmama rağmen tehditkâr görünmeye çalışıyordum. Çok büyük olan örümcek neredeyse bir atla aynı ebattaydı.

Beni seyrederken vücudu titreşiyordu. Bir o yana bir bu yana giderek dikkatini üzerime çekmeye çalışıyordum. Örüm-

cek, şaşırtıcı bir hızla ok gibi fırladı. Güçlükle yolundan çekilebildiğimde sekiz bacağından birinin sırtıma sürtündüğünü hissettim. Örümceğin tam arkamda olduğunu fark ederek döndüm. Ayaklarının mağaranın taş zemini üzerinde çıkardığı çıtırtı seslerini duyabiliyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve beynimi bir saldırı planı yapmak için zorladım. Kurtların mutasyona uğramış böceklere karşı doğal içgüdüleri yoktu. Bu yaratığın geçmişte karşılaşmış olduğum rakiplerle hiçbir benzerliği yoktu.

Örümcekle yüzleşmek üzere döndüm ve ölümcül darbeyi indirmek için bir yol bulana kadar onu sakatlamak üzere hazırlandım. Beklenmedik hamlem saldırganımı şaşırtmıştı. Öndeki iki bacağını kaldırınca atıldım ve bacaklarından birini dişleyerek sertçe çekiverdim. İnce uzun bacak ağzımda çatırdadı ve onu koparıp attım. Yere inerek onunla tekrar yüz yüze geldiğimde, altı kara göz acıyla parlıyordu. Gözlerimi, bükülüp titreyerek saldırıya hazırlanan devasa hayvanın üzerine dikmiştim. Sessizliği, çığlık atmasından çok daha fazla ürkütücüydü. Örümcek tekrar hareketlenerek üzerime atıldı. Yana doğru fırladım ama yeterince hızlı değildim. Soğuk taş zeminin üzerine düştüğümde örümceğin iki bacağı da üzerimdeydi. Boynumu çılgın gibi çevirerek karşı koymaya ve bacaklarını ısırmaya çalıştım ama örümceğin başı omzuma doğru yaklaşmaya başlayınca ürperdim. Umutsuz çabalama seslerim, dişlerini görünce iniltiye dönüştü. Örümceğin bir yanımı ısırdığım sırada, çenem bacaklarından birine kenetlenmişti.

Korkunç çarpma gürültüsünü takip eden bir yırtılma ve yapış yapış bir sıvının akma sesi geldi. Sıçrayan örümcek beni serbest bıraktı ve güçlükle uzaklaştı. Shay'in buz kazmasıyla açtığı geniş yaradan soluk ve mavimsi bir sıvı fışkırıyordu. Örümceğin korunmasız sırtına kararlı bir şekilde çıldırmış

gibi tekrar tekrar vuruyordu. Acıdan deliye dönmüş olan keşiş örümceği saldırganına doğru dönmeye çalıştı. Öne doğru atıldım ve bir diğer ayağını kopardım. Örümcek düştü. Mavi renkteki kanı mağaranın zeminine akıyordu. Yaratığın bacakları gerildi ve büzüldü. Shay onun kıvranan bedeninin ön tarafına doğru koşup, buz kazmasını iki çift gözünün ortasına saplarken çenesini sıkıyordu. Örümcek son bir kez daha sıçradı ve sonra durdu.

Leşten uzaklaşan Shay derin ve titrek bir nefes aldı. Parmakları kazmanın çevresine sımsıkı kenetlenmiş, kollarındaki damarlar şişmişti.

Tekrar havayı kokladım ve etrafı dinledim ancak olası bir tehlikenin izi ortadan kaybolmuştu. Biçim değiştirdim ve Shay'e döndüm.

Savunma halimi terk ettiğimi görünce gözleri büyümüştü.

"Başkası olmadığından emin misin?" diye sordu.

"Hayır, yalnızdı." Örümceğin sırtımda ısırdığı yeri ovuşturdum. Kan sızıntısını hissedebiliyordum ama Shay'in saldırısı tam olarak ısırmasını önlemişti. Derin değildi ama sızlıyordu.

"Bu da neydi?" Ürpererek devasa örümceği süzdü.

"Kahverengi keşiş örümceği," diye mırıldandım.

Kaşları yukarı kalktı.

Omuzlarımı silktim. "Biyolojisi dersinde örümceklerin ünitesini yeni bitirdik."

"Calla. Bu bir örümcek değil," diye inledi. "Örümcekler bu kadar büyük olmaz. Bu şey ne?"

"Bu bir örümcek. Ama Bekçiler tarafından değiştirilmiş. Onların bu gibi şeyleri yapma kabiliyetleri var. Doğal dünyayı değiştirmek gibi. Gardiyanlar'ı geçen bir şey olduğunda bu

örümcek Haldis'in son savunma hattı olmalı." Ama hangi Bekçi'nin bu hayvanı yarattığını bilmiyordum ya da onu kontrol etmek üzere ne zaman gelebileceklerini. "Onu öldürmek bir hata olabilir," dedim.

"Bu, burada olmamızın bir başka işareti."

"Sen delirdin mi? Onunla ne yapmak isterdin, oradaki ayının kafatasını atıp örümceğe getirmesini mi öğretmeye çalışacaktın?" diye sordu.

"Haklısın," dedim. "Ama bu sorunu çözmüyor."

Karşılık vermedi ve hayalet gibi olmuş bembeyaz bir yüzle ölmüş örümceğe bakmaya devam etti.

"Sen iyi misin?" Ona doğru bir adım attım.

"Ben, ben örümceklerden gerçekten nefret ederim." Sanki böcekler tırmanıyormuş gibi aniden omzuna doğru bir bakış attı.

Dudaklarım buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Örümcek fobisi olduğunu savunan biri olarak, bu şeyi oldukça güzel bir şekilde bertaraf ettin."

Ellerindeki kazmalara baktım, keskin uçlarından kan damlıyordu. "Bunu yapmayı nerede öğrendin? Bir savaşçı gibi hareket ediyordun."

Shay'in solgun yüzü biraz aydınlanmıştı, buz kazmalarını havada döndürüp düşerlerken saplarından yakalayıverdi.

Ani bir sancı nefesimi kesti. Elimi sırtıma götürdüğümde yaradan hâlâ kan geldiğini görünce şaşırdım.

"Dur, tahmin edeyim," dedim acıya aldırmamaya çalışarak. "Ninja ya da onun gibi bir şey olmak istediğin bir evreden geçtin değil mi?"

Kızardı ve başını iki yana salladı. "Indiana Jones. Başına bir şey geldiğinde etraftaki nesneleri nasıl kullanabildiğine

hayrandım. Ellerin her işe yatkın olmasının ne demek olduğunu bilirsin."

"Indiana Jones diye bir çizgi roman var, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Evet." Örümceğin ölüsüne tekme attı.

"Ah." Sataşır gibi gülümsedim. "O halde kırbaçlama işinde de ustasındır."

Belli belirsiz bir şekilde omuzlarını silkti. "Şey, bunu gelecekte öğrenmek daha iyi olur herhalde."

Dikkatli adımlarla yürümeye devam ettik, gözlerimi etrafa saçılmış kafataslarından uzak tutmaya çalışıyordum. Örümceğin belimde ısırdığı yere masaj yaptım. Kanama en sonunda durmuştu ama yaranın sancısı şiddetlenmişti ve gitgide yayılıyordu. Oynak bir taşa basınca tökezledim ve düşmek üzereyken Shay kolumdan tuttu. "İyi misin?"

"Evet. Bir şey yok, sadece görmekte zorlanıyorum." Omuzlarımı geriye doğru attım ve karanlığın içindeki ilerleyişimize yoğunlaşmaya çalıştım. Mağaranın içindeki hava daha soğuk gibiydi ve içime işliyordu. Shay'in fenerinin olmasına rağmen görmekte güçlük çekiyordum ve her adımda görüşüm zayıflıyordu. Ayaklarımın altındaki zemin sallandı ve tekrar tökezledim.

"Neler oluyor, Calla?" diye sordu Shay. "Bu kadar hantal değilsin. Aslında hiç hantal değilsin."

"Emin değilim." Gözlerim kararda ve ellerimle dizlerimin üzerine yığıldım.

Shay, "Yaralandın mı?" diye sordu.

Her yerim titriyordu. Daha fazla üşümeye başlamıştım.

"Herhalde. Örümcek beni ısırdı ama sorun çıkaracak kadar derin olduğunu sanmıyordum."

"Nerenden ısırdı?" Yanıma çömeldi. "Bana göster."

Ceketimi açtım ve gömleğimi kaldırmaya başladım ama sonra duraksayarak dudağımı ısırdım.

Güldü. "Bir şey yapmaya çalışmıyorum, Cal. Ne kadar kötü olduğunu görmemiz gerekiyor."

Başımı sallayarak gömleğimi yukarı çektim. Isırık sağ tarafımda, alt kaburga kemiğimin üzerindeydi. Boynumu uzattım ama omzumun üzerinden iyi göremiyordum.

Shay soluğunu tutmuştu.

"Sorun ne?" Biraz daha döndüm ve bir anlığına tenimi görebildim. Boğazıma doğru bir safra yükseldi.

"O bunu nasıl yapabildi?" Sesi gergindi.

Başımı iyi yana salladım. "Kahretsin. Doğru ya... unuttum."

Bedenimdeki titreme, sarsıcı kasılmalara dönüşmüştü.

"Keşiş örümceğinin ısırığı nekrotiktir."

"Nekrotik mi?" Shay soluklandı. "Bu etini mi öldürüyor?"

"Öyle görünüyor. Hızlı doku bozulmaları hakkında bir şey okuduğumu hatırlıyorum." Şiddetli bulantı hissiyle gözlerimi kapadım.

"Aman Tanrım, Cal. Bu dağılıyor, ne olduğunu görebiliyorum," diye inledi. "Sanki seni kemiriyor gibi görünüyor."

Gülümsemeye çalıştım ama tek başarabildiğim yüzümü buruşturmak oldu. "Bilgilendirdiğin için sağ ol. Kendimi şimdi daha iyi hissediyorum."

"Neden iyileşmiyorsun?" Paniklemiş görünüyordu. "Gardiyan kanının bu işe yaradığını sanıyordum."

"Kendi kanım beni koruyor... ama her şeyden değil," soluğumu tuttum. "Zehir aldatıcıdır ve büyülü bir örümceğin

zehri ise daha önce hiç üstesinden gelmek zorunda kalmadığım bir şey. Yardım olmadan yeterince çabuk iyileşemeyebilirim."

"Sana ne yardım edebilir?"

"Yalnızca başka bir Gardiyan," dedim. "Sürünün kanı."

"Bryn'i arayabilir miyiz? Ya da Ansel'ı?"

"Ne kadar hızlı yayılıyor?"

Cevap vermedi.

"O zaman sanırım cevap hayır olacak," dedim. Kollarımı kaldıracak gücüm kalmamıştı. Mağaranın zeminine yuvarlandım.

"Calla!" Shay kollarını sararak beni kendisine doğru çekiyordu. "Hadi, yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Başımı salladım. "Hiçbir şey yok. Sadece git buradan."

"Hayır."

"Shay, dağdan inmen gerekiyor. Eğer birileri burada olduğunu görürse seni öldürürler."

"Senin bu mağarada ölmene izin vermeyeceğim," diye parladı.

"Başka seçeneğin yok. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Kaslarımdaki ağrı geçmeye başlamıştı ama yerini uyuşmaya bırakıyor olması daha da korkunçtu.

"Evet. Var." Shay'e odaklanmaya çalışıyordum, hastalığın etkisinde olduğum halde sesindeki vahşi tonlama beni şaşırtmıştı.

Silkinerek ceketini attı, süveterini ve beyaz tişörtünü çabucak çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bana dönmelisin, Calla," dedi Shay. "Cesaretimi yitirmeden önce acele et."

Titremesinin nedeninin soğuk hava olduğu kadar korkudan da olduğunun farkındaydım.

"Hayır."

"Tartışacak zamanımız yok." Boynunu iyice başıma yaklaştırdı. Vücudum o kadar soğuktu ki çıplak tenin değdiği yerler kavruluyormuş gibi hissediyordum. "Hadi yap, kanım seni iyileştirebilir."

"Sen delisin," diye mırıldandım. "Bunu yapamam. Bana ne olduğunun önemi yok. Hemen git. Hem de koşarak kaç. Bu senin için daha iyi olacak."

"Evet, haklısın. Eğer sen ölürsen, ben de bir ölü kadar iyi olurum," diye karşı çıktı. "Dolayısıyla benim de senin yardımına ihtiyacım var."

"Daha önce hiç kimseyi dönüştürmedim," dedim. "Bu iyi sonuçlanmayabilir."

"Hadi ama," diye parladı, "bir ısırık ve bir büyü, böyle demiştin. Ne kadar zor olabilir ki?"

Ensemi kavrayarak başımı omzuna bastırdı.

"Lütfen, Calla." Teninin buz gölü gibi keskin kokusu beni etkisi altına aldı ve aklımın bulanıklığını netleştirdi. Tenim iyileşmek ister gibi, ani bir acı dalgasıyla sarsıldı. Tırnaklarımı çıplak göğsüne gömerek kanattım. Gerilmişti ama geri çekilmedi. Azı dişlerim sivrildi. Omuzlarımı kavrayan Shay, vücudumu kendisininkine yasladı. Elleri tüylerin içine gömülüp beyaz bir kurdu kucaklıyorken soluğunu tutmuştu. Dişlerimi omzuna geçirdim. Keskin bir nefes aldı. Kasları geriliyordu ama hareketsiz durmaya devam etti.

Shay'in teninde açılan derin yaralardan kan fışkırıyordu. İnledi ve gözleri kaydı. Bana sarılırken birazcık sallandı.

İnsan biçimine dönüşerek titreyen kolumu ağzıma doğru götürdüm ve tenimin yumuşak bölgesini ısırdım. Isırdığım yeri aralık dudaklarına bastırdım. Gücüm tükeniyordu ve kendimi güçlükle dik tutabiliyordum. Zihnimi açık tutmaya ve vücudumun titremesini önlemeye çalışarak, gitgide azalan sesimle mırıldanmaya başladım. *"Bellator silvae servi.* Ormanın savaşçısı, ben, alfa, ihtiyacım olan bu zamanda seni yardıma çağırıyorum." Mağaranın zemini altımdan kayıyor gibiydi.

Büyülü sözleri doğru söylediğimi umarak ona odaklanmaya çalışırken Shay'in yüzü bulanıklaştı.

Bir enerji dalgası Shay'in üzerinden geçiverdi. Belime sarılmış olan kolları gevşedi ve mağaranın zeminine düştü. Tamamen hareketsizdi, titrek bir nefes aldı ve bir saniye sonra tüm bedeni kasılmaya başladı. Çığlık atıyordu. Bacaklarımı artık kontrol edemiyordum, onun yanına yığıldım, titriyordum ve bilincimi kaybetmemeye çalışıyordum. Kasları titriyordu, döndü ve yanıma kıvrıldı. Varlığı yavaş yavaş ikiye bölünürken yüzünü buruşturdu. Bir zamanlar sadece insan olan Shay'in varlığı bir kurt ve bir insan olarak ikiye ayrılmış ve artık iki kişilikli ama bütünüyle bir Gardiyan olmuştu.

Bir dakika daha geçti ve sonra bir dakika daha. Gözlerim açıktı ama hareket eden hiçbir şey göremiyordum. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu, karanlık sular yükseldi ve beni yuttu. Yoğun bir sessizlik mağarayı etkisi altına aldı.

Çok geç olmuştu. Ağırlaşmış göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim.

Karanlığın içinde kısık bir inilti yankılanıyordu. Tenime tüy dokunuyor ve taş zemine çarpan tırnak sesi geliyordu. Dudaklarım aralandı ve konuşmaya çalıştım. Ama sesim çıkmıyordu.

Ilık ve yumuşak bir şey, açık olan ağzıma baskı yapıyordu. Sıcak sıvı boğazıma akıyordu. Bal gibi tatlı bir tadı vardı.

Sürü kanı.

"Yut, Calla," diye fısıldadı Shay. "Yutmak zorundasın, yoksa boğulacaksın."

Boğazımdaki kasları zorlayarak kanı yutmaya çalıştım.

"İşte bu," dedi saçımı okşayarak. "Nefes almayı unutma sakın."

Acı veren birkaç yudum sonrasında rahatlıkla içebiliyordum.

Organlarım tekrar hissine kavuşuyordu. Önce bir sızı geliyor, sonra yavaş yavaş kayboluyordu. Görüşüm netleşti ve baş dönmesi kesildi. Kolunu ittim ve ayağa kalktım.

Tenindeki yarayı sıkıyordu. "Bu kadarı yeterli mi?"

"Öyle sanıyorum," dedim. "Baksana."

Gömleğimi tekrar kaldırdım ve başını salladı. "Evet. Kesinlikle iyileşiyor."

Yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Henüz çok iyi görünmese de."

Gömleğimi hemen indirdim. "İyileşme başladıysa iyi olacağım demektir."

"Güzel."

"Sen iyi misin?" Gözlerimi yüzüne dikerek ona yaklaştım.

"Evet." Başını ileri geri sallıyordu. "Acıdı. Hem de çok. Ama şimdi iyi hissediyorum." Kaşlarını çattı. "Farklı bir duygu olsa da sanırım bundan hoşlandım."

"Farklısın. Artık bir Gardiyan'sın."

Altınsı kahverengi tüyleri olan bir kurda dönüşerek yosun yeşili gözlerle bana bakarken kuyruğunu sallıyordu. Sonra Shay bana gülümsedi.

"Peki, bir kurt olarak nasıl görünüyorum? Güzel mi? Saldırgan mı?" diye sordu. "Şimdi ne kadar güçlüyüm?"

"Ah, Tanrım." Kalbim yerinden oynadı. "Bu çok kötü. Bu bir felaket."

"Neden?" Gülümsemesi kayboldu. "Üstesinden gelemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Öyle değil, Shay," dedim. "Bunu yapabildiğime inanamıyorum. Ne düşünüyordum ki?"

"Düşünmüyordun," dedi. "Ölüyordun. Başka bir seçeneğimiz yoktu."

"Ölsem daha iyiydi. Şimdi de bir ölüyüm zaten." *Haldis Mağarası'nda bir kurt değil, iki tane vardı. Ben ve bu yabancı; yeni kurt.*

"Hayır," dedi. "Ölü değilsin. Ama eğer beni dönüştürmeseydin, ölecektin."

"Artık senin kurt kokun da mağaranın her yerine sindi, Shay. Bunu nasıl saklayacağız?" Gözlerimi ona diktim. "Bu yaptığım yasak. İkisi de! Burada olmam ve seni dönüştürmem ise hiç tartışma götürmez bir durum!" Örümceğin leşini ve yere akan kanımı düşündüm, kanıtları yok etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Huzursuz bir gülümsemeyle bana baktı. "Yapmaman gerektiği halde yapmış olduğun şeylerin listesine bunu da ekle. Bayağı uzun bir liste olmaya başladı."

"Ciddi olabilir misin lütfen?"

"Öyleyim, Calla." Sesi katıydı. "Beni dönüştürdün. Bundan hoşnutum. Kimsenin mağaraya gelmeyeceği konusunda seni ikna ettiğimi sanıyordum. Okula gittiğimizde bunu gizlemenin bir yolunu buluruz. Kime söyleyebiliriz ki?"

İtiraz etmek istiyordum ama sözlerini dikkate almaya çalıştım.

"Kendini ele vermediğin takdirde. Çok dikkatli olmak zorundasın."

"Kendimi nasıl ele vereceğim ki?"

"Herhangi birinin görebileceği zaman biçim değiştiremezsin."

"Bu oldukça kolay."

"Sandığın kadar kolay değil," dedim. "Sinirlendiğin ya da tehlikede olduğunu hissettiğin herhangi bir zamanda yırtıcı kurt içgüdülerin bedenini zorlayacaktır. Dişlerinin sivrilmesine sakın izin verme. Hırlama ve Tanrı aşkına, sakın öfkene yenilme."

"Yani her ne pahasına olursa olsun Ren'e karşı tedbirli olmamı mı söylüyorsun?"

Bu konuyu geçiştirdim. "Artık gelişmiş duyulara sahip olacaksın. Koku alma, duyma gibi."

"Fark ettim." Kahkaha attı. "İnsanken örümceğin kötü koktuğunu sanıyordum."

"Kesinlikle," dedim. "İnsanların fark etmeyeceği şeylere tepki veremezsin."

"İdare ederim," dedi. "Ben iyi bir oyuncuyum." Kollarını önüne uzatarak bakarken kurt olduğuna dair kalıcı bir işaretin varlığını kontrol ediyor gibi, "O zaman nasıl bir kurt olunacağını bana öğretecek misin?" diye sordu.

Başımı usulca salladım.

"Harika!" Hızlı yapmayı başararak birkaç kez biçim değiştirdi.

"Ne yapıyorsun, Shay?" Ayağa kalkarak kot pantolonumun üzerindeki tozu silkeledim.

"Bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum," dedi. "Yani gidip gelmek. Ben bir kurtadamım... Bu harika!"

Kendimi tutamayıp gülünce yaralarım acıdı. Belki bu iyi olacaktı. Shay'in neşesi beni korkusuz yapmıştı. Bunun tehlikeli olduğunu biliyordum ama alışkanlık da yapıyordu. Masumca gülümsedi.

"Şimdiye kadar asla bir Gardiyan'ın böyle bir şey söylediğini duymamıştım." Yüzüme akan yaşları sildim.

"İyi ben de böyle bir türüm." Sırıtıyordu.

"Kesinlikle öylesin." Başımı iki yana salladım ama gülümsüyordum. "Hadi bakalım, özel çocuk. Gidip canavar örümceğin koruduğu şeyi bulalım."

Başını sallayan Shay, tişörtünü giydi. Omzunda açtığım ısırık yarası kapanmıştı bile ve karanlığın içine doğru yolumuza devam ettik. Tünelde ilerlerken kaşlarımı çattım. Belki de benim gözlerim karanlığa alışmış olmalıydı ama mağara gitgide daha da aydınlanıyormuş gibiydi. Shay uzanarak fenerini kapattı. Mağarada hâlâ sıcak ve kırmızımsı bir ışık vardı. Tünelin ilerisindeki sağa doğru kıvrılan yeri gösterdi. Işık o köşeden sızıyor gibiydi.

Soran gözlerle birbirimize baktık ve temkinli ilerleyişimizi sürdürdük. Mağaranın dönemecine yaklaştıkça, kırmızı ışık daha da yoğunlaşıyordu. Etrafımızı saran hava daha da ısındı. Shay ceketini çıkarmıştı. Ben de montumun fermuarını açtım ve kavisli duvara doğru yürürken huzursuzca çevreyi kolaçan ettim. Shay'in elimi tuttuğunu hissettiğim zaman, bir sonraki

kavise doğru yönelmek üzereydim. Ona baktığımda gülümsüyordu.

"Bunu birlikte yapacağız." Beni yanına çekti, böylece kavisi dönerken yan yana yürüdük. Tüneldeki dönemeç geniş bir alana açılıyordu. İçerideki alanın engebeli duvarları hardal ve kırmızı renkli ışık dalgalarıyla bezenmişti. Gözlerimi boydan boya duvarlarda gezdirdiğimde kristalle kaplı olduklarını ve odanın merkezinden gelen kırmızı ışığın sonsuz sayıdaki tonlarını yansıttıklarını fark ettim. Küresel odanın ortasında bir kadın vardı. Ayakta durmaktan çok süzülüyor gibiydi ve hayalete benzeyen şekliyle sıcacık ışıkta parlıyordu. Gözleri bizi bulduğunda gerildim. Ama o gülümsüyordu. Bakışları Shay'in üzerinde yoğunlaştı, elini ona doğru uzatarak çağırdı. Nefesimi tuttum ve elimi bırakıp hızla kadına doğru yürümeye başladığında kolunu yakalamaya çalıştım. Onu geri çekemeden çoktan uzaklaşmıştı. Yanına gittiğinde, kadının iki elini de ellerinin arasına aldı, uyarmak için çığlık atmak istedim ama vücuduma, dilimden ayaklarıma kadar birdenbire felç inmişti. Mağaranın içindeki ışık ansızın o kadar yoğunlaşmıştı ki gözlerimi kamaştırdı. Birdenbire yanıp sönerek bizi karanlığa terk ediverdi. Shay fenerini açıverince sıçradım. Onun zarar görmüş olmasından korkarak telaşla yanına koştum.

"Ne oldu?" Yaralanıp yaralanmadığını görmek için vücudunu kontrol ettim.

"Neden ona doğru öyle koştun?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Onu duymadın mı?"

"Neyi?" diye sorarken o tuhaf kadının onu incitmemiş olduğu konusunda ikna olmuş değildim.

Yüzünde mükemmel bir ifade belirdi. "O kadar güzeldi ki. Şarkı söylüyordu ve melodisi sanki hep bildiğim ama yıllardır duymadığım bir şarkıya benziyordu."

"Ne dedi?"

"Scion haçı taşıyabilir," diye mırıldandı. "Haç yaşamın dayanağıdır. İşte Haldis'te dinleniyor."

"İşte Haldis'te dinleniyor mu?" Söylediği şeyin hiçbir anlamı yoktu.

Gözlerimi ondan ayırmıyordum. Fenerden gelen ışık doğrudan doğruya ellerini parlatıyordu. Elleri boş değildi. Avuçlarının arasında kavisin bittiği yerde kenarları hafif kalkık olan dar ve uzun bir silindir duruyordu. Nesnenin ışığından, daha önce mağaranın duvarlarında ışıldayan çok sayıdaki kırmızı pırıltılar yansıyordu.

"Bu nedir?" Kaşlarımı çatarak tuhaf silindire baktım.

"Bu Haldis," diye hipnotik bir tonlamayla cevap verdi.

"Ah, tabii," dedim. "Ama bu ne?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ağır değil ve sıcaklık hissi veriyor. Sanki enerjiyle doluşmuş gibi."

"Gerçekten mi?" Uzandım ve parmağımın ucuyla nesneye zar zor dokunduğumda sıçrayarak elimi geri çekiverdim ve küfür ettim.

"Calla?" Sesi telaşlıydı.

"Acıttı." Gözlerimi silindire diktim, parmaklarım hâlâ zonkluyordu. "Çok acıdı. Sanki beni ısırmış gibi." Gözlerimi Shay'e çevirdim. "Sanırım ona dokunan sadece sensin."

"Sadece ben miyim?" Parmaklarını korur gibi Haldis'in çevresine sardı, onu ellerinde çevirerek inceledi. "İlginç."

"İlginç olan ne?" Omzunun üzerinden uzandım.

"Bir ucunda açılma yeri var. Bir yarık gibi." Göstermek için silindiri bana doğru çevirdi.

"İçinde bir şey var mı?" Daracık yarıktan baktım.

Salladı ve kulağına tuttu. "Hayır, ayrıca tamamen boş da değil. Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"İyi, bunu daha sonra çözmek durumundayız. Şimdi, bir sonraki devriye göreve başlamadan önce dağdan inmemiz gerekiyor." Kolumu onunkine dolayarak odadan dışarı çektim.

"Bizi takip ederler mi?" diye sordu.

"Pek sanmıyorum," dedim. "Artık bir Gardiyan olduğun için kokuyu tanıyamazlar. Bu alanda başıboş gezen normal bir kurda ait olduğunu düşünürler."

"Harika."

Mağaranın ağzına geldiğimizde kurt biçimine dönüştüm, Shay de beni takip etti. Yelelerini salladı ve soran gözlerle bana baktı.

Hadi ama şimdi koşma zamanı. Neşeyle omzuna atıldım.

Havladı ve zıplayarak geri kaçtı, bana bakarken kulakları dikilmişti. Hırlayarak karı eşeledi.

Bir anlığına ona bakakaldım ve sonra da anladım. *Konuşmak istersen, düşüncelerine yoğunlaş ve bana gönder.*

Cevap denemesi belli belirsiz zihnimde canlandı.

Tamam.

Dilimi sarkıtarak kurt sırıtması yaptım sonra da dönerek mağaradan uzaklaşarak ağaçlarla kaplı alana doğru zıpladım. Beni takip ettiğinden emin olmak için dönüp baktığımda Shay'in hemen arkamda olduğunu gördüm. Arkamızda yoğun bir toz bulutu bırakarak ormanın içine daldık. Tepeden aşağı sanki kanatlarımız varmış gibi buzdan şelalelerin üzerinden

kayarak ve karların üzerinde iz bırakarak hızla indik. Dağdan inerken kıştan sonbahara doğru sanki zamanın tersine seyahat ediyor gibiydik.

Sonsuza kadar koşabileceğimi hissediyordum. Shay'in huşu içindeki sesi zihnimde çınladı.

Harika ve bacaklarımdaki güçten zevk alarak daha da hızlanıyorum.

Shay'in kamyonetinin yanına geldiğimizde gece karanlığı dağın eteklerine çökmüştü. Gümüş rengi bulut demetleri çam ağaçlarının arasına doğru hayalet gibi süzülen ayın parlak ışıklarını güçlükle perdeleyebiliyordu.

Biçim değiştirerek Ford Ranger'ına doğru yürürken elini ceketinin cebine sokup anahtarları çıkardı. Dönüp bana baktığında, anahtarlar elinde sallanıyordu. İnsan biçimini aldım ve ona doğru yürüdüm.

"Seni eve götürebilir miyim?" diye sordu. Aya baktım ve Ren'in yerel geyik nüfusunu azaltmak için avlanma davetini hatırlayınca içimi çektim. "Koşmayı tercih ederim. Kütüphanedeyken içeride çok fazla zaman geçirdim."

Shay gülümsedi. "Evet. Bu inanılmazdı. Tüm zamanını dışarıda geçirmek istemen gerekir."

"Hoşlanmana sevindim." Ona yaklaştım. Değişime rağmen, sonbahar gecesinin ağır tütsü kokusuyla çarpıcı derecede tezat olan taze yapraklara ait kokusu hâlâ sevdiğim gibiydi. "Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmedim."

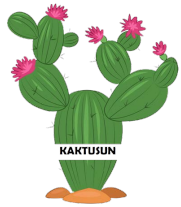
"Sen benim hayatımı iki kere kurtardın, yani hâlâ senden bir adım gerideyim." Güldü. "Ama skoru eşitlemek ister miyim bilmiyorum. Tekrar ölmek üzere olduğunu görmek istemezdim."

"Bu, iki eder." Gözlerimi ona çevirdim. Yüzümü seyrederken yeşil gözleri ay ışığıyla titreşiyordu. Uzandı ve yanağımı okşadı.

"Eve gitmek istiyor musun?" Parmaklarını yakaladım ve yüzümü avucuna bastırarak içinde bulunduğumuz dünyayı onunla paylaşmanın heyecanını ve kokusunu tekrar içime çektim. "Yorgun musun?"

"Pek sayılmaz. Olanlardan sonra yerimde duramıyorum."

Dudaklarım ateşli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aç mısın?"

Yirmi Üç

Mızmızlanmayı kes artık, on sekiz yaşındasın ve tıpkı bir bebek gibi davranmaya devam ediyorsun.

Şikâyetim alaycı bir tonlamayla yapılmış olmasına rağmen, bunun ardında saklanan sinir bozucu ifade gerçekti. Ava yoğunlaşmak, gerilmeme neden olmuştu.

Bu benim hatam değildi. Hüzünlü cevabı geldi. *Daha önce hiç kuyruğum olmadı. Onunla ne yapmam gerektiğini tam olarak bilemiyorum. Bu çok dikkat dağıtıcı.*

Tepenin üzerinde durdum, gözlerim önümüzdeki geniş ovayı tarıyordu. Aldığım kokuya göre, küçük bir geyik grubu bizden sekiz yüz metre kadar uzak bir mesafede otluyordu, rüzgâra karşı olduklarında varlığımızdan tamamen habersizdiler ve kahverengi tüyleri ay ışığında koyu griye dönüşmüştü.

Bunu yapmak isteyip istemediğine karar vermelisin.

Yanıma koştu ve arka ayakları üzerine oturarak dilini kurt sırıtışı yapar şekilde dışarı çıkardı. *Doğru duracağım.*

Bunu göreceğiz. Burnumu havaya kaldırdım ve havayı tekrar kokladım. *Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun? Bir*

geyik, tavşanlardan çok farklıdır. Birini düşürmek için saldırıyı koordineli yapmamız gerekiyor.

Kalın kürkü altın yaldızlarla bezenmiş olan kahverengi kurt, otoriter tavrımdan belirgin bir şekilde rahatsız olarak karla kaplı zemini eşeledi. *Evet, biliyorum. Ben dizinin arkasına saldıracağım, sen de boğazına.*

Doğru. Bakışlarım tekrar sürüye yöneldi. *Yavru sağ taraftaki uzak bölgedeydi. Öldürmek için sürüden ayıracağımız oydu.*

Bir adım öne çıkarak inceledi. *Bu biraz sıska değil mi?"*

Sadece ikimiz varız Shay. Olgun bir geyiğe ihtiyacımız yok. Daha yeni tavşan yedik. Ne kadar acıkmış olabilirsin ki?

Sitemli bakışlarla beni süzdü. *Olgun olanını indiremeyeceğimi ima etmediğin sürece…*

Sinirli bir şekilde kulaklarımı diktim. *Bu bir yarışma değil, yalnızca biraz yiyecek bulmaya çalışıyoruz.*

Dişlerini göstererek çevremde neşeyle dönmeye başladı. *Eğer bir yarışma değilse o halde neden kurt becerilerimi eleştiriyorsun?*

Eleştirmiyorum, öğretiyorum. Döndüm ve çevremde ağır ağır dönüşünü seyrettim.

Kısa bir süre içinde altın yıldız alabilir miyim, Bayan Tor? Atıldı ve omzuma sarıldı.

Kes sesini. Ona parladım ama benden uzağa zıplayıverdi.

Başını bana doğru eğdi, gözlerinde şaşkın ve üzgün bir ifade vardı.

Kibirle havayı kokladım. *Çekilmezsin.*

Aaa, bunu seviyorsun. Ön bacaklarını esnetti.

Ona dişlerimi göstermeye yeltendim ama gülümsemekten kendimi alamadım. *Hadi ama Mowgli. Gidip Bambi'yi öldürelim.*

Zihnime kibirli bir kahkaha gönderdi. *Disney karakterlerini karıştırdığının farkında mısın?*

Hey Calla, artık senin için üzülüyorum. Döndüm ve sinsi adımlarla tepeden aşağı doğru inmeye başladım. Shay arkamdan yakın takipteydi ve ağaçların arasında zikzak çizerken her adımını özenle, benim sessiz adımlarıma uyduruyordu. Küçük bir dereyle çevrelenmiş çamların gölgelediği karanlığın içinde sessizce yürüdük. Varlığımızdan habersiz olan geyikler boynuzlarıyla eşeledikleri kar yığınlarının altında yiyecek arıyorlardı.

Hazır mısın? Zihnimden soru gönderdiğimde, Shay'e dönüp bakmadım.

Her zaman.

Ormandan fırladım. Şaşkına dönen geyikler dağılıverdi. Yavru geyiğe odaklanarak onu sürüden ayırdım. Dehşete düşen hayvanın üzerine atlayarak sert bir şekilde sola çevirdim. Shay arkamdan üzerine atladı. Ani bir hamleyle havada uçarak dişlerini hayvanın baldırına geçirdi. Geyik böğürerek yere düştü. Onu felce uğratan yarasına rağmen, boşu boşuna çabalayarak kaçmaya çalışan geyiğin kanı karın üzerine akıyordu. Kahverengi kurda odaklanmış olan geyik beni fark edemedi. Dişlerimi boynuna geçirdiğimde bir sonraki çığlığı kanının içinde boğuldu. Bakırımsı sıcak sıvı ağzıma doldu ve çenemi daha da gaddar bir şekilde iyice kenetledim. Geyik titreyerek yığıldı.

Ölen hayvanın üzerine çıkan Shay kuyruğunu sallıyordu.

İyi iş. Geyiğin ağzımdaki kanı hâlâ sıcaktı, midem guruldadı. Shay'e doğru bir bakış fırlattım.

Önce bayanlar. Başını saygıyla öne eğdi.

Dilimi sarkıttım ve leşin üzerine atıldım.

Shay geyiğin diğer tarafına geçti ve sıcak etini vücudundan koparmaya başladı.

Bir süre sonra dudaklarını yalıyordu.

Güzel.

Tavşandan daha mı iyi? Bir parça daha kopardım.

Shay bir anlığına başını eğdi, kulakları ileri geri hareket ediyordu. Akşam yemeği ve bir filmden daha iyi. Dişlerini keyifle bana gösterdikten sonra geyikten iri parçalar koparmaya devam etti. Birlikte avlanmayı ilk teklif ettiğimde ayak diremişti. Ama tahmin ettiğim gibi, daha ilk tavşanında, çiğ et yeme doğası ve beslenmek için öldürme içgüdüsü olan bir kurt olduğunun farkına varmıştı. Derenin yüzeyinde şafak vaktinin izleri belirmişti ve gecenin son karanlık ışıklarını tozpembe bir renge döndürmüştü.

Geri dönmeyi düşünmeliydik. Delik deşik olmuş leşin çevresinde huzursuzca dönüp durdum.

Sanırım oldukça geç oldu. Shay ayaklarının üzerinde durdu.

Daha çok erken gibi, birkaç saat içinde güneş doğacak.

Hadi kamyonete geri dönelim.

Shay insan biçimine dönüştüğünde patikanın başlangıcından hâlâ uzak bir mesafedeydik. Değişme kararına şaşırarak onu takip ettim. Kurt biçimimiz doğa şartlarına karşı insan teninin ve giysilerin asla başaramayacağı koruma olanağı sağlıyordu. Soğuk hava giysilerimden süzülerek içime işleyince, ceketime sımsıkı sarınarak ona surat astım.

"Ne oldu?"

"Düşünüyordum." Montunun fermuarını kapatıp tekrar açarken huzursuz olduğu belliydi. "Haldis. Onun ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Cebine baktığımda, tuhaf nesnenin içine tıkılmış olduğunu gördüm. "Kütüphane güvenli değil. O pusudan önce de Arayıcılar'ın bizi orada izlediği kesin."

Ürpererek kollarımı ovuşturdum.

"Özür dilerim, soğuk olduğunu biliyorum," dedi, üşüdüğümü görünce yeşil gözleri endişeyle kararmıştı.

"Ama suratındaki ifadeleri görmem gerekiyor. Kurtların beden dili konusunda henüz o kadar iyi değilim."

"Neden suratımdaki ifadeleri görme gereği duyuyorsun?" Ona doğru yürümeye başladım, geri çekilince de durdum.

"Çünkü bu plandan hoşlanmayacaksın, dolayısıyla bana saldırıp saldırmayacağını bilmem gerekiyor."

Güldüm ama yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sana saldıracağımı mı düşünüyorsun?" Onu merakla inceledim.

Hafif bir nefes aldı.

"Araştırma yapmamız gerekiyor, değil mi?

Suratımı asarak başımı salladım.

"Ancak halk kütüphanesi kullanım dışında ve okul kütüphanesi de öyle..."

"Evet." Yüzündeki kurnaz ifadeyi görünce merakım arttı.

Shay ancak bağırdığında bana sesini duyurabileceği bir mesafeye kadar geriledi.

"Bu detaylı bir plan olmalı," diye homurdandım.

"Öfkelenmeden önce tüm fikri dinleyeceğine söz ver sadece." Sanki kamyonetinin olduğu yere ne kadar sürede koşabileceğini ölçmek ister gibi gözleri park yerine giden patikaya kaydı.

Dudaklarım tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Söz veriyorum."

"Harika." Hiç ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bekçiler'e ait tüm bilgileri kaynağından alırsak ne olur?"

"Kaynağından mı?"

"Kitaplarından."

Kaşlarımı çattım. "Seni takip edemiyorum."

Omuzlarını dikleştirdi. "Rowan Malikânesi'ndeki kütüphaneyi kullanmamız gerekiyor."

Titreme sebebim artık rüzgâr değildi. "Lütfen şaka yaptığını söyle bana."

"Yapmadığımı biliyorsun."

"Rowan Malikânesi'ne gelmiyorum."

"Neden?"

"Bunu önermiş olmana bile inanamıyorum."

Bana doğru biraz yaklaştı. "Dinle, Calla. Dayım sürekli seyahat ediyor, hiç evde olmaz. Yakalanmayız ve kütüphanedeki bilgilere ihtiyacımız var. *Herkesin Herkese Karşı Savaşı*'nın okumamı istemediği tek kitap olduğunu sanmıyorum."

"Sırf bu nedenle de orayı karıştırmamız çok tehlikeli," diye karşı koydum.

"Bosque kütüphanenin anahtarını açabildiğimi bilmiyor ki," dedi. "Hep yalnızım. Temizlik görevlisi salı ve pazar günleri geliyor. Salı günü gitmeyiz, zaten pazar günleri de sen devriyedesin. Araştırmamızı diğer günlerde yaparsak kimsenin haberi olmaz."

"Bilmiyorum ki..."

Shay, "Logan sana benimle takılman gerektiğini söyledi, değil mi?" diye araya girdi.

"Evet, ama..."

"Seni evime hiç davet etmememin daha fazla şüphe çekeceğini düşünmüyor musun?"

"Belki de." Kaşlarımı çattım.

Gülüyordu. "Kesinlikle öyle."

"Bundan hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

İç geçirdim.

"Peki, kararın ne?"

"Sanırım listemi çıkarsam iyi olacak," dedim. "Görünüşe göre yasak eylemlere bir yenisini eklemek üzereyim."

"İşte bu benim kızım."

"Alfa."

"Her neyse."

Yirmi Dört

Büyük fikirler dersindeki ufak bir badire dışında Shay'in okuldaki ilk gününü kazasız belasız tamamlamıştık. Ren sınıfa girer girmez, Shay gerilmiş ve kurt biçiminin gölgesi omuzlarından geçerek tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu. Öfkesini hissettiğimde sakinleşene kadar gözlerimi ona dikmiştim. Okuldaki günün sonunda Haldis'e yaptığımız keşif turu konusunda Shay'le aynı rahatlığa kavuşacaktım ki iyimserliğimin ömrü kısa sürdü.

Ön kapıya doğru yürürken bir şeyin ters gittiğini biliyordum. Burun deliklerime hava doldu ve hayaletin pis kokusuyla öksürdüm. Mutfaktan geçmemek için arka kapıya gitmeyi düşündüm ama bunu düşünmek için biraz geç kalmıştım.

"Artık bu kızımız olmalı." *Aman Tanrım, biliyorlar. İşte bu kadar.*

Kalbim deli gibi atıyordu. Bu, daha önce evimde hiç olmayan bir sesti. Salona girdiğimde, Bekçi, babamın deri koltuğuna oturmuş bana gülümsüyordu.

"Biz de seni bekliyorduk, Calla," dedi Efron Bane.

"Demek eve böyle geç vakitte gelecek kadar meşgulsün. Hem de okulun olduğu bir gece. Başını belaya sokmuyorsundur umarım."

Yalnız değildi. Omuzlarının arkasında fırıl fırıl dönen hayaletlere ek olarak Logan ve Lumine de kanepede oturuyorlardı. *Neden hepsi buradaydı?* Shay'i dönüştürmüş olmaktan başka her şeyi düşünmeye çalışıyordum ve korktuğumu hissetmelerini istemiyordum.

"Emirleri yerine getiriyordum." Logan'a bir bakış attım, başını sallıyordu. "Senin istediğin gibi."

"Evet, öyle duydum," dedi. "Bizim Ren, senin emirleri biraz fazla ciddiye aldığını düşünüyor."

Sırf Ren kıskanıyor diye Shay'le vakit geçirmekten mi vaz geçecektim? "Yanlış anlamıyorsam..." diye başladım.

"Hayır, hayır. Sen tamamen masumsun, sevgili Calla." Logan gülüyordu. "Herhangi bir erkeğin yanına yaklaşmasının düşüncesi bile Ren'in tüylerini dikeltiyor. Ama işte o öyle biri, daha fazlası değil. Oğlanımızla iyi iş çıkarmaya devam et."

"Peki, Logan," diye mırıldandım.

"İşte geldim," diye cıvıldayan annemin taşıdığı gümüş tepsi çay servisi ve minik kanepelerle doluydu.

"Eve hoş geldin, Calla. Misafirlerimizin olduğunu fark etmişsindir. Babanın devriyeye çıktığını biliyorsundur."

Başımı salladım. Annem çayları koyuyordu. Sonuç olarak hâlâ örümceklerinin öldürüldüğünden belki de habersizdiler. Ama beni cezalandırmayacaklarsa bu ziyaretin anlamı neydi?

Dışarıda bir arabanın kapısı kapandı. "İşte şimdi tamamlandık," dedi Lumine porselen bir fincanı alırken. Başka misafir mi vardı? Kapı çalındı.

"Calla, ben çayları koyarken sen de kapıya bakabilir misin?" Annemin huzursuz hareketlerini giderek artan bir kaygıyla izliyordum. *Başka kim gelebilirdi ki?*

Kapıya gittim ve açtığımda iki adamla karşılaştım. Birini iyi tanıyordum, diğerinin hakkında ise sadece bir takım söylentileri duymuştum. Ama bu duyduklarım pek de iyi şeyler sayılmazdı.

"Bu, Calla olmalı." Ren'in babası bir süre beni baştan aşağı süzdü. "İyi, en azından eşleşmen için sana at suratlı birini vermiyorlar. Hiç fena sayılmaz değil mi?"

Kendime hâkim olamayıp ona hırlayarak dişlerimi gösterdim.

Kahkaha atarak Ren'e baktı. "Ayrıca ruhsuz da değil. Bu güzel. Onu terbiye etmek daha da eğlenceli olacak."

Gözlerini paspasın üzerinden ayırmayan Ren karşılık vermedi. Emile Laroche bana sürtünerek geçip salona girdiğinde etrafa sanki evimize paha biçer gibi bakındı. Babamın evde olmaması iyi olmuştu. Yetişkin Mahkûm alfayı ağzım bir karış açık halde seyretmemek için o kadar fazla gayret sarfediyordum ki yanımda bulunan Ren'in beni alnımdan öperek selamladığını güçlükle fark edebildim.

"Seni görmek güzel," diye mırıldandı elimi tutarak. Gözlerimi hâlâ Ren'in babasına dikmiş bir halde, geveleyerek selam verdim. Emile Laroche'la hiç karşılaşmamıştım, son günlerdeki kaynaşmadan önce Mahkûmlar ve Silüetler birbirinden hep uzak durmuştu.

Mahkûm alfa oğluyla pek benzeşmiyordu. Ren güçlü ama esnek bir yapıya sahipken Emile kısaydı ve geniş, kalın kasları giysilerini zorluyordu. Ren'in koyu renk saçlarının ve gözlerinin aksine, Emile'in saçları soluk saman rengini andırıyordu, gözleriyse donmuş bir nehir gibi soluk mavi renkteydi.

"Naomi!" Emile anneme doğru bağırdı. "Kederli görünüyorsun."

"Emile." Naomi gözlerini yerden kaldırmadı. "Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Ondan daha sert bir şey olsun," dedi çayı ima ederek.

"Tabii ki." Telaşla mutfağa gitti.

"Ben de isterim," diye bağırdı Efron, sonra da Emile'e gülümsedi. "Dostum. Sizi bekliyorduk."

Emile, Efron'un yanındaki duvara doğru yaslandı. "İyi akşamlar hanımefendi ve delikanlı."

"Geldiğin için teşekkürler, Emile," dedi Lumine çayını yudumlarken. "Hiç olmadık şekilde toplandığımızı biliyorum."

Annem Emile ve Efron için getirdiği içkilerle birlikte geri gelmişti. Odaya bakarak dudaklarını büzdü. "Sandalye getireyim."

"Kucağıma oturmayacak mısın?" dedi Emile içkisini bir yudumda içerken. Gözlerimi ona dikmiştim ama Logan kıs kıs gülerken Efron da içten bir kahkaha patlattı. Lumine'nin dudakları beğenmediğini belli edercesine büzüldü ama yine de çayını içmeye devam etti.

Emile boş kadehi uzatınca annem, "Şişeyi getireyim," diye mırıldanarak tekrar mutfağa gitti.

Mutfaktaki sandalyeleri salona taşırken anneme yardım ettim ve neler döndüğünü merak ederek Ren'in yanına oturdum.

"Stephen'ın burada olmaması ne kötü," diye söze başladı Lumine.

"Evet, çok kötü." Emile homurdanarak oturduğu yere yayıldı. "Kavga etmeyeli yıllar oldu."

"Sakin ol dostum," dedi Efron. "Bunun için iki sürüye de ihtiyacımız var. Şu an için önyargılarını bir kenara bırakman gerekecek."

"Ne oldu?" Viski şişesini Emile'e uzatan Naomi sordu.

"Haldis'te bir şeylerin ters gittiğini düşünüyoruz," dedi Lumine. "Yeni sürüyü devreye sokmakta çok gecikmiş olabiliriz."

Belimden yukarı doğru bir dehşet duygusu yayılırken yüzümdeki ifadeyi korumaya çalıştım. *Biliyorlar!*

"Devriyelerde hiçbir şey görmedik," dedi Naomi.

"Sorun mağaranın içinde meydana geldi," diye devam etti Lumine. "Son savunma hatlarından biri devre dışı olmuş olabilir ama araştırma yapmadan emin olamayız. Logan?"

Ama her şeyi bilmiyorlar. Ne kadar kısa sürede parçaları birleştirebilirler?

Logan, Ren ile bana döndü. "Yarın okula gitmeyeceksiniz. Yeni sürünün mağaranın çevresini ve girişin hemen içini kontrol etmesini istiyorum. Sakın daha içerilere girmeye cüret etmeyin, onu rahatsız ederseniz gününüzü görürsünüz."

"Onu mu?" diye tekrarladım şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak.

"Senin aksine, o bir tür evcil hayvan gibi bir şey." Logan gülümsüyordu. "Mağarayı koruyan oldukça ölümcül bir evcil hayvan. Sadık Gardiyanlar'ımızı atlatan herhangi bir şey olduğunda, o devreye giriyor."

"Bize saldırır mı?" diye sordu Ren.

"Hiç tereddüt etmeden," dedi Logan. "Bu nedenle gözlemlerinizi yapıp bana rapor edin. İnini terk etmez. Eğer onu canlı görürseniz hemen kaçın, mağaranın girişinden öteye sizi takip etmeyecektir. Eğer ona bir şey olduysa, bunun nasıl olduğunu bulmalıyız. Grubunuzu bölün. Kurtlardan bir kaçını

mağarayı kontrol etmeye gönderin. Diğerleri Haldis'e kimin ya da neyin yaklaştığını bulmak üzere çevreyi araştırmalılar. Arayıcılar'ın yakınına gelip gelmediğini öğrenmemiz gerekiyor."

"O şey neyin nesi?" diye sordu Ren. Elimi tutmakta olan eli gerilmişti.

"Sürprizi bozmak istemem," dedi Logan. "Oldukça şaşırtıcı bir şey."

Titrememek için ben de Ren'in elini sıkıyordum. *Mağarayı araştıran kurtlardan biri ben olmalıydım. Daha doğrusu tek kurt ben olmalıydım. Aksi takdirde... aksi takdirde ne olacağını düşünemiyordum.*

"Peki, yarın gitmemizi mi istiyorsun?" Normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak sordum.

"Evet," dedi Logan. "Hemen harekete geçmeliyiz. Eğer Arayıcılar savunmamızı kırdıysa acilen bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Eve gider gitmez sürüyü çağıracağım," diyen Ren bana baktı. "Calla, tamam mı?"

Ben daha cevap veremeden Emile kaşlarını çattı. "Onun iznine ihtiyacın yok, oğlum."

"Davranışında bir yanlışlık yok, Emile," diye azarladı Lumine. "Calla genç Silüetler'e iyi liderlik yapıyor. Ren onun görüşünü almakla akıllıca davranıyor."

Emile kadehinin içine doğru bir şeyler homurdanınca Efron kıs kıs güldü.

"İyi olur," dedim. "Onları çağır." Yarın mağara devriyesine kendi başıma çıkmayı nasıl ayarlayacağımı düşünmek zorundaydım.

"O zaman ilk ışıkta buluşalım mı?" diye sordu elimi sıkarak. "Patikanın başında olur mu?"

Başımı salladım.

Lumine kalkarak eteğini düzeltti. "Harika. İlk sınavınız. Bizi hayal kırıklığına uğratmayın."

"Asla," diye mırıldandı Ren.

"Çok güzel." Efron gülümsüyordu. "O zaman size iyi geceler diyelim."

"Çay için teşekkürler, Naomi," dedi Lumine. "Ev sahibeliğin hep etkileyici olmuştur."

"Efendim." Annem küçük bir reverans yaptı.

Logan kapıya giderken önümüzde duraksadı. "İyi avlar."

Hayaletler sessizce arkalarından süzüldü. Ön kapı gürültüyle kapandığında, Ren ayağa kalktı ama Emile kendine bir içki daha dolduruyordu. Şişeyi anneme uzattı.

"Eski günlerin hatırına ne dersin?"

Annem, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Kalıyor muyuz?" Kaşlarını çatan Ren, babasına sonra da anneme baktı.

"Stephen onlara göz kulak olmak için burada olamadığına göre, iki hanımı yalnız başlarına bırakmak pek nazik bir davranış gibi görünmüyor." Emile annemin yanına giderek, parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. Annemin yüzü solmuştu ama hareket etmedi.

"Kendi kendimize bakabiliriz," diye parladım.

"Bir erkeğin yapabileceği kadar değil," dedi parmaklarını annemin saçından çenesine doğru kaydırırken. "Naomi, bu

kızın kafasını hangi saçmalıklarla dolduruyorsun? Oğluma sıkıntı yaşatmaz değil mi?"

"O iyi bir eş olacak," dedi annem. "Oğlunu hak ediyor."

Gözlerimi anneme dikmiştim ve bir türlü neden bu adamı ittirmediğini anlamıyordum. Annemin ne kadar güçlü olduğunu biliyordum, Emile ile kavgayı göze alamazdı ama alacak olursa kesinlikle onu yenerdi.

"Gerçekten iyi. Tıpkı annesine benziyor olduğuna inanıyorum. Sen iyi bir kızsın, Naomi. Yerini bilirsin. Ben her zaman, daha iyi arkadaş olmamamıza üzülmüşümdür."

"Sağ ol," diye fısıldadı ama ben ellerinin titrediğini görebiliyordum.

"Geceye daha çok var," diye devam eden Emile, dudakları annemin kulağına değecek kadar eğildi. "Ve bir sürü sorumluluk var."

O kadar çok eğilmişti ki dudakları annemin kulağına dokundu. "Kaybettiğimiz zamanı telafi edebilirdik."

"Bu ne cüret!" Ayağa fırlamıştım. "Ondan uzak dur!"

Emile birden bana doğru dönerek hırladı. "Renier küçük kaltağını yukarı çıkar!"

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Emile'in üzerine uçmama tek engel, Ren'in kolumu sıkan eliydi.

"Baba, gitmeliyiz, çok geç oldu ve buradaki misafirperverliğin sınırlarını zorluyoruz," dedi Ren sakin bir ses tonuyla. "Stephen çok yakında devriyeden dönmüş olacak."

"Döneceğini zannediyorum, öyle değil mi?" Emile'in gülümsemesi yaklaşmakta olan bir trenin ışıkları gibi parlıyordu. "Saygılarımı mutlaka sunmalıyım."

"Yapılması gereken bir sürü ödevim var ve yarın Haldis'e gitmek için sürüyü de çağırmak zorundayım," diye ekledi Ren. "Şimdi gitmeyi tercih ederim. Lütfen."

"İş ahlakını nereden aldığını bilmiyorum oğlum." Emile içkisini bitirdi ve kadehini gürültüyle annemin koltuğunun koluna koydu. "Bu bir zevkti, Naomi."

"Yarın görüşürüz." Ren bana bakmadan konuştu ve kapıya doğru giden babasını takip etti.

Annem ayağa kalkıp bluzunu düzeltirken onu seyrediyordum.

"Ortalığı toparlarsak iyi olur." Kadehleri toplamaya girişerek çay tepsisine yerleştirdi.

"Anne," dedim. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Neyi kastediyorsun, tatlım?"

"Neden Emile'in sana bunu yapmasına izin verdin?"

"O bir alfa erkeği, Calla." Odayı toplamayı sürdürürken bana bakmıyordu. "Onların tarzı böyle."

"Babam öyle değil!"

"Hayır," diye yanıtladı tepsiyi kaldırırken. Onu mutfağa kadar takip ettim. "Ama Efron ve Lumine liderlerinde farklı davranışların olmasını tercih ederler. Lumine sabırlı yaklaşımı teşvik eder ve tabii ki..."

"İnceliği," diye sözlerini tamamladım. "Nasıl unutabilirim ki?"

Buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Efron alfalarının sert olmasının daha iyi olduğunu düşünüyor."

"Böyle mi tanımlıyorsun?" diye homurdandım. "Çünkü ben Efron ve Emile'in de şehvet düşkünü olduklarını söylerdim."

"Adileşme Calla!" diye parladı. "Bu hiç yakışık almaz."

"Babama söyleyecek misin?" diye sordum. Bulaşıkları lavaboya koyuyordu. "Tabii ki, hayır. Emile'den yeterince nefret ediyor zaten, ayrıca efendilerimizin bu işbirliğinin bu aralar hayati bir önem taşıdığını söylediğini sen de duydun. Yeni bir savunma oluşturmaya çalışırken iki adamın birbirlerine saldırmasına izin veremeyiz. Bu şekilde aptal durumuna düşerler."

"Aptal mı?! Babamdan başka birinin sana dokunmasına izin veriliyor!"

"*Alt kademeden* hiçbir adam bana dokunamaz. Bu rakip alfalarla ilgili bir şey. Umarım asla böyle bir şeyle karşılaşmak zorunda kalmazsın. Emile, babana meydan okumak için her şansı değerlendirecektir. O hep iki sürünün de en baskın alfasının kendisi olduğunu kanıtlamak istedi. Corinne öldürüldüğünden beri, bu durum sadece daha kötüye gitti."

"Ama..."

Bana doğru dönerek elini kaldırdı. "Vazgeç, Calla. Artık bitti."

"Peki, incelik bu mu oluyor?" Öfkemi dizginleyemiyordum. "Evini ziyaret eden herhangi birire bir fahişe gibi davranmak mı?"

Bana vurduğunun farkına vardığımda, kendimi çoktan yerde bulmuştum. Yüzüm tokadın etkisiyle zonkluyordu.

"Beni çok dikkatli dinle, Calla." Annem elleri yumruk biçiminde kıvrılmış bir halde tepemde dikiliyordu. "Bunu bir kere anlattım ve bir kez açıklamak istemiyorum. Emile herhangi bir adam değil. O Mahkûm alfası. Başka birine ait olsan bile, bir alfa erkeğini karşına alamazsın. Böyle yaparak kendi hayatını tehlikeye atarsın. Beni anlıyor musun?"

Hâlâ başım döndüğü için konuşamadım.

"Beni anlıyor musun?" Gözlerindeki sert bakışı bugüne kadar hiç görmemiştim.

"Evet, anne," diye fısıldadım.

"Yorgun olmalısın." Yüzüne tekrar her zamanki şefkatli ifadesini yerleştirmişti. "Buradaki işimi bitirir bitirmez sana papatya çayı ve köpüklü bir banyo hazırlayacağım. Yarın senin için büyük bir gün olacak."

Başımı sallayarak merdivenleri hissiz bir şekilde çıktım. Ansel'ın odasının kapısı kapalıydı ve içeriden gümbür gümbür müzik sesi geliyordu. Bekçiler gelince, annem onu yukarı göndermiş olmalıydı. Olanların hiçbirini duymamıştı. Kapıyı çalmayı düşündüm ama bunun yerine, küçük kardeşimi romantik ve gerçek aşka dair hayalleriyle bir süre daha baş başa bırakmak üzere kendi odama doğru yürüdüm. Kapıyı kapattım ve annem elinde çay fincanıyla kapıda belirmeden önce, Bekçiler'in ihanetimi ne zaman öğreneceklerini düşünerek ağlamaya başladım.

Yirmi Beş

"Mağaraya hepiniz gidemezsiniz." Sarp yokuşun yamacındaki düzlükte volta atıyordum. Sürü arkadaşlarımın yalvaran gözleri üzerime odaklanmıştı. Hâlâ Mahkûmlar'ın gelmesini bekliyorduk. Şafak vaktinin zayıf ışıklarının toprağı kızıl renge boyaması bana Haldis'i hatırlatmıştı. Bu devriyenin sebebinin o gizemli nesne olduğunun ve sürü arkadaşlarımın hiçbirinin bu sırrı paylaşmadığının bilinciyle ürperdim. Hiçbiri mağaraya gidemezdi. Benim bir başka kurtla orada olduğumu anlarlardı. Onları uzak tutmaktan başka çarem yoktu.

"Ama orada Logan'ın korkunç bir hayvanı var!" Fey karşı çıkıyordu. "Hepimizin de onu görmeyecek olması hiç adil değil. Korkunç bir yaratık olduğuna bahse girerim!"

"Gerçekten yalnızca korkunç bir yaratık mı dedin?" diye soran Bryn, Fey'in duygusuz ifadesine bürünmüştü. Burnout'taki geceden beri sürekli ama sürekli tartışıyorlardı.

"Bunun adil olmakla bir ilgisi yok, emirler böyle," dedim. Homurdanmaları yüzünden dişlerimi göstermeme ramak kalmıştı. "Ren geldiği zaman onunla uğraşın."

Ve Ren'in de mutlaka beni *mağaraya göndermesini sağlayacaktım.*

Çalılıklardan gelen hışırtılar Mahkûmlar'ın geldiğini bildiriyordu. Ortaya çıkan beş kurt bizim hâlâ insan biçiminde olduğumuzu görünce birer birer biçim değiştirdiler. Ren en sonuncusuydu.

"Ne haber?" diye sordu.

"Sürümdekiler görevlerini yerine getirmek yerine gezintiye çıkmakla daha çok ilgileniyor."

Fey, "İstediğimiz o değil ki..." diye söze başladı.

"Kapa çeneni, Fey," diye homurdandım.

Bekçiler'in ve Ren'in babasının dün geceki ziyareti hoşgörü sınırlarımı oldukça zorlamıştı.

Ren elini kendi sürüsüne doğru sallarken kahkaha atmaya başladı. "Endişelenme, Zambak. Belli bir mağaradaki o şey hakkında daha çok konuşacağız."

"Harika," diye homurdandım. "Neden hemen oraya gitmiyorsunuz? Devriye rotası her şeyden daha önemli. Dağın çevresinde neler olup bittiğinden ve kimin arkamızdan iş çevirdiğinden haberdar olmamız gerekiyor."

"Calla haklı." Ren sesini yükseltti. "Devriye görevi mağaranın içinde ne olduğundan çok daha önemli."

İçlerinden birkaçı mızmızlansa da Ren'in kükremesiyle hepsi susuverdi.

"Bu nedenle de mağaraya kendim gideceğim," diye sözlerine devam etti.

"Ama..." Paniklediğimi gizlemeye çalışıyordum.

"Bunu bir defa daha tekrar etmeyeceğim." Ren beni duymazdan geldi.

"Calla mağara hattındaki Arayıcılar'ın izlerini arayacak. Bryn ve Ansel, siz benimlesiniz, mağaraya birlikte gideceğiz. Geri kalanınız ise, Calla ne derse onu yapacak ve eğer bir şikâyet duyarsam bana hesap vereceksiniz. Mağarayı kontrol ettikten sonra sizi buluruz ve hep birlikte görevi tamamlarız."

Kimse konuşmadı. Korkumu bastırmaya çalıştım. *Bryn ve Ansel mı?* Neden kendi sürüsünden değil de benim sürümden iki kişiyi aldığını anlamıyordum. En azından sonrasında onlarla konuşabilirdim.

Bryn ve Ansel'ın paylarına sersemlemek düşmüştü ama Ren kurt biçimine dönüşünce diğerleri de ona uydular. Ben de aynısını yaptım ve Ren'e terk edilmiş gibi bir bakış atan Dax dışında, sürünün geri kalanı bana yoğunlaştı.

İşler böyle yürüyor. Düşüncelerimi, zihnimi okuyan grupla paylaştım. Her ne kadar korkum gücüme galip gelse de yine de bir alfa gibi davranmak zorundaydım. *İç bölgeden başlayarak genişleyen daireler halinde hareket edeceğiz ve sonra da güneye yöneleceğiz. Mason, Nev, Sabine ve ben doğu-batı rotasında gideceğiz. Dax, Fey, Cosette, sizler de batı-doğu yönünü izleyeceksiniz. Daha büyük bir alanı tararken aynı yerden geçme olasılığımızı düşürmüş olacağız. Sorusu olan?* Daha önce Fey'i azarladığım için suçlu hissediyordum ve onu Dax ile aynı gruba koymamın bir telafi olacağını umuyordum.

İtaat edercesine burunlarını yere doğru indirdiler. *Güzel. Hadi başlayalım.*

Fey, Dax ve Cosette batı rotasına doğru yol aldı.

Mason ve Nev yamaca doğru ilerlemek üzereydi ki zihnimde Ren'in sesi canlandı.

Calla?

Ne oldu? Duraksadım, kulaklarım ileri geri hareket ediyordu. Bu sesi sadece bana gönderdiği kesindi.

Seni kenarda tuttuğum için özür dilerim ama yeni devriye bölgelerine alışmaları çok önemli. Bryn ve Ansel'a iyi bakacağım.

Elbette. Sağ ol.

Mağarada çok heyecan verici olan herhangi bir şeyi kaçırdığını sanmıyorum. Bulduğumuz şeyi en kısa zamanda sana söylerim.

Sonra da sesi kayboldu. Orada ne bulacaktı?

Aylaklık etmek yok. Korku ve hayal kırıklığıyla Mason'ın ayaklarının dibinde bitiverdim ama Nev ve Sabine'nin de düşüncelerimi okumasına izin verdim. *Hadi gidelim.*

Hey! diye karşı çıktı. *Biz seni bekliyoruz.*

Bu bahane değil. Midemin burulmasından başka bir şey hissetmeyi dileyerek kuyruğumu salladım.

Nev, *sana söyledim dostum*, diye mırıldandı. *Onun bir zorba olduğunu biliyordum.*

Sabine sessizce durup alacağı emri bekledi. Ne düşündüğünü merak ediyordum.

Tepeye doğru koşarken Mason ve Nev'in yol boyunca birbirlerinin neşeyle ısırırken attıkları şen kahkahaları, zihnimi dolduruyordu. Ancak serbest koşunun sonucunda bacaklarımdaki enerji tükenmişti. Shay'le birlikte, Logan'ın örümceğiyle savaşmamızın ve Haldis'i bulunduğu yerden almamızın üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Çok kan kaybetmiştim, taşların arasına sızmış ve mağaranın duvarlarına sıçramış olabilirdi. Örümceğin kokusu belki de benimkini bastırır mıydı? Ama ya öyle olmazsa? Ren ne yapacaktı?

Önüme atlayan bir sincabı ısırmaya çalıştım. Mason çenemi dürttü. *İyi misin?*

Baş ağrısı, diye cevap verdim. *Biraz yavaşlayalım, iz sürmeye buradan başlamamız gerekiyor.*

Dağıldık, ben hiçbir iz bulamayacağımızı biliyor olsam da bölgeye ait olmayan kokuları araştırmak üzere burunlarımızı yere yaklaştırıp ağır adımlarla yürümeye başladık. Shay ve bana ait olan kanıtlardan başka araştırılacak hiçbir şey olmadığını bildiğimden bu takip içimi bunaltıyordu. Onun kokusunu devriyeye başlandığımızda almıştım ama bunun sürü arkadaşlarım için tanıdık olmayan bir koku olduğunu biliyordum. Görev bilinciyle Nev, Mason ve Sabine'yi ava yönlendirirken tüm bu süre içinde aklım tamamen mağarada ne olup bittiğindeydi.

Yiyecek bir şeyler yakalayabilir miyiz? Mason'ın sesi kendi düşüncelerimi bölmüştü. *Orada, gerilerde bir keklik gördüm ve karnım çok acıktı. Burada işe yarar bir şey bulacağımızı sanmıyorum. Yalnızca bu bölgede başıboş dolaşmış bir kurt varmış.*

Bunu bekliyor olsam da Mason'ın yabancı bir kurda dair varsayımı beni rahatlatmıştı.

Ben de sadece bunu buldum. Oyumu yemekten yana kullanıyorum, diye cevap verdi Nev. Ama keklik olmasın. *Tüylerin dilime yapışmasından nefret ediyorum. Tavşana ne dersiniz? Şişko bir tavşana bayılırım.*

İkinizin de yoğunlaşmanız gerekiyor, diye parladı Sabine. *Devriyeyi tamamlayıncaya kadar yemek için beklemeliyiz. Eğer bu bölgeye gelen yeni bir kurt sürüsü varsa onları kovalamak zorundayız. İşler iyice karışacak.*

Sadece bir kurt var, dedi Sabine. *Calla'ya hava atmayı kes*, diye karşılık verdi Nev. *Birlikte avlanıyoruz. Gördüğümüz ilk tavşanın peşine sen düşeceksin.*

Sabine kibirle havayı kokladı.

Guruldayan midem, saatlerdir anlamsız bir görev için çabaladığımızı hatırlatır gibiydi.

Onlara tam cevap vermek üzereydim ki bir uluma sesi beni yolumdan döndürdü. Ren'in, sürüsünü alfalarına çağıran keskin çığlığı dağın eteklerinde yankılandı.

Shay'in kimliğinin gizli kaldığı konusuyla ilgili tüm rahatlığım kaybolmuştu. Birkaç dakika içinde Ren'le yüzleşecektim ve onun mağarada ne bulduğundan haberim yoktu.

Belki de bu öğle yemeği zilidir. Mason ulumanın geldiği yöne doğru döndü.

Hadi, ne bulduğunu görelim. Geriye döndüm ve dağa doğru yol aldım.

Oraya ulaştığımızda Ren, Bryn ve Ansel bizi bekliyordu. Buluşmamız için seçtiği yeri görünce huzursuz bir halde yelelerimi salladım. Shay'in hayatını kurtardığım çayırlığın tam ortasıydı. Toprağı eşeledim, birdenbire sürü arkadaşlarımın değil de Shay'in burada olmasını diledim, burayı başkalarıyla paylaşmak istemiyordum. Gergin görünmemeye çalışarak Ren'e dikkatle yaklaştım. Sessizce sürünün geri kalanının gelmesini beklerken sakin görünüyordu.

Fey ve Cosette doğu tarafındaki ormandan fırladı. *Dax nerede?* Ren'in sesi hepimizin zihnine doluverdi.

Acıkmış, diye cevap veren Fey omzunun üzerinden geriye baktı. Ağaçların arasından ortaya çıkan Dax, yeni öldürdüğü geyiği de beraberinde sürüklüyordu.

Harikasın Dax. Nev öne doğru atılarak dişlerini geyiğin sırtına geçirdi ve Dax'in yolun geri kalanında leşi taşımasına yardım etti.

Yemeğimize doğru atılan Ansel'ın dili dışarıdaydı.

Önce alfalar yer. Dax burnunu yere indirerek kardeşime dişlerini gösterdi.

Ansel kulaklarını indirerek yere oturdu. *Özür dilerim, Ren.*

Sorun değil. Ren sessizce yanıma gelerek burnunu benimkinin üzerine dayadı. *Acıktın mı?*

Burnunu çeneme sürterken düşmanca bir tavır sergilemiyordu. Belki de hiçbir şey bulmamıştı. Ren'in rahat tavrından emin olduğumda, taze yemek teklifi midemin guruldamasına neden oldu. *Biraz.*

En çok neresini seversin? Beni geyiğe doğru itekledi.

Taze kan kokusu huzursuzluğumu alıp götürmüştü. *Kaburgaları.*

Ağzım sulandı.

Al o zaman.

Leşe atıldım. Ren yanıma yerleşti ve hayvanın omzundan iri parça bir et kopardı.

Sürünün geri kalanı mesafelerini koruyarak bize katıldı.

Keyif içinde yediğinizin farkındayım. Yemeye devam etmesine rağmen, Ren'in sesi hepimize ulaşmıştı. *Ama sizi bilgilendirmem gerekiyor, bu nedenle dikkatiniz bende olsun.*

Mağarada ne vardı? diye soran Dax'in burnu kandan kıpkırmızı olmuştu.

Buna inanmayacaksınız, dedi Bryn tüylerini kabartarak.

Oldukça büyük ve oldukça ölü bir örümcek. Ren, geyiğin bacağını birleşme noktasından kopardı. *Bu dehşet verici.* Sabine oburca yiyen sürüden uzaklaştı, ya aç değildi ya da mutant bir örümcek fikri midesini bulandırmıştı.

Ne kadar büyüktü? Mason sordu.

Dax'in üç katı. Ansel, Bryn'in çenesini yalıyordu.

Logan'ın evcil hayvan besleme anlayışı bu mu? Nev homurdanırken bir yandan da geyiğin böğrüne doğru daha da vahşi bir şekilde atıldı.

Onun evcil bir hayvandan çok bir nöbetçi olduğunu sanıyorum, diye karşılık verdi Ren.

Mağarayı koruma kabiliyetimize bu kadar güvendiğini bilmek ne güzel, derken Sabine burnundan soluyordu.

Ren ona dişlerini gösterdi. *Her neyse, o ölmüş ve Logan mağaranın artık o şey tarafından korunmadığını görürsem acilen onu aramamı söylemişti.*

Bunu sana ne zaman söyledi? Ona baktım, böyle bir konuşma olduğunu hatırlamıyordum.

Dün gece sizin evden ayrıldıktan sonra aradı.

Ren'in kaç sefer benim bilmediğim emirleri vereceğini düşünerek başımı pençelerime yasladım.

Mutlu değildi, diyerek sözlerine devam etti, *Ren. Babam, Logan ve Efron şu anda mağaraya geliyorlar. Başka bir şeye bakmak istiyorlar ama bunun bizimle bir ilgisi yok.*

Haldis. Ayağa kalkarak grubun çevresinde dolaşırken kendi düşüncelerime hapsolmuştum. Haldis'i kontrol etmeye geliyorlardı. Zaten öyle de yapmaları gerekiyordu.

Devriyede herhangi bir şey bulanınız var mı? Ren sordu.

Dağda yalnız bir kurt var. Fey yelelerini savurarak gerindi. *Daha onu görmedim ama bu yeni bir koku. Onun dışında sadece biz varız.*

Shay. Shay'in izini de bulmuşlardı. Tüylerim kabardı.

Hiç Arayıcı yok, diye ekledi Dax büyük bir lokmayı mideye indirirken.

İri bir tavşan bile yok. Mason, Nev'in kulağına sürtündü.

Her ihtimale karşı yamacın aşağısını kolaçan edelim. Ren, sadece kemikleri kalmış olan geyikten uzaklaştı. *Bryn sen Dax'in grubuyla git, ben de size katılacağım. Ansel, sen Calla'yla iz süreceksin.*

Patron sensin, diye cevap veren Ansel kafasını geriye atarak arka ayağıyla kulağını kaşıdı.

Sürü bölünerek ağaçların içine doğru hareketlendi.

Biz tam arkanızdayız. Ren düşüncelerini grupla paylaşmıştı. *Calla ile bir dakika konuşmam gerekiyor.*

Dönüp Ren'le yüzleşmeden önce, sürü arkadaşlarımın çam ağaçlarının arasında gözden kaybolmalarını seyrettim.

Ne var?

Ren yanıma gelerek kömür gibi gözlerini üzerime dikti.

Neden mağaradaydın?

Nabız atışlarım birden hızlanıverdi ama yeri koklayarak aldırmıyormuş gibi yaptım. *Neden bahsettiğini bilmiyorum.*

İleri doğru fırlayarak sırtıma atladı. Yuvarlanmaya çalıştım ama üzerimdeydi ve belimden tutarak beni yerimden kıpırdatmıyordu. Çenesini boynuma kenetlediğinde, soluk boruma baskı yaptığı için nefes almamı zorlaştırıyordu.

Kokunu tanıyorum, Calla. Oradaydın. İki, belki de üç gün önce.

Tekme attım ve tırnaklarımı ona sürttüm. *Dur. Bırak da kalkayım!*

Bryn ve Ansel kokunu tanımış olmalı ama hiçbir şey fark etmediklerini iddia ettiler, bu da senin için yalan söyledikleri anlamına geliyor. Sürünün sadakatini bozmaya mı çalışıyorsun? Gerçekten arkamdan iş çevirmek mi istiyorsun?

Dişleriyle boynumu ısırarak beni boyun eğmeye zorluyordu. Ren'den nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim ama şu anda buna çok yaklaşmıştım. Kıskacını artırarak beni kuvvetle yere doğru bastırıyor ve ağrıdan kıvranmama neden oluyordu. Tekme atmaya devam ettiğimde hırladı. *Sakın benimle savaşma. Sadece doğruyu söyle.*

İnledim ve altında güçsüz kaldım. *Üzgünüm, sana söylemem gerekirdi. Merak ediyordum, dolayısıyla da bu haftaki devriyede oraya girdim.*

Ren'in göğsünden hafif bir inilti koptu. *Logan'ın örümceğini sen mi öldürdün?*

Yalan söylemenin ya da doğruyu çarpıtmanın risklerini beynimde hızla değerlendiriyordum, gerçek hikâyeyi anlatmak söz konusu bile olamazdı.

Hayır, diye cevap verdim yalan söylemeyi seçerek. Mağara tamamen tehlike kokuyordu. *Orada çok fazla kalmadım.*

Bana inanmasını umarak bekledim, mağaranın neresine kadar izimi sürmüş olduğunu merak ediyordum.

Neden hiçbir şey söylemedin? Hâlâ hırlasa da boynumdaki baskısı azalmıştı. Yine de sızlandım ama hareketsiz durmaya devam ettim. *Özür dilerim, Ren. Logan'ın beni cezalandıracağını düşündüm. İçeri girmemize izin verilmediğini biliyorsun.*

Sen benden daha cesursun. Yıllardır o mağaraya girmek istiyordum. Hırlaması kesildi ve beni bıraktı, kalmama yardım etmek için başımdan itti.

Yaptığın şeyden hiç hoşlanmadım, Calla. Seni her zaman koruyacağım ama benden sır saklayamazsın. Sürü arkadaşların da öyle, bu konuyla ilgili Bryn ve Ansel ile daha sonra konuşacağım.

Özür dilerim. Gözlerine bakamıyordum.

Burnunu omzuma bastırdı. *Güvenine ihtiyacım var. Anlıyor musun?*

Evet. Bacaklarım titriyordu. *Sence örümceği kim öldürdü?*

Başka bir kurda ait tek koku vardı, diye yanıtladı Ren. *Senin ve Dax'in grubundakilerin yamaçta aldıkları kokuyla bunun aynı olduğunu sanıyorum. Onun, tek başına Logan'ın hayvanını alt edebildiğine inanmakta güçlük çekiyorum, o kurt oldukça iyi bir savaşçı olmalı.*

Shay'in buz baltalarını kullanmasına, cesaretine ve savaşçı yeteneğine ne kadar hayran kaldığımı düşündüm.

Ben sadece senin emniyetini sağlamaya çalışıyorum, Calla. Ren burnumu yalıyordu. *Gereksiz riskler alma. Çok önemlisin. Yanımda olmana ihtiyacım var. Seni kırdıysam özür dilerim.*

Kırmadın. Küçük düşmüş hissetmeme rağmen, bu konu hakkında daha fazla baskı yapmadığı için rahatlayarak burnunu benimkine sürtmesine izin verdim. Başka tek kelime etmeden ormanın içine doğru fırladı ve beni çayırlığın ortasında yalnız bıraktı. Gözlerimi kapadığım zaman, Shay'i gördüm, dudaklarının kolumda gezinmesini ve bana dokunduğundaki o arzu kıvılcımlarını hissediyordum. Üzerime çöken sessizlikten nefret ederek burnumu kaldırdım ve uluyarak gerginlikten kurtulmak istedim. Bekçiler, Haldis hırsızlarını çok yakında yakalayacaklardı. Peki, sonra ne yapacaklardı?

Yirmi Altı

Rowan Malikânesi'nin taş merdivenlerinin yarısına geldiğimde, korkudan olduğum yerde kalakaldım. Yolun devamında Shay'in beni sürüklemesi gerekti.

"Fikrimi değiştirdim." Ayaklarım taş basamaklara çakılmış gibiydi.

"Çok geç." Dişlerini gıcırdattı ve beni çekmeye devam etti.

"Seni hiç dönüştürmemeliydim," dedim. "Beni hiçbir yere sürükleyemezdin."

"Kesinlikle işleri kolaylaştırmıyorsun." Beni çekerek bir basamak daha çıkmamı sağladı. "Bana borçlusun, hatırladın mı? Geçen hafta beni barda terk edip gittin. Ren sanırım gecenin geri kalanını hangi kemiğimi kırmakla başlayacağını düşünerek geçirmiştir."

"Büyük olasılıkla öyle yapmıştır."

"Kesinlikle. Burada seninle yürüyebildiğim için şanslı sayılırsın."

"Teklifin için sonsuz şükranlarımı kabul et. Buranın çok güzel olduğundan eminim." Kollarında kıvrandım. "Bırak artık beni."

"Hadi ama Cal, merdivenleri çık. Buna söz vermiştin. Gerçekten de kendini bana içeriye kadar taşıtacak mısın?"

Gözlerimi kapkara görünen çift kapılı girişe diktim. "Belki de."

"Eğer öyle bir şey yaparsan, seni mağara adamları gibi omzuma atarım." Sırıttı. "Bu hoş olmaz."

Gözlerim kısıldı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Öğrenmek ister misin?"

Ondan kurtularak telaşla merdivenleri tırmandım. Shay cebinden pirinçten yapılmış, devasa boyutta bir anahtar çıkardı. O kapıyı açarken bakışlarım malikânenin dış tarafında dolaştı.

Gökyüzüne karşı keskin hatları olan görkemli malikânenin dış cephesi soluk bir sis rengindeydi. Bina, ana girişten iki yana doğru inanılmaz derecede uzayıp gidiyordu. Uzun ve tirizli pencereler üç katta da sıralanmıştı. Binanın çatıyla üçgen oluşturan bölümü sarılmış yılanlar, şaha kalkmış atlar, feryat eden ejderhalar ve ağzından ateş püskürten canavarın olduğu taştan oyulmuş figürlerle doluydu. Çatı boyunca dizilmiş olan uçan yaratıklar sanki saçaklardaki oluklardan fırlamaya hazırlanır gibiydi.

"Geliyor musun?" Shay kapıyı açmış beni bekliyordu.

Gözlerimi heykellerden çektim ve derin bir nefes alarak evin karanlığına doğru yürüdüm. İçeri girer girmez soluğumu tuttum. Kapı devasa bir salona açılıyordu. Geniş alanı çevreleyen bir balkon vardı. Uzak duvarda ters yöne giden iki tane mermer merdiven yükseliyordu. Kristal gösterişli avize

tavandan sallanıyordu. Avizedeki prizmalar pencerelerden süzülen güneş ışığını yansıtarak taş zeminin üzerinde sonsuz sayıda gökkuşağı oluşturuyordu. Odada mobilya olmamasına rağmen, belime kadar uzanan, eşi benzeri görülmemiş porselen vazolar, ellerinde baltalı kargılar ve eldivenle birlikte gürz tutan şövalye zırhları her yanı doldurmuştu.

"Söylediğim gibi." Shay yanıma gelmişti. "Gösterişli bir yer." Shay'in sesi duvarlarda yankılanıyordu.

Başımı onaylarcasına salladım.

"Kütüphane, karşıdaki kapıları geçince ikinci katta," diye sözlerine devam etti. "Merdivenler evin doğu ve batı kanatlarına açılıyor. Araştırmaya hemen başlamak ister misin? Yoksa önce evi gezmek mi istersin?

"Burada olmamızın gerçekten uygun olduğundan emin olmak isterim," diye homurdandım.

"O zaman önce gezelim," dedi sağ taraftaki merdivenlere doğru yönelerek. "Ben doğu kanadında yaşıyorum."

Onu takip ederken sürekli arkama bakıp duruyordum. Eve ürkütücü bir sessizlik hâkimdi ve taş zeminde çıkardığımız ayak sesleri her yanımızda yankılanıyordu.

"Buna nasıl alıştın?" Fısıldadığımı fark ettim.

"Aslında alıştım denemez." Omuzlarını silkti. "Her zaman yalnız olmak oldukça tuhaf."

"Bu kadar sessiz olduğuna inanamıyorum."

"Bazen müziği sonuna kadar açarım ve odamın kapısını açıp koridorların müzikle dolmasını sağlarım," dedi. "Biraz da olsa işe yarıyor."

Uzun bir koridora saptık. Yerden tavana kadar yükselen portreler düzenli aralıklarla duvarlara asılmıştı. Gözüm birine iliştiğinde donakaldım.

Hiçbir yıldızın olmadığı kapkara gökyüzüne asılmış olan adamın yüzü acıyla büzülmüştü ve ona işkence edenler koyu renkli bir tenteyle gizlenmişlerdi. Onun tam karşısında duran resme baktım. Aynısıydı ama bir kadını betimliyordu.

"Daha hızlı yürüyebilir miyiz?" Homurdandım.

"Özür dilerim," dedi Shay. "Resimler hakkında seni uyarmalıydım. Bosque'un sanat anlayışı hastalıklı bir boyuttadır."

"Şaka yapma." Yürümeye devam ederken gözlerimi yerden kaldırmadım. "Peki, bunlar ne?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Onların şehit portreleri olabileceğini düşünmüştüm ama üzerlerinde hiçbir yazı yok ve işkence şekillerinin benim bildiğim Hristiyan şehitleriyle bir benzerliği yok."

"O halde, sadece insanların acı çektiği resimlerden mi hoşlanıyor?"

"Belki de," diye yanıtladı. "Gerçi sanatın birçoğu acı çekmek ve ölüm üzerine yapılıyor. Bosque'un resimlerinin müzelerde gördüklerinden hiçbir farkı yok."

"Öyle sanırım."

Sağa doğru keskin bir dönüş yapınca koridorun yanından telaşla onu takip ettim. Bir sonraki köşeyi döner dönmez neredeyse bir adamla çarpışıyordum. Geniş deri kanatları olan güzel bir adamdı. Şaşkınlıktan çığlık atarak yere kurt biçiminde düştüm ve dişlerimi gösterdim.

"Ne oldu, Cal?" Kendinden bir adım uzaktaki tehditten habersiz bir halde kaşlarını çattı. Hızla onu geçerek elindeki

mızrağı bize doğru yöneltmiş olan geniş kanatlı yaratığa baktım. İfrit sanki silahını bırakmaya hazır bir halde, hareketsiz duruyordu.

"O bir heykel." Shay kahkahayla gülüyordu. "Bir heykele hırlıyorsun."

Yavaşça yaklaştım ve iblisin mermerden ayağını kokladım.

Biçim değiştirip gözlerimi ona diktiğimde Shay hâlâ gülüyordu.

"Evde iblise benzer heykellerin olduğu konusunda beni uyarabilirdin."

"Bu evde tonlarca heykel var. Birine çarpmadan elli adımdan fazla gidebileceğini sanmıyorum. Hatta bahçede çok daha fazlası var."

"Hepsi buna mı benziyor?" Heykele baktım.

"Birçoğu," dedi. "Bazıları erkek değil kanatlı kadınlar ama hepsinin bunun gibi silahları var. Bazıları hayvan, yani aslında gerçek hayvan değil, mitolojik yaratıklar."

Ürperdim.

"Bu seni neden korkuttu?" dedi. "Sadece hayaletlerden korktuğunu sanıyordum."

"Hayaletler dışında da korkulacak şeyler var," diye mırıldandım.

"Bu heykelin gerçekte olan bir şeyin modeli olduğunu mu söylüyorsun?" Uzandı ve iblisin kanatlarının ucuna dokundu.

"Evet."

Sıçrayarak elini geri çekti. "Lanet olsun."

"Peki, bu arada biz nereye gidiyoruz?" diye sordum bir an önce heykelden uzaklaşmayı isteyerek.

"Sana odamı göstermek istemiştim." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Bu koridorun sonunda."

Koridor boyunca bana yol gösterdi ve sağdaki son kapının önünde duraksadı.

"Eee?" Kapıyı açmasını bekliyordum.

"Odamı son kez ne zaman temizlediğimi hatırlamaya çalışıyordum," dedi.

"Bosque'un elemanları bunu senin için yapmıyor mu?" Belini dürterek güldüm.

Başını iki yana salladı. "Yaparlar ama ben istemedim. Yabancıların odamdaki eşyaları karıştırmamasını tercih ederim."

"Özellikle, yatmadan önce hikâyeler yerine yasaklı kitapları okuduğun için mi?"

"Şey, o da var." Gülümseyerek kapıyı açtı.

Shay'in odası temiz olsa da biraz dağınıktı. Yatağının üzeri kitaplarla doluydu ve çıkardığı bir çift süveter ahşap sandalyenin üzerinden sallanıyordu.

Bekçiler'in kitabı antika bir yazı masasının üzerinde açık duruyordu. Öğlen aydınlığında ışığı sönmüş olan Haldis ise kitabın yanındaydı. Ancak zemin görülebiliyordu ve benim odam için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, dağlarda yaptığı riskli yolculuğun izini taşıyan kirli kıyafetlerden eser yoktu.

Shay etrafına bakındı. "Çok kötü değil."

"Benim için bu önemli bir gelişme sayılır," dedim.

"Şey, temizlik takıntınla suçlanmadığımı bilmek iyi oldu."

Ben kahkahayla gülünce yaklaştı ve elini saçlarımın arasından geçirdi.

"Eee..." diye mırıldandı.

Odanın havası birden değişti. Shay ile ikimizin onun yatak odasında yalnız olduğumuzun oldukça farkındaydım. *Sıkı dur, Cal. Hormonlarını beş dakika kontrol edebilirsin, değil mi?*

Huzursuzca etrafa bakındım. Her ne kadar Shay'in bana dokunmasını istesem de Ren'le kavga etmek istemediğim için risk alamazdım. Bakışlarım bir çift kot pantolonun altından görünen büyükçe bir sandığa odaklandı.

"Bu nedir?" Ona doğru yürüdüm.

"Aslında bir şey değil," dedi beni takip ederek. "Yıllardır toplayıp yanımda taşıdığım şeyler."

Muzip bir gülümsemeyle ona baktım. "Sana inanmıyorum."

"Hey!" Sandığın yanına çömelerek kilidi açmaya çalıştı. Ağır kapağını kaldırmadan önce beni durdurmak için kolumu tutmakta gecikmişti.

Ansızın kahkahalara boğuldum. "Bunların hepsi resimli roman."

"Şey, evet." Yere çömelerek kitap kümelerini doğrulttu.

"Ama bunlar gerçekten iyi kitaplar, bazıları da çok ender bulunanlardan."

Birkaçını gözden geçirdim. Bir küme kitabı kaldırırken parmaklarım yumuşak bir şeye sürtündü. Kaşlarımı çatarak kitapları bir kenara ittim ve parmaklarımı yumuşak nesnenin içine gömdüm. Elimi sandıktan çektiğimde, tuttuğum şeyin ince yünlü bir battaniye olduğunu gördüm.

Shay boğazını temizledi. "Annem onu benim için yapmıştı."

"Hatırlıyorum." Parmaklarımı yumuşak dokumanın üzerinde gezdirdim. "Ondan kalan tek şey bu."

Battaniyeyi elimden çekti.

"Bir sorun mu var?" diye sorarken battaniyeyi alarak onu incitmiş olmaktan endişe ettin.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu tuhaf."

"Tuhaf olan ne?"

"Battaniye," dedi. "Bu şey gibi... farklı koktuğunu düşünüyorum. Ama şimdiye kadar hiç burnuma yaklaştırmadım."

"Ah." Başımı sallamaya başladım. "Bu farklı kokmuyor, farklı olan sensin. Ayrıca koku duyun çok daha keskinleşti. Bu da algılama kabiliyetini geliştirecek."

Kaşları çatıldı, battaniyeyi burnuna götürerek derin bir nefes aldı. Gözleri aniden kapanıp soluğunu tutarak sendeleyince ayağa fırladım.

"Shay?" Kolunu tuttum. "Ne oldu?"

"Ben..." Sesi kalınlaşmıştı. "Hatırlıyorum... Onun yüzünü görebiliyorum. Kahkahasını hatırlıyorum."

"Ah, Shay," diye mırıldandım onu kendime doğru çekerken.

Gözleri hatıralarla doluydu. "Bu gerçek olamaz."

"Evet, olabilir," dedim. "Kokularla anılar tamamen birbirine bağlıdır. Gardiyan duyuların hatıralarının kilidini açtı.

Suratı asılmıştı. "Belki."

"Hissettirdiği gerçek mi?" Üsteliyordum. "Tanıdık mı?"

"Her şeyden daha fazla," dedi.

"O zaman bu senin annen."

Battaniyeyi ellerinde çevirdi. "Bir dakika... hayır, hayır olamaz."

"Shay?"

Elimi yakaladı ve beni koridora doğru çekti.

"Ne oldu?" diye sordum, beni koştura koştura girişteki geniş salona doğru sürüklerken.

Cevap vermedi, kütüphaneye açılan yüksek ahşap kapının önünde durdu. Cebinden İsveç çakısına benzeyen bir şey çıkardı ve kilidi kurcaladı. Bir klik sesi duydum ve sonra kapı birden açılıverdi.

Hiçbir şey söylemeden odaya girdi. Gözlerim kütüphanede gezinirken tedirgin bir şekilde onu takip ediyordum. Okulumuzun spor salonundan başka tartışmasız bir şekilde gördüğüm en büyük odaydı. Kütüphane evin ikinci ve üçüncü katına kadar yükseliyordu. Duvarların üçünde yerden tavana kadar yükselen gömme raflar vardı. Her duvarda, rafların üst kısmını çevreleyen balkonlara çıkmak için dökme demirden yapılmış döner merdiven vardı. Bu kadar çok kitabı şimdiye dek hiç görmemiştim. Shay'in buraya girmek için bu kadar uğraşmasına şaşmamak gerekirdi. Güzel olduğu kadar ürkütücü de olan kütüphane, sanki böcekleri yakalamak için cezbedici çiçeklerini kullanan etobur bir bitki gibi, güvende olunamayacak kadar mükemmel görünüyordu.

"Bu muhteşem," diye soluklandım.

Shay gözlerini dış taraftaki duvara dikmişti. Burası kütüphanedeki kitapla doldurulmamış tek bölümdü. Uzun vitray camların çevrelediği görkemli şömine bir kadın ve bir erkeğin içinde ayakta durabilecekleri kadar büyüktü. Shay'in bakışlarını takip edince şöminenin üstünde asılı duran portreyi gördüm. Resimdekiler ağırbaşlı bir ifade takınmış olsalar da daha geleneksel tarzda olan bu portre, Rowan Malikânesi'nin koridorlarını süsleyen diğer acayip resimlerde benzemiyordu. Sade, beyaz bir elbise giymiş olan kadın bir koltukta oturuyordu.

Koyu çikolata rengindeki saçları bir omzunun üzerine dökülüyordu ve solgun yeşil gözleri yaşlarla dolu gibi görünüyordu.

Onun arkasında duran adam, ellerini kadının omuzlarına koymuştu. Yüzü sertti, bununla beraber perişan bir halde, üzgün duruyordu ve yüzünü çevreleyen altın yaldızlı, kahverengi dalgalı saçları çene hizasına kadar taranmıştı.

İki yabancıyı süzüyor olmama rağmen, resim boğazıma bir yumrunun tıkanmasına neden olmuştu. Shay'in yanına gittim.

"Neden bana söylemedi ki?" diye mırıldanıyordu.

"Kim, neyi sana söylemedi?"

"Dayım." Gözlerini portreden güçlükle ayırdı. "Bu benim annem... ve sanırım bu da babam."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Emin misin?"

"Eğer sen koku duyumun bana gerçek anılarımı hatırlatacağından eminsen," dedi. "Battaniyeyi kokladığım zaman gördüğüm kadın buydu.

"Ama Bosque onların fotoğraflarını saklaman için sana izin vermedi," dedim.

"Kesinlikle. O halde neden onların bir portresini kütüphanesinde tutuyor olsun ki?" dedi. "Ve neden benim görmemi istemesin ki?"

"Belki de anne ve babanın fotoğraflarını görürsen bir şey hatırlamandan korkuyordur. Hatırlıyor musun? Artık bu resmi gördüğüne göre?"

Shay tekrar resme baktı. "Hayır."

Eline uzandım. "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum." Başparmağını avucumun içinde gezdirdi. "Hayatımdaki bir şey anlamlı olsaydı, yardımı dokunurdu."

Parmaklarını sıktım. "Anlıyorum." İkimiz de birçok taşı kaldırmış ve altına çöreklenmiş olan çirkin sırları ortaya çıkarmıştık. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi, buraya yapmak üzere geldiğimiz şeyi yapacağız," dedi.

"Araştırma mı?"

"Araştırma."

Çok katlı kitap raflarına baktım. "Nereden başlayacağımıza dair bir fikrin var mı? Ya da dayının fihristi falan var mı?"

"Olsa, o zaman işin bir esprisi kalmaz, değil mi?" diye şaka yaptı.

"Sanırım hemen karıştırmaya başlayacağım," dedim alaycı bakışlarını görmezden gelerek.

İmalı bir şekilde gülümsedi. "Bir şey var."

"Nedir?"

"Kilitli bir kitap dolabı."

"Ümit verici görünüyor. Daha önce kontrol ettin mi?"

Kızardı ve ensesini ovuşturdu. "Her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret ediyor olsam da Bosque'un kütüphanesine girdiğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum. O kitap dolabına ilişmeyince, kendimce bunu telafi ettiğimi düşündüm. Karma uzlaşması."

"Sen ilginç bir çocuksun," diye homurdandım.

"Bu nedenle benden hoşlanıyorsun." O sırıtarak bakarken ben de odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Oymalı maun kitap dolabı dış tarafta kalan duvarın köşesindeki, uzun ve sessiz tik tak sesleri çıkaran sarkaçlı dolap saatinin yanında duruyordu. Shay kilidi çevirip dolabı açtı.

Altı rafı da siyah deri ciltli kitaplarla doluydu. En üst raftaki bir kitabı çekti.

"Hepsi elle yazılmış. Gazete gibi."

"Bir başlığı var mı?"

İlk sayfayı açtı. "Haldiș Tarihçesi."

Başlık bana tanıdık gelmişti ve ihtiyacımız olanın bu kitaplar olmadığına dair bir hisse kapılmıştım.

"Burada tarihler var," diye devam etti. "1900-1905."

Daha alttaki raftan bir kitap aldı. "Bu kitabın tarihi 1945 ile 1950 yılları arası."

Okumaya başladığımda şüphelerimin doğru olduğunu gördüm. Bu bir soy ağacı tarihçesiydi. Gardiyan sürülerinin tam tarihini kapsıyordu.

"Anlamıyorum." Shay'in kaşları çatılmıştı. "Bu bir isim listesi, neredeyse bir soy ağacı gibi. Ayrıca aile fertleriyle ilgili notlar var."

"Bunun bize bir yardımı dokunmaz." Kitabın kapağını kapatarak rafa geri koydum. "Kütüphanedeki diğer kitaplara yoğunlaşmalıyız."

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu kitapların, bizim aradığımla, Haldis' le bir ilgisi yok," dedim.

"Neyle ilgili?"

"Bunlar Bekçiler'in Gardiyan sürüleriyle ilgili kayıtları."

"Gerçekten mi?" Kaşları birden kalkıverdi.

Başımı sallayarak elindeki kitabı aldım ve tekrar raftaki yerine koydum.

"Bunu kapat ve tekrar kilitle."

"Bunları okumak istemiyor musun?" diye sordu. "Bu senin tarihin."

"Bunları biliyorum," dedim. "Ve bu sadece tartışmamıza neden olur."

"Neden?"

"Çünkü buradaki kayıtlar sadece sürülerin başına gelenlerle ilgili değil," dedim. "Çoğunlukla sürülerin nasıl oluşturulduğu, efendilerinin kim olacağı ve geçmişte Bekçiler'in eşleşmeler hakkında aldıkları kararlar var."

"Eşleşmeler hakkında mı?" Gözleri en alt rafa kaydı. "Bu kitaplardan birinde, senin ve Ren'in nasıl eşleştiğine ait detayların olduğunu mu söylüyorsun."

"Evet," dedim. "Ve sürü tarihinde yapılmış olan diğer eşleşmelerin hepsi. Diğer şeylerin arasında, bu bir soy ağacıdır." Bakışları kitapların üzerindeydi, parmakları kıpırdanıyordu.

"Vazgeç, Shay."

"Ama..."

"Bununla ilgili yapabileceğin bir şey yok," dedim. "Sadece sinirleneceksin. Artık bu konuyu kapa."

Dili ile dişi arasında bir şeyler homurdandı ama dolabı kapatarak kilitledi.

"Başka emriniz var mıydı büyük alfa?"

"Saçmalama." Elimi kütüphanedeki yerden tavana kadar dolu kitaplara doğru salladım. "Sen araştırmamızı bir pembe diziye çevirmeden önce yapacak bir sürü iş var."

"Pembe dizi mi?" Beni süzdü ve sonra ileri doğru atılarak kollarını bana doladı. Vücudunun titrediğini hissedebiliyordum."

"Shay?"

Güldüğünü anlamam bir dakikamı aldı. Dudaklarım bir gülümsemeyle aralandı ve ben de gülmeye başladım. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu ve göbeğim sancımaya başlamıştı ama yine de hâlâ gülüyordum. Yan yana yere uzandık, kahkaha seslerimiz taş zemine çarparak Rowan Malikânesi'nin devasa kütüphanesinin boşluğunda yankılanıyordu.

Shay hayatımda olmadan önce, öfkeden değil de sevinçten ağlayarak güldüğümü hatırlamıyorum. Ama bu kahkahalar beni canlandırmış olsa da birleşmenin, yakında ondan uzaklaşmak ve onun yanında bu şekilde hissedemeyeceğim anlamına gelmesi beni kaygılandırıyordu.

Yirmi Yedi

Ürkmüş bir grup güvercin, vitray camların üzerindeki saçaklardan uçuştu. Ani kanat çırpışları ve renkli camlardan yansıyan gölgeleri yüzünden yerimden fırlayınca sandalyemi devirdim.

Shay esneyerek gerindi. "Calla, her ses duyuşunda çıldırmış gibi davranmaktan vazgeç artık."

"Sadece tedbirli davranıyorum." Sandalyemi kaldırırken kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim.

"Buraya gelmemiz iyi oldu." Bir sayfa çevirdi. "Gerçekten işe yarar bir şey bulabilseydik, önerimin dâhiyane olduğunu söyleyebilirdim."

İnsan Kültüründeki Semboller ve İşaretler indeksini tarıyordum. "Bu biraz hayal kırıklığına dönüşmeye başladı. Haçlar hakkında okuduğum hiçbir şeyin dövmenle bir benzerliği yok."

İkimiz de masanın üstündeki ve altındaki kitap yığınlarına baktık. *Hiçbir şey yok. Hiçbir şey bulamadık.* Bu işe yaramıyordu. Hayal kırıklığı ve yorgunlukla kollarımı kavuşturdum ve alnımı kitap yığınına dayadım. "Sanırım başlangıç noktasına geri döndük."

"Peki, asıl başlangıç noktası neresiydi?" Ona bakmak için döndüm.

"Kitabı tercüme etmek." Sanat kitabını bir kenara iterek, *Herkesin Herkesle Savaşı*'nı tekrar önüne çekti.

"Kitapla ilgili olarak muhtemelen haklısın." Başımı ileri geri atarak boynumu gevşetmeye çalıştım. "Ama belki de atlayarak gitmelisin."

"Ha?" Zaten sayfaları çevirmeye başlamıştı bile.

"Başlangıcı yerine sonuna bak," dedim. "Kadının şarkısındaki sözlerin kitabın son satırları olduğunu, sonra da; 'İşte Haldis dinleniyor,' dediğini söylemiştin. Öyleyse belki de kitabı başını değil, sonunu okumalıyız. Bunun en kısa bölüm olduğunu söylemiştin zaten, bu yüzden en azından hızlı ilerleriz."

"Bu kötü bir fikir değil," dedi kitabı tersinden açarak.

Ben de önümde açık olan sayfadaki tahtadan yapılmış ortaçağ haçlarını incelemeye geri döndüm. Shay boğazını temizledi. Başını kaldırdı ama gözleri Bekçiler'in metnine çakılmış gibiydi.

"Sana sormak istediğim bir şey var."

Sesindeki yapmacık rahatlık, kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

"Evet?"

"Şu Kanlı Ay denilen şey hakkında okulda bir sürü konuşmaya kulak misafiri oldum." Latince sözlüğünü alarak sayfalarını karıştırdı ama aslında oraya bakmıyordu. "Sanırım bu yalnızca birkaç gün sonra olacak."

"Evet." Bu konuya girme, Shay. Lütfen. Lütfen.

"Bu tam olarak nedir?" Sandalyesine yaslandı.

"Ah," dedim biraz da olsa rahatlayarak. "Hımm, dur bakayım. Buna aslında Kanlı Ay Balosu deniliyor ama herkes Kanlı Ay olarak kısaltıyor. Tuhaf bir etkinlik, Cadılar Bayramı'nın *cotillion* dansı eklenmiş hali gibi.

Yatılı kalan insan öğrencilerin aileleri, onları sonbahar tatiline götürmeden önce bu etkinliğe gelirler. Her zaman bir oda orkestrası ve bolca içki vardır ve kimse kimseyi tanımaz. Saçmalık ama genellikle eğlenceli olur. Eğer okulla öğrenci ya da veli olarak bir ilişkin varsa davet edilirsin. Veliler oldukça fazla içerek borsa hisseleri hakkında konuşmaya bayılırlar ve okul için çek yazarlar. Öğrenciler de bolca alkol alır ve bir daha asla giymeyecekleri karnaval kıyafetleriyle dans ederler."

"Neden Kanlı Ay deniliyor?" diye sordu.

Parmaklarımı pençe gibi yaparak esnettim. "Çünkü hasat ayından sonraki ilk dolunay günü yapılır. Bu ay Kanlı Ay diye tabir edilir."

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüyerek, yağmur gibi dökülen yaprakları seyretti. "Ama neden kanlı?"

"Çünkü yılın bu zamanındaki dolunay avlanmak için gereken en iyi aydınlatmayı sağlar." Avlanma düşüncesi bacaklarımın kasılmasına neden olmuştu. "Bu Büyük Av zamanıdır. Kanlı Ay ayrıca avcı ayı olarak da bilinir. Bu sene ekim ayının otuz birine denk geliyor. Kanlı Ay için geç ama dolunay o zaman olacak."

Dönerek bana baktı. "Sadece Cadılar Bayramı Balosu dense daha kolay olmaz mıydı? Yoksa efendilerin küçük şekerleri saklamaya karşı mı?"

Logan'ın kapı kapı dolaşarak şeker topladığı hayali zihnimde canlandı, nasıl giyineceğini merak ediyordum. "Hayır. Hatırlarsan bu Samhain gecesi. Cadılar Bayramı asıl tatil

değil. Bekçiler eski yöntemlere, kendi geleneklerine aptalca bağlıdırlar. Dolayısıyla bu Kanlı Ay Balosu'dur ve her zaman da öyle olmuştur." Geleneklerden bahsettiğim anda mideme kramp girmişti.

"Peki, başkaları gider mi? Sadece insanlar mı?" Artık daha da huzursuzlanmış gibiydi.

Başımı salladım ve sesindeki tonun değişmesinden şüphelenerek onu temkinli bir vaziyette süzdüm. "Bu güzel bir partidir. Herkes gider. Kanlı Ay ve mezuniyet balosu okuldaki öğrencilerin hep birlikte yapabildiği iki sosyal etkinliktir. Sadece insanlara okulumuzda her şeyin normal gittiğini göstermek için bu partilerin yapıldığını düşünüyorum."

Masanın üzerinde parmaklarıyla hızlı hızlı ritim tuttuktan sonra kelimeler ağzından dökülüverdi. "Şey, çok az bir süre kaldığının farkındayım ama bu tür şeyleri önceden düşünebilen biri olmadığım için beni affedeceğini umuyorum. Oraya benimle birlikte gitmek ister miydin?"

Midem korkunç bir şekilde kasıldı. İşte bu tam da korktuğum şeydi.

"Calla?" Ona bakmak istemiyordum. "Bana cevap verecek misin?"

"Yapamam," dedim usulca, ona doğru bakarak.

Masanın üzerine doğru yaslandı, dudaklarında hiç de arkadaşça sayılmayacak bir gülümseme vardı. "Neden olmasın?"

"Ren'le birlikte olacağım. Kanlı Ay'a birlikte gideceğiz ama sadece bir ya da iki saatliğine. Bu aynı zamanda, birleşmemizin olacağı gece." Önümde açık duran sayfaya yoğunlaştım. "Bu yüzden boş ver."

"Bu konuyu ciddiye alamam, Cal," diye parladı. Sırf bir başkası böyle olması gerektiğini söylüyor diye sen ve kurt prensin sonsuza kadar birlikte olacaksınız. Ayrıca Ren okuldaki diğer kızları sıkıştırmakla o kadar meşgul ki, sana sahip olmakla ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değil."

"O öyle biri değil! Bir defa olsun Ren'le uğraşmaktan vazgeçer misin?" Ayağa kalktım ve gözlerimi ona diktim. "Hemen hemen her gün bize takılıyorsun, Burnout'ta yaptıklarına ve bana sürekli aptal âşık gibi bakmana rağmen yine de sana saygılı davranıyor."

"Aptal âşık mı?" Shay birden parlayarak doğruldu. Sandalyesini bir kenara çekti ve kitapları çantasına tıkıştırmaya başladı.

"Shay." Hasta gibi hissederek kollarımı belime sardım.

"En azından benim hakkımda nasıl hissettiğini biliyorum." Çantasının fermuarını çekerken sesi titriyordu.

Birden ayağa kalkarak elini tuttum. "Kes artık, lütfen. Hissettiğim bu değil, ben..." Sesim kısıldı, bu cümlenin tamamlanmasının imkânsız olduğunu biliyordum.

"Sen ne?" Elimi kavrayarak kendine doğru çekti. Yüzümü diğer elinin arasına alıp başparmağıyla yanağımı okşarken tenimin altına sıcak kıvılcımlar yayılıyordu. Geri çekilerek sandalyeme ilişirken başımı iki yana sallıyordum.

"Lütfen yapma. Yapamam."

Yanaklarımdan süzülen sıcak yaşları silerken küfür ediyordum. Ne sorunumun olduğunu bilmiyordum, daha önce hiç ağlamaya alışkın biri değildim ama artık sürekli gözyaşlarıma karşı savaş verme durumunda kalıyordum.

"Calla." Shay'e baktığımda, ağlıyor olmamın onu ne kadar dehşet içinde bıraktığını gördüm. "Tanrım, özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

Gergin bir sessizlik içinde çalışmamıza döndük. Shay kulaklıklarını taktı, müziğin sesini o kadar çok açmıştı ki gitar seslerinin feryadını oturduğum yerden bile duyabiliyordum.

Shay aninden kulaklıklarını çıkardığında, vitray camların arkasındaki gökyüzü mürekkep karası rengine dönmüştü. Başımı kaldırıp meraklı gözlerle ona baktım.

"Birleşme, Samhain gecesinde mi olacak?" diye sordu. "Baloyla aynı gece de mi?"

"Hadi ama Shay." Şakaklarımı ovdum. "Gerçekten, bu konu hakkında daha fazla konuşamam."

"Hayır, seninle ilgili değil." Bekçiler'in kitabını işaret etti.

"Tarihle ilgili."

"Evet, birleşme Samhain'da yapılacak," diye yüzümü asarak yanıtladım. "31 Ekim'de."

Kaşlarını iyice çattı. "Peki, neden o tarihte?"

"Şey, cadıların Şabat diye adlandırdığı ve Bekçiler için güç günü sayılan, sekiz kutsal günden biri," dedim. "Samhain en güçlü Şabat'lardan biri."

Parmaklarıyla sayfaların üzerine vuruyordu. "Âlemler arası perdenin inceldiği zaman. Bunu söylediğini hatırlıyorum."

Başımı onaylar gibi salladım, notlarına tekrar baktığında ifadesi endişeli bir hal aldı.

"Ne oldu?"

"Bu biraz ironik bir durum. Samhain gecesinde gerçekleşmesi beklenen ve içinde Scion'ın da olduğu bir tören var. Bunun ne olduğundan tam olarak emin değilim ama bu

Praenuntiatio volubilis kısmının tamamının yoğunlaştığı bir olay gibi görünüyor. Bu bölümde anlamakta zorlandığım bir kelime var, 'hediye' ya da buna benzer bir şey anlamına geliyor. Kelimenin geçtiği içerik gerçekten çok tuhaf."

"Hediye mi?" diye tekrarladım.

"Ya da başka bir şey," dedi sözlüğe geri dönerken.

"Anlamı ne olursa olsun, Scion'ın senin bayramınla bir bağlantısı var."

"Aslında bu benim bayramım değil, Shay, bu sadece Bekçiler'in birleşme için seçtikleri bir gün," dedim. "Kitabın senin de orada olacağını belirttiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, öyle bir şey. Burada okuduğum şeyin bir birleşmeyle ilgisi yok gibi görünüyor. Bunun ne olduğundan emin değilim," dedi. "İki dünya ve karanlık hakkında bir sürü şey var. Birkaç kez Scion'dan bahsedilmiş. Bu 'hediye' ile ilgisi olması gereken, bir tür toplantıdan bahsediyor ama bir anlam vermekte güçlük çekiyorum."

"Peki, ne anlama geldiğini nasıl buluruz?" diye sordum.

"Belki de dövmemle ilgili yaptığın araştırmayı bırakıp Samhain'a yoğunlaşman ve çok yakında olması muhtemel olan birleşmenden başka hangi ayinlerin yapılıyor olabileceğini bulman gerekiyor."

"Geçen hafta Ren, Samhain'la ilgili ilginç bir şey anlatmıştı," dedim.

Gözlerini bana çevirdi. "Ne yani, artık bilgileri Ren'le mi paylaşıyoruz?"

"Bizim projeyle ilgili değil. Ben sadece kendim için Şabat'la ilgili daha fazla şeye ulaşmaya çalışıyorum," diye cevap verdim. Gözü bağlı olarak bir törene katılacağımı hissediyordum ve

bundan nefret ediyordum. "Her neyse, bunun tehlikeli bir zaman olduğunu söylemişti. Ruhani dünyanın ne yapacağının önceden kestirilemediğini, çünkü perde inceldiğinde onların daha güçlü olacağını söyledi."

"Ren bunun hakkında bir şeyi nasıl biliyor ki?" diye homurdandı.

"Kes artık, Shay," diye parladım. "Annesi Samhain'da yaptıkları saldırıda Arayıcılar tarafından öldürüldü."

"Ah, özür dilerim." Kalemini masaya vuruyordu. "Ren'in annesini Arayıcılar mı öldürdü?"

"Evet."

"Ren kaç yaşındaydı?"

"O gün onun ilk yaş günüydü," dedim.

"Aman Tanrım, bu felaket," dedi. "Gerçi bu onunla ilgili birçok şeyi açıklıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey," dedi alelacele, masadan doğrularak kitap yığınlarına geri döndü.

"Çalışmaya devam etmeliyiz."

Yirmi Sekiz

Ertesi sabah Shay yüzünde ruh gibi bir ifadeyle sınıftan içeri girmişti. İlk yarının bittiğini haber veren zil çaldığında, Bryn'e el sallayarak yaklaşmamı seyreden Shay'in sırasına doğru yürüdüm.

"Merhaba, Cal." Gözlerinin altı koyulaşmıştı, sanki hiç uyumamış gibi bir hali vardı. "Seni bir sonraki dersi asmaya ikna edebilir miyim?"

"Eğer önemliyse," diye cevap verirken korku kemiklerime kadar işlemişti.

Sessiz ve boş bir yer olan dinlenme odasına kadar onunla birlikte yürüdüm. Oturdu ve başka bir sandalyeyi yanına çekti. Ben yerleşince yüzünü ellerinin arasına alarak bir süre sessizce oturdu.

"Ne oldu?" Fısıltıyla sorduğum soruyu kendim bile güçlükle duyabiliyordum.

"Ren'in annesinin Arayıcılar'ın tuzağında nasıl öldürüldüğünü anlatmıştın ya?"

Başımı salladım.

"Adı Corinne Laroche muydu?"

"Evet." *Bunu neden soruyordu ki?*

Çenesi gözle görülür bir şekilde kasıldı. "Haldis Tarihçesi'nde Ren'in ve senin doğduğunuz senenin bir sonrasına baktım. Saldırıyla ilgili bir şeylerin kaydedilip edilmediğini öğrenmek istemiştim."

Sessizce onu seyrettim, kitapları rahat bırakması hakkındaki ricamı yerine getirmediği için biraz sinirlensem de bulduğu şeyi merak ediyordum.

"Bir saldırı olmamış," dedi usulca. "Corinne Laroche idam edilmiş."

Zaman daha yavaş akıyormuş gibi hissediyordum, sanki odanın havası çekilivermiş de herhangi bir tepkiyi mümkün kılmıyormuş gibiydi.

"Bu doğru, Calla." Sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. "O ve diğer bazı Mahkûmlar, Bekçiler'e karşı ayaklanma yapmayı planlıyorlardı. Arayıcılar ise ona yardım ediyorlardı. Bekçiler komployu ortaya çıkardı ve o cezalandırıldı."

Kaslarım yavaş yavaş hayata geri dönerken titriyordu.

"Onu öldürmüşler, Calla," dedi Shay. "Ve isyana yardım için gelen Arayıcılar'a tuzak kurmuşlar. Arayıcılar ortaya çıktığı zaman Bekçiler tüm güçlerini toplayarak neredeyse hepsini katletmişler."

"Ama Ren..." Aklıma gelen korkunç şeyi dillendiremeden tıkanıp kalmıştım.

"Olanlar hakkında Ren'e yalan söylemişler," diye mırıldanırken sanki kendini hasta hissediyormuş gibiydi. "Orada yazılanlara göre, sanki komploya dâhil olmayan tüm kurtlara

yalan söylenmiş ve dâhil olanlar da ortadan kaldırılmış gibi görünüyor."

"Bu doğru olamaz."

"Dahası da var." Elimi tuttu. "Ren'in annesi hakkında yazılanları okuyunca *Herkesin Herkesle Savaşı*'ndaki diğer ayaklanmaları tekrar inceledim. Senin tarihin hakkında öğrendiklerim bunlar. Gerçek tarihin."

Ilık parmaklarıyla kavradığı elim birden buz kesti ve cansızlaştı. "Benim 'gerçek' tarihim derken neyi kastediyorsun?"

"Senin Harrowing dediğin, Cadılar Savaşı'nda en son gerçekleşen büyük anlaşmazlığı açıklayan *De proelio* bölümünün sonraki kısımlarını inceledim."

"Ama ben Harrowing hakkında her şeyi biliyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Katliamın en kötü zamanıydı, birçok Gardiyan kaybedildi ama yine de bu Bekçiler için önemli bir zafer olmuştu. Neredeyse bizi Arayıcılar'dan kurtaracak kadar büyük bir zaferdi."

"Hayır, Calla. Olanlar öyle değil." Diğer elimi de ellerinin arasına alarak beni ona bakmaya zorladı. "Harrowing, Arayıcılar'ın yok edilişi değildi. Bu, Bekçiler'in bir Gardiyan ayaklanmasını bastırdığı zamandı. Arayıcılar isyana yardım etmeye kalkıştılar ve Bekçiler de yıkıcı bir karşı atak düzenledi. Gardiyanlar ve Arayıcılar'ı fark gözetmeksizin yok ettiler. Ayrıca Bekçiler savaşı kendi çıkarlarına çevirmeye yarayacak, Issız gibi bir şey denilen yeni bir silah yarattılar. Ne olduğundan emin değilim ama bunun sayesinde isyan bastırıldı. Kaçmayı başaran Gardiyan ve Arayıcılar saklandılar."

Ellerimi ondan çektim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ayaklanma Gardiyanlar'la ilgili olarak yeni bir politika geliştirilmesine neden oldu," diye devam ederken gözlerini

yüzümden ayırmıyordu. "Daha küçük sürüler, insanları dönüştürmemek, uyulmadığı takdirde daha ağır cezaları olan daha sıkı yönetmelikler ve bir ayaklanma ihtimalini önleyecek güçlü aile bağlarının yapılandırılması. Bekçiler, Gardiyanlar'ın ailelerini bir amaç uğruna bile olsa tehlikeye atmayacaklarına inanıyorlardı."

"Ne amacı, Shay? Geçtiğimiz yüzyılda neden bu kadar çok Gardiyan ayaklanmış ki?" Duyduklarıma inanamıyordum.

"Özgürlük," dedi. "Gardiyanlar ayaklandı çünkü köle olmaya artık dayanamıyorlardı."

"Biz köle değiliz ki," diye fısıldadım tırnaklarımı bedenimin yan kısımlarına batırırken. "Gardiyanlar, Bekçiler'in sadık askerleridir. Onlara hizmet ederiz ve karşılığında onlar da bize eğitim, para, ev gibi ihtiyaçları sağlarlar. Bizim görevimiz kutsaldır."

"Aç gözlerini, Calla," diye homurdanan Shay odayı adımlamaya başladı. "Buna hegemonya denir. Antonio Gramsci. Onu oku. İnanç ve yaptırım kullanarak zulmü desteklemek için ikna tekniği kullanılan, baskıcı bir tür kural sistemi. Ama bu, sonuç olarak senin ve diğer Gardiyanlar'ın hâlâ bir köle olduğunuz anlamını değiştirmiyor."

"Sana inanmıyorum," dedim ileri geri sallanarak. "Bunların hiçbirine inanamam."

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Ama bir dahaki sefer Rowan Malikânesi'ne geldiğinde Ren'in annesine ne olduğunu kendin okuyabilirsin. Tıpkı diğerlerini de okuyabileceğin gibi."

Bir hışırtı duydum. Gözlerimi açtığımda not defterinden yırtılmış bir yığın sayfayı tutuyordu. "Bunları duymanın senin için zor olacağını biliyordum. Bütün gece oturup bölümün

tamamını yazdım, böylece her şeyi kelimesi kelimesine görebilirsin. Ben doğruyu söylüyorum."

Elimi kaldırdım. "Onları alamam. Sende kalsın."

"Neden böyle bir şey için yalan söyleyeceğim ki?" Kâğıtları tekrar bana doğru uzatırken gözleri öfkeyle dolmuştu. "Ren'in annesini idam ettiklerini zaten biliyorduk. Bekçiler böyledirler, Calla ve bu da yaptıkları şey."

Ona bağırmak üzere ağzımı açtım ama sonra hıçkırarak ağlamaya başladım. "Doğru olduğunu biliyorum, Shay. Senin doğru söylediğini biliyorum."

Yanımda diz çökerek beni kollarına aldı. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken vücudum sarsılıyordu. Shay başımı göğsüne dayadı, titreyen omuzlarımı ve sırtımı okşadı. Dudaklarını şefkatle saçlarıma bastırıyordu.

"İyi olacak, Calla. Seni bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Yüzümü boynuna dayayarak tekrar hıçkırdım. Beni saran kollarını biraz daha sıktı.

"Burada neler oluyor?" Lana Flynn'ın haşin sesi herkesin kullandığı bölüme açılan çift kanatlı kapıdan geliyordu. Bakışları, yaşlarla ıslanmış yüzüme yönelince kanım dondu, sonra aynı bakışlar onu soğukkanlılıkla süzen Shay'e yönelmişti. Shay ayağa kalkarak boğazını temizledi ve beni görmesini engellemek için tam önümde durdu.

"Özür dilerim, Hemşire Flynn. Kavga ettik. Kanlı Ay'a benim hiç umurumda bile olmayan biriyle gidecekmiş ama bu duruma karşı kötü bir davranış sergiledim sanırım. Calla'ya bir özür borçluyum."

Bu kadar rahatlıkla yalan söylemesine şaşırmış bir halde gözlerimi kırpıştırdım. Hemşirenin dudakları, ikimizin de acı içinde kıvranmasından zevk duyan bir gülümsemeyle aralandı.

"Ah, evet, karşılıksız aşk işkence gibidir. Ren'i hor görmene şaşmamak gerekir. Onun bu kızı nasıl öptüğüne şahit olduğum için gerçekten ne kadar iç gıcıklayıcı olduğunu biliyorum. Gençlerin tutkusu gerçekten harika oluyor."

Kadının sözlerini dinleyen Shay'e bakarken yanaklarımdaki kan çekilivermişti. Shay'in boynundaki damarların şişip seğirdiğini gören Flynn'in gülümsemesi iyice yüzüne yayılmıştı.

Beni korku sarmıştı. *Sakın değişme Shay. Lütfen sakın değişme.*

Kadın onunla yüz yüze gelinceye kadar ilerledi, uzun tırnaklı parmağını Shay'in yanağına değdirerek boynuna doğru indirdi ve sonra aynı elini göğsünde ve karnında dolaştırdı. Parmağını Shay'in kot pantolonunun beline geçirerek onu kendine doğru hızla çektiğinde soluğumu tutmuştum, o kadar yakınlardı ki vücutları neredeyse birbirine değecekti.

"Endişelenme yakışıklı altın çocuğum. Burada senin için yapacak hâlâ iyi işler var."

Kadın bana doğru dönerken Shay taş gibi hareketsiz kalmıştı.

"Logan'ın bundan haberi olacak, Calla. Senin konumunda olan bir hanımefendinin daha saygın davranması gerekir."

Onu serbest bırakarak odadan çıktı.

Shay nefesini patlayacakmış gibi dışarı verdi. "O yalnızca bir okul hemşiresi değil, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ne olduğundan emin değilim. Sabine bir keresinde ona Büyü Bekçisi demişti ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Onun yanına doğru yürüdüğümde dikleşmişti. "Onun seni öptüğünü daha önce hiç söylememiştin."

"Ren'e de senin beni öptüğünü hiç söylemedim." İç geçirdim. "Ne söylememi istiyorsun, Shay? Flynn'e söylediğin gibi kavga etmemizi mi istiyorsun gerçekten?"

"Hayır." Boğazında sessiz bir kahkaha çıkıverdi. "Daha sonra belki."

"Yeterince makul."

Dönüp bana baktığında gözleri endişeli ama nazikti. "Ne yapmak istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok. Ben sadece… sürümü terk edemem."

"Ama burada kalamazsın," diye karşı çıktı.

"Shay, Arayıcılar kim?" Şu anda, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar soru işaretlerim vardı.

"Bilmiyorum." Odanın diğer tarafına giderken önüne çıkan sandalyeleri tekmeliyordu. "Eskiden başkaldıran Gardiyanlar'ın müttefikleri oldukları ve Ren'in annesine yardım ettikleri ortada, ikisinde de Bekçiler'e komplo kurmanın bedelini ödemişler ama hâlâ Arayıcıların kim olduklarını veya neyin peşinde olduklarını tam olarak çözemedim."

"Ama onların senin düşmanın olduğunu sanmıyorum, Cal," dedi. "Onlar Bekçiler'in düşmanı, senin değil."

"Şu anda bunun herhangi bir anlamı olduğundan emin değilim." Ürperdim. "Ben bir Arayıcı'yı öldürdüm. Bekçiler'in düşmanı benim de düşmanım artık. Belki başka bir şey için çok geç olabilir."

"Hiç de geç değil." Yumruğunu masaya indirdi. Masa kırılmıştı. "Cevaplar bu kitapta olmalı! Son bölümü çözmem gerekiyor. Değişimden bahsediyor gibi. Sanırım bu bir anahtar."

Çevresinde bir pelerin gibi dönen kurt halinin gölgesini görebiliyordum.

"Denemeye devam edeceğiz." Elimi göğsüne koydum, kurt kokusuyla karışan ter kokusunu alabiliyordum. "Soluk alman gerekiyor, Shay. Kurttan kurtul. Değişmeye çok yakınsın."

"Nasıl durduracağımı bilmiyorum," diye hırladı.

"Sadece nefes al." Başımı boynuna koyarak ikimizin de kalp atışlarımızın yavaşlamasını bekledim. "Bugün ve yarın, evine gelirim ve çalışırız."

Elini belimde aşağı yukarı gezdirdi.

Neden hep böyle olamıyordu ki? Sadece ikimiz. Bu sükûneti bölen bir şey olmadan...

"Peki ya ondan sonrası? Birleşme ne olacak?" Sorusu göğsümün sancımasına neden oldu.

"Bilmiyorum." Artık hiçbir şeyi bildiğimi hissetmiyordum.

Organik kimya dersine girerken kendimi toparlamıştım; sinirliydim, hayal kırıklığına uğramıştım ve hayatımın bazı yönlerini umutsuzca kontrol etmek istiyordum. Gardiyanlar ve Bekçiler hakkında edindiğim yeni ve bir o kadar da dehşet verici bilgiler, şimdiye dek bu dünyadaki varlığıma ait tüm duygularımı değiştirmişti. Ren'in annesinin başına gelenleri ve bize nasıl yalan söylenildiğini bile bile, birleşmeden önce saatler boyu onunla yalnız kalma düşüncesine bile katlanamıyordum. *Gerçeği ondan nasıl gizleyebilirdim?* Yeterince güçlü olduğumu sanmıyordum.

"Bugünkü dersi gözden geçir," dedi Ren önünde duran notları kastederek. "Bayan Foris kendini müşfik hissediyor ya da laboratuvar malzemelerini senin gazabından korumak istiyor."

Bana doğru sırıtınca her şeye rağmen planımı uygulayabileceğimden kaygılandım. Sonra dişlerini boynuma nasıl geçirdiğini hatırladım.

"Ren, yarın akşamki randevumuz hakkındaki fikrimi değiştirmek zorunda kaldım."

"Nasıl yani?"

Parmaklarımı birbirine kenetledim, böylece titrediklerini görmeyecekti. "Akşam yemeğine ve seninle erkenden baloya gelemiyorum. Yeterince zaman olmayacak."

Yüzünü bana çevirdi, bakışları temkinliydi. "Yeterince zaman olmayacak demekle ne kastediyorsun? Biz nasıl olmasını istersek zamanımız ona yeter."

"Bryn hazırlanmam için bana yardım etme konusunda gerçekten çok heyecanlı. Annem de öyle, onun ne hale geldiğini bilirsin." Bıkkınlıkla nefes verdim. "Diğerleriyle dans ederek çok zaman kaybedeceğimizi düşünüyorum."

"Sürünün geri kalanıyla birlikte, sadece birleşmeye gitmek mi istiyorsun?" Parmakları defterinin çevresinde kasılıp kalmıştı, yavaşça kâğıdını koparıyordu.

Konuştuğumda korkumu belli etmemek için elimden geleni yaparak mantıklı bir bahane uydurdum. "Seninle orada buluşabilir miyiz? Dağın diğer tarafında oturuyorsun, dolayısıyla beni almak için yolunu değiştireceksin, ayrıca okuldan sonra Shay'le kütüphanede çalışmam gerekiyormuş."

Dudakları gerilmişti. "Birleşmeden hemen önce Shay'le mi buluşacaksın? Benimle yemeğe gitmek yerine ha?"

Sesimin tonunu mümkün olduğunca hüzünlü çıkarmaya gayret ettim. "Üzgünüm ama Logan o çocuğu mutlu etmek zorunda olduğumu söyledi ve baloya birlikte gitme teklifini reddettiğim için zaten yerince yıkıldı. Eğer onunla vakit geçirmeyi kabul edersem ortalık biraz sakinleşir diye düşündüm.

Yüzü soldu ve gözleri sanki buz gibi baksa da içinde gümüş rengi alevler yanıyordu.

"Sana Kanlı Ay'a birlikte gitmeyi mi teklif etti?" Ağzından dökülen her kelime o kadar kısık sesle çıkıyordu ki ne dediğini güçlükle duyabiliyordum.

İnanılmaz bir hata yaptığımı biraz geç fark etmiştim. Sanki kemiklerimin içi boşalmış ve sonra da buzla doldurulmuş gibiydi. Cevap vermek için daha ağzımı açamadan, Ren laboratuvar masasını iterek sınıfın önüne gitmişti bile. Onlara doğru dönerken sınıftaki öğrencilerin çığlıklarını ve çatırtı seslerini duydum.

Shay'in oturduğu tabure, masasından uzağa yuvarlanıyordu. Ren, Shay'in üzerine abanmış, onu masanın üzerine doğru bastırıyordu. Söylediklerini duyamıyordum ama Shay'in üzerine çökmüş olan alfanın dudaklarının hızlı hızlı hareket ettiğini görüyordum. Shay'in laboratuvar arkadaşı olan iki insan masalarının köşelerine kaçmış ve sanki Ren'in dikkatini çekmekten kaçınır gibi yere çömelmişlerdi. Ama sanki onun gücünü görmüş ve derisinin altında gizlenen tehlikeli hayvanı sezmiş gibi kocaman gözlerle Shay'e bakıyorlardı. *Biliyorlardı*. Eğer acilen bir şey yapmazsam, bilen sadece onlar olmayacaktı. Bayan Foris korkudan felce uğramış gibi görünüyordu. Kimya laboratuvarı savaş meydanına dönerken elini ağzına kapamıştı ve pörtlemiş gözlerle olanları seyrediyordu. Birkaç insan öğrenci sınıftan dışarı fırladı. Kaygılı gözlerle bakışan Bekçiler masalarında öne doğru uzanarak birbirlerine bir şeyler fısıldıyordu. Masaya

doğru koştum. Ren'in kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu görünce nefesim kesildi. Koyu gri kurt biçimi sanki aurası gibi onu çevrelemişti. Shay'in omuzlarını kavrayıp onu yere doğru bastırırken azı dişleri parlıyordu. Shay'in parmakları Ren'in pazılarına gömülmüştü, korkmuş görünmüyordu; sadece öfkeliydi. Kurt benliğinin gölgesi, masanın üzerinde gezinerek vücudu boyunca gerildi. Nefesimi tutarak Ren'in bunu fark etmeyecek kadar öfkeli olmasını diledim. İkisinin de kurt biçimine dönüşüp birbirlerinin boğazını parçalaması an meselesiydi.

"Ren, hayır!" Atıldım ve kollarımı göğsünün çevresine sardım. Onu Shay'den ayırmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Shay doğruldu, yumruklarını sıkıyordu. Dudakları geriye doğru açıldığında, sivrilmiş azı dişlerinin ışıltısını gördüm. Kesik bir nefes aldım ve başımı çaresizce iki yana salladım. Eğer kontrolünü kaybeder ve kurt biçimine dönüşürse ikimizin de işi biterdi.

"Hareket etme," diye tısladım. "Sakinleşmen gerekiyor." Kasları gerildi ve ensesi şişti ama olduğu yerde öylece duruyordu. Öfkesini kontrol etmek için çabalarken onu seyrettim.

Ren'i kollarımda çevirerek vücudunu benimkine yapıştırdım. Kalbi deli gibi çarpıyor ve boğazından tehditkâr bir homurtu yükseliyordu.

"Lütfen, Ren. Logan'ı hatırlamalısın." Onu sıkıca kendime doğru çektim ve yanağımı göğsündeki sert kasların üzerine bastırdım.

Ren sakinleşmeden önce son bir kez daha hırladı. Nefesinin ve kalp atışlarının düzene girdiğini hissediyordum.

"Bırak beni, Zambak." Öfkesinin dindiğine beni ikna eden tek şey lakabımı söylemesiydi.

Vücuduna kenetlediğim kollarımı indirdim. Alfayı o kadar şiddetli sıkmıştım ki kollarımı gevşettiğimde yavaş yavaş kan giden kaslarım felaket derecede ağrıyordu. Ren bana baktığında koyu renk gözlerinde kabullenmiş bir ifade vardı. Dudağının bir kenarı gülümser gibi hafifçe kıvrıldı. Shay'e bir daha dönüp bakmadan sınıftan hızla çıkıp gitti.

Uzun ve titrek bir nefes aldım.

"Ne tatlı çocuk," dedi Shay.

Aniden ona çok sinirlenmiştim. Bu onun suçuydu. Onun hayatını kurtarıncaya kadar dünyamın bir anlamı vardı. Artık her şey altüst olmuştu.

Tokat sesi oldukça keskin çıkmıştı. Gözleri büyüdü, parmakları elimin yüzünde bıraktığı kırmızı izin üzerinde gezindi. Hiçbir şey söylemeden Ren'in yaptığını yaparak hızla sınıftan çıktım.

Koridorda onun izine rastlamamıştım, dinlenme salonunda ve kafeteryada da yoktu. Belli ki okulu terk etmişti. Sarsılmış ve hüzünlü bir halde, öğle yemeğinde sürüye katılmak için ortaya çıkacağına dair zayıf bir umut besleyerek dolabıma doğru yürüdüm. Dolabımın önüne geldiğimde, çelik menfezlerinin arasına sıkıştırılmış bir not buldum. Açarken dudağımı ısırıyordum. Hâlâ çok sinirli olduğu, kalemini kâğıda ne kadar bastırmasından belliydi, yazarken neredeyse kâğıdı yırtmıştı.

Calla. Bugün ve yarın etrafta olmayacağım. Birleşmede görüşürüz.

Dizlerimin üzerinde yere yığılıverdim ve soğuk çeliğe yaslanarak zil çalıncaya kadar orada durdum. Öğle yemeğimi dolaptan almaya bile uğraşmadan kendimi kafeteryaya sürükledim.

Öğle yemeği on dakikadır bir sorun çıkmadan devam ediyordu ki Ansel kaşlarını çatarak etrafa bakınmaya başladı.

"Hey, Ren nerede? Ve Shay?"

Ruh halim o kadar kötüydü ki ikisinin de ortalarda olmadığını fark etmemiştim. Alfalarının her zamanki yemek arkadaşımız olan bir insanla birlikte ortalarda olmayışıyla aniden huzursuzlanan sürünün diğerleri yerlerinde kıpırdandılar. Yemekhaneye göz gezdirdim. Shay insanların arasında yoktu. Bekçiler küçük bir daire biçiminde başları önlerinde ve birbirlerine çok yakın oturdukları için aralarında Logan'ı göremedim. Logan ve Efron, Haldis'i aramaya gittiklerinden beri oldukça tuhaf davranıyorlardı. Sınıfta veya koridorda ne zaman onların yanından geçsem kaygılarının keskin kokusu burun deliklerime doluyordu.

Salonun hiçbir yerinde Shay'i bulamıyordum, kimya dersindeki olayla ilgili onun Dax'i arayıp bilgilendireceğini düşünerek Ren'in sürü arkadaşlarına doğru bir bakış attım.

Ama devasa son sınıf öğrencisinin ifadesinde bir gariplik yoktu, masanın çevresinde oturan diğer kurtlar da aynı durumdaydı.

"Bir sorun çıktı," dedim sakince. "Bu sabah derste tartıştılar."

"Ne hakkında?" Ansel'ın kaşları çatılmıştı.

Kalkmaya çalıştım göğsüm ve boğazım yanıyordu. Masanın diğer ucundan kısık bir ıslık sesi geldi.

"Lanet olsun." Mason öne doğru uzandı, dudakları gerilmişti.

"Yani en sonunda oldu ha?" Dax bakışlarını Mason'dan bana doğru çevirdi, cebine uzanırken gülüyordu. "İşte tam zamanında. Bana on teklik borçlusun dostum, tahminimden çok fazla dayandı."

"Bir dakika." Mason bana bakarak sırıttı. "Shay herhangi bir parmağını kaybetti mi? Ya da kolunu?"

Başımı iki yana salladım.

"Sen bana yirmi papel borçlusun, Dax." Mason elini öfkeyle bakan Dax'e doğru uzattı. "Alfanız sandığından daha kendine hâkim biri."

"Olmaz, ben eğer Ren olsaydım bunu yapardım dedim, Ren'in yapacağını düşünmedim. Onluğuna bahse girmiştik." Dax cebinden çıkardığı buruşmuş parayı Mason'ın avucuna patlatır gibi koydu.

Fey parmaklarını Dax'in kırpık saçlarının arasından geçirdi. "Çok kötü. Senin kazandığını sanmıştım."

"Neler oluyor?" Aralarındaki alışverişi izledikçe Ansel'ın kafası daha da karışıyordu.

Dax parmaklarını kıtırdattı. "Ren o yavruya bir ders verdi. Shay buraya geldiğinden beri Calla'nın peşinden ayrılmıyor."

Ansel bana endişeli bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Ren, Shay'in bana Kanlı Ay'a gitmeyi teklif ettiğini öğrendi ve bunu pek iyi karşılamadı." Sesimi alçalttım. "Shay'in laboratuvar masasına doğru uçtu ve onu tutup çekmek zorunda kaldım."

Dax ve Fey kahkahalara boğuldular. Cosette'in yüzü solmuştu, sandalyesini yaklaştırınca Sabine kolunu genç kızın omzuna attı.

"Shay resmen seni davet etti mi?" diye mırıldandı Bryn. "Sen ne dedin?"

"Tabii ki hayır demiştir." Sabine önce Bryn'e, sonra da bana dik dik baktı. "Ne kadar aptal ve inatçı bir çocukmuş. Calla, bu nasıl oldu? Seni uyarmıştım. Ona yüz vermeye devam mı ettin?"

"Sabine, Logan bana Shay'le vakit geçirmemi emrettiğinde sen de oradaydın! Bunların hiçbirini istemedim. Davet etti ve ben de ona zaten Ren'le birlikte gideceğimi açıkladım."

Sabine kindar gözlerle beni süzmeye devam ediyordu. Cosette onun tepkisini seyretti ve sonra da taklit etti. Sandalyeme çöktüm. Ansel elindeki elmayı yavaşça çevirirken ona bakıyor ama belli ki görmüyordu. Fey ve Dax gülmeyi bırakmış, Mason'ın bahis şartlarını tartışmaya başlamışlardı.

"Sanırım hâlâ ona bir onluk daha borçlusun." Neville gitarını döndürerek bozuk para gibi havada yakaladı. "Ren, Shay'e saldırırsa kesinlikle bir organını kaybedeceğini ima etmiştin."

"Sana güvenilmeyeceğini biliyordum." Mason, kollarını Neville'ın omuzlarına sardı.

"Kesin artık." Dax onlara dişlerini gösterdi. "Bahis onluğunaydı."

"Peki ya, onları birlikte Calla'nın olmadığı bir odaya koysak ve Shay'in kollarını koruyabilecek mi diye baksak nasıl olur?" Fey parmaklarını Dax'in pazılarına koydu. "Belki onu kana bulanmış bir halde görürsen Mason'a fazladan on dolar daha verirsin."

"Sizin sorununuz ne?" Yumruğumu masaya vurduğumda az kalsın yuvarlanıyordu. "Bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında değil misiniz? Ren sınıfın orta yerinde Shay'e saldırdı ve şimdi de okulu terk etti. Bu nedenle başı Logan'la büyük bir derde girebilir!"

"Evet," diyen yumuşacık ses arkamdan geliyordu. "Girebilir."

Usulca dönerek efendimizle yüzleştim. Logan'ın gülümsemesi bir bıçak gibi içimi paramparça ediyordu.

"Calla." Yanında duran kişiyi işaret eder gibi hafifçe döndü.

Shay öne çıkınca sandalyemin kenarlarına tutundum.

"Bu sabah sınıfınızda geçen olayı duyunca bayağı endişelendim," dedi Logan. "Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi

Shay'in dayısı ile babam çok yakın arkadaş olduğundan bu bilgi bana çok çabuk ulaştı."

Başımı salladım ve sandalyeyi biraz daha sıktım. Ahşap karşı koyarcasına çatırdadı.

"Shay'e göre suç tamamıyla ona ait. Belli ki Ren'i senin onurunu korumaya tahrik edecek kadar seni aşağılamış, öyle mi?" Logan başını bana doğru eğdi. "Hemşire Flynn de Shay'le aranızda geçen bir tartışma hakkında bunu destekleyecek bir... tatsızlığı rapor etmişti." Shay'in, Ren'i koruma girişimi beni şaşırtmış olsa da duygularımı gizleyerek başımı salladım.

"Evet, öyle oldu."

"Anlıyorum." Logan başını Shay'e doğru sallarken bakışlarında bir beklenti vardı. Shay boğazını temizledi.

"Calla, bu sabah öfkeme hâkim olamadığım için çok özür dilerim. Sınırı aştım. Bunu duyunca bana saldırdığı için Ren'i kesinlikle suçlamıyorum. Umarım beni affedersin."

Logan gülümseyerek gözlerini bana çevirdi.

Shay'e güçlükle bakabiliyordum. "Teşekkür ederim. Sorun değil."

Genç efendimizin bakışları sürünün geri kalanının üzerinde dolaştı. "Arkadaşlar arasında çıkan kavgalar çok talihsizdir ve hemen unutulsa iyi olur. Shay'i aranıza almanız oldukça memnun edici. İyi bir şeyi değiştirmeyelim. Hepinizin yapması gerektiği gibi Ren de kalbinde onu affedecek bir iyiliği bulacağından hiç kuşkum yok."

Sürünün onaylayan mırıltıları zar zor duyulabiliyordu. Logan'ın soğuk gülümsemesi tekrar belirmişti. "Çok güzel. Sizi barışmanız için baş başa bırakıyorum o halde." Arkasını dönmeden önce gözleri bir süre Mason'ın üzerinde oyalandı.

"Oturmak ister misin?" Shay'e sordum.

"Bugün olmaz," dedi. "Umarım başka bir gün." Ellerini masanın üzerine koydu ve öne doğru kaykılarak sürü arkadaşlarıma baktı.

"Bunun kötü bir zamanlama olduğunun farkındayım ama üzgün olduğumu bilmenizi isterim. Ren'i tahrik ederek hepinizi gerçekten zor bir duruma düşürdüğümü anlıyorum. Sizler arkadaşım oldunuz ve bu arkadaşlığı riske atmak en son istediğim şeydir. Eğer itirazınız olmazsa yarın yine buraya geleceğim."

Gruptan hiçbir yanıt gelmedi ama ben hafifçe başımı salladım.

"Teşekkürler." Shay uzaklaştığında alnımı masaya dayadım.

"Çok terbiyeliydi. Belki de o kadar toy biri değildir," diye homurdandı Dax. O ve Fey bilek güreşi yapmaya başladılar.

"Yerini bildiği sürece etrafta olması umurumda değil." Fey dişlerini gıcırdatıyordu. "Yine de onları kavga ederken görmek isterdim."

Neville ve Mason arkalarını dönerek sessizce fısıldaşıyorlardı.

Sabine kısılmış gözlerle yiyecekmiş gibi bana bakıyordu. "Logan'la ilişkimizin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyor gibi görünüyor. Bilmesi gerektiğinden de fazlasını..."

Onun bu varsayımını geri püskürtmek üzere tam ağzımı açmıştım ki Ansel'ın sinirli bir şekilde tepki gösterdi.

"Her gün bizimle oturduğu göz önünde bulundurulursa bunun büyük bir sürpriz olmadığını sanıyorum. Büyük olasılıkla grubun dinamiğinden anlamıştır. O akıllı bir çocuk."

Konuşurken Sabine'ye bakmıyordu ve rastgele omuz silkmeye çalıştı ama bu hareketi daha çok bir sıçrama gibiydi. Tırnaklarını elmanın kabuğuna geçirmişti.

Kaşlarımı çatarak bir anlığına ona baktım ama sonra bakışlarımı Dax'e çevirdim. Aklım kimya dersine kaymıştı, sınıfı terk etmeden önce Ren'in gözlerindeki yenik düşmüş ifadeyi hatırladım. "Ren için kaygılanıyorum. Bugün ve yarın ortalarda olmayacağına dair bana bir not bırakmış. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Dax benim olduğum yöne doğru bir bakış attı. Dikkati dağıldığı için Fey kolunu masaya indirdi. Dirseğini ovan Dax soğukkanlı görünüyordu. "Onu bulurum ve geyik sürüsünün tamamını öldürmesine engel olurum. İyi olmalı. Çok sinirli bir yapıya sahip olmasına rağmen genelde o kadar uzatmaz."

Yan gözle Fey'e baktı. "Hâlâ çok sinirli olması ve hırsını benden almaya karar vermesi ihtimaline karşı, onu bulmak için bana yardım etmek ister misin?"

"Öğle sonrası derslerini asacak mıyız?" Parmaklarını pençe gibi gerdi. "Tabii, koşmak işime gelir."

"Ren'in bulunmasını istiyorum ama dersi asmamalısınız," diye karşı çıktım. "Bekçiler okulu aksatmamızı onaylamazlar. Zaten yeterince belaya bulaştık."

Fey yumruğunu masaya vurdu. "Lanet olsun, şimdi gidiyoruz dedim."

Dax, Fey'e sırıtmadan önce bana düşmanca baktı. "Hadi gidelim." Kızın kolunu tuttu. Fey kıvrılarak ondan kurtuldu ve dirseğiyle onu dürttü. Fey kahkaha atarak yemekhaneden çıkarken Dax irkilmişti.

Neşeyle hırladı ve sonra da Fey'in peşinden gitti.

Yirmi Dokuz

Shay, ben onun yatağında gerinirken beni seyrediyordu. Okşayan bakışları üzerimde dolaşıyordu. "Fikrini değiştiren nedir?"

"Soru sormak yok," diye mırıldandım. "Sadece öp beni."

"Emin misin?"

"Evet." Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim.

Dudakları benimkilerle buluştu ve vücudumu ona doğru bastırarak kucağına gömüldüm. Elleri boynumu okşayarak göğsüme doğru indiğinde kalbim gümbür gümbür atıyordu. Parmakları gömleğimin düğmeleri üzerindeydi. İlk düğmeyi açtı. Ardından ikinciyi. Üçüncüyü.

Dudakları kulağımda geziniyordu. "Durmamı istiyor musun?"

Cevap verecek soluğu bulamadığım için başımı iki yana doğru sallamakla yetindim. Dudakları boynumda geziniyordu. Sonra daha aşağılara indi.

Bir gökgürültüsü duydum.

Hayır. Bu ses gökgürültüsü değildi.

Ölümcül derecede sessiz olsa da hırıltı sesi, herhangi bir fırtınanın çıkarabileceğinden çok daha yakın geliyordu.

Gözlerim yatak odasının açık kapısından koridora doğru yöneldi.

Karanlığın içinde bir şey vardı. Gözleri kömür gibi yanıyordu.

Ren'in hırıltıları, koyu gri tüylerini kamufle eden karanlığın içinden çıkarken devam ediyordu. Konuşmaya çalıştım ama yapamadım. Parmaklarım Shay'in koluna yapışmıştı, bana baktı ve gülümsedi. "Seni seviyorum."

O anda Ren yere çömeldi ve atılarak Shay'e çarptı ve onu yataktan aşağı düşürdü.

Yerde yuvarlanırlarken Ren'in çenesi diğerinin gırtlağına kenetlenmişti.

Derinin yırtılmasını takip eden kemik kırılma sesini duyunca gözlerimi kapadım. Tekrar açtığımda, Ren insan biçimine dönüşmüş ve Shay'in hareketsiz yatan vücudunun yanına çömelmişti.

Alfa dönerek bana baktı.

"Başka bir yolu yoktu," dedi yavaşça. "Sen benimsin."

"Biliyorum," diye fısıldadım ve o yanıma doğru gelirken kıpırdamadım.

"Üzgünüm."

Eğildi ve hâlâ Shay'in kanını taşıyan dudaklarıyla beni öptü. Tadı damarlarımdaki kanı tutuşturmuştu. İnledim ve ellerimle tişörtünü kavrayarak vücudunu kendime doğru çektim. Gözümün bir ucundan Shay'in cesedinin parladığını gördüm, durmaksızın değişiyordu. İnsandan kurda, deriden

tüye kan gölünün içine batarken sürekli değişiyordu. Ta ki en sonunda gözden kaybolana kadar.

Gözlerim birden açılıverdi. Düğümlenmiş olan midemi ovuşturdum ve boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalıştım. Her şey yerli yerine oturana dek oda birkaç kez etrafımda dönüp durdu. Gözlerimi yatak odamın tavanına diktim, *Watership Tepesi*'nin yıpranmış kopyası açık bir şekilde göğsümde duruyordu. Rahatlamaya çalışırken uyuyakalmadan önce sadece birkaç sayfa okumuştum. Komodinimin üzerindeki telefonum çılgın gibi vızıldıyordu. Telefonu alarak ekranına baktım. Arayan Shay Doran'dı.

Cevap tuşuna basarak konuşmasına fırsat vermeden homurdandım. "Yarın orada olacağım, Shay. Bir gece yalnız kalmaya ihtiyacım var." Sonra da telefonu kapattım. Rüyamda bana "seni seviyorum," diyen sesi hâlâ kulaklarımda çınlarken sesini duymayı kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Beni seviyor muydu? Sevmesini istiyor muydum?

Kulağıma belli belirsiz ayak tıkırtıları geldi. Kapıya bakmak için yan tarafıma döndüğümde dolaşanın Ansel olduğunu gördüm. Sırtüstü dönerek uykulu gözlerimi ovuşturdum. Günün ağırlığından yorgun düşmüş olduğum için okuldan gelir gelmez kendimi yatağa atmıştım.

Ansel tekrar kapımın önünden geçtiğinde zemindeki tahta döşemeler gıcırdadı. Koridor boyunca ilerlemeden önce bana huzursuz bir bakış attığını hissettim.

"Ansel, ben güneş değilim, yörüngemde dolaşmayı bırak ve buraya gel," diye bağırdım. Tekrar kapıda belirdi ve kardeşimin huzursuzca yatağıma doğru yaklaşmasını izlerken kaşlarım çatıldı.

"Garip davranıyorsun," dedim yatağın üzerine vurarak. "Hadi otur."

Yatağın bir ucuna ilişti, saçının dalgalı ipeksi bir tutamı kulağının üzerine düşmüştü.

"Tıraş olman gerekiyor," dedim.

Omuzlarını silkti. "Bryn'in saç stilim konusunda farklı bir isteği var ve biraz daha uzun olması gerektiğini söylüyor."

"Onunla çıkmak isteyen sensin." Parmağımı ona doğru salladım. "Artık onun bitmez tükenmez yenilik fikirlerine hayransın. Şükürler olsun, belki de sonunda benimle uğraşmaktan vazgeçer."

Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Aldırmıyorum."

"Biraz bekle," diye homurdandım, sade bir yakınlığı paylaşabiliyor olmalarını kıskanıyordum.

Gülümsemesi kayboldu. "Seninle Shay hakkında konuşmam gerekiyor."

Doğruldum, birdenbire kâbus görürken sayıklamış olmaktan endişe etmiştim.

"Onun hakkında mı?"

Gözlerini kaçırmaya devam etti. "Bugün öğle yemeğinde Sabine'nin bizim hakkımızda bilmesi gerektiğinden fazlasını biliyor gibi görünüyor dediğini biliyorsun."

Biliyordu. Bryn ve Ansel, Ren'le birlikte mağaradaydılar ve gizemi çözmüşlerdi.

"Şey," dedi yastık kılıfının üzerindeki işlemeyi inceleyerek. "Birkaç hafta önce tırmanış yaptığımızda, bir şey kaçırmış olabilirim."

Rahatlamalı mıyım yoksa korkmalı mıyım bilemedim. "Bir şey kaçırmak mı?"

"Aslında, daha doğrusunu söylemek gerekirse..." Birkaç kez yutkundu. "Bazı şeyleri ona açıklamış olabilirim."

"Ansel!"

Nihayet gözlerini bana doğru kaldırdı, kocaman olmuşlardı ve af diler gibi bakıyorlardı.

"Özür dilerim, Calla, dayanamadım. Birlikte çok fazla takıldık ve o muhteşem biri. Ama ne zaman senin hakkında konuşsa gözleri ışıl ışıl parlıyor. İşi tamamen bitik yani. Ren etrafta olduğu sürece kesinlikle bir şansı olmadığını bildiğimden, bu konuda kendimi çok kötü hissettim."

Gözlerim kısılınca telaşla devam etti. "Bu yüzden ona ikinizin uzun bir geçmişiniz olduğunu ve artık bir araya gelmek üzere olduğunuzu anlatmaya çalıştım. Sürekli sorular soruyordu ve bazı şeyleri anlatmadan ona doğru dürüst cevaplar veremezdim. Sonra kendimi, Gardiyanlar, sürü ve Ren ve senin birleşmenizin neden önemli olduğunu ona anlatırken buldum." Nefesi tükenmişti ve gergin bir vaziyette hiddetimin zincirlerinden kopmasını bekledi.

Ona bağırmaya başlamayınca rahatlamıştı.

"Biliyor musun, benim düşündüğümün yarısı kadar bile şaşırmadı."

"Şey, o çok fazla okuyor." Havadan bir bahane yaratmıştım. "Sanırım o gerçeküstü olasılıklara birçok insandan daha fazla inanıyor."

Ansel'ın yüzü aydınlandı, başını sallıyordu. "Evet, bana *Sandman*'i ödünç verdi; muhteşemdi."

Yastıklarımın üzerine yığıldım. "Çizgi romanlar hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Bu konu hakkında Bryn'le konuştun mu?"

"Hayır."

"Ansel?"

"Tamam, tamam. Evet. Ama bizi suçlayabilir misin?" Yatağa uzandı. "Bu bizim hatamız değil, Calla. Ren'le birlikte Haldis'e gittiğimizden beri ikimizin de kafasında birçok soru oluştu. Senin orada olduğunu biliyoruz ve orada başka bir kurdun kokusu da vardı."

Karşılık vermeyince daha da sokuldu. "Bryn ve ben mağaraya gittiğimizden beri seninle konuşmak istiyoruz ama sen sanki bizden bucak bucak kaçıyor gibisin. Bryn seninle yalnız konuşmamın daha iyi olabileceğini düşündü."

"Mağarayla ilgili mi?" diye sordum. "Başınızın Ren'le belaya girmesini istemedim."

"Sadece o değil," dedi. "Shay'le geçirdiğin onca zamana ve son günlerde onun sanki bizim sürünün bir parçasıymış gibi davranıyor olması gerçeğine bakınca, aranızda bir şeyler olduğunu düşündük. Oldu mu?"

Sessiz kaldım. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

Ansel sustu, sonra soluğunu yavaşça bıraktı.

"Bugünkü kavgayı duyunca bazı şeyler yerine oturdu. Yani Ren'i iyi tanımıyorum ama insanları okumakta oldukça iyiyim. O göründüğü kadar kendine güvenen biri değil, özellikle konu sen olunca." Ona doğru dönerek baktım, şaşırmıştım. Ren'in kendine güveni yok muydu?

Şaşırdığımı görünce başını salladı.

"Bu doğru. Ren geleneksel bir yapıya sahip olabilir ama aynı zamanda zeki biri. Sınıfın orta yerinde Shay'e bu şekilde saldırmazdı, tabii, şeyi düşünmeseydi... yani bir şansı..."

Ansel, sanki düşündüğü şeyleri söylemek ona acı veriyormuş gibi duraksadı.

"Neyi düşünmeseydi?" Kaşlarımı çattım, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Ansel'ın sesi fısıltıya dönüşmüştü, konuşurken dikkatle bana bakıyordu. "Shay'e gerçekten âşık olabileceğini."

Kalbim sanki bir uçuruma doğru dörtnala koşar gibi çarpıyordu; nefes alamıyordum. Gözlerimi kapadım. Gerçekten öyle miydim?

"Calla?"

Kulaklarımın uğultusundan onu güçlükle duyabiliyordum.

"Onu dönüştürdün mü?"

Doğruldum, tırnaklarım keteni parçalarcasına yastığa gömülmüştü.

"Bunun bir anlamı olurdu." Ansel parmaklarını çarşafın deseni üzerinde gezdirirken sesi yumuşacık olmuştu. "Shay'in bizden biri olmasını istedin, böylece Ren'le birlikte olmak zorunda değilsin. Mağaradaki diğer kurt oydu, değil mi?"

Ne diyeceğimi veya ne yapacağımı bilmiyordum. Doğruyu mu söyleyecektim? Daha fazla yalan mı? Ansel ve Bryn'in bu işe karışmasını istemiyordum. Zaten Ren'e yalan söyleyerek beni korumaya çalışmışlardı. Bile bile Bekçiler'e ihanet ederlerse bunun onlara neye mâl olacağını hayal edemiyordum.

Başımı çılgın gibi sallıyordum, onun emniyeti hakkında duyduğum korku dudaklarıma bir yalanı yapıştırıverdi. "Hayır. Olanlar öyle değil. Onun yalnız bir kurt olduğunu biliyorsun. Mağarada yalnızdım. Bunu böyle bir şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Seninle daha önce konuşmam gerekirdi. Ve sana

teşekkür etmem de gerekirdi. Hiçbir şey söylemediğin için. Tabii, Bryn'e de."

"Neden oradaydın?" diye sordu, gözlerinde şüphe vardı. "Ne yapmaya çalışıyordun ki?"

"Saçmalık olduğunu biliyorum," diye geveledim. "Sadece tek başıma devriyeye çıktığımda merak etmiştim. İçeri girmeye karar verdim ama örümceğin kokusunu alınca kaçtım."

Ürperdi. "Ben de kaçmalıydım. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben de," diye mırıldandım, oradaki mücadele, Haldis ve Shay'le ilgili hatırladıklarımın içinde kaybolmuş bir vaziyette.

"Gerçekten de bize söylemeliydin." Ansel'ın kaşları çatılmıştı. "Ren öfkeden kudurdu. O iyi bir alfa. Birlikte çalışmamızı istiyor."

"Biliyorum," dedim.

"Bize güvenmiyor musun?" diye sordu Ansel. "Yeni sürü yüzünden birçok şeyin değiştiğini biliyorum ama biz hâlâ senin arkadaşınız. Seni ele vermezdik, Calla."

"Özür dilerim, An," dedim ve tekrar konuşmaya başlamadan önce tereddüt ettim.

"Size Shay'i dönüştürdüğümü düşündüren ne? Yani, mağaradaki diğer kurt kokusundan başka."

Ansel gri gözlerini üzerime dikti, göz bebekleri çakmak taşı gibi parlıyordu. "Çünkü eğer herhangi biri onunla olamayacağımı söylese Bryn'le birlikte kaçardım. Eğer o bir Gardiyan olmasaydı, onu dönüştürürdüm ve onu yanımda tutmak için hayatımın geri kalanında sürekli kaçmayı göze alırdım."

Uzun bir süre ona bakakaldım ve sonra da başımı usulca salladım. Bryn'i seviyordu. *İşte aşk buydu. Böyle olmalıydı.*

"Bunu söylediğimde bana bağırmadığın için teşekkür ederim." Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı.

Boğazımdaki yumru nedeniyle konuşmakta güçlük çektiğim için başımı sallamakla yetindim.

"Nasıl hissettiğini bana söylemeni dilerdim, Cal," dedi. "Sadece yardım etmek istiyorum. Shay ve Ren de iyi çocuklar, her iki durumda da seni yargılamam. Kalbinin sesini dinlemelisin."

İrkilmiştim. "Bu o kadar basit değil."

"Tabii ki öyle," dedi umarsız bir şekilde nefes vererek. "Tanrım, Calla, hiçbir şeyi sevmiyor musun?"

Gözlerimi yatağa diktim. *Belki de sevmiyorum. Sadece güçlü olmaya çalışıyorum. Peki ya, bir alfa olmak demek kimseyi sevemeyeceğim anlamına mı geliyorsa?*

Tekrar ona baktığımda, gözlerimin dolu dolu olduğunu görünce korkudan sindi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu söylenecek en son şeydi."

Zayıf bir gülümsemeyle, "Seni seviyorum, küçük kardeşim," dedim. Uzanarak onu kollarıma çektim.

Başını boynuma yasladı ve darmadağınık olmuş, açık kahverengi saçlarını okşadım. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Ama bu riski göze alamazdım. Sürümü bu karışıklıktan başarabildiğim ölçüde uzakta tutmaya kararlıydım. "Ve sürü arkadaşlarımı da seviyorum," diye mırıldandım. Bunun doğruluğuna inanarak ve bundan güç alarak konuşmaya gayret ediyordum. "Bana söz ver, An. Ne olursa olsun güçlü olacaksın. Bryn'i ve sürüyü korumanı istiyorum."

Gerilmişti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana söyleyebilmeyi dilerdim," diye fısıldadım. "Ama bu çok tehlikeli. Şu anda bilmediğim çok şey var. Lütfen sadece bana söz ver."

Başını salladığında saçları çenemi okşadı. "Ben de seni seviyorum."

Otuz

"Dün gece yine uyumadın, değil mi?" diye sordum birinci yarının sonunda Shay'in sırasına doğru yürürken. Dersin büyük bölümünü, kolunu yastık gibi kullanarak geçirmişti. Bay Graham onu rahatsız etmedi ya da Shay horlamayacak kadar dikkatli davrandığı için onu fark etmemişti.

"Son bölümün üzerinde çalışıyordum. Sanırım bazı ilerlemeler kaydettim," dedi cebinden bir tomar not kâğıdı çıkarırken. "Bak bakalım."

Kâğıtları alarak cebime sokuşturdum. "Daha sonra bakarım, öğleden sonra da kütüphanede konuşuruz."

"Tabii." Yorgun argın kalktı. "Bugün kimyayı ekeyim mi? Bu senin işini kolaylaştırır mı?" Ren'le ilgili bir şey söylememişti ama düşüncesinin bile onun irkilmesine neden olduğunu görünce belli belirsiz gülümsedim.

"Orada olmayacak," dedim. "Ayrıca burada olsaydı bile, hiçbir şey olmamış gibi davransan iyi olurdu. Bütün Bekçiler izliyor… Gerginliğin devam ettiğini görürlerse hemen Logan'a yetiştireceklerdir."

"Ren orada olmayacak mı?" Shay kaşlarını çatmıştı. "Ona bir şey... yani Logan..."

"Hayır," diye telaşla onu sakinleştirdim. "Ren burnundan soluyordu... Sanıyorum. Özel bir sebebi yoktu, bu akşamki dansa kadar ortalarda olmayacağını bana bildirdi." Derin bir nefes alarak Shay'in yanına çöktüm. "Dün Logan'la ne yaptın. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sürüdeki herkesin saygısını kazandın. Bu, Ren ve hepimiz için çok kötü bir durum olabilirdi."

Bana doğru uzanma girişiminde bulundu ama bunu yapmamasının daha uygun olacağını düşünerek ellerini cebine soktu. "Evet, şey, bazen doğru şeyler yapmayı başarabiliyorum." Dudağının bir kenarı kıvrılmıştı. "Bana tokat attığın için özür dileyecek misin?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşündüm," dedi.

İkinci yarı zili çaldı. Bana dokunmaktan vazgeçmiş olmasından nefret ederek ve bir an önce buradan uzaklaşmazsam bunu kendim yapacağımı bilerek ayağa kalktım.

Gün boyunca bu düşüncelere mâni olmaya çalıştım. Sinirlerim sarsıntının eşiğindeydi ve bununla baş edemezdim. Fransızca dersimiz boyunca Bryn'in o gece için olası saç modellerinin resimlerini vermesi işe yaramıştı. Organik kimya masasında yalnız başıma otururken belimdeki soğuk bir vakum sanki midemi ağrılı bir şekilde içine çekiyor gibiydi. Başka bir öğretmen gelmişti ve ben bir önceki dersteki stresin, Bayan Foris'in okuldan kaçmasına ya da alelacele istifa etmesine neden olmuş olabileceğinden şüphe ediyordum.

Herhangi bir deney yapmadığımız için dikkatimi katlanmış kâğıtta Shay'in karaladığı notlara çevirdim.

Hayal kırıklığı yaşadığı sözcüklerinin ve cümlelerinin karmakarışık yazmasından belliydi. *Scion, iki dünya, hediye?? Perde nedir?..* Karmakarışık notlardan sonra tam bir cümle olmasına rağmen yine de karışık olan bir paragraf aynen kopyalanmıştı.

Hasat çocuğunu bekleyenler, onun kaderini seçmek zorundalar,

Tekrar başlamak için, haçı ara

Gücünü korumak için, hediyeni hazırla (??)

Shay'in noktalama işaretleri huzursuzluğunu ele veriyordu.

İki dünya savaşı, Scion aralarında yaşıyor

Perde inceldiğinde, hediye (??) verilmek zorunda

bir dünya kalırken diğeri yavaşça yok oluyor

Sayfanın alt bölümü, karışık paragraf hakkındaki sorular ve ne olabileceğine dair seçeneklerle doldurulmuştu. Baştan sona tekrar okudum. Shay haklıydı, Scion'dan bahsetmesi ve bu seçimin Samhain'da yapılacağından başka bu pasajın hiçbir anlamı yoktu. Bizim birleşmemizle eş zamanlı bir şeyin olma ihtimali olamazdı. Kelimeleri bir kez daha okuyarak zihnimin derinliklerine nüfuz etmesini sağladım.

Öğle yemeğinde Shay özellikle politik bir kurnazlıkla benim yanıma değil de Neville ve Bryn'in arasına oturmak üzere bir sandalye çekince, kurtların hiçbiri itiraz etmemişti. Ama Shay'in varlığı orada olsa bile, aramızda büyük bir boşluk vardı.

"Eee, Ren'i buldun mu?" diye Dax'e sordum.

Onaylarcasına homurdandı.

"Yani?" Sözsüz cevabı kaşlarımı çatmama sebep olmuştu.

"Yani, o iyi." Dax bir parça pizzayı ağzına attı. "Onu bu gece göreceksin."

Fey'e baktım. O da Dax'e bir bakış fırlatınca Dax başını iki yana doğru salladı.

Bana döndü ve omuzlarını silkerek birdenbire tüm ilgisini yemeğine verdi.

Tek kaşımı kaldırdım ama konuyu kapatmaya karar verdim.

Okuldan sonra hafif bir kar yağışı başlamıştı. Rowan Malikânesi'nin yüksek vitray camlarının ardında dönüp duran kar taneleri mücevher parçacıkları gibi görünüyordu.

Ben sandalyeye çökerken Shay kalemini önündeki not defterinin üzerine vuruyordu. "Peki, bu akşam iyi olacak mısın?"

Çantamın içindeki kalemimi bulmaya yoğunlaşmıştım ama başımı salladım. "Umarım."

"Calla." Sesi gerginleşmişti. "Sana söylemem gereken bir şey var ve bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Beni gerçekten dinlemeni istiyorum."

Parmaklarım kanvas çantamı sıkıca kavramıştı. "Shay..."

Sesimdeki uyarı tonlamasını duymazdan geldi.

"Üzgünüm ama yapmalıyım. Lütfen bana bak."

Başımı kaldırarak gözlerine baktım. Shay'in çenesi gergindi. "Seni Ren için hissettiklerin ve Bekçiler'e duyduğun sadakat konusunda gerçekten zorladığımı biliyorum. Dün Flynn'le ve sonrasında da kimya dersinde olanlar seni ve diğerlerini ne kadar tehlikeye attığımı fark etmeme neden oldu. Bunu istemiyorum."

Ayağa kalktı ve devasa şömineye doğru yürüyerek gözlerini anne ve babasının resmine dikti. "Bu yüzden vazgeçiyorum. Bu akşamdan sonra seni ve Ren'i yalnız bırakacağım. Sen onunla olacaksın. Bunu biliyorum ve Bekçiler hakkındaki doğruları öğrendiğin için ne kadar tehlike içinde olduğunu

da biliyorum. Seni zaten içinde bulunduğun tehlikeden daha fazlasına atmak istemiyorum."

"Shay, bu..." diye başladım.

"Bitirmedim." Olduğu yerde duruyor ve bana bakmıyordu. "Şunu çok iyi anlamalısın ki hiçbir koşulda bu..." Omuzlarının düştüğünü gördüm. Tekrar konuştuğunda sesi kalın ve boğuktu.

"Benim onu kabul ettiğim anlamına gelmez. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bu değişmeyecek."

Gözlerimi ondan kaçırdım, boğazıma bir şeyler tıkandığını hissederek bocaladım.

"Ren ve benden uzak durarak hepimizi güvende tutacağın doğru. Özellikle de kurt içgüdülerine uyum sağlarken. Diğer sözlerine gelince..." Kalbimin çarpıntısından kendi sesimi bile güçlükle duyabiliyordum. Ona bakmak üzere döndüğüm zaman tam arkamda olduğunu fark ettim ve gözleri ılık bir bahar güneşiyle dolmuş gibiydi.

"Ren'e aidim," dedim ve nefret bu, Shay'in beni öpebilmesini, dünyanın geri kalanının yok olmasını diliyordum. "Bunu değiştirmek için de yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Sen kendine aitsin," dedi usulca. "Ve ben de senin bunu anlamanı bekleyeceğim."

Sözlerinden sersemlemiş bir halde, onun bu sabah bana verdiği notları çıkardım, ne kadar az zamanımız kaldığını düşünmek istemiyordum. Omuzlarımın üzerinden eğildi.

"Peki, bununla ne yaptın?"

"Yeni bir şey yok." Kâğıdı ona uzattım. "Senin söylediklerinden başka."

"Hasat çocuğunun anlamı hakkında ne düşünüyorsun?" Kaşlarını çatarak kendi el yazısına baktı.

"Daha çok araştırma anlamına geldiğini düşünüyorum." Sandalyemde geriye doğru kaykıldım.

"Bir saniye," dedi ve bir kitabı masanın yüzeyinde ellerime doğru ittirdi. "Sanırım bunu kendin görmek istersin."

Kapağı açtım ve gözlerimi başlığı el yazısıyla yazılmış olan sayfaya diktim. Haldis Tarihçesi. Altındaki tarih kendi yaşamımın ilk beş yılına aitti.

"Ren'in annesi mi?" diye mırıldandım.

Başını salladı. Not edilenleri buluncaya kadar sayfaları çevirirken sessizliğe bürünmüştüm. Okuduğum süre zarfında sakince oturan Shay, kitabı kapattığım zaman yanaklarımdan süzülen yaşlarını silmek için kıpırdadı.

"Annem ve babam oradaymış," dedim. "Bekçiler, Silüetler'i Arayıcılar'ın peşinden göndermişler. Ama sürü bunu bilmiyordu... Corinne'e ne olduğunu kimse bilmiyordu. Bekçiler onu bir hayalete verdi."

"Calla..." Bana doğru uzandı ama geri çekilerek başımı salladım.

"İyiyim." Kütüphanedeki balkona çıkan döner merdivene doğru yürüdüm. "Yapacak işlerimiz var."

Yirmi dakika kadar sonra kollarım kitaplarla dolu bir halde döndüm ve onları masaya koydum. Kitapların en büyüğünü aldım ve Shay'e cılız bir gülümsemeyle bakarak okumaya başladım.

Yan yana oturuyorduk, kütüphanenin sessizliğini aralıklı olarak bölen tek şey, kalemin gıcırtısı ya da sayfa çevrilirken çıkan haşırtılardı.

Şabat ayinleriyle ilgili bir paragrafı okurken gözlerimi açıp kapadım. "Hey." Tekrar okudum.

Shay gözlerini ovuşturarak esnedi. "Bir şey mi buldun?"

Büyük Ayinler'in başka bir sayfasını taradım. "Belki. Doğum günün ne zaman?"

Okuduğu şeyden başını kaldırmadı. "Bir ağustos."

Ellerimi birbirine vurdum. Çıkan ses onun sıçramasına neden olmuştu.

"Ne?"

Ayağa fırladım ve küçük bir kutlama yapar gibi döndüm. "Bu sensin!.. Scion ve hasat çocuğu aynı kişi."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi. "Doğum günüm yazın ortasında, hasat çocuğunun, insanların gerçekten hasat yaptığı zaman yani sonbaharda doğması gerekmez mi?

"Hayır." Gülümsemem yüzüme yayılmıştı. "Araştırmalarım sonucunda bunu buldum. Samhain hakkında okuyordum ve diğer Şabat günlerini de okumaya karar verdim. Bu ağustos, Yıl Çarkında cadıların ilk hasadı. Hasat çocuğu *sensin*, senin olman gerekiyor. En sonunda bir şey bulduk!"

Bana doğru gözlerini kırpıştırdı, sonra da gün boyu elden ele dolaştırdığımız kırışık sayfaya tekrar baktı. "O zaman bu tamamen benimle ilgili. Bu paragraftaki… her ne ise, Samhain ayininde gerçekleşecek. Yüzündeki endişeyi görünce gülümsemem kayboluverdi. "Evet, evet, öyle."

"Samhain," diye mırıldandı. "O bu gece."

"Evet." Dudaklarımı kemiriyordum. "Bu gece seninle ilgili bir şey olmayacak ki. Bu mümkün değil. Bütün Bekçiler bizim birleşmemiz konusuna yoğunlaşmış vaziyette. Hepsi

orada olacak. Bunun Scion'la bir ilgisi yok... Bu geceki ayin sadece yeni sürüyle ilgili."

"Şey, kehanet sadece günü belirtiyor, seneyi değil," dedi.

"Ayrıca kehanetler gelecekle ilgilidir, değil mi?

"Çok uzaktaki bir olay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olmalı." Başını salladı ama gözlerinde hâlâ huzursuz bir ifade vardı. "En azından bu da bir çeşit ilerleme sayılır," dedi saatine göz atarak. "Bryn'in partiye hazırlanmana yardım etmek için beş buçukta geleceğini söylememiş miydin?"

"Evet, neden?"

"Saat altı." Saati bana doğru çevirdi.

"Beni öldürecek." Notlarımı çantama sokuşturmaya başladım. "Kanlı Ay'a takılacak zamanımız olmayacak."

"Birleşme için hazırlanacağınızı sanıyordum." Suratı asıldı.

"Öyle yapacağız," dedim. "Ama tören balonun olduğu yere yakın. Törenle ilgisi olan herkes birkaç saatliğine Kanlı Ay'da toplanır, dans eder ve sağlığa ya da başka şeye kadeh kaldırır. Ama diğer insanlar partide kendilerinden geçerken biz ayrılıp Samhain ayinine gideceğiz.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Shay.

Onu bırakmak istemiyordum ama söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Bu acıya hiçbir kahkahanın faydası yoktu.

Montumu alırken, başıyla selam verdi. Gülümsemesi gözlerindeki kederi gizleyememişti. "İyi şanlar, Calla."

Paylaşılan hiçbir kahkaha bu acıyı dindiremezdi.

Otuz Bir

"İşte, bu da sonuncusu." Bryn inceleyebilmek için beni kendi etrafımda döndürdü.

"Neden bu kadar çok düğme var?" diye sordum elbiseyi üzerimden nasıl çıkaracağımı merak ederek.

"Buna süsleme deniliyor, Calla. Annen onlara bayılıyor." Göz farının fırçasını işaret etti. "Makyaj istemediğinden emin misin? En azından gözlerine yapabilirdim. Onları biraz patlatırdık."

"Hayır. Makyaj yok." Onları neden patlatmak isteyecektim ki bu çok acayip gelmişti. "Saçlarımı yapmana izin verdim. Ama makyaj istemiyorum." Kusmamak için kendimi zor tutuyordum, patlayacak bir şey varsa o da midemdi.

"Bozacaksın." Ustaca topladığı saçlarımdan sarkan buklelerin tokasına uzanırken elime vurdu. "Dokunmak yok. Gözlerin konusunda emin misin?"

Bryn'e gülümsedim. Büyüleyici görünüyordu; hatta ondan da öte. Çenesine kadar gelen lüleleri her zamanki modelde yapılmıştı ama parlak bronz rengiyle tezat oluşturan eteği

göğsünün altından başlayan ipek tuvaletinin mürekkep karası rengi sayesinde daha da göz alıcı olmuştu. Elbise geceleyin gökyüzünden inen bir tül inceliğiyle vücudunu sarmıştı. Bu adil değildi.

Bryn ve Haldis'in diğer kadınları karanlıklar tanrıçasının birer rahibesi gibi doğal güzellikleriyle eşleşmeye gideceklerdi. Bense düğün pastasına benzemiştim ve bunun annemin kabahati olduğundan emindim.

"Gözlere yok, dudaklara yok. Hiçbir şey istemiyorum." Yere uzanan tuvaletimi gösterdim. "Bu yeterli. Daha fazlası olursa, kendiliğimden patlayacağım."

"İyi." Makyaj malzemelerini alet çantasını andıran büyüklükte bir çantaya koydu.

Kapı hafifçe tıklatıldı. Ansel'ın sinirli sesi boğuk bir şekilde diğer taraftan geldi.

"Daha bitirmediniz mi? Mason iki defadır atıyor. Sürünün geri kalanı bir hendeğe ya da onu gibi bir yere düşmüş olduğumuzu düşünüyormuş."

Bryn'e baktım. "Büyük karşılamaya benzer bir şey planladın mı?"

"Hayır. Gelebilir."

"Tamam, Ansel. Hazırız," dedim.

Kapı birden açıldı ve Ansel içeri girdi. Bryn ince topuklarının üzerinde dönerek ona büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. Kardeşim öylece kalakalmıştı. Yüzü soldu, sonra kıpkırmızı oldu ve sonra yine soldu. Dudakları aralandı ama yalnızca boğazından fokurtu gibi bir şaşırma sesi geldi ve soluk alabilmek için konuşma teşebbüsünden vazgeçti.

Bryn odayı geçerek onun ellerini tuttu. "Teşekkür ederim." Dudaklarını yanağına değdirdikten sonra bana doğru dönmeye başladı. Ama Ansel onu yakalayarak dudaklarından doğru dürüst öpünce Bryn onun kollarında eriyip gitti. Ne zaman Ansel ve Bryn'i görsem içimi kemiren kıskançlık yüzünden kendimi aptal gibi hissederek gözlerimi kaçırırdım. *Birbirlerini bulmuşlardı ve mutluydular. Ya geride bırakmak zorunda kaldığım mutluluğu ben de bulmuşsam?*

Gözlerimi ayakkabılarıma diktiğim rahatsız bir süre sonrasında Bryn mırıldandı. "Bu muhabbete daha sonra devam edelim."

"Ben duymadım ve artık geri dönüyorum," dedim. Ansel rujlanmış dudaklarıyla bana doğru sırıtıyordu.

"Yüzünü yıkaman gerekiyor." Kahkaha attım.

"Ah, haklısın. Bu arada harika görünüyorsun," dedi banyonun yolunu tutmadan önce.

Bryn hoplaya zıplaya bana doğru geldi ve çantasının içinde rujunu aradı, yüzü kızarmıştı ve neredeyse ışıl ışıl parlıyordu, garezimden ona vurmak istedim. Tören sırasında mutluluktan ışıl ışıl parlayacağımdan kuşkuluydum.

Ansel tekrar kapıda belirdiğinde arabanın anahtarını sallıyordu. "Hadi gidip partiyi başlatalım."

Üçümüz de bahçe terasını balo salonundan ayıran Fransız kapılarının diğer tarafında dans edenleri seyrediyorduk. Kanlı Ay'ın ev sahipliğini yapan Efron Bane, Vail'in dışında ve ormanın sınırında, Victoria dönemine ait bir saray olan beş yıldızlı otellerinden birinde gerçekleştiriyordu. Balo salonunun en uzak köşesindeki oda orkestrasından vals melodileri yükseliyordu. Koyu renk saten döşemeler, yerden tavana

kadar yükselen vitray pencereler ve yüzlerce şamdan oradaki atmosferi Cadılar Bayramı'na uygun bir hale getirmişti. Balo salonundaki avizeleri saran yarı saydam kırmızıya boyanmış kâğıtlar, salonu hardal sarısı tonlarıyla yıkıyordu.

Pek kıymetli Kanlı Ay'ımız.

Bir duvar boyunca uzanan görkemli masa üzerinden duman tüten büyük bir kazan ve nefis görünen ordövr çeşitleri ve akla gelebilecek her tür tatlıyla süslenmişti. Bekçiler, Gardiyanlar ve insanlar sevdikleri müziklerin eşliğinde hep beraber dans ediyordu. Cam kapıların ardında bulanık bir şekilde onları incelemek, parlak renkli bir dizi incik boncuğun yüzmesini seyretmek gibiydi.

"Burası Eden değil ama oldukça güzel görünüyor." Bryn bana göz kırptı. "Katılamayışımız ne kötü."

"Geç kaldığım için özür dilemiştim," diye homurdandım.

"Birleşme gecesinin olduğu gün ders verdiğine inanamıyorum," dedi imalı bir şekilde bakarak. Beni Ansel'ın yanından çekti ve fısıldadı: "Sen ve Shay derslerinizi çok seviyor olmalısınız. Zahmet olmazsa beni de biraz bilgilendirir misin? Ansel ve bana birkaç tavsiyen olur mu?"

"Yanlış fikre kapıldığınızı Ansel'a söylemiştim," dedim.

"Sana söylemedi mi?"

"Belki bana vereceğin yanıt farklı olur diye düşündüm," dedi. "Bilirsin işte, kız kıza. Eğer geçitte yürümeden önce dökülmek istersen şimdi tam zamanı."

"Kes şunu." Shay'in sadece adının geçmesi bile bende kaçma isteği uyandırıyordu. Birleşme onu kaybetmem anlamına geliyordu ve bu da her şeyi kaybetmek gibi bir histi. Alay edecek halde değildim.

"Zamanlamamızın doğru olup olmadığını kontrol etsem iyi olacak," dedi Ansel balonun bulanık renklerinden uzaklaşırken. "Hey, artık Ren de orada."

"Ah!" Bryn telaşla Ansel'ın peşinden gitti. "O halde ben de seninle geliyorum."

Ren'le buluşmak içi terasın bir ucuna doğru yürürken midemdeki ani kasılmaya aldırmamaya çalıştım. Gri renkli yeleği ve kravatı; ince ve uzun bedenini saran smokinin koyu renk ceketi ve pantolonuyla tezat oluşturuyordu. Bu görüntüye gülümsedim. Bunlar Ren'in kurt halinin renkleriydi.

"Bu kıyafet kendi başına bile bir tören gibi, Zambak. Üzerine geçirmek ne kadar sürdü?"

"Bayağı uzun sürdü." Elimi alışkanlıkla saç örgüme götürdüm. Orada olmayınca, sinirden tüylerim diken oldu. "Sen iyi misin? Senin için endişeleniyordum."

"Evet." Kahkahası kısık sesle olduğu kadar keskindi de. "Her ne kadar o çocuğu hiç sevmeyecek olsam da Dax bana Shay'in Logan'ı uzak tutmak için yaptıklarını anlattı. Klas bir hareket. Ona borçlandım, beklediğimden daha akıllı çıktı."

Tasdik eder gibi yavaşça mırıldandım ve ürpermemek için kollarımı ovuşturuyordum.

Hasat çocuğu, Scion. Shay'in yüzü gözlerimin önüne geldi. Bu tamamen benimle ilgiliydi.

Ren'in, koluma hafifçe dokunması beni düşüncelerimden sıyırdı. "Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum ama mükemmel görünüyorsun," dedi. "Onca kumaşın altında yürüyebildiğin sürece tabi."

"Teşekkür ederim." Parmaklarımı kravatının üzerinde gezdirdim. "Sen de öylesin."

"Şey." Cebine uzandı. "Sana bir şey vermek istiyorum."

"Nedir?" Tamamen savunmasız yakalanmıştım. Neden bana bir hediye verecekti ki? Benim de ona bir hediye vermem gerekiyor muydu?

Yanakları belli belirsiz kızarmıştı. Gerginliği kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu.

"Bu sadece..." diye başladı ve duraksadı. Birkaç adım uzaklaştı ve sonra tekrar yanıma geldi. En sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda şefkat dolu ve hassas bir ifadeyle bakıyordu. Alfanın yüzünde hiç alışık olmadığım duyguları görünce nefesimi tuttum. Ansel'ın sözleri beynimde yankılanıyordu. *Göründüğü kadar kendine güvenen biri değil, özellikle konu sen olunca.*

Ren elini cebinden çıkardığında avucunun içindeki bir şeyi sımsıkı kavramıştı. Bileğimi tuttu ve çevirdi, böylece avucumun içi yukarı doğru açık kalmıştı.

Elime soğuk bir şey koydu. Parmaklarını sanki avucuma saatli bir bomba koymuş gibi çekiverdi. Aşağı doğru bakınca şaşkınlıktan nefesim kesildi. Avucumun tam ortasında zarif bir yüzük duruyordu. Pürüzsüz ve ışıl ışıl parlayan oval biçimindeki safir taş zarif bir örgüyle süslenmiş gümüş montürün üzerine konulmuştu. Sessizlik içinde yüzüğe bakakaldım. Ellerim titremeye başladı.

Ren mesafesini koruyordu.

"Montürü beyaz altından," diye mırıldandı. "Bana saçını hatırlatıyor."

Gözlerimi yüzükten çekerek ona baktım. Bakışlarıma karşılık veren gözlerinde merak vardı. Dudaklarımı araladım ama boğazımdaki yumru hiçbir kelimenin ağzımdan çıkmasına izin vermiyordu. Ellerimdeki titreme tüm vücuduma yayılıyordu.

Kömür karası göz bebekleri hayal kırıklığıyla yanıp söndü. "Eğer beğenmediysen, takmak zorunda değilsin. Ben sadece birleşmeden önce bir şey vermem gerektiğini düşündüm. Babam yüzüklerin genelde bunun bir parçası olmadığını söyledi ama bilmeni isterim ki ben..."

Başını iki yana salladı, göğsünden hafif bir inilti yükseldi.

"Neyse boş ver," dedi ve uzanarak hâlâ açık duran avucumdaki yüzüğü kapacakmış gibi hamle yaptı. Parmaklarımı hızla kapadım ve elimi göğsüme doğru çektim. Gözlerini kırpıştırarak bu ani ve sahiplenici tavrıma şaşırmış gibi baktı. Nihayet boğazımı temizlemeyi başarabilmiştim, gerçi sesimin boğuk ve titrek çıktığını fark etmemiştim.

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim." *Beni önemsiyordu. Bizi. Her şeye rağmen bu gecenin üstesinden gelebileceğim konusunda endişeliydim.*

Gözlerim hiç istemediğim yaşların tehdidi altında yanarken bakışlarımı yere indirdim. Sımsıkı tuttuğum yumruğumu ağır ağır açtım ve yüzüğü parmağıma geçirdim.

"Sana verecek bir şeyim olmadığı için kusuruma bakma."

Bana doğru iyice yaklaştı ve elimi tutarak parmak ucuyla yüzüğe dokundu. "Var."

Bryn terasta tekrar göründüğünde bu kez yanında Dax da vardı.

"Zaman geldi," dedi Dax. Ren başını salladı ve merdivenlerden inen Dax'i takip etmeden önce dudaklarını alnıma değdirdi.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Bryn. Işıl ışıl bir gülümsemeyle bana baksa da, sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

"Bunun doğru soru olduğundan emin değilim," dedim tekrar yüzüğe bakarak. *Ait olduğum yer burasıydı. Yolumun ne olduğunu hep biliyordum. Şimdi o yolda yürümek zorundaydım.*

"Sadece arkanda olduğumu bil." Bryn kolumu tuttu. "Sürüdeki hiç kimse kötü bir şey olmasına izin vermeyecek."

"Sizin katılmanıza izin verilmiyor ki," diyerek, merdivenlerde ve sonra da ormana giderken bana eşlik etmesine izin verdim.

"Eğer başın derde girerse bizi durdurabileceklerini mi sanıyorsun?" Dirseğiyle dürtünce beni gülümsetmeyi başardı.

"Sağ ol."

"Bu arada çok güzel görünüyorsun," diye ekledi.

"Pastaya benziyorum."

"Ama çok güzel bir pasta."

Kıkırdamalarımız gecenin soğuk havasında minik bunu bulutlarına dönüşmüştü. Karanlığın içine doğru yürüyorduk, Bryn beni, bilmediğim uzun bir yoldan yeni yağmış ince bir kar tabakasının elmas halı gibi örttüğü ormanın derinliklerine doğru götürüyordu. Balodan gelen sesler yavaş yavaş kesildi ve duyulmaz hale geldi. Yakında bir yaratığın kanıyla kirleteceğimi bildiğim pürüzsüz kar tabakasının üzerinde sükûnet içinde yürümenin keyfini çıkardım. Başımı kaldırıp aya bakarken yine avı merak ediyordum ve avımızın ne olacağını.

Kanlı ay. Avcı ayı. Bu gece öldürme gecesiydi. Avlanmak üzere içimdeki açlığı harekete geçirmesini umarak ay ışığının içime nüfus etmesine izin verdim ama bu içgüdüler korkumun çok daha derinlerindeki bir yerde gömülü yatıyordu.

"Ne kadar uzakta?" diye sordum ama daha o bana cevap veremeden önce meşaleleri gördüm. Uzun çamların arasındaki

boşluklara tıpkı bir kafesin demirleri gibi yerleştirilmiş olan meşaleler ormana açılıyordu.

"Önce ben gitmek zorundayım." Beni halkanın dışında bırakarak kucakladı. "Naomi gelme zamanını bileceğini söyledi. İyi olacak. Sen sert birisin, unutma olur mu?"

"Tabii." Düğümlenmiş bağırsaklarım kendimi hiç de sert biri gibi değil, daha çok pelte gibi hissettiriyordu.

"Ayrıca gelinlerin böyle durumlarda bir leydi gibi hareket ettiğini duydum," dedi sırıtarak. "Yani eğer istersen Ren'i birazcık daha bekletebilirsin, bu onun için iyi olur."

"Tamam," dedim. "Yakında görüşürüz."

"Seni seviyorum, Cal." Yanağımdan öptü ve meşalelerin olduğu yere doğru yürüdü.

Onun gidişini seyrederken kalp atışlarımın düzene girmesi için savaş veriyor ve umutsuzca nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Bacaklarıma güvenim kalmamıştı, yeni doğmuş bir tayın yürümeye çalışması gibi vücudum birdenbire bana oldukça yabancı ve dengesiz geldi.

Calla, bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorsun. Sen bunun için yaratıldın. Sen busun.

O zaman neden kaçmak istiyordum? Kendi kaderime boyun eğmem gerekmiyor muydu?

Sakinleşmeye çalışarak ellerimi yüzümün üzerine koydum.

İlerideki halkadan, ruhları ayine davet eden, düzenli davul sesleri yükseliyordu. Ağır eteklerimi toplayıp neyin içine sürüklendiğimi bir nebze de olsa görme isteğiyle açık alana doğru yürümeye başladım.

Bir koku beni yolumdan alıkoydu. Panik olmuş bir halde etrafa bakındım. Bu olamazdı. Ama yağmurun ve güneşe doğru uzanan bitkilerin kokusu o kadar barizdi ki. *Shay.*

Bir dakikalığına tören zihnimde canlanıverdi. Efron konuşuyordu: "Her kim bu birleşmeye itiraz ederse, ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sessizliğini korusun!" Shay ise gölgelerin arasından çıkarak beni Ren'in kollarından çekip alıyordu.

Tamamen kayboluyorum. Kokudan ve tehlikeli hayalden kurtulmaya çalıştım. Bu gerçek olamazdı. Sadece törende, birleşmeye dair bir itiraz olup olmadığına dair herhangi birinin fikrine yer verilmediğinden değil, Shay'in beni kurtarmak üzere burada olmayacağından da emindim. Bu mümkün değildi. Ama tekrar nefes aldığımda, beni ağaçlıktan ormanın karanlığına doğru çeken koku hâlâ oradaydı. Törene gitmekle, gerçek olsa bile kokunun nereden geldiğini öğrenmek arasında kalmış bir halde tereddüt ettim. Törene gidişimi ne kadar erteleyebileceğimi bilmiyordum.

Ağaçların arasından bir ses yankılandı. Sabine'nin yumuşak ve kederli sesi havayı yırtıyordu. Onunkine eşlik eden ses Neville'e aitti. Bir ağızdan söyledikleri savaş ve fedakârlık şarkısı, birleşmenin romantizmle bir ilgisi olmadığını ve sadece bir görev olduğunu belirten başka bir hatırlatmaydı.

Savaşçıların şarkısı. Biraz daha zamanım vardı. Meşalelerin olduğu taraftan geriye dönüp kokuyu takip ederek karanlığın içine daldım. Alevlerden uzaklaştıkça ve ağaçların arasındaki karanlığın içine doğru ilerledikçe kendimi daha güçlü hissediyordum. Küçük çam ağaçlarının çevrelediği devasa büyüklükteki meşe ağacının yanına geldiğimde, yalnız değildim. Ağacın yanında, biri vardı.

Gözleri kapalı, başı öne eğik ve elleri arkasından bağlı olan Shay görkemli ağacın altında, dizlerinin üzerine çökmüş bir halde bırakılmıştı. Boğazım tıkandı. Çenesini kaldırdı ve derin bir nefes aldı. "Calla? Calla, sen misin?"

Hava ciğerlerime hücum etmişti. *O da benim kokumu tanıyordu.*

Telaşla ilerlediğimde neredeyse eteklerimin üzerinden uçuyor gibiydim, yere, yanına çöktüm.

"Shay, burada ne yapıyorsun?" Gözündeki bağı çözerek yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ne oldu?"

"O kadın beni buraya getirdi. Nedenini biliyorum sanırım." Yüzü bembeyaz oldu. "Sadece buna inanamıyorum."

"Neye inanamıyorsun? Bunu sana kim yaptı?"

"Kehanetteki o kelime." Sesi titredi. "Hani şu anlamakta güçlük çektiğim."

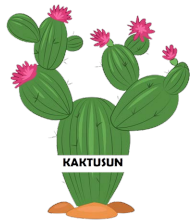
"Hediyeden mi bahsediyorsun? Bunun ne ilgisi var?" *Ormanda bağlanmış bir haldeyken nasıl olup da hâlâ kitapla ilgili koşuyordu?*

Ben, "hediye," dediğimde irkilmişti.

"Evet, işte o." Yüzü yemyeşildi, onun kusmasından endişe ediyordum. "Anlamı 'hediye' değil, Calla."

"Ne anlama geliyor?" Bileklerini bağlayan ipleri çözdüm, tenindeki bereleri görünce irkildim.

"'Kurban' anlamına geliyor."

Otuz İki

Dünyam karardı ve bayılacağımı sandım.

"Calla." Shay beni kollarımdan tutarak dik tutmaya çalışıyordu.

"Beni duydun mu?"

"Kurban mı?" diye tekrar ederken beni tamamen yutmasını istediğim gecenin karanlık boşluğundan ve soğuktan başka bir şey hissetmiyordum. "Bunu sana kim yaptı?"

"Flynn," dedi. "Sen gittikten sonra eve geldi. Beni bayılttı. Eter, sanırım eterdi."

"Evet." Ağaçların arasından boğuk bir sesin geldiği anda vücudunun bir bölümü hâlâ karanlığın içinde saklı kalan Lana Flynn'in görüntüsü belirdi. Yüzünde hınzır bir gülümseme vardı ve dişleri solgun ay ışığında ışıl ışıl parlıyordu. "Ama şimdi sürprizi mahvettin, Calla. Öldürmeden önce avını görmenin, geline uğursuzluk getirdiğini bilmiyor musun? Ah, bir dakika, bu Ren'in elbiseni görmesiyle ilgiliydi değil mi? Ne aptalım."

Kurban. Bizim kurbanımız.

"Hayır." Titredim ve Shay'i arkama iterek ona siper oldum. "O olamaz. Bunu yapmazlar."

Gülümsemesi hançer gibi keskindi. "Güzel, güzel. Burada düşündüklerimden fazlası oluyor gibi. Ne müthiş."

Felakete uğramış ifademi hazmettiğinde Flynn'in gözleri zevkle parladı.

"Seni yolundan sapmaman konusunda uyarmıştım, Calla. Belki de artık gerçeğin ne olduğunu görürsün. Renier'in seni istediği ortada. Eğer onunla birlikte kurban edersen, yanlış yola sapmanı affedebilir."

"Sen mi kurban edeceksin?" Shay sendeleyerek uzaklaştı, yüzü dehşetle kızarmış bir halde, gözlerini Flynn'e ve bana dikmişti.

"Sen ve Ren mi?"

"Elbette," dedi Flynn. "Bu birleşmenin üzerine neden bu kadar titrenildiğini sanıyorsun? Eğlencenin başrolü sensin."

Shay'e doğru bir adım attığımda bana dişlerini gösterdi.

"Olduğun yerde kal."

"Yemin ederim, bilmiyordum," diye fısıldadım, karanlık sırları mırıldanan ormanın sesi kulaklarıma doldukça başım dönüyordu. Anne ve babamın konuşması, annemin avımızın ne olduğunun sır kalması gerektiği konusundaki ısrarları ve Shay'i tanıdığımı söylediğimde yüzünün solması.

"Bilmiyordum," diye tekrar ettim, ellerimi indirerek dizlerimin üzerine çöktüm, başım dönüyordu. *O Shay'di. Kurban töreni, birleşmeden uzak bir zamanda olmayacaktı. Bu birleşmenin bir parçasıydı. O bizim avımızdı.*

Flynn, "Biraz cesaret ufaklık," dedi tatlı bir mırıltıyla. "Buna daha fazla katlanmak zorunda değilsin. İyi bir kız ol ve ağaçlığın oraya git. Seni bekliyorlar. Shay'i birazdan getireceğim. Ren gelinini öptükten hemen sonra."

Sanki sözleri bir çağrıymış gibi, kurtların alfalarını çağıran uluma sesleri havada yankılandı. Annem haklıydı, sürünün çığlıklarını yanlış anlamamalıydım. Çağrılıyordum. Ama sesler beni harekete geçirmiyordu, sadece ölümcül derecede korku veriyordu. *Bundan böyle sizden biri değilim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.*

"Hayır!" Tıslar gibi bir nefes aldım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

"Gidiyoruz. Hemen."

Shay benden kaçarak bir çam ağacına sığındı. Kurt halinin kokusunu aldığımda, onun değişmemek için çabaladığının farkındaydım, korku ve öfke arasında hapsolmuştu.

"Sana asla zarar vermem," dedim. "Bana güvenmek zorundasın."

Lütfen bana inan, Shay. Seni ne kadar önemsediğimi anlamak zorundasın.

Ormana doğru umutsuzca bakındı, kaçacak bir yer arıyordu.

"Shay, lütfen," diye fısıldadım elimi ona doğru uzatarak. "Seni seviyorum."

Tamamen donup kalmıştı. Beni en çok neyin korkuttuğunu bilmiyordum, söylediğim şey mi, onun ne söyleyeceği mi, yoksa etrafımızda olup bitenler mi. Bir dakika boyunca nefes alamadım.

"Biliyorum," dedi en sonunda bana doğru uzanarak. "Hadi buradan gidelim."

Hemşire Flynn'in boğazından yükselen ses, kemikleri titreten bağırma ve tıslama arası bir şeydi. "Hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Arkasındaki gölgeler hareket etmeye başladığında tenim buz kesmişti. Eğer hayaletler onu yanındaysa hiçbir şansımız yoktu. Ancak baktığımda karanlık şekillerin sanki bacaklarına bağlıymış gibi onunla birlikte hareket ettiğini fark ettim. Adım atıp komple ortaya çıktığında iki tarafına doğru açılan kocaman deri uzantılar yüzünden omuzları titriyordu. *Kanatlar.*

Shay'in gözleri yuvalarından oynadı. "Bu da..."

Beyaz sinirli bir kurt olarak yere düştüm ve dişi şeytanın çevresinde dönmeye başladım. Kahkaha atarak kanatlarını çırpıyordu. Elinde beliren kırbaç havada kamçılandı. Kıvrımları olan uzun kırbaç sanki deriden ziyade bir gölge gibiydi.

Kırbaç bana doğru gelince zıplayarak çekildim. Yan tarafıma çarptığında uludum. İçine düştüğüm umutsuzluğun yanında derinin çarpmasının verdiği acı hiçbir şeydi.

Ren'in Shay'e saldırması gözlerimin önüne geldiğinde felce uğramış gibi oldum. Kendi çığlıklarımı ve Efron'un kahkahalarını duydum. Zihnim kırbacın açtığı yarıktan fışkırmış gibi olan zift benzeri, yapışkan duyguların esiri olmuştu. Tekrar kahkaha atarak kısılmış gözlerle Shay'e baktı.

"Seni öldürmek için iznim olmayabilir, Scion ama yine de biraz oynayabiliriz."

Başını geriye atarak uyarır gibi haykırdı. Ağzından alevler püskürtünce Shay yuvarlanarak yolundan çekildi ve yanında durduğu ağaç kavruldu.

Gözlerim kırbaca ve onun savrulduğu alana odaklanmıştı. Çömeldim, sonra da üzerine atıldım. Çenem bileğine kenetlenerek kemiğini kırdığında acıyla çığlık attı. Yana doğru sıçrayarak bileğini kopardım. Kanı toprağa akıyordu. Çevresinde dolaştım ve püskürttüğü ateşin tütsülediği tüylerimin kokusu burnuma geldi. Flynn hiç duymadığım bir dilde çığlık atıyordu. O an kulakları sağır eden ulumalara şükrettim çünkü onlar olmasaydı mücadelemiz sırasında çıkardığımız sesler Gardiyanlar'ı ve Bekçiler'i anında üzerimize çekerdi.

Tekrar Shay'e havladım, ona bağırabilmeyi dilerdim. *Neden kurt biçimine dönüşmüyordu?* Bu kavgada ona ihtiyacım vardı. Shay'in gözleri ağzımdan yere tükürdüğüm kopmuş ele kilitlenmişti. İleri doğru atıldı ve kırbaç gölgesini aldı. Geriye doğru çektiğinde uzun şerit havada döndü ve sonra da Flynn'in göğsüne indi. Tekrar çığlık attı. Dönerek beklenmedik saldırganına doğru baktığında gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Shay'in kararlı ve soğukkanlı bakışları, onun aşırdığı silahı kullanma ustalığından daha fazla kadının sinirlerini bozmuş gibi görünüyordu. Shay kırbacı kendine doğru çekti ve bir kez daha indirdiğinde bu kez kopmuş elinin hâlâ kanayan yerinin biraz üstüne vurmuştu. Çığlık atarak pazılarına bir sülük gibi yapışmış olan gölgeyi tırnakladı. Kırbacı sertçe şaklatan Shay'in çenesi kasılıyordu. Flynn dengesini kaybederek yere düştü. Üzerine uçtum. Dişlerimi boğazına gömerek derisini parçaladım. Boğazından bir hırıltı geldi ve aralık dudaklarının arasından belli belirsiz bir duman yükseldi, sonra da hareketsiz kaldı. Geri çekilerek biçim değiştirdim.

Shay cesede gözlerini dikmiş sessizce duruyordu. Aceleyle yanına gittim ve kolundan tuttum.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Bu neydi?"

"Bu dişi bir şeytan ama gerçek olanından, yani dayının heykellerinden biri değil. O tıpkı hayaletler gibi Bekçiler tarafından çağırılabilen, ölüler dünyasından olan bir yaratık. Ama erkek ve dişi şeytanların fanilerle daha yakın ilişkisi vardır ve yine de onları öldürebiliriz." Flynn'in hareketsiz bedenine baktım. "Görüldüğü gibi."

Tiksintiyle ürperdim. "Onlar duyguyla beslenirler, bu nedenle bizi hep kıvranmamız için can atıyordu. Bilmem gerekiyordu."

Shay kırbacının koluna dolanan ucunu çözdü. "Peki, hayaletler neyle beslenir?"

"Acıyla," diye cevap verdim elindeki kırbaca bakarak. "Indiana Jones, ha?"

Gülümsedi ve kırbacı sararken başını salladı.

"İyi bir model. Onu örnek almaya devam et, korkarım ihtiyacımız olacak."

Yüzüne dokundum, yaralanmadığı için rahatlamıştım.

"Neden biçim değiştirmedin?"

"Yapmamam gerektiğini düşündüğümden," dedi.

"Ağzından alevler püskürten bir fahişeyle karşılaştığımızda değişmen için sana işaret vermem gerektiğinin farkında değildim." Kolunu çimdikledim.

"Dur bakayım, ateş soluyan fahişeler Shay'i bir kurt çocuk yapar." Kırbacı bana doğru salladı. "Her neyse, bunları kullanmakta dişlerimi kullanmaktan daha deneyimliyim."

"Doğru." Gardiyanlar'ın çığlıkları hâlâ aya doğru yükseliyordu. Acaba beni aramaya gelmeden önce ne kadar süre çağıracaklardı? "Onlar neler olduğunu fark etmeden bir an önce buradan gitmeliyiz."

"Ama onları geçemeyiz, değil mi? Hatta kurtken bile, öyle değil mi?" Meşalelere doğru yönelen bakışlarımı takip etti.

"Denemek zorundayız," dedim yürümeye başlarken.

"Bekle," dedi Shay kolumu tutarak, sonra beni kendine doğru çevirdi.

"Calla, biliyorsun değil mi?"

"Neyi biliyorum?" diye sorduğumda gözlerindeki gizemin içinde kaybolmuştum.

"Seni sevdiğimi.

Göz kenarlarımı sızlatan yaşlarla kurt biçimine dönüşerek Shay'in ellerini yaladım, sonra da ormanın içine doğru atıldım.

Otuz Üç

Çam ağaçlarının oluşturduğu labirentin içinde zikzak çizerek ilerliyorduk. Orman seyrekleştiği için mehtabın yaydığı cılız ışık hüzmeleri karanlığı bölüyordu.

Shay o kadar yakınımda koşuyordu ki tüyleri tüylerime değiyordu. Nereye gidiyoruz?

Haldis nerede? Ve kitap? Kulaklarım ileri geri titreşiyordu. Uluma sesleri durduğunda ormana dehşet verici bir sessizlik hâkim olmuştu.

Evime. Cevabındaki korkuyu hissetmiştim. *Onları almalıyız, değil mi?*

Onlar, geride bıraktığımız tek kanıttı. Ormanın hayata geri dönüp her zamanki sesleriyle beni rahatlatmasını diliyordum. Ama hiçbir şey yoktu, sadece boşluk vardı. *Ayrıca Bekçiler onları istiyor ve bu da onları götürebildiğimiz kadar uzağa götürmemiz gerektiği anlamına geliyor*.

Uzağa nereye? diye sordu. *Nereye gideceğiz?*

Bilmiyorum. Dünya tersine dönmüştü ve verebilecek bir cevabım yoktu. *Burası haricinde herhangi bir yere*.

Buna katlanabilirim. Burası bana pek yaramadı.

Neşeyle yan tarafını ısırdım, espri yapma çabası hoşuma gitmişti. Bu akşam korkuyla yüzleşmesine rağmen yine de beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Onları kayıp mı ettik? Bir ağaç kütüğünün üzerinden atladı. *Artık uluma seslerini duymuyorum.*

Ormanın sessizliğinden bahsedince içimdeki rahatlama birden yok oldu ve tüylerimin altına doğru dondurucu bir soğukluk yayıldı.

Sadece koşmaya devam et.

Gözümün ucuyla kısacık bir anlığına bir gölgenin hareket ettiğini gördüm. Ne gördüğümden emin olmamakla birlikte hızımı biraz daha artırdım. İlerideki ağaçların açıldığı alana doğru koşarken kar her yanımı kaplamıştı.

Calla! Shay'in uyarı çığlığını duyduğum anda devasa bir şey ormanın içinden fırlayarak bana çarptı.

Yoğun kar kümesinin içine doğru yuvarlandığımda ciğerlerimdeki olanca hava boşalıverdi. Saldırganımla birlikte, sırtüstü yere bastırılıncaya dek tekrar tekrar yuvarlandım. Bir dakika sonra Ren'in insan sureti tepemde dikiliyordu.

Kravatı çözülmüş ve gömleği kırışmış bir halde hâlâ smokini içinde olan alfanın görüntüsü karşısında hem ürkmüş hem de şaşkına dönmüştüm, ben de insan biçimine dönüşerek gözlerimi ona diktim.

Parmakları omzuma gömülmüş bir halde beni olduğum yerde tutmaya devam ediyordu. Kırgın ve tedirgin sözleri ağzından dökülüverdi.

"Seni öldürmek için gönderildim, Calla. Seni öldürmek ve Shay'i geri götürmek için. Seni öldürmek için neden buradayım?"

"Ren." Sesim titriyordu. "Açıklamama izin ver. Açıklayabilirim."

Ben tekrar konuşamadan önce, yakından kısık sesli bir hırlama geldi. Shay kurda dönüşmüş haliyle üzerimize doğru geliyordu, soluk yeşil gözleri Ren'e kilitlenmişti ve keskin dişlerini gösteriyordu. Kurda bakan Ren'in kaşları çatıldı. Onun ansızın değişerek Shay'in üzerine atılmasını bekleyerek gerildim.

Ama yapmadı. Bunu yerine ayağa fırlayarak benden uzaklaştı. Gözleri yüzümden yeni kurda doğru yöneldi.

"Onu dönüştürdün." Ren'in sesi çatlamıştı. Sanki kör olmuş gibi geriye doğru tökezleyerek kalın bir çam kütüğünün üzerine düştüğünde, parmakları ağacın kabuğuna sürtündü.

Shay yere doğru çömelmiş, saldırmaya hazır bir halde bekliyordu. Ayağa fırladım ve önüne atlayarak Ren'le arasına girdim.

"Hayır, Shay! Sakın!" dedim. "Ren'le yalnız konuşmam gerekiyor. Lütfen."

Bu defa karşımda insan biçimiyle duruyordu. "Kesinlikle olmaz." Shay hâlâ arkama doğru bakıyordu ve gözlerini Ren'in üzerine dikmiş bir haldeyken dişleri ayışığında parlıyordu.

"Hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum, sadece birkaç dakika." Kaçmasını istediğim yönü işaret ettim. "Hemen git."

"Sen delirdin mi?" diye homurdandı. "O onlardan biri, Calla."

"Hayır, değil," dedim. "Bana zarar vermez."

Bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Koş. Sana yetişirim." Karşı çıkmaya kalkıştığında onu susturdum. "Hemen, Shay. Diğerleri çok gerisinde olamaz."

Tereddüt ettikten sonra kalın ağaçların arasına daldı.

Kalın kar tabakasının üzerinde sendeleyerek Ren'e doğru gittim. Gözleri kapalıydı, ağacın keskin kabuğu derisini kesmişti, parmaklarından kan akıyordu.

"Ren, bana bak lütfen." Ancak gözleri hâlâ kapalıydı.

"Biliyordum. Senin istediğin bu. Onu istiyorsun." Gözleri yavaşça açıldığında koyu göz bebeklerinden yansıyan acı, kalp atışlarımın yavaşlamasına neden oldu. "O koku... seninle birlikte mağaradaydı. Tek başına olan kurt oydu."

"Ren, bizim onu öldürmemizi istiyorlar!" diye patladım. "Bekçiler bu gece Shay'i kurban edecekler. O bizim avımız."

Bir süre sessiz kaldı ve Ren'in en azından bir parçasının Shay'i öldürmek istediğini biliyordum. Bir alfa olarak bana sahip olmak ve zorbaları yok etmek gibi bütün içgüdüleri onu bu karara doğru itiyordu, artık buna bir de Shay'in bizden biri olması eklenmişti. Ama diğer yanı ki bunun daha güçlü olmasını umuyordum, Shay'i öldürmenin yanlış olduğunu biliyordu.

"Bu imkânsız," dedi en sonunda başını sallayarak. "Bizden istedikleri onca şeyden sonra bu katiyen olmaz. Onu koruyorduk, bu çok saçma."

"Doğru," dedim. İçime bir ferahlık gelmişti.

"Shay benimle birlikte mağaraya geldi ve örümceği öldürdü. Ama beni ısırmıştı, bu nedenle onu dönüştürmek zorunda kaldım. Sürünün kanı olmadan ölürdüm. Başka şansımız yoktu." Onca zamandır ondan sır sakladığım için Ren'in ne kadar üzüleceğini düşünmek istemiyordum. Shay'in kurt halini

ne kadar sevdiğimi ve yanımda olmasını ne kadar istediğimi de. Tüm bu sırlar ve yalanlar bilinmeyen karanlığın içinden yükselerek akbabalar gibi dönüp duruyordu.

"Calla, sen neler saçmalıyorsun? Öncelikle neden mağaraya onunla birlikte gittin?" diye parladı Ren. "Bunların hiçbirinin bir anlamı yok. Bekçiler neden onu öldürmemizi istesinler ki?"

"Shay sadece bir insan çocuğu değil. O özel biri." Ren bu kelimeyi duyunca irkilmişti ama devam ettim. "O Torun, yani Scion ve Bekçiler'in tehdit olarak gördüğü biri. Onların korktuğu bir kehaneti yerine getiriyor."

"Ne kehaneti? Calla, efendilerimiz onun bir tehdit olduğunu söylüyorsa o halde neden ona yardım ediyorsun?" diye gürledi. "Biz Bekçiler'in emirlerini yerine getiririz. Bölgeleri koruruz."

"Hayır, yapmayız. En azından yapmamamız gerekir. Bize yalan söylendi." Kolunu sıktım. "*Herkesin Herkesle Savaşı*'nı okudum, Ren. Shay onu dayısının kütüphanesinde bulmuş, ben de okudum."

Ren'in gözleri korku ve büyük bir merakla kocaman açılmıştı. "Bekçiler'in kitabını mı okudun?"

"Bize, hepimize yalan söylemişler," dedim. "Onlar iddia ettikleri gibi birileri değil ve bizler de onların sadık askerleri değiliz. Biz onların köleleriyiz. Geçmişte Gardiyanlar onlara karşı direnmiş. Atalarımız başka yol çizmeye çalışmışlar ama Bekçiler baş kaldırdıkları için hepsini öldürmüş. Bunların hepsi orada, öğrenmemizin yasaklanmış olduğu geçmişte yazılı. Artık böyle yaşayamam." Gözyaşlarım sinirden daha fazla akmaya başlamıştı. "Bize yaptıklarından nefret ediyorum. Efron'un Sabine'ye yaptıklarından. Mason'a, Ansel ve Bryn'e... ya da

içimizden herhangi birine yapabileceklerinden. Buna boyun eğmek istemiyorum, Ren. Ben bir alfayım."

Sonra yumruklarımı göğsüne yaslamış olmama rağmen, hıçkırarak Ren'e doğru sokuldum.

"Calla." Ren boğuk bir sesle fısıldıyordu. "Eğer bunun nedeni dağda olanlarsa özür dilerim. Niyetim seni üzmek değildi. Seni yönetmek istemiyorum. Sen benim eşimsin ve gücüne saygı duyuyorum. Her zaman da duydum." Duraksayarak derin bir nefes aldı. "Ben babam değilim."

Henüz değildi. Emile ve annemin Mahkûm alfa hakkındaki sözlerine duyduğum korkuyu gizleyemedim. *Ren bu kadar farklı olabilir miydi?*

"Artık bunun bir önemi yok," dedim. "Hiçbir şeyin önemi yok. Ben gidiyorum. Shay'in buradan kurtulmasına yardım etmek zorundayım. Ölmesine izin vermeyeceğim."

"Neden?" dedi Ren tıslayarak. "Hayatını riske atmana değecek ne var?

"O Scion," diye fısıldadım. "Bizi kurtaracak tek kişi o olabilir. Hepimizi. Hayatımız sadece kendimize ait olsa nasıl olurdu? Mesela Bekçiler'e hizmet etmesek?.."

Ren kollarını bana dolayarak sımsıkı sardı. "Sana nasıl inanacağımı bilmiyorum. Bunların hepsine de. Bunda ne var ki? Biz buyuz."

"Bu olanları haklı kılmıyor. Zorunda olmasaydım, sürümü asla terk etmeyeceğimi biliyorsun," dedim usulca. "Onlara yardım etmenin tek yolu bu olmasaydı, onları terk etmezdim."

Gözleri benimkiyle buluştuğunda gergin ve şüpheci bakıyordu.

"Fazla zamanımız yok," dedim. "Diğerlerinin önüne nasıl geçtin?"

Geldiğimiz yöne doğru baktı.

"Flynn'in bedenini bulduklarında bir kargaşa oldu ancak ben kokunu almıştım ve hemen yola düştüm. Geri kalanlar hâlâ grup oluşturuyordu. Babamın sürüsü. Yetişkin Mahkûmlar."

Gerildiğini hissettiğimde bacaklarım buz kesti.

"Peki ya, Silüetler?" diye sordum.

"Sorgu için tutuluyorlar."

Kaslarımın dermanı kesilmişti, tam düşecekken beni yakaladı. Zihnimde yüzleşmesi oldukça iğrenç olan görüntüler belirmeye başladı. *Benim sürüm. Benim kardeşim. Hayaletler.* Midem bulandı ve kusacağımı sandım. Kaybettiğim gücü geri kazanmaya çalışırken Ren'in güçlü kolları bana destek oldu.

"Ne biliyorlar, Calla?" diye fısıldadı.

"Hiçbir şey," dedim. "Shay'in kim olduğunu ve ne öğrendiğimi hiçbiri bilmiyor. Onları tehlikeye atmak istemedim..." Dehşet verici düşüncelerden sıyrılmak için silkindim. "Eğer şimdi onlara bir şey olursa bu benim suçum. Onlara yardım etmelisin. Bunu yapabilecek sadece sensin."

"Hayır. Eğer başın dertteyse yardım edeceğim. Seninle birlikte geleceğim." Dişlerini gıcırdattı. "Hatta bu, Shay'i korumak anlamına gelse bile."

"Benimle gelemezsin," diye karşı çıktım. "Geri dönmeni istiyorum. Bize biraz zaman kazandırmak için dikkatlerini başka yöne çekmen gerek. Lütfen Ren." Keskin bir nefes aldı ve gözlerini bana dikti. Bakışlarına karşılık verirken tüm gücümü konuşmak için kullandım.

"Bunu yapmana ihtiyacım var. Onlara kavga ettiğimizi, beni çok kötü yaraladığını ve sonra da kaçtığımı söyle. Ayrıca benim yolu şaşırtmak için farklı yöne gittiğimi ve Shay'in benimle olmadığını da söyle. Onların istediği Shay, bu nedenle onları başka yöne götürürsen seni takip edeceklerdir."

Bu sözleri söylemek benim için ne kadar zor ise, Ren için de duymanın o kadar zor olduğunu görebiliyordum.

Gözlerinde hüzün vardı ama itiraz etmedi. "Peki, nereye gideceksiniz?"

Yanıtımdaki korkuyu gizleyemedim. "Bilmiyorum."

"Lütfen, yapma bunu," diye fısıldadı. "Benimle birlikte gel. Logan'la konuşuruz, bunun bir açıklaması olmalı. Bekçiler'in bize ihtiyacı var, biz alfayız. Bunun üstesinden geliriz. Sana zarar vermezler. Buna izin vermem."

"Benim alfa olmamın bir önemi yok." Derin bir nefes aldım. "Ren, dinle beni. Bunun sadece Shay'le bir ilgisi yok, daha fazlası da var. Doğruyu bilmek zorundasın. Anneni öldürenler Arayıcılar değildi, onu Bekçiler öldürdü."

Gözlerini bana dikmişti.

"Rowan Malikânesi'ndeki kayıtları bulduk, Vail sürülerinin tarihini," diye devam ettim. "Sen daha bebekken, annen Arayıcılar'la birlik olmuş ve Gardiyanlar'ın ayaklanmasına önderlik etmiş. Bu yüzden de idam edilmiş."

"Bu imkânsız," diye fısıldadı.

"Ama doğru," dedim. "Kendim okudum. Anneni Bekçiler öldürdü. Çok üzgünüm."

"Hayır. Bu doğru değil." Gözlerini kapamış, başını sallıyordu. "Doğru olamaz."

"Bana yardım et. Lütfen."

Uzaktan bir uluma sesi geldi, sonra bir başkası. Ürperdim.

"Çok zaman kaybettim," dedim. "Ne yapacaksın?"

Gözleri yavaş yavaş açıldı. Elini kaldırdı ve yanağıma dokundu. "İstediğin şeyi yapacağım."

"Sana hayatımı borçluyum." Yüzümü çevirerek avucunu öptüm.

"Onlara kavga ettiğimizi ama Shay'in burada olmadığını söyle. Artık insan kokusu yaymıyor. Kurt gibi koktuğu sürece onu izlemeleri gerektiğini bilmezler."

"Bana sürü için geri döneceğini söyle. Benim için." Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Konuşamadım. Gözlerimden oluk gibi yaşlar akıyordu, geri adım atarak ondan uzaklaştım. Ama Ren beni kollarına çekti.

"Onu seviyor musun?" Gözleri benimkileri inceliyordu.

"Bunu bana sorma," dedim dudaklarım hâlâ Shay'e ettiğim itirafla yanarken, şimdi de bu aldatmacadan ötürü sancıyordu. "Bunun sevgiyle ilgisi yok. Yaşam mücadelesiyle ilgili."

"Hayır, Calla." Sesi kısılmıştı. "Bu sadece sevgiyle ilgili."

Sonra beni öpmeye başladı. Dudakları okşarcasına benimkileri üzerinde dolaşırken vücudumda gezinen ellerinin her temasında kalmam için yalvarır gibiydi. Beni bir daha asla öpmeyeceğine inandığını söyleyebilirdim. Bir yanım birbirimiz için yaratılmış ve ne kadar uyumlu olduğumuzu söyleyerek ona sokulmak istiyordu.

Ama diğer yanım beni geri çekip daha şimdiden ormana, bilinmeyen bir kadere doğru koşmaya başlamıştı bile. Ren beni bırakıp arkasını döndüğünde hıçkırığımı güçlükle bastırdım.

Koyu gri kurt duraksadı ve ağaçların arasında gözden kaybolmadan önce son bir kez bana baktı. Shay'in izini buldum ve karın içine doğru atıldım. Ardımdan yalnız bir kurdun uluduğunu duyuyordum. Tamamen ızdırap dolu bir uluma sesi dolunaya yükselircesine yankılanıyordu.

Otuz Dört

Shay'e yetiştiğimde, Rowan Malikânesi'nin bahçesinde ağaçların arasına doğru koşuyordu.

Burnumu topuğuna sürttüm. *Hızlısın. Çok etkilendim.*

Hızla giderken birden bana dönünce etrafı ışıl ışıl kar taneleriyle çevrelendi. *İyi misin?*

İyiyim. Atılarak onu geçtim. *Koşmaya devam et, acele etmemiz gerekiyor.*

Ren'le neler oldu? Yanımda gelmeye devam ediyordu.

Bize biraz zaman kazandıracak.

Bahçedeki yontma çitlerden atladık ve mermer çeşmeleri geçtik.

Ona güvenebileceğinden emin misin? Sesinden öfkenin sınırına geldiğini anlayabiliyordum.

Evet. Ren hakkında kaygılanma, sen bizi buradan çıkarmak için kaygılan. Daha işimiz bitmedi.

Evin merdivenlerine geldiğimiz zaman ikimiz de insan biçimini aldık. Shay kapıyı açtı ve elimi tuttuktan sonra merdivenlere koştuk. Doğu kanadındaki odasına doğru hızla

giderken, ayak seslerimiz boş koridorlarda çınlıyordu. Yüksek pencerelerden içeri süzülen ay ışığı ince uzun gölgeler oluşturarak duvardan yansıyor ve soluk mermer zeminde mürekkebe benzer lekeler oluşturuyordu. Sinirlerim altüst olmuştu ama yine de iblis heykelini geçerken sıçramamayı başardım.

Shay odasının kapısını çabucak açtı. "Tamam, hadi ne alacaksak alalım ve buradan bir an önce gidelim."

Ben kapının önünde beklerken komodinin üzerinde duran dağcı çantasını aldı. Elleri kıyafetlerle dolu bir halde durdu ve bana baktı.

"Birkaç kot pantolon ve süveter ödünç almak ister miydin? Sana çok büyük gelecekler ama büyük bir olasılıkla elbisenden daha iyidir." Beni baştan ayağı süzdü. "Giydiğin ayakkabı her neyse seni daha çok sıkmıştır gerçi. Üzgünüm."

Elbiseme baktığımda yanaklarıma ateş bastı, etekleri erimiş karla ıslanmıştı ve ormanın yüzeyinin tüm kirini topladığı için neredeyse siyah renge dönüşmüştü. "Sorun değil. Bale ayakkabısı gibi düz bir babet giydim, bu nedenle onlarla yürümek işkence sayılmaz. Ama kıyafeti değiştirmek iyi olacak."

Uzunca bir süre bana baktı ve yanaklarımdaki ateş tenime alev misali yayılmaya başladı.

En sonunda boğazını temizledi, kot pantolon ve siyah yün süveteri bana doğru attı. "Al, bunlar küçük beden. Ben... şey... sen giyinirken arkamı dönerim."

"Tamam," diye mırıldandım, elbisemin arkasındaki düğmelere uzanmaya çalışırken. Üç başarısız girişimden sonra Bryn'in bu elbisenin içinden nasıl çıkmamı beklediğini düşünerek küfür ettim. Sonra Ren aklıma geldiğinde suçlukla ve çelişen arzularla dolu duyguların etkisiyle kızardım.

"Orada iyi misin?" Shay sorusunu sorarken hâlâ arkası dönük duruyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Elbisemin düğmelerini açman gerekiyor."

"Ne?" Göremesem bile, yüzündeki şaşkın ifadeyi zihnimde kolaylıkla canlandırabiliyordum.

"Elbiseyi annem tasarladı ve Bryn de içine girmeme yardımcı oldu. Bir sürü minik düğmeleri var ve onlara ulaşamıyorum. Lütfen şu aç ve buradan gidelim artık."

"Ah. Tamam." Yanıma geldi ama hemen ona sırtımı döndüm.

Hemen hemen yarısını çözmüştü ki duraksadı ve şaşkınlıkla keskin bir nefes aldığını duydum.

"Ne oldu?" diye sordum ve yavaşça döndüm ama boynumu yüzünü görmeye yetecek kadar çeviremiyordum.

"Sütyen takmıyorsun." Kelimeler ağzından dökülürken nefes nefese kalmıştı.

"Bu özel dikilmiş bir korse. Sütyeni içinde," dedim. "Hadi ama Shay, çıkar şu elbiseyi!"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı, sonra elbiselerin düğmelerini çözmeye devam ettiğini hissettim. Birden gülmeye başladı.

"Şimdi ne var?" diye parladım.

"Giysilerini çıkarmamı istemeni tam olarak bu şekilde hayal etmemiştim doğrusu," dedi yumuşacık bir ses tonuyla.

"Neyi hayal etmiştin?" Soluğumu tutarak ondan uzaklaşmaya çalıştım ama artık arkası açık durumda olan elbisemden tutarak buna engel oldu.

Bir eli köprücük kemiğimin arasındaki çıplak tenime dokunurken diğer eli elbisemi bıraktı ve yavaş yavaş belimden aşağı doğru kaydı. Ürpererek gözlerimi kapadım. Dudaklarını

boynum ile omuzum arasındaki kıvrıma bastırdı. Nazik öpücüğünün huzur verici sıcaklığı omuzlarımdan tüm organlarıma doğru yayılıyordu. Bana her dokunuşunda olduğu gibi dünya sanki yine yerinden oynamıştı. Eli, üzerimden çıkmış olan korsenin arasından belime doğru kayarak beni kendine çekti. Bedeninin her santiminin benimkine değdiğini hissedebiliyordum ve onun arzusu benimkiyle birleşerek nefes nefese kalmamıza neden oldu. Parmakları aşağı doğru kayınca soluğumu tuttum. Gözlerim yatağına doğru kaydı. O kadar yakındı ki; beni rahatlıkla oraya taşıyabilirdi.

Yapamayız. Bu şekilde olmaz.

"Yapma," diye mırıldandım duygularım ve mantığım savaşa tutuşmuş bir halde. "Lütfen yapma."

Kıvranarak dudaklarının temasından uzaklaşırken onun yumuşak dokunuşlarının harekete geçirdiği duygularla ve ellerinin neden olduğu derin sancıyı yatıştırma isteğiyle savaşıyordum.

Sımsıkı yumduğum gözlerimin önünden sürü arkadaşımın yüzü geçti. Bunlar bir daha asla göremeyeceğimden korktuğum yüzlerdi. Ren'in yüzü. Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalışarak elbisenin korsesini göğsüme doğru çektim.

"Doğru. Şimdi hatırladım. Organı yitirmeden öpüşmek yok. Benim organlarımı," dedi. "Özür dilerim, bir an kendimi kaybettim."

Shay bu kez daha ciddi bir tavırla düğmeleri çözme görevini sürdürdü.

Hissettiğimden daha kendine güvenli görünmek isteğiyle boğazımı temizledim. "Sorun değil. Sadece acele etmemiz gerekiyor. Dikkatimizi dağıtmayalım."

Elleri kumaşın üzerinden çekildi. "Artık bundan çıkabilirsin sanırım. Seni koridorda bekleyeceğim."

"Bu iyi bir fikir olsa gerek."

Elbiseyi üzerimden sıyırdım. Gözle görülür bir rahatlamayla Shay'in kotunu ve süveterini giydim, sonrada saçlarımı örerek elbiseden kopardığım bir kurdeleyle bağladım.

Sanki ince bir buzun üzerine çok fazla yük binmiş gibi, keskin ve tiz bir çıtırtı sesi kulağıma çalındı. Soluk alışlarım sıklaşmıştı.

"Calla!" Shay koridordan bağırıyordu. "Dikkatimi dağıtacak çıplaklığın olmayınca birden başımızın ciddi dertte olduğunu hatırladım. Acele et lütfen."

"Hazırım." Komodininin üzerinde duran Bekçiler'in kitabını alarak odadan çıktım ve kitabı aceleyle tıkıştırdığı giysilerin üzerine attım. "Haldis?"

"İçinde." Çantasına vurdu. "Dolabımın arkasında saklıydı."

"Hadi, buradan gidelim." Elini tuttum ve birlikte koridorun sonuna doğru koştuk. Ana koridora döndüğümüzde donakaldım. O da yanımda durdu.

"Sorun nedir?" Döndüm ve gözlerimi mermer zeminin üzerindeki taş parçacıklarına diktim.

"Heykel nerede?" diye mırıldandım. "İblis?"

"Ne?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Üzerimizden solmuş yaprakları havalandıran rüzgâra benzeyen hafif bir ürperti geçti.

İblis bana sırıtarak kanatlarını açtı ve pençeye benzeyen tırnaklarını tavanda asılı durduğu yerden çekti.

"Kaç!" Shay'i ileri ittim ve kurt biçimine dönüştüm. Bir saniye sonra açık kahverengi kurt yanımda koşuyordu. Koridor boyunca çılgın gibi giderken ayak tırnaklarımız mermer zemini kazıyordu. Omzumun üzerinden vınlayarak bir şey geçti ve iblisin mızrağı birkaç adım önümde mermer zeminin

üzerine düştü. Kanat çırpma sesleri kulaklarımı doldurdu. Shay omzunun üzerinden geriye baktı.

Bizi birden fazlası takip ediyor.

Kaç tane?

Diğer bir mızrak bizi ıskalayarak geçti.

Emin değilim.

Merdivenlerin başına geldiğimizde acı acı uludum. Ağzından ateş püskürten canavar merdivenlerin yarısını kaplayacak şekilde sinmişti, yılan gibi kıvrılan kuyruğu ıslığa benzer bir ses çıkarıyor ve hipnoz edercesine salınıyordu. Çatallı dilini ağzından sarkıtıp aslan başını geriye atarak gürlediğinde yılanlardan oluşan yelesi havalandı ve yüzlerce iğne uçlu keskin diş parlayıverdi. Ejderhanın üzerinde, havada iki iblis belirmişti. Bize bakarak çığlık atıyorlardı. Bir tanesi yayını gererek bana doğru bir ok attı. Kendimi bir tarafa atınca ok vınlayarak yanımdan geçti, sendeleyerek kalktım ve balkona doğru koştum, Shay de benimle birlikte geliyordu.

Batı kanadına açılan koridora doğru fırladım. Koridorda güçlü nefes verme sesine benzeyen esintisi savrularak aniden durmama neden oldu. Etrafımızda uzun bir inilti yankılandı ve gitgide yükselmeye başlayan bu lanet ses tavana doğru yükselen yoğun bir sis tabakası oluşturdu.

O da neydi? Shay'in sorusundaki dehşet, yazı tahtasının üzerine sürtülen tırnak kadar kulakları tırmalıyordu.

Aman Tanrım. Duvarda asılı duran büyük resimlerden birinin içinden iki kol ve sonra da sallanan bir vücut düşünce geriye doğru kaçtım. O şey sıçrayarak ayağa kalktı, sallana sallana üzerimize doğru yürürken sürekli inliyordu ve iniltileri gitgide daha da azgın bir hale dönüşüyordu. Tablolardan yuvarlanan bedenler koridoru boylu boyunca kaplamış ve ağır

adımlarla ayaklarını sürüye sürüye yürüyorlardı. Düzinelerce inleyen yaratık acayip bir şekilde sıçraya sıçraya ilerliyorlardı.

Onlardan ilki karanlık koridordan ay ışığının aydınlığına ansızın çıkıverdi. İnleyerek olduğum yerde sallandım. Çökmüş haline ve boş ifadesine rağmen onu her şekilde tanırdım. O Efron ve Lumine'e sorgulasınlar diye teslim ettiğim Arayıcı'ydı. Kaslarım titriyordu ve bacaklarımdaki gücün kesildiğini düşündüm.

Calla! Shay'in uyarısı beni kendime getirdi. *Lanet olsun, neler oluyor? O şeyler de neyin nesi?*

Bilmiyorum ama bir sürüler. Kendi telaşımı gizleyemedim. *Onlarla mücadele edemeyiz.*

Shay fırlayarak beni geçti ve biçim değiştirdi. "Hadi gel!" Kendisini kütüphanenin kapısına doğru attığında kapı birden açıldı ve ben de onu takip ederek karanlık salona daldım.

İçeri girdiğim anda kapıyı hızla kapattı ve ardından kilitledi. Alnını ahşaba dayayarak titrek bir nefes aldı. İblislerin kapının diğer tarafından gelen çığlıklarını duyabiliyordum.

Shay, "Kahretsin," diye fısıldadı.

Biçim değiştirdim. "Biliyorum. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Öyle değil." Başını iki yana doğru sallıyordu.

"Neden bahsediyorsun, Shay?"

"Kapı, Calla," diye mırıldandı. "Kütüphanenin kapısı. Kilitli değildi."

Boğazım tıkandı.

"Bizi takip etmiyorlardı," diye devam etti. "Bizi buraya sürüyorlardı."

Kütüphanenin içine turuncu renkte bir ışıltı yayılınca sıçradım. Şöminenin içindeki alevler canlanmıştı. Gürül gürül

yanan ateşin önünde yalnız başına duran figürün etrafı titreşen ışıkla çevrilmişti. Korku derimin altından beni kemiriyordu. Bekçi'den yansıyan gölge, bir erkek şekli değildi. Ne olduğunu da bilmiyordum.

"Ne kadar zekisin, Shay." Borque Mar gülümsüyordu, gözlerini şöminenin üzerinde asılı duran resme çevirdi. "Annen ve baban seninle gurur duyardı."

"Bosque Dayı." Shay'in sesi titriyordu. "Buradasın."

Bosque gülümsemeye devam ederken titreşen alevlerin ve gölgelerin yansıması yüzünü bir soytarı maskesine dönüştürüyordu. İfadesindeki acımasızlık dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

O neyin nesiydi? Shay'in kolunu tutarak onu geriye çektim.

"Geri çağırıldım," dedi. "Vail'deki şeyler çığırından çıkmış gibi görünüyor."

Gözleri bana çevirildiğinde incecik bir çizgi halinde kısılmıştı. "Söyle bana, Calla. Tam olarak ne zaman yeğenimi kendi türüne dönüştürdün?"

Sesimi sert çıkarmaya çalıştım. "O senin yeğenin değil."

Bosque'un kahkahası cam kırılmasına benziyordu. "Seni anlayışlı ufaklık. Sen bir savaşçısın, savaşçıların liderisin." Bir adım ilerledi. "Bir Gardiyan alfasından böylesine bir aptallığı asla beklemezdim."

"O aptal değil," diyen Shay parmaklarını benimkilere geçirdi.

"O bir başkasına ait ve kendi türüne ihanet etti. O, acele kararların somut bir örneği." Bosque birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı ve başını salladı. "Korkarım ki bu işe yaramayacak."

"Kimsin sen?" Shay sesinin tonunu korumaya çalışsa da nabzının hızla attığını hissedebiliyordum.

"Geride bıraktığın ailenim," diye mırıldandı Bosque. Tekrar resme baktı. Tristian ve Sarah'ın yüzleri resme ilk baktığımdan çok daha üzgün görünüyor gibiydi. "Senin için en iyisinin ne olacağını bilen tek kişiyim."

"Beni öldürmek istiyorsun," diye fısıldadı Shay.

Başını eğen Bosque gülümsüyordu. "Kendi yeğenimi neden öldürmek isteyeyim ki?"

Shay'in elini sımsıkı tuttum. "Kes artık. Daha fazla yalan söyleme. Onu bağladılar! Birleşmede kurban edilmesi için getirdiler. Kehanetteki kurbanı biliyoruz. *Herkesin Herkesle Savaşı*'nı okuduk."

"Biliyorum," diye sakince yanıtladı Bosque. "Ama neden o kitabı okumanızı yasakladığımızı düşünüyorsunuz?"

"Kendinizi ve Bekçiler'i korumak için," dedim. "Geçmişimizdeki gerçekleri öğrenmemizi istemediğiniz için bizi köleleştirdiniz."

"Hayır, sevgili kızım. Sizi kurtardık." Bosque acı çekermiş gibi bir ifade takındı. "Bekçiler her zaman Gardiyan askerlerinin koruyucusu olmuştur. O kitap Arayıcılar'ın uydurduğu yalanlarla dolu bir zehir. Kendi kötü emelleri için diğerlerini yoldan çıkarmak üzere asırlardır düşmanlarımız tarafından dağıtılan bir kitap. Zarar verebileceği için onu gizli tutmak için çok çaba sarf ettik. Baksanıza, onun yüzünden neler oldu. Bu kitap kendi eşiğimize kadar kan bulaştırdı."

"Bize saldıran kitap değildi!" diye bağırdım. "O resimlerden gelen şeyler için bir isim bile bulamıyorum." Tuhaf gölgesini işaret ettim. "Ya da senin! Nesin sen?"

Bosque'un yüzü karardı ama bir saniye sonra dudaklarına uysal bir gülümseme yerleştirdi. "Korkuttuysam özür dilerim ama bu sizlerin dinlemenizi sağlamak için gerekli gördüğüm istisnai bir durum. Nedenini dinlemek zorundasınız."

"Nedenini mi?" Shay tükürür gibi konuşuyordu. "Ben gerçeği bilmek istiyorum!"

"Tabii ki, Shay." Bosque başını hızlı hızlı salladı. "Senin böylesine gelişmiş özgür bir ruha sahip olduğunu fark etmiş olsaydım, bu kütüphaneyi asla yasaklamazdım. Senin gibi akıllı bir genç adam içeri girmenin bir yolunu bulmayıp da ne yapacaktı? Bilgiye olan açlığın hayranlık uyandırıcı."

Gülümsemesi endişeliydi. "Kendimi suçluyorum. Senin hâlâ küçük bir oğlan çocuğu olduğunu düşünüyordum. Seni düşmanlarımızdan korumak istiyordum ama bu arada ne kadar büyümüş olduğunu göremedim. Seni ihmal ettim ve bunun için de çok pişmanım."

Shay'in parmakları elimi acıtacak kadar sıkıyordu. "Bana gerçekte kim olduğunu söyle."

Bosque sakince, "Senin dayınım," dedi bize doğru yürürken. "Senin kendi etin ve kendi kanınım."

"Bekçiler kimler?" diye sordu Shay.

"Benim gibi olan ve sadece seni korumak isteyen diğerleri. Sana yardım etmek isteyenler," diye yanıt verdi Bosque. "Shay, sen diğer çocuklar gibi değilsin. Hayal bile edemeyeceğin el değmemiş becerilere sahipsin. Gerçekten kim olduğunu sana gösterebilirim. Sahip olduğun gücü kullanmanı öğretebilirim."

"Shay'e yardım etmek için bu kadar hevesliysen, o zaman neden benim birleşme günümün kurbanı oldu?" Shay'i arkama iterek Bosqeu'dan sakladım.

Bosque başını iki yana doğru sallıyordu. "Bir başka korkunç yanlış anlama. O bir deneme Calla, soylu davamıza olan sadakatinin testiydi. Sana en iyi eğitimi verdiğimizi sanıyordum ama İbrahim'in, oğlu İshak'la nasıl denendiğini pek anlamadın galiba. Sevdiğin birini kurban etmek inancının en iyi göstergesi değil midir? Shay'in senin ellerinde ölmesine izin vereceğimize gerçekten inanıyor musun? Senden onu korumanı istemiştik."

Titremeye başladım. "Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi?" Bosque'un gülümsemesi neredeyse nazik denilebilecek cinstendi. Yaşadığın bunca şeyden sonra, efendilerine hiç güvenin yok mu? Sen Shay'e zarar vermek için büyütülmedin, son dakikada başka bir av onun yerine konulacaktı. Dürüst olmak gerekirse böyle bir testin oldukça dehşet verici göründüğünün farkındayım; istenilen şey, sen ve Renier için çok fazla oldu. Belki de böyle bir sınavla yüzleşmek için daha çok gençsiniz."

Birdenbire arzularımın beni amacımdan saptırdığından ve doğruyu görme becerimi çarpıtmış olmasından endişe ederek o ana kadar yaptıklarımı sorgulayarak ona cevap veremedim. Neye inanacağımı bilmiyordum.

"Bebekliğinden beri Shay'in bakımını üstlendim. Ona ihtiyacı olan ve istediği her şeyi verdim. Bu da şüphesiz onun iyiliğini istediğimi kanıtlar." Bosque birkaç adım uzağımızda durdu ve elini yeğenine uzattı. "Lütfen bana güven."

Bosque'un arkasındaki vitray pencereler renkli parçalara bölünerek patladı. Shay'i yere ittim ve onu sivri cam kırıklarından korumak için vücudumla üzerini örttüm. Düşen cam süveterimin kumaşını ve sonrasında da tenimi keserken bir kolumla yüzümü kapadım.

Odanın içindeki bağrışmaları takip eden ayak sesleri duyuldu. Başımı kaldırdığımda en az yirmi Arayıcı'nın kırılmış

camdan içeri atladığını ve Bekçi'ye doğru atılan çelik okların ışıldayarak uçuştuğunu gördüm. Bosque'un etrafında parlak bir şey oluştu ve üzerine fırlatılmış olan oklar sanki bir kalkana çarpmış gibi yere düşüverdiler. Sönmüş ateşten aniden alevler yükseldi ve gözleri kör eden karanlığa yol vererek odayı kırmızı bir ışıkla aydınlattı.

Arayıcılar'dan birkaçı sendeleyerek düştü, diğerleri ise sıçrayarak durdular ve tekrar silahlarını almaya çabaladılar.

Shay beni üzerinden iterek ayağa kalktı.

"Ne oldu?"

"Arayıcılar," dedim tıslar gibi. "Bugüne dek gördüğümden çok fazla."

Bosque başını arkaya atarak haykırdı. Kütüphanenin raflarındaki kitapların bile titremesine neden olan bu sese karşı kulaklarımı kapattım. Odayı kaplayan karanlık, farklı gruplar halinde bölünerek yavaş yavaş biçim aldı. Nefesimi tutarak Shay'in kolunu kavradım.

"Onlar..." Sesi gergindi.

"Hayaletler," diye mırıldandım. "Ama bu imkânsız."

"Neden?" Gölge korumalar istila edercesine alçalırken gözleri büyümüştü.

Konuşabilmek için güçlükle soluk aldım. "Hiç kimse aynı anda birden fazla hayaleti çağıramaz. Onları kontrol etmek çok zordur."

"Hayaletler geliyor!" diye bağırdı Arayıcılar'dan biri.

"Ethan, Connor! Çocuğu alın ve hemen buradan çıkın! Geri kalanlar, onlara yol açın!"

Başka bir kadın Arayıcı bileğine siyah bir şey sarılıverince çığlık attı. Bir diğeri ise hayaletin karaltısı onu içine doğru çekerken kılıcını boşu boşuna savuruyordu ve vücudu siyah

perdenin içinde gözden kaybolurken boğuluyormuş gibi sesler çıkardı.

"Git! Git! Git!" İlk Arayıcı bağırıyordu.

Bosque'un yüzü öfkeyle buruştu. Pençe gibi parmaklarını kütüphanenin kapısına doğru uzattı ve elini kıvırıp kolunu hızla geri çekti. Kapı birdenbire açılıverdi ve dışarıda bekleyen kalabalık hızla içeri dalarak mücadeleye girişti. Dişi ve erkek şeytanlar kütüphanenin içine doğru uçtuğunda tıslayarak çığlıklar atıyor ve Arayıcılar'ın oklarını havada uçuşurken püskürtüyorlardı.

Uçan yaratıklardan birkaçı çığlık atarak yere düştüğünde, tüyleri göğüslerinden dışarı çıkmıştı. Ejderha odaya girerek bir Arayıcı'nın üzerine atladı, çenesini omzuna geçirip yılan kuyruğunu bacaklarına doladığında adam can havliyle çığlık atıyordu. Yere sürtünen ayak sesleri ve inlemeler, resimdeki hortlakların, ağızları açık, gözlerinin içi boş ama bir o kadar da aç bir halde, savaşa katılmak üzere geldiğinin habercisiydi. Ağır hareket eden kurumuş yaratıkları gören birkaç Arayıcı çığlık atarak silahlarını düşürdü.

Bosque kahkaha atıyor ve sanki bir senfoniyi yönetiyormuş gibi kollarını havada sallıyordu. İnilti korosunun sesi gittikçe artıyordu.

"Ölülere bakmayın!" diye bağırdı ilk Arayıcı. "Hedefimiz her şeyden önemli!"

"Monroe! Çocuk burada!" Adamın biri odanın diğer ucundan üzerimize doğru atıldı. Burnundan kan fışkırıyor olmasa da onu hemen tanımıştım.

Yaylı tüfeğini kaldırdığında ona dişlerimi gösterdim.

"Bu kez konuşmak yok," dedi Ethan.

Biçim değiştirerek kendimi onun üzerine attım ama bir çift ok göğsüme saplanınca ıslık gibi çıkan soluğum kesiliverdi. Sıçramamın kuvvetiyle Ethan'la birlikte yerde yuvarlandık. Karşı duvara çarptım. Omurgama bir ağrı saplandı. Bilincimi korumaya çalışırken midemin kanadığını hissedebiliyordum.

"Calla!" Shay üzerimize doğru hamle yaparken havada biçim değiştirdi. Shay'in ısırmasından kaçan Ethan küfür ediyordu.

Ethan, "Monroe, Connor! Hemen buraya gelin! Scion'ı dönüştürmüşler," diye bağırırken boğazından bir dizi lanet yükseldi.

Kanatların, pençelerin ve silahların birbirine girmesiyle odayı kasvet kapladı. Connor'ın yere doğru fırladığını gördüm. Sıçrayarak ayağa kalktı ve Shay'e doğru hamle yaptı. Connor kılıçlarını çekince Shay dişlerini göstererek hırladı. Kılıcın ucunu aşağı doğru indirmişti, Arayıcı ve kurt yüz yüze ağır ağır yürüyerek dönmeye başladılar.

"Sana zarar vermek istemiyorum çocuk, bunun için zamanımız yok." Acıyla kıvranırken onların mücadelesini seyrediyordum. Havayı her içime çekişimde nefesim ciğerimi yakıyordu. Acımın artmasına rağmen kendimi onlara doğru sürüklemeyi denedim. Shay'in gözleri Connor'ı izlerken Ethan ayağa kalkmaya çalıştı. Elini deri bir bezin içine soktu ve kendini kurdun arkasına doğru attı.

Arayıcı şırıngayı boğazına sokunca Shay acı acı havladı. Geri sıçrayan Shay hırlarken, Ethan tekrar taş zeminin üzerine atladı. Kurt olduğu yerde dönerek Ethan'ın üzerine atlamak için hazırlandığında birdenbire başını iki yana salladı. Bedeni titriyor, inliyordu; ayaklarının üzerinde sallandı ve yere yığılıverdi.

Bir daha da kımıldamadı.

Uluyarak yanına gitmeye çabaladım. Her adım bir ızdıraptı. Oklar hâlâ göğsümden sallanıyordu. Ciğerlerime dolan kan yavaş yavaş beni boğuyordu. Ona ulaştığımda biçim değiştirdim ve ellerimi tüylerinin arasına sokarak omuzlarından tutup sarstım.

"Shay! Shay!" Ona sarılırken bacaklarımdaki dermanın kesildiğini hissedebiliyordum.

"Büyülü oklar; umarım uçuş hoşuna gitmiştir." Ethan'ın çatallı sesi gözlerimi yan tarafa çevirmeme neden oldu. Okunu bir kez daha bana doğrultmuştu.

"Onu dönüştüren sen misin?"

Göğsüm alev almış gibi yanıyordu ve görüşüm bulanıklaşmıştı. Başımı salladım ve kendimi yere bırakarak Shay'in yanına yuvarlandım. *Demek bu şekilde ölecektim?* Eline uzandım.

Ethan'ın yayı tutan parmağı gerildi. Arkamdan gelen uzun bir inilti bakışlarını o yöne çevirmesine neden olmuştu. Soluğunu tutarak geriye doğru sendeledi. "Kyle?"

Boynumu çevirdim. Sancılar içinde resimlerin birinden çıkmış olan bir Arayıcı'nın cesedi, kollarını ileri doğru kaldırmış bir halde ağır ağır bize doğru yürüyordu.

"Hayır!" Ethan gözlerini sallanan bedene dikmişti.

Emirler yağdıran Arayıcı tepemde belirdi ve Ethan'ın inleyen yaratığa bakmasını engelledi. "Çekil oradan, Monroe," dedi Ethan. "Ona yardım etmek zorundayım."

"O senin kardeşin değil, Ethan. Artık o değil. Unut onu."

Omuzları düşen Ethan'ın hıçkırdığını duydum.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Monroe. "Geri çekilirken Connor'ın arkasını kolla."

Ethan'ın yüzü üzüntüyle gerilmiş olsa da başını salladı. "Tamam."

"Şimdi, Connor," dedi Monroe. "Acele et."

Connor, Shay'in yanına çömeldi ve kurdu kollarına aldı.

Shay'in parmakları benimkilerden ayrılınca sızlanarak haykırdım.

"Onu aldım," dedi Connor. "Hadi gidelim."

"Sen önden git." Ethan yaylı tüfeğini kaldırdı.

Connor, yanında etrafa oklar fırlatan Ethan'la birlikte odanın diğer ucuna doğru koştu. Monroe onları takip etmek için döndü.

"Bekle," dedim fısıltıyla hırlayarak.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Kimsin sen?"

"Shay'e yardım etmeye çalışıyorum."

"Onu kendin gibi mi yaptın? Bir Gardiyan?"

"Yapmak zorundaydım." Oda sanki dönmeye başlamıştı.

"Onu dönüştürmeni Bekçiler mi istedi?"

"Hayır." Acıdan sarsılarak gözlerimi yumdum. "Bilmiyorlardı."

Tek kaşını kaldırdı. "Bekçiler'e ihanet mi ettin?"

Başımı salladım. Vücudum kasıldı ve öksürüğümden kan geldi.

Uzun bir inleme ve taş zeminde sürtünen ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. Kyle denen yaratığın ne kadar yakın ve ne kadar güçlü olabileceğini merak ediyordum.

Monroe'nun bakışları birden arkama doğru yöneldi. Kaşlarını çattı ve tekrar bana bakarak doğrulma çabamı seyretti.

"Bunun için özür dilerim," dedi ve kılıcını kaldırarak kabzasını başıma vurdu. Karanlığa gömülmeden önce etrafım şimşek çakmış gibi aydınlanmıştı.

Otuz Beş

Bilinç ve bilinçsizlik arasında bir yerde duruyordum. Duygularımı etkisi altına alan sis perdesi, ara sıra ışıklarla ve seslerle bölünüyordu. Bir hareket hissediyordum ama hiçbiri benden kaynaklanmıyordu. Her yerim uyuşmuştu. Kollarım, bacaklarım ve tüm bedenim ağırlaşmış ve hissizleşmişti.

Sürüklenmiş miydim, yoksa taşınmış mıydım? Bundan emin olamadım. Az çok hatırladığıma göre vücudum kaldırılmış ve bir çift koldan diğerine aktarılmıştı. Acaba gerçekten böyle mi olmuştu? Kendimi ısınmış ve baygın hissediyordum. Göz kapaklarım sanki kurşun perde gibiydi.

"Bir alfa yakaladığımızı duydum."

Sesler. Yabancılara, düşmanlara ait kaba konuşmalar. Kelimeler hiçbir anlam iade etmiyordu.

"Corinne'in oğlu mu? Monroe rahatlamıştır."

"Hayır. Bu dişi."

"Ne yazık. Onu buralarda tutmayacağız, değil mi?"

Birisi elimi tuttu ve tanıdık bir ses duydum.

"Her şey düzelecek, Calla. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğime, yemin ederim."

"Shay, buraya gel," diye emir veren aksi bir ses de bir o kadar tanıdıktı. *"Senden onunla konuşmamanı istemiştim."*

"Mantıksız davranıyorsun."

"Beni oldukça mantıklı bulacağını düşünüyorum ama henüz güvenimi kazanmadın."

"Bunu yapmış olmam gerekmiyor muydu?"

"Bunun için daha akıllı olmalıydın."

Dünya sanki hızla dönmeye başlamıştı, ilginç görüntüler ve kokular da onunla birlikte etrafımda dönüyordu. Sırtüstü yatıyordum ve göğsümde bir sızı vardı. Gözlerim loş ışığa uyum sağlamaya çalışıyordu. Keskin köşeli soğuk bir şey sol bileğimin çevresine kenetlendi. Birdenbire ağırlaşan kolum bedenimin üzerine sertçe inince gözlerimi tekrar kapadım. Göğüs kafesimin hassaslığı beni yerimden sıçratmıştı.

"Ethan, kızın uyanma ihtimaline karşı Connor'ın yakınında ol," dedi Monroe.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" dedi Shay. "Bunu yapmanıza gerek yok. Artık sizin düşmanınız değil."

"Tabii, çocuk." Ethan soğuk bir şekilde kahkaha attı. "Ne söylersen söyle."

"Bana diğerini ver, Ethan," dedi Connor.

Aynı soğuk şey sağ bileğime de kenetlendi ve kolum baskıdan vücudumun üzerine düştü.

"Bu işe yarar," dedi Connor.

Shay, "Onun iyi olacağını söylemiştin," diye homurdandı. "Söz verdin."

"Ve bu sözümü tutacağım," dedi Monroe. "Zarar görmedi."

"Bana iyi görünüyor," diye ekledi Ethan. "Sen ne düşünüyorsun, Connor?"

Connor, "Bence sevimli bir tip," diye yanıtladı.

Kulağıma hırlama ve boğuşma sesleri geldi.

"Hey! Sakin ol çocuk. İyi ki başını eğdin, Connor, bu son raunda burnumu kıran sol kroşenin aynısı sanırım," dedi Ethan. "Onu yakaladın mı, Monroe?"

"Hiçbir yere gitmiyor," dedi Monroe homurdanarak.

"Çabalamayı kes artık. Connor bu söylediğiyle hiçbir imada bulunmadı, Shay. Onunla kavga etmene gerek yok."

"Bırak beni!"

"Kavgacı biri, öyle değil mi?" dedi Connor. "Bu kıza zaafın var ha? İlginç."

"Eğer ona dokunursan, yemin ederim ki..."

Connor, "Sakin ol," diye mırıldandı. "Sadece şaka yapıyordum."

Gözlerimi açmaya çabaladım ama her şey hâlâ bulanıktı. Konuşabilmek için yutkunmaya çalıştığımda boğazım kavruluyordu.

Monroe, "Bir anlaşma yapmıştık, Shay," dedi ciddi bir sesle. "Burada daha fazla kalamazsın."

"Ama..."

"Onu tekrar göreceksin. Sana söz veriyorum."

"Ne zaman?"

"Bu sana bağlı."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Anlayacaksın. Şimdi gitme zamanı. Bugün senin gerçek hayatının başladığı gün."

Işık göz kırpar gibi yanıp söndü ve oda karanlığa gömüldü. Metal menteşelerin uzun ve tiz gıcırtısını bir tıngırtı takip etti. Sesler kaybolmaya başlamıştı.

Dudaklarımı araladım, sesim kısık çıkıyordu.

"Shay?"

Sessizlik. Karanlığın içinde yapayalnızdım.

Belki bu bir rüyaydı.

Öfke her yanımı sardı ve odayı dolduran karanlığa bağırdım ama bilinmeze karşı içimi kemiren korkudan beni kurtaracak, savaşacağım bir düşman yoktu. Titremeye başladım.

Sen bir alfasın, Calla. Toparla kendini.

Göz gözü görmez karanlık mide çukurumda toplanmıştı. *Sürünü terk edersen bir alfa olmanın ne anlamı kalır?*

Gözyaşlarım dökülürken, yalnız olduğuma şükrediyordum. En azından hiç kimse yanaklarımdan süzülen utanç yaşlarının tanığı olmayacaktı. Dudaklarıma ulaşan yaşların tadı bana yaptığım seçimleri hatırlatır gibi keskin ve acıydı. Buraya gelirken onca yola nasıl sapmış olduğumu da hatırlatıyordu. Burası bana hiç tanıdık gelmiyordu ve her şeyin sonundaymışım gibi bir his veriyordu.

Kaçmak beni nereye getirmişti? Şimdiye kadar bildiğim tek düşmanın kollarına mı? Kendi ölümüme mi?

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa gerçekten yalnızdım. Gözlerimi odanın boşluğuna dikerek ufacık bir umut aradım. Shay'i kurtarmak için her şeyi tehlikeye atmıştım. Sessizliğin titreyen eklemlerimi rahatlatmasına izin vererek gözlerimi kapadığımda onun yüzünü gördüm, kollarında hissettiğim özgürlüğü hatırladım ve hayal bile edemeyeceğim farklı bir

hayatın olasılığını düşündüm. Yakalanmamın o rüyayı yok etmiş ve gerçekleşme şansının hiç kalmamış olabileceğini düşündüm.

Çaresizlik direncimi yok ediyordu ama ufacık bir umut ışığına tutunarak bununla mücadele ediyordum. *Shay beni seviyordu*. Yanıma dönmek için her şeyini tehlikeye atacak ve beni kurtaracaktı. *Çünkü aşk böyle bir şeydi, değil mi? Böyle olmalıydı*.

Teşekkür

Teşekkür etmek, bu romanı varlıklarıyla mümkün kılan aileye, arkadaşlara ve meslektaşlara verdikleri cesaret ve göstermiş oldukları dayanıklılık için onları isim olarak anımsamak değildir. Inkwell'deki Richard Pine ve Charlie Olsen benim parlak zırhlar içindeki şövalyelerim. Charlie bu kitabı sevdiğin, bana rehberlik ettiğin ve *Yıldız Savaşları* göndermeleriyle dolu onca telefon görüşmesinin altından kalktığın için teşekkür ederim. Richard, ne zaman arasan hâlâ büyüleniyorum! Philomel'deki Micheal Green ve Jill Santopolo'dan daha iyi yazım danışmanı bulamazdım. Michael, bu maceraya başladığımdaki mükemmel sözcüklerin ve soruların için teşekkür ederim. Kolektif çalışmamıza inanılmaz ustalık ve incelik getirdiği için Jill'e özellikle teşekkür etmek istiyorum. Penguin ailesinin bir ferdi olmak bana büyük heyecan veriyor!

Stephanie Howard ve Lisa Desrochers, mükemmel eleştiri partnerlerim olduğunuz için size minnettarım. İnternet araştırmalarımı yapan ve sanatsal becerilerini paylaşan Lindsey Adams ve Gina Monroe'ya. Uçaktaki yabancıların ilk hayranlar olabileceğini bana öğreten John ve Natalie Occhipinti'ye. Kristin Naca, sen bir tanrıçasın ve hep öyle kal. Casey Jarrin zekânla çevrendeki her şeyi aydınlatıyorsun, bu kitap bir istisna değil. Bu yazarın düşünceleri dünyanın az bilinen bir köşesinde gelişti; Ashland ve Wisconsin sizi dünyanın hiçbir

yerine değişmem. Ed ve Maribeth, umutlandığım ilk günden beri yazdıklarımı okuduğunuz için teşekkürler. Katie, bilgeliğine teşekkür ederim.

Ailemin sevgisi ve desteği olmasaydı bunların hiçbiri gerçekleşmezdi. Helen teyze, bütün kitaplar için teşekkürler. Anne, baba, Garth sizler her zaman, her şeyin olmasını sağlayan temel taşlarsınız. Ve ne zaman üzgün olsam benimle dans eden Will, seni her gün biraz daha çok seviyorum.